

တောင်တကာတော
ဆန်ကောနဲ့ ကျားထောင်

တက္ကသိုလ်မှပို့

မြန်မာပြန်

JACK LONDON

A DAUGHTER OF THE SNOW

မှတ်တမ်းပြန်

၂၀၁၇/၂၀၁၈

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - [၅၀၀၇၁၉၀၆၀၆]

မျက်နှာပုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - [၅၀၁၄၅၃၀၆၁၂]

※

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ်၊ ရှေ့ပြေးစာပေတိုက်၊ ၁၉၇၇၊ ဩဂုတ်လ
ဒုတိယအကြိမ်၊ အမြှာညီနောင်စာပေ၊ ၂၀၀၇၊ ဖေဖော်ဝါရီလ

စီစဉ်သူ - ကြည်နိုင်

မျက်နှာပုံးပန်းချီ - ဇော်မောင်

ကွန်ပျူတာစာစီ - သိန်းသိန်းအေး၊ သီသီထွန်း

wizard

ထုတ်ဝေသူ

ဦးကျော်ဆန်း(ရဲအောင်စာပေ)၊ အမှတ်(၂)၊ ချွန်းလမ်း(၁)

မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

မျက်နှာပုံးပုံနှိပ်

ဦးဇော်မြင့်ဝင်း(ကာလာနဲ့ပုံနှိပ်တိုက်)၊ ၁၈၄-ဘီ၊ ၃၁-လမ်း၊

ပန်းဘဲတန်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းပုံနှိပ်

ဦးဇော်မင်း၊ "wizardပုံနှိပ်တိုက်"

၁၉၇၊ ၃၃-လမ်း(အထက်)၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းဖလင် - အောင်ဇော် 'ပုံရိပ်ရှင်'

စာအုပ်ချုပ် - ကိုမြင့်

အုပ်ရေး - ၅၀၀

တန်ဖိုး - ၁၈၀၀ ကျပ်

ဖြန့်ချိရေး - 'အမြှာညီနောင်စာပေတိုက်'

ဖုန်း-၅၇၃၄၂၂ လိုင်းခွဲ (၂၀၅)

အမြှာညီနောင်စာပေမှ ထွက်ရှိပြီးစာအုပ်များ

- ၁။ တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ် (သို့မဟုတ်)
ကောင်းကင်နှင့်မြေကြီးအား တောင်းခံသူ
- ၂။ စာရေးချင်သောသူများသို့ (တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်)
- ၃။ တတိယမီးကျည် (တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်)
- ၄။ ရွှေပြည်ကြီး (တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်)
- ၅။ ယုံကြည်ချက်အတွက် အသက်စွန့်သူများ (တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်)
- ၆။ သန်းခေါင်ယံခုနစ်မိနစ် (တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်)
- ၇။ တိုက်ပွဲအဆင့်ဆင့် (တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်)
- ၈။ ငှက်ဖန်ထရွှင်း (ထက်မြက်)
- ၉။ ဗေထီသံ (ကြည်နိုင်)
- ၁၀။ သံလွင်မြစ်ကမ်းတိုက်ပွဲ (တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်)
- ၁၁။ မြစ်ကြီးနားတိုက်ပွဲ (တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်)
- ၁၂။ အရိုင်းစံပယ် (အောင်လင်း)
- ၁၃။ မန္တလေးကိုဖြတ်၍ (တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်)
- ၁၄။ ခေတ်စမ်းဘာသာပြန် (စောရွှေဗိုလ်)
- ၁၅။ တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ် ကျောက်စာတိုင်စိုက်ထူပွဲ အမှတ်တရ

အမြှာညီနောင်စာပေ

ယခု

၁၆။ တောင်တကာတော ဆန်ကောနဲ့ကျားထောင် (တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်)

ဆက်လက်ထွက်ရှိမည့်စာအုပ်များ

၁၇။ စည်းသုံးချက် ဝါးသုံးချက် (ကြည်နိုင်)

(စာပေဝိုင်းအက်ဆေးများ)

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် [၄၀၀၁၄၂၀၁၀၇]

၁၈။ ငွေကျွန် (တင်မောင်မြင့်၊ မြတ်ငြိမ်း)

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် [၅၀၁၄၁၀၀၆၁၁]

၁၉။ ဘဝမာယာလား၊ အလှမာယာလား (ထက်မြက်)

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် [၄၀၁၀၄၁၀၆၀၈]

၂၀။ ဆယ်ပြည်ထောင်ချောတော့မပြုံး (တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်)

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် [၅၀၁၂၀၃၀၅၀၉]

၂၁။ ရွှေလက်တို့ (ကြည်နိုင်)

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် [၄၀၀၄၂၉၀၅၀၅]

၂၂။ သိပ္ပံစုံထောက် (တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်)

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် [၅၀၀၃၅၁၀၆၀၃]

၂၃။ အသက်ကိုဖက်ရွက်ပမာ (တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်)

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် [၅၀၀၁၂၄၀၆၀၁]

၂၄။ ဗန္ဓုလခံတပ် (တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်)

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် [၅၀၁၃၄၁၀၅၁၀]

[၁]

ဝင်ပေါက်ထွက်ပေါက်တွင် ဒေါင်လိုက်ချကာ ချည်ထားသော ဖျဉ်
ရွက် တံခါးမှ ကြိုးကို ဖြည့်လိုက်ပြီးနောက် အမျိုးသမီးသည် ရွက်ဖျဉ်တံ
ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့၏။

တဲထဲရှိ အမျိုးသားသည် အဖော်တစ်ဦးရောက်လာသည်ကို မသိသေး
ဘဲ မီးလင်းဖိုမှမီးကိုသာ ကုန်း၍မှတ်နေ၏။

အမျိုးသမီးက ချောင်းဟန့်လိုက်သောအခါ အမျိုးသားသည် မီးခိုးသင့်
သဖြင့် နီနေသည့်မျက်လုံးအစုံဖြင့် အမျိုးသမီးကို မော့ကြည့်လိုက်ကာ...

“ဖြစ်ပါတယ်၊ ဖျဉ်ရွက်တံခါးကို ချည်ထားလိုက်ပြီး ကြိုက်သလိုသာ
နေပေတော့”

အမျိုးသားသည် အရေးမစိုက်သလို ပြောလိုက်ပြီးနောက် လုပ်လက်စ
မီးမှတ်သည့် ငြီးငွေ့စရာအလုပ်ကိုသာ ဆက်၍လုပ်နေလေသည်။

“ဘယ်လိုပဲဆိုဆို ဖော်တော့ဖော်ရွေသားပဲ”

အမျိုးသမီးသည် တစ်ကိုယ်တည်း မှတ်ချက်ချလိုက်ကာ အမျိုးသား
ကို အမိန့်ပေးသည့်အတိုင်း ဖျဉ်ရွက်တံခါးမှကြိုးကို ပြန်ချည်ထားခဲ့ပြီးနောက်
မီးလင်းဖိုရှိရာသို့ လာခဲ့၏။

မီးဖိုတစ်ဖက်တွင် ဆယ့်နှစ်ရာသီစိမ်း ထင်းရှူးပင်ပုမျိုးမှ ခွေထားသည့် ထင်းတစ်ပုံရှိနေ၏။ ထင်းများကို မီးထိုး၍ကောင်းရုံ အနေတော် ဖြတ်ထား၏။ သို့သော် အမြစ်ဆုံများသည် ထင်းများသာဖြစ်နေပြီး စိုထိုင်းနေ၏။ အမျိုးသမီးသည် မုန့်ပေါင်းဖိုကို ကြည့်လိုက်သည်။ ဖိုထဲတွင် ဘာမှ မရှိ။ သို့ဖြစ်၍ စိုထိုင်းနေသော ထင်းများကိုယူကာ မုန့်ပေါင်းဖိုတွင် ထည့်လိုက်၏။

အဆုတ်ထဲသို့ရောက်သွားသည့် မီးခိုးကြောင့် ချောင်းတဟွတ်ဟွတ် ဆိုးရင်း အမျိုးသားသည် မတ်တတ်ရပ်လိုက်ကာ အမျိုးသမီး လုပ်ကိုင်နေပုံကို သဘောကျသည့်အမူအရာဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

အမျိုးသားသည် ချောင်းဆိုးရပ်သွားပြီးနောက်...

“ထိုင်လေ၊ မင့် စကတ်တွေလည်း ခြောက်အောင်လုပ်လေ၊ ကျုပ် ညလယ်စာ ပြင်လိုက်ဦးမယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပင် အမျိုးသားသည် ကော်ဖီအိုးကို မီးလင်းဖိုအဖုံးရှေ့ဘက်တွင် တင်ထားလိုက်ကာ ရေပုံးထဲမှရေကို ကော်ဖီအိုးထဲသို့ လောင်းထည့်လိုက်သည်။ ပြီးမှ ရွက်ဖျဉ်တံအပြင်ဘက်သို့ ရေခပ်ရန် ထွက်သွားလေသည်။

အမျိုးသားက တံအပြင်ဘက်သို့ ရောက်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အမျိုးသမီးသည် မိမိလက်ဆွဲအိတ်ကို အလျင်စလို ကောက်ယူလိုက်သည်။ ခဏအကြာတွင် အမျိုးသားပြန်ဝင်လာသောအခါ ခြောက်သွေ့သော စကတ်တစ်ထည်သည် အမျိုးသမီးကိုယ်ပေါ်သို့ ရောက်နေပြီး စိုနေသည့် တစ်ထည်ကို ရေညှစ်နေသည်ကို တွေ့ရတော့၏။

ပန်းကန်ပြားများနှင့် ဇွန်းခက်ရင်းများကို ရိုက္ခာသေတ္တာထဲတွင် အမျိုးသားက လှန်လှောရှာဖွေနေစဉ် အမျိုးသမီးက ကြီးအပိုတစ်ပိုင်းကို ရွက်ဖျဉ်တံ တိုင် ၂ တိုင်တွင် တန်းချည်လိုက်ပြီး စိုနေသည့်စကတ်ကို လှန်းထား

လိုက်သည်။

ပန်းကန်ခွက်ယောက်များမှာ ညစ်ပတ်ပေရေနေ၏။

အမျိုးသားက ပန်းကန်ခွက်ယောက်များကို ကုန်း၍ ဆေးကြောနေစဉ် အမျိုးသမီးသည် အမျိုးသားကို ကျောခိုင်းလိုက်ကာ မိမိ၏ ခြေအိတ်ရှည်နှစ်ဖက်ကို အခြောက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ကျွမ်းကျင်စွာ လဲပစ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ စိုနေသည့်ဖိနပ်ကို မီးဖိုနောက်ဘက်ရှိ ထင်းပုံပေါ်တွင် တင်ထားလိုက်ကာ အိမ်အတွင်းတွင်သာ စီးလေ့ရှိသည့် သမင်ရေဖြင့်လုပ်ထားသော ဖိနပ်ကို စီးလိုက်၏။

မီးလင်းဖိုမှမီးမှာ ယခုအချိန်တွင် ကောင်းစွာအရှိန်ရနေပြီဖြစ်ရာ အမျိုးသမီးသည် မိမိကိုယ်ပေါ်မှ အတွင်းခံအဝတ်အစားများကို မိမိကိုယ်ပေါ်တွင်ပင် မီးအရှိန်ဖြင့် ခြောက်သွေ့သွားမည်ကို ကျေနပ်နေမိလေသည်။

ဤအချိန်အတောအတွင်း အမျိုးသားရော အမျိုးသမီးပါ မည်သူမျှ စကားမပြောကြ။

အမျိုးသားသည် တုဏှိဘာဝေ တိတ်ဆိတ်နေရုံသာမက လုပ်စရာရှိသည့် အလုပ်ကိုသာ သဲကြီးမဲကြီးလုပ်နေသည်ဖြစ်ရာ အမျိုးသမီးက မိမိရှင်းလင်းပြောပြလိုသည့် စကားကို အမျိုးသားက မကြားချင်ဟန်ဆောင်နေမည်ဟု ထင်နေမိသည်။

အမျိုးသား၏ ပြုမူလုပ်ကိုင်နေပုံမှာ ကမ္ဘာတွင် ရှိရှိသမျှ နုနယ်ပျိုမြစ်သော အမျိုးသမီးမှန်သမျှ ညအမှောင်နှင့် မုန့်တိုင်းကြားမှ ဘွားခနဲပေါ်ပေါက်ရောက်ရှိလာကာ သူ(အမျိုးသား)၏ ဖော်ရွေဧည့်ခံမှုကို ရယူလိုလားနေခြင်းသည် ဖြစ်နေကျအဖြစ်မျိုးသာဖြစ်သည်ဟု မှတ်ယူထားပုံရသည်။

ဤသို့မှတ်ယူထားပုံမျိုးကို အမျိုးသမီးက တစ်နည်းအားဖြင့် ကြိုက်သည်။ သို့သော် ဘာကြောင့် ဤသို့မှတ်ယူထားပုံကိုမျှ အမျိုးသမီးက

နားမလည်နိုင်။ သို့ဖြစ်၍လည်း အမျိုးသမီးအဖို့ မသက်မသာ ပင့်သက်ဖြာ စရာ ဖြစ်နေသည်။ မိမိက ဉာဏ်ဖြင့် နားမလည်နိုင်သည့်အချက်ကို စိတ်ဖြင့် ခံစားသိမြင်နေသည့်အချက် အမှန်အကန်ရှိနေပြီဟု ထင်နေမိ၏။

အမျိုးသမီးသည် စကားပြောရန်အတွက် မိမိနှုတ်ခမ်းအစုံကို လျှာ များဖြင့် တစ်ခါနှစ်ခါပွတ်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် အမျိုးသားက မိမိ (အမျိုးသမီး) တဲအတွင်းရှိနေမှန်း ထင်ထင်ရှားရှားကြီး သိနေပုံရနေသော အခါ စကားမစဘဲ နေလိုက်၏။

အမျိုးသားသည် အမဲသားဘူးကို ရဲဒင်းဖြင့် ဖွင့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဝက်နံကင်တုတ်တုတ် ဒါဇင်ဝက်ကို ကြော်သည်။ ပြီးလျှင် ကြော်ပြားကို နေရာတကျ ပြန်ထားသည်။ ကော်ဖီကျိုသည်။ သူသည် ရိက္ခာသေတ္တာထဲတွင် နှိုတ်၍ ရှာလိုက်သောအခါ ကိတ်မုန့်ကြီးတစ်ခြမ်း ထွက်လာ၏။ ကိတ်မုန့်မှာ အေးစက် စိုထိုင်းနေလေသည်။

အမျိုးသားသည် ကိတ်မုန့်ကြီးတစ်ခြမ်းကို မယုံသင်္ကာအကြည့်ဖြင့် ကြည့်လိုက်ပြီး အမျိုးသမီးကိုလည်း ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်သည်။ ထို့နောက် စိုထိုင်းနေသော ကိတ်မုန့်ကြီးကို တဲအပြင်သို့ လွှင့်ပစ်လိုက်၏။ တစ်ဖန် ရွက်ဖျဉ်တဲအတွင်းရှိ စားပွဲခင်းပေါ်တွင် သင်္ဘောသားများ စားလေ့ရှိသည့် ဘီစကွတ်မုန့်များကို အိတ်အတွင်းမှ သွန်မှောက်၍ချလိုက်သည်။

ဘီစကွတ်များမှာ ကြွေမွှရုံမျှမက အစ၊ အနုကလေးများအဖြစ်သို့ ရောက်နေကြ၏။ မိုးရေများစိုနေသောကြောင့် ထိုအစအနုကလေးများသည် လုံးခဲညစ်ပေကာ ပျော့ဖတ်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေလေသည်။

“ပေါင်မုန့်အနေနဲ့ ကျုပ်မှာရှိတာကတော့ ဒါအကုန်ပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ထိုင်လေ၊ မရှိတာကိုပဲ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် လုပ်ရမှာပေါ့!”

အမျိုးသားက ညည်းညည်းညူညူပြောလိုက်၏။
“ခဏကလေးနော်”

အမျိုးသားက မကန့်ကွက်နိုင်မိ အမျိုးသမီးသည် သင်္ဘောဘီစကွတ် ပျော့ဖတ်များကို ကြော်ပြားထဲသို့ လောင်းထည့်လိုက်၏။ ကြော်ပြားထဲတွင် ကြော်ထားသော ဝက်နံကင်နှင့် ဆီများရှိနေလေသည်။

ဝက်နံကင်နှင့် ဆီများပေါ်တွင် အမျိုးသမီးသည် သင်္ဘောဘီစကွတ် ပျော့ဖတ်များကို လောင်းထည့်လိုက်ပြီးနောက် ရေနုခွက်ခပ်၍ ထည့်လိုက်ကာ ခပ်သုတ်သုတ်မွေပေးလိုက်သည်။

ကြော်ပြားထဲမှ ဟင်းနှင့် ဘီစကွတ်သည် မီးဖိုပေါ်တွင် မိနစ်အနည်းငယ်အကြာ၌ ဖောင်းပွရာမှ ပြားချပ်လာသည်။ အမျိုးသမီးသည် ဖွင့်ပြီးသား အမဲသားဘူးထဲမှ အမဲသားများကို အချပ်လိုက် အလွှာလိုက်နေအောင် လှီးပြီးနောက် ကြော်ပြားထဲသို့ ထည့်လိုက်၏။

ထို့နောက် ဆားနှင့် ငရုတ်ကောင်း ခပ်များများထည့်ကာ အဆီပြန်သည်အထိ မီးဖိုပေါ်တွင်ထားလိုက်၏။ ကြော်ပြားတွင် စုပေါင်းရောမွှေထားသော ဟင်းမှ အငွေ့ထွက်လာသည်။ ထွက်လာသည့်အနံ့ကလည်း သွားရည်ကျစရာ။

အမျိုးသားသည် အမျိုးသမီးချက်သည့် ဟင်းလျာကို ပန်းကန်ပြားထဲတွင်ထည့်ကာ ထိုပန်းကန်ပြားကို ဒူးတစ်ဖက်ပေါ်တွင်တင်လျက် ဟင်းကို မြီးကြည့်ရင်း...

“ဒါ တော်တော်ကလေး ကောင်းတယ်လို့ ဆိုရမယ်”ဟု ဝေဖန်ချက်ပေးလိုက်ပြီးနောက်

“မင်းတို့က ဒါကို ဘယ်လိုများခေါ်သလဲကွဲ့”ဟု မေးလိုက်၏။

“ဆယ့်နှစ်မျိုးကြော်”

အမျိုးသမီးက တိုတိုတောင်းတောင်းပင် အဖြေပေးသည်။

သည့်နောက် မည်သူမျှ စကားမပြောကြဘဲ တိတ်ဆိတ်စွာ ဆက်၍ စားနေကြ၏။

စားနေဆဲတွင်ပင် အမျိုးသမီးက အမျိုးသားအတွက်ပါ ကော်ဖီပျော်ပေးသည်။ ဤသို့ပျော်ပေးနေရင်းက အမျိုးသမီးသည် အမျိုးသားကို စူးစူးစိုက်စိုက် အကဲခတ်နေ၏။

“သူ့မျက်နှာက မနှစ်သက်စရာ မကောင်းရုံသာမဟုတ်ဘူး၊ တည်ကြည် ထက်မြက်တယ်။ ထက်မြက်တယ်ဆိုပေမယ့် ပေါ်ပေါ်ထင်ထင် ထက်မြက်ပုံမျိုး မဟုတ်ဘူး။ အဲလေ၊ အရေးရှိမှ ထက်မြက်တဲ့ပုံမျိုး။ ၎င်းနဲ့ထဲ ထက်မြက်ပုံမျိုး။”

“အင်း...ကျောင်းတော်သားကြီး တစ်ယောက်တော့ ဖြစ်နိုင်တယ်” အမျိုးသမီးက ညဉ့်နက်အောင် စာကြည့်လေ့ရှိသော ကောလိပ်ကျောင်းတော်သားကြီးများ၏ မျက်လုံးများကို မြင်တွေ့ဖူးသူဖြစ်သည့် အတိုင်း ဆက်၍ ဝေဖန်နေမိသည်။

“အင်း...သူ့မျက်လုံးတွေက ညဉ့်နက်သန်းခေါင်အထိ အိပ်ပျက်ခံပြီး စာကျက်လေ့ရှိတဲ့ မျက်လုံးမျိုး။ အညိုရောင် ခန့်ချောချောတဲ့ အမျိုးသားတွေမှာ ရှိတတ်တဲ့ လှတဲ့မျက်လုံးမျိုး”

အမျိုးသမီးသည် အမျိုးသား၏ ပန်းကန်ပြားတွင် ဆယ့်နှစ်မျိုးကြော်ကို ထပ်၍ ဖြည့်ပေးလိုက်၏။ ဤတွင် အံ့ဩစရာတစ်ချက်ကို တွေ့ရသည်။

“သူ့မျက်လုံးတွေဟာ ရိုးရိုးအညိုရောင်မဟုတ်ဘူး၊ သစ်အယ်သီးလို နီညိုရောင်၊ ဇော်ဂျီရောင်။ နေ့ခင်းမှာ၊ နို့ပြီး ကျန်းမာရေး သိပ်ကောင်းနေတဲ့ အချိန်မှာ သူ့မျက်လုံးတွေဟာ ခဲရောင်တောက်နေမှာ သေချာတယ်။ အပြာရောင်ဘက်ကို လှနေတဲ့ ခဲရောင်လုံးဝဖြစ်နိုင်တယ်”

ဤအချက်ကို အမျိုးသမီးက ကောင်းစွာသိနေ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အမျိုးသမီး၏ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း မိန်းကလေးတွင် ဤသို့သော အပြာဘက်သို့လှနေသည့် ခဲရောင်မျက်လုံးရှိသောကြောင့်။

“အင်း...သူ့ဆံပင်ကလည်း နီညိုရောင်၊ ထွန်းထားတဲ့ ဖယောင်းတိုင်

မီးရောင်ကြောင့် ရွှေရောင်တောက်နေတယ်။ သူ့ဆံပင်က လှိုင်းတွန့်ရိပ်ကလေးတွေ သမ်းနေပုံထောက်တော့ သူ့နှုတ်ခမ်းမွေးကလည်း ဝါညိုရောင်တောက်နေလိမ့်မယ်။ နားသယ်နှစ်ဖက်ဆီကို လျှောဆင်းသွားတဲ့ ဆံခွေလိပ်ကလေးတွေဟာ သူ့နှုတ်ခမ်းမွေး ဝါညိုရောင်နဲ့ ရောယှက်နေလိမ့်မယ်။

“အင်း...သူ့မျက်နှာတစ်ခုလုံးဟာ ဒီနှုတ်ခမ်းမွေးကလွဲရင် သန့်သန့်ရှင်းရှင်း စင်စင်ကြယ်ကြယ်ရှိတယ်။ ယောက်ျားပီသတယ်”

အမျိုးသား၏ ပါးရိုးနှစ်ဖက်အောက်တွင်ရှိသည့် ပါးခွက်မှာ လိုအပ်သည်ထက် ပို၍ခွက်နေသည်ဟု အမျိုးသမီးက အစပထမတွင် အပြစ်မြင်နေမိသည်။ သို့သော် အမျိုးသား၏ သွယ်သော်လည်း ကြွက်သား အမြောင်းအမြောင်းထနေသည့် ကိုယ်ကာယ အချိုးအစားကျသည့် အနေအထား၊ ဖောင်း၍ကားသောရင်အုပ်နှင့် ကျယ်သောပခုံးတို့ကို နှိုင်းယှဉ်၍ ကြည့်လိုက်သောအခါ အမျိုးသား၏ လိုသည်ထက်ပို၍ ခွက်နေသည့် ပါးခွက်ကိုပင် အမျိုးသမီးက ပို၍သဘောကျလာမိလေသည်။

ပါးများခွက်ဝင်နေခြင်းမှာ အာဟာရချို့တဲ့နေခြင်းကြောင့် မဟုတ်သည်မှာ ထင်ရှားလှသည်။ အမျိုးသား၏ ကိုယ်ခန္ဓာက အာဟာရချို့တဲ့ခြင်း မရှိကြောင်း ဖော်ပြနေသည်မဟုတ်လား။

“အရပ်ကတော့ ငါးပေ၊ ကိုးလက်မလောက် ရှိလိမ့်မယ်” အမျိုးသမီးသည် မိမိ၏ ပြေးခုန်ပစ်အတွေ့အကြုံမှ ရရှိထားသည့် ဗဟုသုတဖြင့် ကောက်ချက်ချနေသည်။

“အင်း...အသက်ကတော့ အစိတ်နဲ့ သုံးဆယ်ကြားလောက်မှာ။ အများဆုံးဖြစ်နိုင်တာက အစိတ်လောက်”

“စောင်တော့ များများမရှိဘူးနော်” အမျိုးသားသည် ကော်ဖီပန်းကန်ကို မော့သောက်နေရာမှ ရပ်လိုက်ကာ တိုတိုတောင်းတောင်းပင် စကားဆိုလိုက်သည်။ ဤသို့ဆိုပြီးနောက်

ကျန်နေသည့် ကော်ဖီကို မော့သောက်လိုက်၏။ ပြီးလျှင် ကော်ဖီပန်းကန်ကို ရိုက္ခာသေတ္တာပေါ်တွင် တင်ထားလိုက်သည်။

“ကျုပ်ရဲ့ အင်ဒီးယန်းတွေက နက်ဖြန် မနက်ဘက်အထိ ပြန်ရောက်လာကြလိမ့်မယ်လို့ ကျုပ် မထင်ဘူး။ ဒီနေ့တွေက ဂျူအိတ်တချို့နဲ့ တဲထဲမှာ လိုတဲ့ပစ္စည်းတွေလောက်တင် ချန်ထားပြီး အားလုံးကို အသင့်ထုပ်ပိုးထားခဲ့ကြတယ်။ ဒါပေတဲ့ ကျုပ်မှာ သိပ်နွေးတဲ့ ကုတ်အင်္ကျီရှည် နှစ်ထည်တော့ ရှိတယ်။ ဒါတွေကို စောင်လိုအသုံးချရင်လည်း ရတာပဲ”

အမျိုးသားသည် ဤသို့စကားဆိုပြီးနောက် အမျိုးသမီးထံမှ စကားပြန်ကို မမျှော်လင့်သည့်အလား ကျောခိုင်းသွားကာ ကြက်ပေါင်စေး အပြာတစ်ချပ်ဖြင့် အပေါ်မှဖုံး၍ လိပ်ထားသည့် စောင်ထုပ်ကို ဖြည့်နေလေသည်။

ဖြည့်ပြီးနောက် အမျိုးသားသည် အဝတ်အစားထည့်သည့်အိတ်ထဲမှ ကုတ်အင်္ကျီ အရှည်နှစ်ထည်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်ကာ အိပ်ရာလိပ်ပေါ်သို့ ပစ်တင်လိုက်၏။

“ဘက်စုံ အနုပညာသည်ပဲ ထင်ပါရဲ့နော့”

အမျိုးသားက အမေးပြုလိုက်သည်။ သူမေးပုံမှာ သူ့မေးခွန်းကိုပင် သူ စိတ်ဝင်စားပုံမရ။ စကားအဆက်ပြတ်စေရန်သာ မေးပြော ပြောလိုက်ရဟန်တူသည်။ အမှန်အားဖြင့်လည်း သည်လိုမေးခွန်းမျိုးမှ ပြန်လည်ပေါ်ထွက်လာမည့် အဖြေမျိုးကို အမျိုးသားက ကြိုတင်သိထားနှင့်ပုံရသည်။

သို့ရာတွင် အမျိုးသမီးအဖို့မှာမူ သည်မေးခွန်းမှာ မျက်နှာကို လက်သီးဖြင့် အထိုးခံလိုက်ရသကဲ့သို့သော အမေးမျိုး။

အမျိုးသမီးက စကားမဆိုနိုင်မီပင် အမျိုးသားက စကားဆက်နေပြန်၏။

“မနေ့က ညကတော့ ကျုပ်မှာ ဘက်စုံအနုပညာ ဒေဝီနှစ်ပါးတောင် အနားက ခစားပြီးရှိတယ်။ တမြန်နေ့ကဆိုရင်တော့ ဒေဝီသုံးပါးတောင်မှပျ။

အဲဒီအခါတုန်းကတော့ ခုညထက် အိပ်ရာလိပ်တွေက ပိုပြီးရှိနေတယ်ခင်ဗျ။ အဲ...အဲဒီ ဘက်စုံအနုပညာသည်တွေမှာ ကိုယ်ယူခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းပစ္စယတွေ ကိုယ့်အတူ ပါမလာဘဲ ပျောက်သွားတယ်ဆိုတာ ကံမကောင်းဘူး မဟုတ်လား။ သူတို့က ဒီလိုပဲ အကြောင်းပြလေ့ရှိကြတာပါပဲ။ အင်း...ခုအချိန်ထိတော့ သူတို့မှာ ပျောက်သွားတယ်ဆိုတဲ့ ပစ္စည်းပစ္စယတွေကို ကျုပ်တော့ တစ်ခုမှ လိုက်ရှာလို့မတွေ့သေးဘူးလေ။ ဒီလိုပစ္စည်းပျောက်ပါတယ်လို့ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးတိုင်းဟာ ဒေဝီတွေပဲ ဖြစ်ပုံရပါတယ်ဗျာ။ အဲ...ဒါနဲ့ မင်းကော ဒေဝီတစ်ပါးပဲမဟုတ်လား။ မင်းကို ကျုပ်က ဒေဝီလို့ပဲထင်တယ် ဟုတ်ဘူးလား”

အမျိုးသမီး၏မျက်နှာပေါ်တွင် ရှက်သွေးဖျန်းခနဲထသွားသည်။ ဤသို့ ရှက်သွေးဖျန်းခနဲထသွားခြင်းကိုပင် အမျိုးသားပြောလိုက်သော စကားထက် ပို၍ ဒေါသဖြစ်နေမိသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အမျိုးသမီးသည် မိမိ၏စိတ်ကို ထိန်းထိန်းချုပ်ချုပ်လုပ်ထားပါလျက် ထိန်းချုပ်၍မရအောင် ဖြစ်သွားသောကြောင့်။

“မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်က ဘက်စုံအနုပညာသည် မဟုတ်ဘူး”

အမျိုးသမီးက ဆေးလေးတည်ငြိမ်စွာ အဖြေပေးလိုက်၏။

အမျိုးသားသည် မည်သို့မျှ စကားမဆိုသေးဘဲ ဂျူအိတ်အချို့ကို မီးလင်းဖို တစ်ဖက်ရှိ ကွက်လပ်သို့ပစ်ချကာ ခုတင်တစ်ခုလို ဖြစ်လာအောင် စီစဉ်လုပ်ကိုင်နေသည်။ ပြီးလျှင် မီးလင်းဖိုအခြားတစ်ဖက်ရှိ ကွက်လပ်တွင် ကျန်ဂျူအိတ်များကို ဆွဲချလျက် အလားတူ ခုတင်တစ်ခုလိုဖြစ်အောင် လုပ်လိုက်၏။

“ဒါပေမဲ့ မင်းဟာ အနုပညာသည် တစ်မျိုးမျိုးတော့ ဖြစ်ရမှာပဲ”

အမျိုးသားက ခုတင်ပြင်ဆင်မှုအပြီးတွင် ပြောလိုက်သည်။ ‘အနုပညာသည်’ဟူသောစကားတွင် ရွံ့ရှာမှန်းတီးသည့်အသံက ထင်ရှားစွာ ပေါ်လွင်

နေလေသည်။

“ရှင် အထင်လွဲနေပြီ၊ ကျွန်မက ဘယ်လိုအနုပညာသည်မျိုးမှ မဟုတ်ပါဘူးရှင်”

ခေါက်နေသောစောင်ကို အမျိုးသားက လက်ထဲမှလွှတ်ချလိုက်ကာ ခါးကို ဆန့်လိုက်၏။

အမျိုးသားသည် အမျိုးသမီးအား ဤအချိန်ထိ တစ်ချက်မျှသာ စောင်းဝဲ၍ ကြည့်ဖူးခဲ့၏။ ယခုမှ အမျိုးသားသည် အမျိုးသမီး ခေါင်းမှခြေ၊ ခြေမှခေါင်းအထိ တစ်လက်မစီ စေ့စေ့စပ်စပ် ဂရုတစိုက် အကဲခတ်နေလေပြီ။

အမျိုးသမီး၏ဆံပင် ဆင်ယင်ထုံးဖွဲ့မှုနှင့် အင်္ကျီအဝတ်အစား ချုပ်လုပ်ထားပုံကိုပါ အကဲခတ်နေပေပြီ။

ဤသို့အကဲခတ်ရာမှ ပေါ်ထွက်လာမည့်အဖြေကိုလည်း အချိန်ယူ၍ စဉ်းစားနေဆဲ။

“အို...ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

ဤကား အမျိုးသား၏ အဆုံးအဖြတ်၊ အဖြေ။

အမျိုးသားသည် အမျိုးသမီးအား နောက်တစ်ဖန် ငေးစိုက်၍ ကြည့်နေပြန်၏။

“ဒီအတိုင်းဆိုရင်ဖြင့် ခင်ဗျားဟာ အင်မတန်မိုက်မဲတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ပဲ၊ အခုလိုက် အပုံလိုက်ရမယ့် ငွေကိုသာမြင်ပြီး ဒီခရီးရဲ့ အန္တရာယ်တွေကိုတော့ မမြင်ရအောင် မျက်စိမှိတ်ထားတယ်။ ဒီဒေသကို အမျိုးသမီး နှစ်မျိုးနှစ်စားပဲလာတာ တွေ့ဖူးတယ်။ ကိုယ့်လင် ကိုယ့်ဖခင်ကို ကြင်ကြင်နာနာပြုစုဖို့ လိုက်လာတဲ့ အမျိုးသမီးကောင်းနဲ့ နောက်တစ်မျိုးကတော့ ရိုသေလေးစားမှုကို မခံထိုက်တဲ့ မိန်းမတွေ။ ဒီအမျိုးအစားတွေက

လူကြားသူကြားလိုကောင်းအောင် သူတို့ကိုယ်ကို သူတို့ ဘက်စုံအနုပညာသည်တွေလို ခေါ်ကြတယ်ခင်ဗျ။ ကျွန်တော်တို့ ယောက်ျားတွေကလည်း သူတို့ကို ယဉ်ကျေးမှုအရ ဖော်ရွေလိုက်လျောကြတယ်။

“ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားမှတ်ထားဖို့က ဒီခရီးကြမ်းကြီးကို ကျော်ဖြတ်ပြီး ဒီကိုရောက်လာတဲ့ အမျိုးသမီးမှန်သမျှဟာ တစ်မျိုးမဟုတ်ရင် နောက်တစ်မျိုးဖြစ်ရမယ်ဆိုတာ သိပုံကိုသေချာတယ်။ ပထမအမျိုးအစားလည်း မဟုတ်၊ ဒုတိယအမျိုးအစားလည်းမဟုတ် ဆိုတာမျိုးက ဒီမှာ ရှိကိုမရှိဘူး။ ဒီမှာ အလယ်အလတ်တန်းစားဆိုတာ မရှိဘူး။ အလယ်အလတ်တန်းစားဖြစ်ရေမယ်ဆိုပြီး လုပ်ရင်လည်း ဆုံးရှုံးမှုနဲ့သာ ရင်ဆိုင်ရမှာ သေချာတယ်။

“ဒီတော့ ခင်ဗျားဟာ အင်မတိ အင်မတန် မိုက်မဲတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပဲ။ ဒီမယ်...ခင်ဗျားမှာ ပြန်ဖို့အခွင့်အခါသာတုန်း ဒီကပဲ ပြန်လှည့်ပြီး ပြန်ပေတော့။

“အဲ...လူစိမ်းသူစိမ်း တစ်ယောက်ယောက်ဆီက ထုတ်ချေးတဲ့ငွေကို လိုချင်တဲ့ဆန္ဒရှိရှိရင်လည်း ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် အမေရိကကို ပြန်ရောက်တဲ့အထိ စရိတ်ခံလိုက်ပါမယ်။ နက်ဖြန်ကျရင် အင်ဒီးယန်းတစ်ယောက်ကို ခင်ဗျားနဲ့ အဖော်ထည့်လိုက်မယ်။ အဲဒီတိုင်းရင်းသား အင်ဒီးယန်းက ခင်ဗျားကို ဒိုင်ယာအထိ ပို့ပေးလိမ့်မယ်”

အမျိုးသားက စကားဆိုနေစဉ် အမျိုးသမီးသည် ကြားဝင်၍ပြောရန် တစ်ခါနှစ်ခါ အားယူမိသည်။ သို့သော် အမျိုးသားက ကြားမှ ဝင်မစွက်နိုင်အောင် အမိန့်ပေးသည့်အနေဖြင့် လက်ကို လှုပ်ယမ်းပြလိုက်သောကြောင့် အမျိုးသမီးမှာ ငြိမ်၍ နားထောင်နေရရှာ၏။

“ရှင်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

အမျိုးသမီးက ဤမျှသာ စကားစရာသေးသည်။ အမျိုးသားက ကြားမှဖြတ်ကာ-

“အို...ကျေးဇူးတင်စရာမလိုပါဘူး၊ မလိုပါဘူး။ ကျေးဇူးတင်စရာ လုံးဝမလိုပါဘူး။”

“ကျွန်မ ရှင့်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

အမျိုးသမီးက ထပ်၍ပြောလိုက်ရင်း တစ်ဆက်တည်းပင်

“ဒါပေမဲ့ ဖြစ်တာက ဒီလို၊ အင်း...ရှင် မှားနေပြီ။ ကျွန်မ ဒိုင်ယာက နေပြီ၊ ခရီးကြမ်းကိုဖြတ်ပြီး ခုပဲရောက်လာတာ။ ဒီ‘ပျော်စခန်း’ကို ကျွန်မရဲ့ ပစ္စည်းတွေ အသင့်ရောက်နေမယ်လို့လည်း မျှော်လင့်ထားခဲ့တယ်။ ကျွန်မ ပစ္စည်းသယ်တဲ့လူတွေက ကျွန်မ ဒိုင်ယာက ထွက်မလာခင် အကြာကြီးကပဲ ပစ္စည်းတွေနဲ့ ထွက်သွားနှင့်တာ။ ခုတော့ ကျွန်မက သူတို့ထက်ဦးပြီး ဒီစခန်းကို ရောက်လာတော့တယ်။ ဘာကြောင့် ပစ္စည်းသယ်လာတဲ့လူစုနဲ့ လမ်းမှာမတွေ့ခဲ့ရတာလဲဆိုတာ ကျွန်မ နားမလည်နိုင်သလောက်ပဲ။ အင်း...ကျွန်မက တကယ်ပဲ သူတို့ထက်ဦးအောင် ရောက်နေတော့တယ်။”

“ဒီနေ့ မွန်းလွဲပိုင်းကတော့ လှေတစ်စင်းဟာ ‘အင်းချိုင့်ကြီး’ဘက်ကို လေ့နဲ့လွင့်ပါသွားခဲ့တယ်။ အဲဒီလှေမှာ ကျွန်မလူတွေလည်း ပါသွားဟန် တူပါရဲ့။ ဒီလိုပါအသွားမှာ သူတို့နဲ့ ကျွန်မ လွဲသွားပြီး ကျွန်မက ဒီကို ဦးအောင်ရောက်လာတာ ဖြစ်ရမယ်။”

“ကျွန်မ ဒီကနေပြီ၊ ခရီးခေါက်ဖို့ဆိုတာကတော့ အင်း...ရှင်ပေးတဲ့ အကြံကိုလည်း ကျွန်မ ကျေးဇူးတင် ဝမ်းသာပေမဲ့ ကျွန်မအဖေက ‘ဒေါ်ဆင်မြို့’မှာ ရှိနေတယ်။ ကျွန်မအဖေနဲ့ မတွေ့ရတာလည်း သုံးနှစ် တောင် ရှိနေပြီ။ နို့ပြီးတော့လည်း ဒီနေ့ပဲ ကျွန်မ ဒိုင်ယာကနေပြီး လမ်းကြမ်းကြီးကို ဖြတ်လာခဲ့ရတာ။ ကျွန်မ မောနေပြီ။ ဒီစခန်းမှာ အမောဖြေချင်တယ်။ ဒီတော့ ရှင်က ဆက်ပြီးတော့ ဖော်ဖော်ရွေရွေ ပျူပျူငှာငှာနဲ့ လက်ခံမယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်မ အိပ်တော့မယ်”

“မဖြစ်နိုင်တာ”

အမျိုးသားသည် စောင်များကို တစ်ဖက်သို့ရောက်သွားအောင် ကန် ပစ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ ဂျုံအိတ်များပေါ်တွင် ထိုင်ချလိုက်ကာ အမျိုးသမီးကို ကြောင်၍ ကြည့်နေ၏။

“တခြား တခြား တဲတွေမှာ အမျိုးသမီးတွေ မရှိဘူးလားဟင်”

အမျိုးသမီးက ခပ်လေးလေးမေးလိုက်သည်။ “ကျွန်မတော့ တစ် ယောက်မှ မမြင်ခဲ့မိဘူး။ ကျွန်မ လျှမ်းပြီးကြည့်မိတာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါ တယ်”

“လူကြီးတစ်ယောက်နဲ့ သူ့မိန်းမတော့ ရှိလေရဲ့။ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့ မနက်ကပဲ သူတို့တဲကို သူတို့နုတ်ပြီးသွားကြပြီ။ အမျိုးသမီးဆိုလို့ မရှိဘူး။ အဲ...ဟိုလိုအမျိုးသမီးတွေကတော့ တဲတစ်တဲမှာ နှစ်ယောက်သုံးယောက် ဆိုသလို ရှိတာပေါ့။ ဒီအမျိုးသမီးတွေကလည်း ခင်ဗျားလို အမျိုးသမီးနဲ့ အတူနေလို့ ဖြစ်မှာမဟုတ်ပါဘူးဗျာ”

“သူတို့က ဖော်ဖော်ရွေရွေ ပျူပျူငှာငှာနဲ့ လက်ခံမယ်ဆိုရင် သူတို့ရဲ့ ဖော်ရွေပျူငှာမှုကို ကျွန်မက ကြောက်လိမ့်မယ်လို့ ရှင်ထင်သလား”

အမျိုးသမီးက ဒေါကလေးဖြင့် မေးလိုက်ရင်း-

“သူတို့တစ်တွေဟာလည်း ရှင်ပြောတဲ့စကားအရ အမျိုးသမီးတွေပဲ မဟုတ်လား”

“အမျိုးသမီးတွေဆိုတာကတော့ ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားနဲ့ ဘယ်လိုမှ ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး”

တဲမှ ရွက်ဖျဉ်များသည် လေအထဲတွင် ရုန်းကြွနေ၏။ ဤရွက်ဖျဉ် များကို ငေးကြည့်ရင်း အဝေးမှအသံပေးလာသော မုန်တိုင်း၏ညာသံကို နားထောင်ရင်း အမျိုးသားက လွှတ်ခနဲပြောလိုက်သည်။

“ဒီလိုညမျိုးမှာ လူတစ်ယောက်သာ ကွင်းပြင်ထဲမှာ အိပ်မယ်ဆိုရင် တော့ ကိစ္စချောမှာ အမှန်ပဲ။ တခြားတဲတွေမှာလည်း လူတွေ ပြုတ်သိပ်

နေတာပဲ။ ဒါ ကျွန်တော်သိလာတာ။ နို့ပြီး ရိက္ခာတွေ ပစ္စည်းတွေကိုလည်း ရေစိုမှာစိုးလို့ တံထဲမှာပဲထားရတယ်။ လူတစ်ယောက် လှည့်စရာနေရာ တောင် တံထဲမှာ မရှိဘူး။ နောက်ပြီး...

မုန်တိုင်းမိလာတဲ့ လူစိမ်းတစ်ဒါဇင်လောက်ကလည်း တံတွေမှာ စည်သည်အဖြစ် ခိုလှုံနေကြတယ်။ အဲဒီအထဲက လူနှစ်ယောက်သုံးယောက် က ကျွန်တော့်တံထဲမှာ သူတို့အိပ်ဖို့ နေရာကလေးများ ရနိုင်မလားဆိုပြီး မေးကြတယ်။ တခြားတံတွေမှာ အိပ်ဖို့မရရင် ကျွန်တော့်တံမှာ လာအိပ်မယ် ဆိုပြီး မေးကြတာပါ။ သူတို့ ဒီကိုရောက်မလာပုံထောက်တော့ တစ်နေရာရာ မှာ အိပ်စရာနေရာ ရသွားကြပြီနဲ့တူတယ်ဗျ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်တံမှာ အိပ်စရာကွက်လပ် ရှိသေးသလားဆိုတော့လည်း တစ်ကွက်မှ မရှိတော့ဘူး မဟုတ်လား။ ဒီတော့ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်”

အမျိုးသားက ဆက်ပြောဘဲ ရပ်ပစ်လိုက်သည်။ စိတ်ပျက်လက်ပျက် နှင့် ရပ်ပစ်လိုက်ခြင်းပင်။ အခြေအနေက မရှောင်နိုင်မလွှဲနိုင်အောင် တဖြည်းဖြည်း ကျဉ်းမြောင်းလာသည့် အခြေအနေ။

“ကျွန်မ ဒီည ရေနက်အင်းစခန်းကို ရောက်နိုင်ပါ့မလားဟင်”

အမျိုးသမီးက ဤသို့မေးလိုက်ပြီးမှ စောစောက မိမိပြောထားသည့် စကားကို သတိရလာကာ မိမိအဖြစ်ကို မိမိ ရယ်လိုက်မိသည်။

“မှောင်ထဲမည်းထဲမှာ မြစ်ကို ဘယ်လိုလုပ် ဖြတ်ကူးရနိုင်မလဲ”

ရယ်နေသောအမျိုးသမီးကို အမျိုးသားက မျက်မှောင်ကုတ်၍ ကြည့်လိုက်ရင်း-

“ဒီလမ်းခရီးအကြားမှာ နားနိုင်တဲ့စခန်းဆိုလို့လည်း တစ်ခုမှမရှိဘူး”

“ဒါဖြင့် ရှင်က ကျွန်မနဲ့အိပ်ရမှာ ကြောက်နေသလား”

အမျိုးသမီး၏ မေးခွန်းတွင် သရော်သံပါနေလေသည်။

“ကျွန်တော့်အတွက် ကြောက်နေတာမဟုတ်ပါဘူးဗျာ”

“ဒါဖြင့်လည်း ကောင်းပါပေရင်၊ ကျွန်မတော့ အိပ်တော့မယ်”

အမျိုးသမီး၏ စကားအဆုံးတွင် တဲတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

ခဏကြာမှ အမျိုးသားက...

“ကျွန်တော်တော့ ထိုင်ပြီး မီးမသေအောင် မီးထိုးပေးနေတော့မယ်”

ဟု အကြံပေးစကားဆိုလိုက်၏။

“အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေ ပြောမနေစမ်းပါနဲ့”

အမျိုးသမီးက အော်၍ ပြောလိုက်သည်။ “ရှင်ရဲ့ ဘာမဟုတ်တဲ့ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာကလေးကို သိမ်ဆယ်နိုင်ကောင်းပါရဲ့ဆိုပြီး ပြောတဲ့စကားပါ။ ကျွန်မတို့ရောက်နေတာ ယဉ်ကျေးတဲ့အသိုင်းအဝိုင်းမဟုတ်ဘူး။ ဒါဟာ ကမ္ဘာဝင်ရိုးစွန်းကိုသွားမဲ့ ခရီးကြမ်းလမ်းပေါ်မှာဆိုတာ သိထားစမ်းပါ။ ကဲ...အိပ်တော့”

• အမျိုးသားက လက်မြောက်အရုံးပေးသည့် အဓိပ္ပာယ်ဖြင့် သူ့ပခုံး နှစ်ဖက်ကို မြင့်ပြလိုက်ရင်း-

“ခင်ဗျားပြောတာကို သဘောတူ ထောက်ခံပါတယ်။ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးရဦးမလဲဟင်”

“လုပ်ပေးရမှာကတော့ ကျွန်မအိပ်ရာပါပဲ။ ဂျုံအိတ်တွေကို ကန့်လန့်ကြီး ချထားလိုက်တာ။ ကျွန်မမှာ အရိုးတွေ အသားတွေ ကြွက်သားတွေ ရှိတယ်ဆိုတာလည်း သတိထားဦး။ ကျေးဇူးတော့တင်ပါရဲ့။ ဒီအတိုင်း အိပ်ရရင် ကိုယ်တွေ လက်တွေ နာလို့ သေရောပေါ့။ ဒီမှာ ဂျုံအိတ်တွေကို ဒီလိုဖြစ်အောင် ဆွဲပေးစမ်းပါဦး”

အမျိုးသမီး၏ညွှန်ကြားချက်ကို နားခံလျက် အမျိုးသားက ဂျုံအိတ်များကို အလျားလိုက် နှစ်အိတ်စီတန်း၍ ချသည်။ ဤသို့ချလိုက်သဖြင့် ဂျုံအိတ်နှစ်ခုအကြားတွင် ဘက်လျှောကြီးဖြစ်နေ၏။ ဤသို့ဖြစ်မနေအောင် အမျိုးသမီးက ဂျုံအိတ်အနားစများကို ရဲဒင်းအနှောင့်ဖြင့် ပြားသွားအောင်

ထုလိုက်သည်။ အလယ်တွင် ဖောင်းနေသည့် ဂျုံအိတ်များကိုလည်း ပြားဝင် သွားအောင် ရဲ့ဒင်းအနှောင့်ဖြင့် ထုသည်။

ထို့နောက် အမျိုးသမီးသည် စောင်တစ်ထည်ကို အလျားလိုက် သုံးခေါက် ခေါက်လိုက်ပြီး ဂျုံအိတ် ၂ အိတ်အကြား ချိုင့်နေသည့်နေရာတွင် အလျားလိုက် ခုထားလိုက်၏။

“အင်း...ခုမှပဲ ကျွန်တော် ဘာဖြစ်လို့ ကောင်းကောင်းအိပ်မရဘူး ဆိုတာ သိရတော့တယ်...ကဲ”

အမျိုးသားက မိမိဘာသာမိမိပြောရင်း စောစောက ကန့်လန့်ချထား သော မိမိအိပ်ရာအောက်မှ ဂျုံအိတ်များကို အလျားလိုက် ပြန်စီကာ အမျိုးသမီးလုပ်သည့်အတိုင်း လိုက်လုပ်သည်။

“ရှင် ဒီခရီးကြမ်းကို မလှမ်းဖူးသေးဘူးဆိုတာ ရှင်းနေတာပဲ”

အမျိုးသမီးသည် အပေါ်ဆုံးမှ စောင်ကိုဖြန့်လိုက်ပြီးနောက် ထိုင်ရင်း စကားဆိုလိုက်၏။

“ဟုတ်ကောင်း ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်”

အမျိုးသားက ဝန်ခံရင်းကပင်

“ဒါပေမယ့် ဒီခရီးကြမ်းအကြောင်းကို ခင်ဗျား ဘယ်လောက်သိ သလဲ”ဟု ဟိန်း၍မေးလိုက်၏။

“သိသင့်သလောက်တော့ သိတယ်”

အမျိုးသမီးကလည်း ပြန်၍ ခပ်ငေါက်ငေါက်ဆိုလိုက်သည်။ ပြီးမှ မုန့်ပေါင်းဖိုထဲရှိ ထင်းအခြောက်ကို နုတ်ယူကာ အစိုတစ်ချောင်း အစားထိုး လိုက်သည်။

“နားထောင်စမ်း၊ မုန့်တိုင်း ဘယ်လောက်ထန်နေသလဲ။ တစ်ကြိမ် ထက် တစ်ကြိမ် ပိုပြီးဆိုးလာတော့တာပဲ”

ရွက်ဖျဉ်တဲကလေးသည် မုန့်တိုင်းဒဏ်ကြောင့် ယိမ်းထိုးနေလေသည်။

ရွက်ဖျဉ်များက တဲကလေးယိမ်းထိုးသွားသည့်အခါတိုင်း ချိုင့်၍ ခွက်၍ ဝင်သွားသည်။ ရွက်ဖျဉ်တဲပေါ်သို့ကျလာသည့် မိုးသီးနှင့် မိုးပေါက်များမှာ တိုက်ပွဲကလေးတစ်ပွဲမှ တိုက်ပွဲကြီးအသွင်သို့ လေခဏငြိမ်သွားသည့်အချိန် တွင် ဘေးမှကာထားသည့် ရွက်ဖျဉ်များပေါ်သို့ တဝေါဝေါစီးကျနေသည့် ရေသံကို ကြားရ၏။ ရေတံခွန်ကလေးများပမာ။

အမျိုးသားသည် မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီး စိုနေသောတဲခေါင်မိုးကို လက်ဖြင့်ထိလိုက်၏။ ထိသည့်နေရာမှ ရေများ ဒလဟောကျလာသည်။ ရိက္ခာသေတ္တာပေါ်သို့ပင် ရေများစီးကျလာသည်။

“ဒီလိုမလုပ်ရဘူး...”

အမျိုးသမီးသည် လှမ်းအော်လိုက်ကာ မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။ ရေ ဒလဟောကျလာသည့်နေရာတွင် သူ့လက်ကို ကပ်ထားပြီးနောက် ရွက်ဖျဉ် တဲဘေးတွင် ကာထားသည့် ရွက်ဖျဉ်များဆီသို့ ဦးတည်လျက် လက်ကို ရွေ့လျားလိုက်၏။ ရေယိုကျနေသော နေရာသည် ချက်ချင်းပင် ပိတ်သွား သည်။

“ဒီလိုမလုပ်ရဘူးရှင့်၊ သိရဲ့လား”

အမျိုးသမီးက ပြစ်တင်သည့်လေသံဖြင့် ဆိုလိုက်၏။

“ဩ...ဩ...”

အမျိုးသားက ဤမျှသာ မြည်တမ်းသည်။ ပြီးမှ...

“ခင်ဗျား ဒီနေ့ပဲ ဒိုင်ယာက တိုက်ရိုက် ဒီကိုလာခဲတယ်မဟုတ်လား။

ခင်ဗျား ကိုယ်တွေ လက်တွေ တောင့်တင်းမနေဘူးလား”

“နည်းနည်းတော့ တောင့်တင်းနေတာပေါ့ရှင်၊ အိပ်လည်းအိပ်ချင်နေ ဘယ်”

အမျိုးသမီးက ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပင် ပြောလိုက်၏။

ခဏအကြာတွင် အမျိုးသမီးက...

“ကောင်းသောညပါ” ဟုဆိုရင်း နွေးထွေးသော စောင်များကို ခြုံလျက် ပြင်ထားသည့် အိပ်ရာပေါ်တွင် သက်သောင့်သက်သာ ကိုယ်ကိုဆန့်လိုက်သည်။

တဲအတွင်းတွင် ၁၅ မိနစ်ခန့် တိတ်ဆိတ်သွားပြီးမှ အမျိုးသမီး၏ အသံ ပြန်ပေါ်လာ၏။

“ဒီမယ်၊ ရှင် နီးနေသလား”

“ဟုတ်တယ်”

အမျိုးသား၏အသံက မီးလင်းဖိုအခြားတစ်ဖက်ဆီမှ လုံးထွေး၍ ပေါ်ထွက်လာသည်။

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ရှင်... မီးမွှေးဖို့ ထင်းစကလေးတွေ ဖြတ်ပြီးပြီလား”

“မီးမွှေးဖို့၊ ဘာမီးမွှေးဖို့လဲ”

အမျိုးသားက အိပ်ချင်မူးတူးဖြင့် ပြန်မေးနေသည်။

“မနက်ဖြန်မနက် မီးဖိုရင် မီးမွှေးဖို့ ထင်းစကလေးတွေပေါ့ရှင်။”

ထပြီး ထင်းစလေးတွေ မီးမွှေးဖို့ရအောင် ဖြတ်စမ်းပါဦး”

အမျိုးသားသည် စကားတစ်ခွန်းမျှ မဟတော့ဘဲ အမျိုးသမီး၏ အမိန့်ကို လိုက်နာပါ၏။ သို့သော် ထင်းစကလေးများ ဖြတ်၍ မပြီးမီပင် အမျိုးသမီးက အိပ်ပျော်သွားလေတော့သည်။

ဝက်နံကင် ယနဲ့က လေထဲတွင် ပျံနေ၏။

အမျိုးသမီးသည် မျက်လုံးအစုံကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

မိုးလင်းနေပေပြီ။

မုန်တိုင်းလည်းစဲလေပြီ။

မြင်ရသမျှ ရှုမျှော်ခင်းသည် စိုစွတ်နေ၏။ နေသည်ပင် စွတ်စိုနေသယောင်။

စွတ်စိုသော ရှုမျှော်ခင်းများအပေါ်တွင် စွတ်စိုနေသောနေသည် ရွှင်မြူးစွာ တောက်ပနေ၏။ ပြန့်ကြဲနေသည့် ရွက်ဖျဉ်တဲများပေါ်တွင်လည်း နေက မြူးထူး တောက်ပနေသည်။

အလုပ်စနေပေပြီ။

အထုပ်ကိုယ်စီထမ်းထားသော လူစုလူအုပ်များသည် တစ်ယောက်နောက်မှ တစ်ယောက် စီတန်းလျက် မိမိတို့လိုရာခရီးသို့ လှမ်းနေကြပြီ။

အမျိုးသမီးသည် အိပ်ရာထက်တွင် တစောင်းပြန်လိုက်၏။

နံနက်စာ ချက်နေပြီ။

အမျိုးသမီး၏ အိမ်ရှင်ဖြစ်သူသည် မုန့်ပေါင်းဖိုရို ကြော်ပြားထဲတွင် ဝက်နံကင်ကို ခုနကလေးကပင် ထည့်ပြီးပြီ။ အာလူးကိုလည်း ကြော်နေသည်။

အမျိုးသားသည် တဲတဲခါးရွက်ကို ထင်းချောင်းနှစ်ချောင်းဖြင့် ထောက်ကာ ဟနေ၏။

“မင်္ဂလာရှိသော နံနက်ခင်းပါရှင်”

“မင်္ဂလာရှိတဲ့ နံနက်ခင်းဖြစ်ပါစေလို့ ဆန္ဒပြုပါတယ်ဗျာ”

အမျိုးသားသည် ပြန်လှန်နှုတ်ခွန်းဆက်ရင်း မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီး နောက် ရေပုံးကို ကောက်ကိုင်လိုက်ကာ...

“ခင်ဗျား ကောင်းကောင်းအိပ်ရလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် မဆင်မိဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ခင်ဗျား ကောင်းကောင်းအိပ်ပျော်တာကို ကျွန်တော် သိလို့ပဲ”

အမျိုးသမီးက ရယ်လိုက်၏။

“ကျွန်တော် ရေသွားခပ်လိုက်ဦးမယ်၊ ကျွန်တော်ပြန်လာတော့ ခင်ဗျား မနက်စာစားဖို့ အသင့်ဖြစ်နေမယ်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်”

နံနက်စာစားပြီးနောက် အမျိုးသမီးနှင့် အမျိုးသားသည် တဲပြင်သို့

ထွက်၍ နေဆာလှုံနေသည်။

'အင်းချိုင့်ကြီး' ဘက်ဆီမှ ရေခဲတောင်ကြီး ခရီးကြမ်းအတိုင်း ကွေ့
ဝိုက်၍ တက်လာသည့်လူစုကို မြင်ရ၏။ အမျိုးသမီးအဖို့ သိကျွမ်းပြီးသား
လူတစ်စု။

အမျိုးသမီးသည် လက်ခုပ်တီးလိုက်ပြီး...။

"ကျွန်မပစ္စည်းတွေ ရောက်လာပြီ။ ကျွန်မမိတ်ဆွေကြီး ဒဲလ်ဘစ်ရှော့
ကတော့ ကျွန်မနဲ့ လမ်းမှာဆုံမိအောင် မလာနိုင်တဲ့အတွက် သိပ်ကို
ရှက်နေတော့မယ်။ ဒါကတော့ သိပ်ကိုသေချာတယ်" ဟု ပြောလိုက်၏။

အမျိုးသမီးသည် ဓာတ်ပုံရိုက်ကိရိယာနှင့် အဝတ်အစားထည့်သည့်
အိတ်ကို ပခုံးပေါ်တွင် လွယ်လိုက်ပြီးနောက် အမျိုးသားဘက်သို့ လှည့်
လိုက်၏။

"သွားဦးမယ်နော်၊ ရှင့် ကြင်နာမှုတွေကို ကျေးဇူးတင်ဖို့လည်း မမေ့ပါ
ဘူးရှင့်"

"ကျေးဇူးတင်ဖို့ မလိုပါဘူးဗျာ၊ လုံးဝ မလိုပါဘူး။ ကျွန်တော်ဟာ
ဘယ်သူ့ကိုမဆို ဒီလိုကူညီရိုင်းပင်းရမယ် ဝတ္တရားရှိတယ်မဟုတ်လား"

"ဘက်စုံ အနုပညာသည်တွေကိုပါပေါ့လေ"

အမျိုးသားက မိမိ ညကပြောခဲ့သည့် စကားအတွက် စိတ်မကောင်း
ဖြစ်သွားသည်။ သို့သော်...

"ကျွန်တော်တော့ ခင်ဗျားနာမည်ကို မသိဘူး။ အင်းလေ...သိဖို့
လည်း လိုမယ်ထင်ပါဘူး"

"ကျွန်မ ဒါလောက် မရိုင်းပါဘူးရှင့်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်မက
ရှင့်နာမည်ကို သိပြီးသားမို့ပါ။ မစ္စတာဗင်ကောလစ်... တဲ့။ သင်္ဘောမှာ
တင်လာတဲ့ ရှင့်ပစ္စည်းတွေပေါ်မှာ ရှင့်နာမည်ရေးထားတဲ့ ကဒ်ပြားတွေ
ပါလာတယ်မဟုတ်လား။ ဒေါ်ဆင်မြို့ကိုရောက်တဲ့အခါ ကျွန်မဆီကို

ရောက်အောင်လာခဲ့ပါ။ ကျွန်မနာမည်က ဖရိုနာဝစ်တဲ့။ ကဲ...သွားဦးမယ်"

အမျိုးသမီးသည် တောလမ်းကျဉ်းအတိုင်းရှိနေသော ခရီးကြမ်းကို
လှမ်းရန် ပေါ့ပါးသွက်လက်စွာ ဆင်းပြေးသွားသည်။

"ခင်ဗျားအဖေဟာ ဂျက်ကော့ဝစ်စ် မဟုတ်လား"

အမျိုးသားက လှမ်းအော်၍မေးလိုက်၏။ အမျိုးသမီးသည် သမင်
လည်ပြန် လှည့်လိုက်ရင်း ခေါင်းကိုညိတ်ပြသွားသည်။

အထမ်းသမားများကို ဦးဆောင်၍ လိုက်ပါလာသော ဘစ်ရှော့မှာ
ဒိုင်ယာမှ 'ပျော်စခန်း' သို့အလာ လမ်းတွင် ဖရိုနာဝစ်စ်နှင့်ဆုံမည်ဟု ကတိပေး
ထားခဲ့၏။ သို့သော် ကတိအတိုင်း တည်အောင် မဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့။
ထို့ကြောင့် ဘစ်ရှော့သည် မိမိနှင့်တွေ့သောအခါ ရှက်နေမည်ဟု ဖရိုနာဝစ်စ်
က မှတ်ယူထားခဲ့သည်။

ယခု တွေ့ကြရပြီ။

ဘစ်ရှော့က ရှက်ဖို့နေနေသာသာ ဖရိုနာဝစ်စ်အတွက် စိတ်ပူရမှန်းပင်
မသိ။

"ဝဲ့စ်မိသားစုဟာ ဘယ်တော့မှ ခွေးကျမကျဘူး။ ကြောင်ကျပဲ
ကျမယ်။ ဒါကို ယုံတယ်"

မနေ့ညက လမ်းတွင်အိပ်ရသောအခါ ဘစ်ရှော့က ဤအတိုင်း
စိတ်ဖြေခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် သူ့ကိုယ်ကိုသူ ကတိတည်အောင် မဆောင်ရွက်
နိုင်သဖြင့် အခဲမကျေ။

ယနေ့မနက် ဖရိုနာဝစ်စ်နှင့် ပျော်စခန်းတွင် ဆုံမိကြလျှင် ဘစ်ရှော့က
စ၍ နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

"မင်္ဂလာမနက်ပါ ကလေးမ၊ ကလေးမမျက်နှာ ကြည့်ရတာ ညက
ကောင်းကောင်းအိပ်ခဲ့ရတဲ့ပုံပဲ"

"ကျွန်မအတွက် ဦးဘစ်ရှော့က စိတ်မပူဘူးမဟုတ်လား၊ ပူကော

ပူရဲ့လားဟင်”

“စိတ်ပူတယ်၊ ဝဲမိသားစုထဲက တစ်ယောက်ယောက်အတွက်များစိတ်ပူနေရဦးမှာလားဟယ်။ ဘယ်သူလဲ စိတ်ပူမယ့်လူ၊ ကျုပ်လား။ ကလေးမအတွက် ဘယ်တော့မှ စိတ်မပူဘူးမှတ်။ ကျုပ်တို့လိုက်လာတဲ့လေ့ ‘အင်းချိုင့်ကြီး’ရောက်တော့ အဲဒီမြစ်ရေက ကျုပ်တို့ကို ဒုက္ခပေးတာ။ ဟေ့ အထမ်းသမားတွေ...မြန်မြန်သွားစမ်း၊ ဒီနေ့ မွန်းတည့်ချိန်မှာ လင်ဒါမင်စခန်းကို အရောက်သွားရမယ်”

ဦးဘစ်ရှောက ဖရိုနာဝဲစ်နှင့် စကားလက်ဆုံကျနေရာမှ အထမ်းသမားများဘက်သို့ လှည့်၍ ငေါက်လိုက်၏။

“ဖရိုနာဝဲစ်...တဲ့”

ဗင်ကောလစ်သည် အမျိုးသမီး၏အမည်ကို ထပ်ခါထပ်ခါ ရေရွတ်နေမိသည်။ သူ့အဖို့ ဖရိုနာနှင့်တွေ့ခဲ့ရပုံမှာ အိပ်မက်ဆန်နေသည် မဟုတ်လား။

အိပ်မက်လေလား၊ တကယ်လေလား။

ဗင်ကောလစ်သည် တဖြည်းဖြည်း ဝေး၍ဝေး၍သွားသော ဖရိုနာဝဲစ်အား လှည့်တကြည့်ကြည့် ကြည့်နေမိလေသည်။

ဦးဘစ်ရှောနှင့် အထမ်းသမား အင်ဒီးယန်းများမှာ ကျောက်နံရံကြီးအကွယ်သို့ ရောက်သွားပြီဖြစ်၍ ‘ဗင်’က မမြင်ရတော့။ ဖရိုနာမှာမူ ထိုကျောက်နံရံကြီး၏ ခြေရင်းပိုင်းကို ကွေ့ဝိုက်၍သွားနေဆဲ။

နေရောင်သည် ဖရိုနာတစ်ကိုယ်လုံးကို လွှမ်းခြုံထားသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင်ရှိနေသော ကျောက်နံရံကြီးမှ ထိုးတွက်နေသည့်အရိပ်သည် ဖရိုနာအဖို့ နောက်ခံကားလိပ်သဖွယ် ဖြစ်နေ၏။

ဖရိုနာဝဲစ်သည် နေရောင်နှင့် ကျောက်တောင်အမှောင် နောက်ခံကားလိပ်ကြားတွင် ထွန်းတောက်နေလေသည်။

တောင်တက်ရာတွင် အသုံးပြုရသည့် ထိပ်တွင်သံစူးစိုက်ထားသော တုတ်ကို ဖရိုနာဝဲစ်က ဝှေ့ယမ်း၍ပြလိုက်၏။ ဗင်ကောလစ်က ခေါင်းမှ ဦးထုပ်ကို ချွတ်ကာ ဝှေ့ယမ်း၍ နှုတ်ဆက်နေသည်။

ဤသို့နှုတ်ဆက်နေစဉ်ပင် ဖရိုနာဝဲစ်သည် ကျောက်နံရံကြီး၏ ခြေရင်းပိုင်း အစွန်းကို လှည့်၍ကွေ့တက်လိုက်၏။

ဖရိုနာဝဲစ်တစ်ယောက် ဗင်မျက်စိအောက်က ပျောက်သွားလေပြီ။

[၂]

ဖရိုနာဝဲစ်၏ဖခင် ဂျက်ကော့ဝဲစ် ရောက်ရှိပိုင်ဆိုင်နေသည့် အခြေအနေမှာ အမှန်တကယ်ပင် ထူးခြားလှသော အခြေအနေတစ်မျိုးဖြစ်၏။

ဂျက်ကော့သည် ကူးသန်းရောင်းဝယ်ခြင်းမရှိသည့် ဒေသ၌ ရောမကုန်သည်ကြီးတစ်ဦး၊ စက်မှုလက်မှုလုပ်ငန်းတွင်ဗိုလ်၊ အလွန်ထင်ရှားသည့် လက်ဝါးကြီးအုပ် အရင်းရှင်တစ်ယောက်။ သူသည် စီးပွားရေးသာသနာပြုနှင့် ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေး။ သူက ကိုယ်ကျိုးစီးပွားရှာခြင်းနှင့် အတင်းအဓမ္မ တရားကိုဟောကြား မိန့်မြွက်လေ့ရှိသူဖြစ်သည်။

သူသည် လူသားတို့၏သဘာဝ မွေးရာပါအခွင့်အရေးများကို လက်ခံယုံကြည်သူဖြစ်သည့်အလျောက် သူကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် ဒီမိုကရေစီ၏ သားငယ်တစ်ယောက် ဖြစ်နေသည့်အတိုင်း သူက လူအားလုံးကို သူ့အလိုသို့ တစ်လုံးတစ်ဝဲတည်း လိုက်အောင် မရမနေ ဆောင်ရွက်သည်။

“ဂျက်ကော့ဝဲစ်၏ အစိုးရ၊ ဂျက်ကော့ဝဲစ်အတွက်၊ ဂျက်ကော့ဝဲစ်က လူတွေကို အုပ်ချုပ်သည်”ဟူသော ဆောင်ပုဒ်မှာ သူ၏မှတ်တမ်းတင်ရေးသားထားခြင်းမရှိသည့် တရားတော်ပင်တည်း။

သူသည် သူ့တစ်ယောက်တည်း အစွမ်းဖြင့် သူစိုးပိုင်ရာနယ်မြေကို မရ၊ရအောင် ဖန်တီးယူသည်။ ရောမတို့ ဩဇာအာဏာသက်ရောက်သည့်

မြို့တော်နှင့် ဝေးကွာသော တောနယ်ဒေသ ၁၂ ရပ်ကို မိမိပိုင်နက်အတွင်း သို့ အတင်းသွတ်သွင်းကာ ချုပ်ကိုင်ထားလိုက်သည်။ ဂျက်ကော့ဝဲစ်ပိုင်သည် မိုင်တစ်သိန်းကျော် နယ်မြေအတွင်း၌ လူဦးရေသည် သူ၏အမိန့်အတိုင်း တိုးစေဆိုလျှင် တိုးလာရကာ လျော့စေဆိုလျှင် လျော့သွားရ၏။ မြို့ကြီးများ သည်လည်း ဂျက်ကော့၏ အလိုဆန္ဒအတိုင်း ပေါ်ထွန်းစေဆိုလျှင် ပေါ်ထွန်းလာရ၍ ပျောက်စေဆိုလျှင် ပျောက်သွားရသည်။

သို့တိုင်အောင် ဂျက်ကော့ဝဲစ်သည် အညတြတစ်ဦးသာ ဖြစ်ပါ၏။ လူသားထဲမှ လူတစ်ယောက်သာ ဖြစ်ပါ၏။

သူ၏အဆုတ်အတွင်းသို့ ကမ္ဘာလေ ဦးဆုံးဝင်ရောက်လှုပ်ယမ်းသွား သည့် နေရာမှာ ပလပ်မြစ်အနီးရှိမြက်ခင်းလွင်၊ မွေးကင်းစ ဂျက်ကော့ ကလေး၏ ခေါင်းပေါ်တွင် ပြာသောကောင်းကင်နှင့် အောက်တွင် စိမ်းသော မြက်ခင်း၊ မြေကြီးပေါ်တွင်ပေါက်နေသည့် မြက်ပင်များက ဂျက်ကော့ ကလေး၏ သေးကွေးနုနယ်သည့် ကိုယ်တုံးလုံးကို ထွေးပိုက်ထားကြသည်။

မျက်စိကို စ၍ဖွင့်လိုက်လျှင် ဂျက်ကော့ကလေး မျက်စိရောက်သွား သော ပထမဆုံးအရာမှာ...မြင်းများ။

မြင်းများပေါ်တွင် ကုန်များတင်လျက်သား။ ဂျက်ကော့ကလေးအဖို့ အလွန်အံ့ဩစရာကောင်းနေသည့် မြက်ခင်းပြင်ပေါ်၌ ကုန်တင်လျက်သား မြင်းများသည် လိမ်လိမ်မာမာ မြက်စားနေကြ၏။

တောတိရစ္ဆာန်များကို ထောင်၍ဖမ်းကာ သားမွေးနှင့် သားရေကို အခြားပစ္စည်းများနှင့် ဖလှယ်သည့်အလုပ်ကို လုပ်နေသော ဖခင်ဖြစ်သူ သည် ဇနီးဖြစ်သူ အေးအေးဆေးဆေး မီးဖွားနိုင်ရန်အတွက် တောလမ်းခရီး တွင် အဖော်များနှင့်အတူ ခရီးသွားနေရာမှ လမ်းဘေးမြက်ခင်းပြင်ပေါ်သို့ ဖယ်ထွက်လာခဲ့ခြင်းသည်ပင်လျှင် မွေးကင်းစ ဂျက်ကော့ကလေးအဖို့ မြက် ခင်းပြင်၊ မြင်း၊ ပြာသော မိုးကောင်းကင်ကြီးနှင့် စတင်တွေ့ထိရခြင်းပင်

ဖြစ်တော့သည်။

တစ်နာရီ သို့မဟုတ် တစ်နာရီကျော်ကျော် အကြာလောက်တွင် ဇနီးမောင်နှံ ၂ ဦး၊ ယခုမှ သားအဖသုံးဦးသည် မြင်းပေါ်သို့ရောက်သွား ကြကာ ရှေ့မှသွားနှင့်သော အဖော်များကို မီလာတော့၏။ ဤမိသားစု သုံးဦး အပါအဝင်ဖြစ်သော ခရီးသည်တစ်စုသည် ခရီးသည်တစ်ဦး၏ဇနီး လမ်းတွင်မီးဖွားနေသောကြောင့် ခရီးနှောင့်နှေးခြင်းသော်လည်းကောင်း၊ အချိန်ဖင့်ခြင်းဖြင့်သော်လည်းကောင်း လုံးဝမရှိခဲ့။

နောက်တစ်နေ့ မနက်ဘက်သို့ရောက်သောအခါ မွေးကင်းစ ဂျက် ကော့ဝဲစ်ကလေး၏ မိခင်သည် စခန်းချရာ မီးဖိုတွင် နံနက်စာကို ချက်ပြုတ် နိုင်ခဲ့သည်သာမက ထိုနေ့ နေဝင်သည့်အချိန်အထိ မိုင်ငါးဆယ်ခရီးကို မြင်းစီး၍ လာနိုင်ခဲ့သေးသည်။

တိရစ္ဆာန်များကို ထောင်ဖမ်းခြင်းဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းသည့် ဖခင်ဖြစ်သူမှာ ကြံ့ခိုင်သည့် ဝေလအမျိုးသား ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက်မှ မွေးဖွား ကြီးပြင်းလာခဲ့သူ ဖြစ်လေသည်။ ထိုဖခင်၏ မျိုးနွယ်ဆက်သည် လူဦးရေ များသဖြင့် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး တိုးဝေယှဉ်ပြိုင် လုပ်ကိုင်စားသောက်ကြရ သည့် အရှေ့ဘက် ဒေသမှနေ၍ ထွက်လာခဲ့ကာ ရှေးခေတ် အိုဟိုက်ယိုနယ် အတွင်းသို့ စိမ့်ဝင်နေထိုင်လာခဲ့ကြသူများ ဖြစ်၏။ မိခင်ဖြစ်သူမှာ အွန်တာ ရီယိုဒေသသို့ ပြောင်းရွှေ့ရောက်ရှိလာသည့် အိုင်ယာလန် အဆက်အနွယ်ဝင် အိုးအိမ်အတည်တကျမရှိ သွားလာနေထိုင်တတ်သော လူမျိုးဆက်မှ ပေါက် ဖွားလာသူ ဖြစ်သည်။

သို့ဖြစ်၍ ဂျက်ကော့ဝဲစ်တွင် ပြင်းထန်သည့် လှည့်လည်သွားလာ နေထိုင်လိုသောစိတ်ဓာတ်၊ အမြဲရွေ့လျားသွားလာနေချင်သည့် ချင်ခြင်း၊ ငုတ်မိလျှင်သဲတိုင် တက်နိုင်လျှင်ပျားရောက် လုပ်ကိုင်လိုသည့်သွေးကို နှစ်ဖက်သောမိဘများထဲမှ အမွေရလာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

အခါလည်သားအရွယ် ထ၍မသွားတတ်သေးမီကပင် ဂျက်ကော့ဝဲစ်ကလေးသည် တောရိုင်းမျက်မည်းကြီးထဲ၌ မိုင်ပေါင်းတစ်ထောင်ခန့်ကို မြင်းစီး၍ လှည့်လည်သွားလာခဲ့ဖူးကာ မြောက်ပိုင်းဒေသ မြစ်နီမြစ်ဖျားရှိ အမဲပစ်စခန်း၌ တစ်ဆောင်းကုန်အောင် နေထိုင်ခဲ့ဖူးလေသည်။

သူ ပထမဦးဆုံး စီးရသည့် ခြေနင်းမှာ သမင်ရေ ဖိနပ်၊ သူ ပထမဆုံးစားရသော တော်ဖီ (သကြားကျို၍လုပ်ထားသော စားစရာ)မှာ မြောက်အမေရိက သမင်မှ ထုတ်ယူရရှိသည့် အဆီခဲ။

ဂျက်ကော့ဝဲစ်၏ ပထမဆုံးသော သုံးသပ်ချက်မှာ ကမ္ဘာကြီးသည် အလွန်ကျယ်ပြောသော မြေရိုင်းများနှင့် ရေခဲပုံးသည့် တောတောင် လွင်ကျယ်ကြီးများဖြင့်သာ ပြီးကာ၊ အင်ဒီးယန်း တောတွင်းသားများနှင့် သူ၏ ဖခင်ကဲ့သို့သော လူဖြူ မုဆိုးများဖြင့် ပြည့်နှက်နေသည်ဟူသော သုံးသပ်ချက်များတည်း။

မြို့တစ်မြို့ဆိုသည်မှာလည်း သမင်ရေဖြင့်ပြုလုပ်ထားသည့် အိမ်ငယ်စုတစ်စုဖြစ်လျက်၊ ကုန်ဖလှယ်ရေးစခန်းဆိုသည်ကလည်း ယဉ်ကျေးမှု အခြေစိုက်ရာ ဌာနတစ်ခုဖြစ်နေကာ ဤမြို့၊ ဤကုန်ဖလှယ်စခန်း၊ ဤမြေ၊ ဤတော၊ ဤတောင်တို့သည်ကား ဘုန်းတော်အနန္တနှင့်ပြည့်စုံသည့် ဘုရားသခင်၏ ဖန်ဆင်းချက်များသာတည်း။

မြစ်များ၊ ချောင်းများ၊ အင်းများ၊ အိုင်များ တည်ရှိနေခြင်းမှာ လူသားတို့အဖို့ သွားလာနိုင်ရေးအတွက် အဓိက။

ဤစွဲထာင့်မှ ဤအမြင်ဖြင့် သုံးသပ်သည်ရှိသော်၊ တောင်မြင့်ကြီးများသည် ဂျက်ကော့ဝဲစ်အဖို့ ပဟောဠိဖြစ်နေတော့၏။ သို့ရာတွင် သူက တောင်မြင့်ကြီးများအကြောင်းကို ဆက်လက်မသုံးသပ်တော့ဘဲ ရှင်းလင်း၍ မပြနိုင်သောအရာများ စာရင်းတွင် ထည့်သွင်းထားလိုက်သည်။ ပူပူပင်ပင် လုပ်၍ စဉ်းစားမနေတော့။

လူများသည် တစ်ခါတစ်ခါ သေကြ၏။ သို့ရာတွင် လူ့အသားသည် စားရန်မကောင်း။ လူ့အရေသည် အသုံးမကျ။ လူ့အရေပေါ်တွင် တိရစ္ဆာန်များကဲ့သို့ အမွှေးများများ မပေါက်သောကြောင့် ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်သည်။

တိရစ္ဆာန်များ၏ သားရေသည် အဖိုးတန်လှ၏။ ထိုတိရစ္ဆာန်သားရေ အလိပ်အနည်းငယ်ဖြင့် လူသားတစ်ဦးသည် ကမ္ဘာကြီးကိုပင် ဝယ်ကောင်း ဝယ်ယူနိုင်မည်။ တိရစ္ဆာန်များကို လူများက ဖမ်းဆီး၍ အရှေ့ဘက်သို့ရန် ဖန်ဆင်းထားခြင်းဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် လူများကို အဘယ်ကြောင့် ဖန်ဆင်းထားသည်ကိုမူ သူ မသိ။ မဟုတ်လျှင်လွဲရာမူ၊ လူများကို ဖန်ဆင်းထားခြင်းမှာ တိရစ္ဆာန်များကို ဖမ်းရန်နှင့် အရှေ့ဘက်သို့ရန် ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မည်။

ဂျက်ကော့ဝဲစ်သည် ကလေးဘဝမှ အတန်ကြီးပြင်းလာသောအခါ သူ့အတွေးအခေါ် သုံးသပ်ချက်များကို ပြင်သည်။ သို့တိုင်အောင် တွေးခေါ်သုံးသပ်မှု အနေအထားမှာ မတွေးတော မစဉ်းစား မဆင်ခြင်တတ်သည့် အဆင့်မျိုးတွင်သာ ဆက်၍ရှိနေကာ ထိုအဆင့်မျိုးဖြင့်သာ တွေးတော သုံးသပ်နေမိ၏။

သူသည် လူလားမြောက်လာပြီးနောက် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုရှိ မြို့ကြီးများအနက် ထက်ဝက်လောက်ကို လှည့်လည်ပေါက်ရောက်ခဲ့သည့် အချိန်တွင်မှ ကလေးဘဝက ထင်မြင်တွေးတောချက်များ ပပျောက်သွားကာ သူ့အမြင် သူ့အတွေး သူ့ရှုထောင့်သည် လုံးဝ စူးရှထက်မြက်လာတော့၏။

ကလေးဘဝက မြို့ကြီးများသို့ ရောက်ပေါက်ခဲ့ရာတွင် ထင်မြင်ခဲ့သည့် အယူအဆများရှိခဲ့သည်။ အမျိုးမျိုးသော ယူဆချက်များကို ပေါင်းစပ်စုစည်း၍ ပြန်လှန်သုံးသပ်ကြည့်ခဲ့သည်။ ဂျက်ကော့ဝဲစ်သည် အားလုံးကို ခြုံလျက် အသစ်တစ်ဖန် သုံးသပ်ဝေဖန်လိုက်သည်။

“မြို့ကြီးတွေမှာနေတဲ့ လူတွေဟာ ယောက်ျားမပီသကြဘူး။ ဒီလူတွေ

ဟာ အရပ်ရပ်မျက်နှာကိုတောင် ကောင်းကောင်းသိကြမယ် မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့်လည်း သူတို့ဟာ တောထဲမှာ လမ်းစပျောက်တတ်ကြတယ်။ ခဏခဏပျောက်တတ်ကြတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း သူတို့မြို့တွေမှာ နေကြတာကိုး။

“သူတို့ဟာ အအေးမိမှာကြောက်လို့၊ အမှောင်ကိုကြောက်တတ်ကြလို့ သူတို့ဟာ အမိုးအကာအောက်မှာ နေကြတယ်။ ည၊ညဆိုရင် တံခါးတွေကို ပိတ်ပြီး အိပ်တတ်ကြတယ်။

“အမျိုးသမီးတွေက နုနုညက်ညက်နဲ့ လှလှပပပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီအမျိုးသမီးတွေဟာ ရေခဲပြင်ပေါ်မှာစီးတဲ့ ဖိနပ်တစ်ဖက်ကိုတောင် တစ်နေ့ ခရီးပေါက်တဲ့အထိ ကိုင်မသွားနိုင်ကြဘူး။ နို့ပြီး လူတိုင်းလူတိုင်း သိပ်ကို စကားကြွယ်ကြွယ်။ စကားကြွယ်တော့ မုသားကလည်း ကြွယ်လာတာပေါ့။ စကားကြွယ်လွန်းတော့ လက်ကလည်း အလုပ်များများ မလုပ်နိုင်ဘူးပေါ့။

“နောက်ဆုံးသုံးသပ်ရမယ်ဆိုရင်တော့ မြို့ကြီးတွေမှာ လူသားအင်အားသစ်တစ်ရပ် ပေါ်ပေါက်လာခြင်းပဲ။ ဒီလူသားအင်အားသစ်တွေကို ‘စဖြီး’တွေလို့ ခေါ်ကြတယ်။ ‘ဖြီး’နေတဲ့လူတစ်ယောက်ဟာ သူဘာကို ‘ဖြီး’နေတယ်ဆိုတာ စစ်စစ်ပေါက်ပေါက် သေသေချာချာကို သိနေရမယ်။ ဒီလိုမသိတောင် သူ့ဖြီးလုံးကို သူ ဘယ်လိုပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ‘ပို’ပေးရမယ်ဆိုတာ သိနေရမယ်။ အသင့်ပြင်ဆင်ပြီးသား ဖြစ်နေရမယ်။ ‘ဖြီး’တယ်ဆိုတာ အင်မတန်ကောင်းဟာပဲ။ ဆင်ဆင်ခြင်ခြင် တိုင်းတိုင်းထွာထွာနဲ့ ‘ဖြီး’ရင်ပေါ့”

သူ့ဘဝကို တောများ တောင်များအကြားတွင်သာ အများအားဖြင့် ကုန်လွန်စေခဲ့သည့် ဂျက်ကတော့ဝှဲဝှဲသည် နောင်အခါ၌ ဤသို့ သဘောပေါက်လာပြန်သည်။

“မြို့ကြီးတွေဆိုပေမဲ့ မြို့ကြီးတွေအားလုံး မကောင်းမဟုတ်ပါဘူး။ မြို့ကြီးမှာနေတဲ့ လူသားတစ်ယောက်ဟာလည်း ယောက်ျားပီသတဲ့လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေနိုင်တာပဲ”

တောများ တောင်များအကြားတွင်သာ အနေများသဖြင့် သဘာဝအင်အားစုများနှင့်သာ တိုက်ပွဲအဝင်ရများခဲ့သည့် ဂျက်ကော့ဝှဲဝှဲသည် လူမှုအင်အားစုများအပေါ် စီးပွားရေးတိုက်ပွဲဝင်ရန် စိတ်ဝင်စားလာသည်။

ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားရာဌာနများ၊ ငွေအစုရှယ်ယာ ဈေးနှုန်းအတက်အကျကို ချုပ်ကိုင်ရာဌာနများမှ ဝိဇ္ဇာများ၏ ဈေးကစားချက်များက ဂျက်ကော့ဝှဲဝှဲအား မျက်စိများကို ကျိန်းစပ်သွားစေ၏။ သို့သော် ကန့်အောင်ကား မလုပ်နိုင်။

သူသည် ဈေးကစားသည့် ဝိဇ္ဇာများ၏ လုပ်ဆောင်ချက်များကို လေ့လာသည်။ သူတို့၏ လျှို့ဝှက်ချက်အစွမ်းကို ဆုပ်ကိုင်ပိုင်နိုင်အောင် ကြိုးပမ်းသည်။ လူလားလုံးဝမြောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဂျက်ကော့ဝှဲဝှဲသည် မြို့ကြီးသူတစ်ဦးကို အရယူလိုက်တော့၏။

သို့တိုင်အောင် သူသည် အစွန်အဖျားဒေသများသို့ သွားရောက်လို့ စိတ် ရှိနေသေးသည်။ လှည့်လည်သွားလာနေလိုသည့် သွေးက စကားပြောလာသည်။ သို့ဖြင့် သူသည် ဒိုင်ယာကမ်းခြေနှင့် တောအစပ်တွင် ကုန်ဖလှယ်စခန်းကြီးတစ်ခုကို သစ်လုံးများဖြင့် တည်ဆောက်လိုက်တော့သည်။

ကုန်ဖလှယ်စခန်းတွင် အနေကြာ၍ ကုန်ဖလှယ်သည့်အလုပ်တွင် သမ္ဘာ့ရင့်လာသည့်အချိန်၌ ဂျက်ကော့ဝှဲဝှဲသည် အရာရာကို ကောင်းစွာ ချင့်ချိန်သုံးသပ်နိုင်လာခဲ့သည်။ သဘာဝနှင့်သက်ဆိုင်သည့် ထူးခြားချက် မှန်သမျှကို စုစည်းလျက် တိကျစွာ ဝေဖန်ရှုမြင်တတ်ပြီးသကဲ့သို့ လူမှုအဖွဲ့အစည်း အပေါင်းအသင်းနှင့် ပတ်သက်သည့် ထူးခြားချက်များကိုလည်း စုစည်းပေါင်းစပ်ကာ ပြတ်ပြတ်သားသား ရှုတတ် မြင်တတ် သုံးသပ်တတ်

လာလေသည်။

ရှေးယခင်ကလိုပင် လူတို့သည် ကမ္ဘာကြီးကို စိုးမိုးမှုရရှိနိုင်ရေးအတွက် ယခုအထိ တိုက်နေကြတုန်း။ တိုက်ပွဲမှရရှိမည့် ရလဒ်အတွက် တိုက်ကြဆဲ။

သို့ရာတွင် 'စား'အစား 'လယ်ဂျာ'က နေရာယူလာကာ သံချပ်မိန့်ညို ဆင်မြန်းထားသည့် နယ်စားကြီးအစား နူးနူးညံ့ညံ့ ချောချောမွတ်မွတ် ဝတ်စားဆင်ယင်ထားသော စက်မှုလုပ်ငန်းရှင်ကြီးက တိုက်ပွဲတလင်းတွင် ထင်းခဲနဲ့ ပေါ်လာလျက် ဘုရင်ဧကရာဇ်တို့၏ နိုင်ငံရေးအာဏာရပ်တည်ရာ ရာဇပလ္လင်အစား ကုန်ချေးနှုန်းအတက်အကျကို ပြဋ္ဌာန်းသည့် ကုန်စည် ဒိုင်ကြီးများ ပေါ်ပေါက် ဖွံ့ဖြိုးလာလေသည်။

ခေတ်သစ်၏ အလိုရမက်က ခေတ်ဟောင်းမှ ကြမ်းကြုတ်ရက်စက်မှု ကို ဖြိုခွင်းပြီးခဲ့ပေပြီ။

ခေါင်းမာလှသော ကမ္ဘာမြေကြီးသည် အားကောင်းသူကိုသာ အညံ့ခံ အရှုံးပေးရိုး မဟုတ်လား။

ဦးနောက်သည် ကိုယ်ခန္ဓာထက် ပို၍ကြီးကျယ်လေသည်။

ဦးနောက်ကို အသုံးပြုသူသည် ခေတ်ဟောင်းမှ အဟောင်းဟူသမျှ အပေါ်တွင် အကောင်းဆုံးအောင်ပွဲကို ရယူနိုင်ခဲ့ပြီ။

ဂျက်ကော့ဝဲစ်သည် ပညာဟူသော ဝေါဟာရ၏ အနက်အဓိပ္ပာယ် တိတိကျကျ ဖွင့်ပြချက်အရ ပညာများစွာရှိသူမဟုတ်။ အသုံးလုံးကို သူ့ မိခင်က သူ့အား ညအိပ်စခန်းချသည့် မီးဖိုမှ မီးရောင်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဖယောင်းတိုင်မီးရောင်ဖြင့်လည်းကောင်း သင်ကြားပေးခဲ့၏။ ရရှိလာသော အသုံးလုံးပညာ အခြေခံတွင် ဂျက်ကော့ဝဲစ်က စပ်ပရန်ပေါင်းစာအုပ်များမှ 'စာအုပ်-ပညာ'ကို ပေါင်းစပ်လိုက်သည်။ သို့တစေ သူ့ရရှိလာသော ပညာ ကို သူက အရေးပေးကာ အလေးထားခြင်းတော့မရှိ။

သို့ရာတွင် သူသည် ဘဝမှပေးသည့် သင်ခန်းစာများကိုမူ သဘော ပေါက် နားလည်လာအောင် ဖတ်သည်။ မြေကြီးကပေးလာသော တည်ငြိမ် လေးနက်မှုကို ခံယူသည်။ သို့ဖြင့် သူ့အမြင်သည် မြေကြီးနှင့်နီးကပ်လျက် ပြတ်သားထင်ရှားလေသည်။

ဤသို့ဖြင့် တစ်ခုသောရက်၏ နံနက်ပိုင်းအချိန်တွင် ဂျက်ကော့ဝဲစ် သည် ချိလ်ကွတ်တောင်တန်းကြီးကို ဖြတ်ကျော်လျက် ထိုတောင်တန်းကြီး ၏ ဟိုမှာဘက်၌ရှိသော လွင်တီးခေါင်တွင်းသို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွား ခဲ့တော့၏။

တစ်နှစ်မျှကြာပြီးသောအခါ ဘာရင်ပင်လယ်အတွင်းသို့ စီးဝင်သည့် ယူကွန်မြစ် မြစ်ဝကျွန်းပေါ်တွင် ဟိုတစ်ခု သည်တစ်ခု ပြန်ကျအခြေချထား သော ရှေ့သာသနာပြုစခန်း၌ ဂျက်ကော့ဝဲစ်သည် ပြန်၍ပေါ်လာတော့သည်။

သူသည် မိုင်သုံးထောင်ခန့်ရှည်သော မြစ်ကြီးတစ်စင်းအတိုင်း စုန် ဆင်း၍ ခရီးသွားဖူးခဲ့ပြီ။ တွေ့သင့်တွေ့ထိုက် မြင်သင့်မြင်ထိုက်သမျှကို လည်း တွေ့ခဲ့ မြင်ခဲ့ပြီ။ သို့ဖြစ်၍ ကြီးကျယ်သော အိပ်မက်ကြီးတစ်ခုကို လည်း မက်ပြီးခဲ့လေပြီ။

သူသည် လျှာကို စက်ချုပ်ထားကာ အလုပ်ကိုသာ ကုန်း၍လုပ်တော့ သည်။ သို့ဖြင့် တစ်နေ့တွင် ယူကွန်မြစ်ခံတပ်စခန်းအနီး ရေငွေ့ထနေသည့် မြစ်ရေပြင်တစ်လျှောက်၌ ငြာသံပေးလိုက်သော ဥဩသံနှင့်အတူ ပဲ့ပိုင်း နောက်ဘက်တွင် ရေလှိုင်းဂယက်များကို ထစေသည့် စည်ပိုင်းကြီးတစ်ခု သည် သန်းခေါင်နေ့ကို အလေးပြုရင်း ပေါ်ပေါက်လာတော့၏။

ယူကွန်မြစ်တစ်လျှောက်တွင် သင်္ဘောတစ်စင်း ပြေးဆွဲလာအောင် ပြုလုပ်ခြင်းကား အလွန်ထူးခြားကြီးကျယ်သော စွန့်စားဆောင်ရွက်မှုကြီး တစ်ရပ်ပင်။ ဤဆောင်ရွက်မှုကြီး အောင်မြင်လာအောင် မည်သို့ကြိုးပမ်း ခဲ့ရပုံကို ဂျက်ကော့ဝဲစ် တစ်ဦးသာလျှင် ပြောပြနိုင်ပေလိမ့်မည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူသည် မဖြစ်နိုင်သည်ကို ဖြစ်အောင်လုပ်၊ စ၍ လုပ်ပြခဲ့ပြီး ထပ်၍လည်း လုပ်ပြသည်။ သင်္ဘောတစ်စင်းပြီးတစ်စင်း၊ စွန့်စား လုပ်ဆောင်မှု တစ်ခုပြီးတစ်ခု။

ယူကွန်မြစ်နှင့် မြစ်လက်တက်၏ မိုင် ထောင်ပေါင်းများစွာသော ကမ်း တစ်လျှောက်၌ ဂျက်ကော့ဝဲစ်သည် ကုန်ဖလှယ်ရောင်းဝယ်ရာ ဌာန များနှင့် ကုန်လှောင်ရုံများကို ဆောက်သည်။ လူဖြူများ၏လက်တွင်ရှိသော ပေါက်ဆိန်များကို တောတွင်းသား အင်ဒီးယန်းများ၏လက်သို့ ပေးအပ်စေ ပြီးနောက် သူ့သင်္ဘောများမှ ရေခွေးအိုးများကို မီးထိုးပေးနိုင်ရန် လေးပေ ရှည်သော ထင်းတုံးများကို ရွာရှိသည့်နေရာတိုင်းနှင့် ရွာနှစ်ရွာအကြား၌ ဖြတ်တောက်စုပုံထားစေသည်။

ဘာရင်ပင်လယ်နှင့် ယူကွန်မြစ်တို့ဆုံသည့်နေရာ၌ ကျွန်းတစ်ကျွန်း ရှိနေလေသည်။ ထိုကျွန်းပေါ်၌ ဂျက်ကော့ဝဲစ်က အလွန်ကြီးမားသော ကုန်စည်ဖြန့်ဖြူးရေး စခန်းတစ်ခုကို တည်ထောင်ဖွင့်လှစ်လိုက်၏။

မြောက်ဘက် ပစိဖိတ်သမုဒ္ဒရာဒေသတွင် သမုဒ္ဒရာသွား မီးသင်္ဘော ကြီးများကို ပြေးဆွဲစေသည်။ ဆိတ်ယံနှင့် ဆန်ဖရန်စစ္စကိုမြို့များရှိ ဂျက် ကော့၏ အလုပ်ရုံများ၌ သူ့စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများကို သူ့ညွှန်ကြားသည့် အတိုင်း စနစ်တကျ ဆောင်ရွက် ထမ်းဆောင်ရန် စာရေးများကို တစ်ဖွဲ့လျှင် အယောက် ၂၀ စီ ခန့်ထားရလေသည်။

လူများသည် ရတနာမြေတွင် ရွှေရာရန် ကုန်းတွင်းပိုင်းသို့ လိုမ့်၍ ဝင်လာကြ၏။ သို့ရာတွင် အစာရေစာပြတ်လတ်သည့်အတွက် ပြန်၍ ပြေးသွားခဲ့ကြရသည်။ ယခုမူ ရွှေတွင်းများရှိသည်ဟု ယုံကြည်ရသည့် နေရာများသို့ ဂျက်ကော့ဝဲစ် ရောက်လာပြီ။

သူနှင့်အတူ ရိက္ခာရောင်းသည့် စတိုးဆိုင်များ ပါလာသည်။ ထို့ ကြောင့် ရွှေရာသူများသည် ဆောင်းတွင်းတွင် နှင်းဒဏ်၊ ဆီးနှင်းခဲဒဏ်၊

ရေများခဲအောင် အေးသည့် အအေးဒဏ်ကို ကြုံကြုံခံကာ ရေခဲဖုံးသည် ရွံ့ထဲတွင် ရွှေကို စမ်းတဝါးဝါးနှင့် ကြိုးစားပမ်းစား ရှာနေကြတော့၏။

ဂျက်ကော့ဝဲစ်က ရွှေရာသူများ၊ ရွှေတွင်းတူးသူများကို အားပေးသည်။ ရိက္ခာပေးသည်။ အဝတ်အထည်များပေးသည်။ သူ့ကုမ္ပဏီအလုပ်ရုံရှိ စာရင်းစာအုပ်များတွင် ရွှေရာသမားများ၊ ရွှေတွင်းတူးသမားများ ယူသည့် ရိက္ခာပစ္စည်း၊ အထည်ပစ္စည်းများ၏ တန်ဖိုးကို ရေးမှတ်ထားစေသည်။

အာတိတ်မြို့ကြီး ခေတ်ကောင်းစဉ် ယခင်အချိန်က ဂျက်ကော့ဝဲစ် သည် ရွှေရာလိုသူများအား သူ့သင်္ဘောဖြင့် ကိုယ့်ကတ်မြစ်ညာဘက်သို့ ပို့ဆောင်ပေးခဲ့၏။ ရွှေရာသူများ လစာရိက္ခာရသည့်နေရာတိုင်း၌ ဂျက်ကော့ ဝဲစ်က ကုန်လှောင်ရုံတစ်ခုနှင့် အရောင်းဆိုင်တစ်ခုစီဖွင့်သည်။ သို့ဖြင့် မြို့ဟူ၍ ပေါ်ပေါက်လာတော့၏။

ဂျက်ကော့ဝဲစ်သည် မရောက်ဖူးသေးသည့် ဒေသများသို့ သွားရောက် ၍ စူးစမ်းလေ့လာသည်။ ထို့နောက် အကြံအစည်လုပ်သည်။ ထို့နောက် ထိုအကြံအစည်အတိုင်း လက်တွေ့ဖွံ့ဖြိုး တိုးပွားလာအောင်လုပ်သည်။ မောသည်၊ ပန်းသည်ဟု မရှိ။ ဘယ်တော့မှ အနိုင်မခံအရှုံးမပေး။ သူ၏ နက်မှောင်သော မျက်လုံးအစုံတွင် သံမဏိရောင်တောက်လျက်။ နေရာတိုင်း သို့ ချက်ချင်း သူ ရောက်လာနိုင်သည်။ လုပ်စရာ ဖြေရှင်းစရာမှန်သမျှ ပြုလုပ်ဖြေရှင်းပေးသည်။

သင်္ဘောမပြေးသေးသည့် ရေလမ်းခရီးတစ်ခုတွင် သင်္ဘောစတင်ပြေး တော့မည်ဆိုပါက ဂျက်ကော့ဝဲစ်သည် ထိုခရီးစဉ်၏ တပ်ဦးသို့ ရောက်နေ သလို တပ်နောက်ပိုင်းကိစ္စများကိုလည်း အလစ်မပေး။ တပ်နောက်ပိုင်းသို့ ရောက်နေရာမှ တပ်ဦးသို့ပြေးသွားကာ ရိက္ခာနှင့် အဝတ်အထည် ရောင်းချ ရေးကိုလည်း ကွပ်ကဲလိုက်သေးသည်။

သူသည် ပြည်ပစီးပွားရေးလုပ်ငန်း ဆောင်ရွက်ရာ၌ ကုန်စည်စုပေါင်း

ရောင်းဝယ်ရေး အသင်းအဖွဲ့များကို အပြုတိုက်သည်။ လက်လုပ်လက်စား ကုန်သည်ကလေးများနှင့် မဟာမိတ်ပြုသည်။ ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောကြီးများ မှ အခွန်အကောက်များကို တစ်ပြားမှမလျော့ရအောင် စိစစ်ကောက်ယူ သည်။

သူသည် သူနှင့် စီးပွားရေး ဖက်ပြိုင်လာသူများကို မျက်မှန်းကျိုး သည်။ သူနှင့်ပြိုင်၍ အရင်းအနှီးမြုပ်နှံလာသူများကို ကြောက်လန့်အောင် ခြောက်လှန့်လိုက်သည်။ သူနှင့် စီးပွားရေးအားဖြင့် သူပြုတ် ငါပြုတ် စွမ်းစွမ်းတမံ အလုပ်ယှဉ်ပြိုင်လာသူများကို 'ဖြီး' ၍လွှတ်တတ်သည်။ ဖြီး၍ မရလျှင် သူ့ဖြီးလုံးကို ထပ်၍ပို့ပေးကာ စီးပွားဖက်ပြိုင်လာသူများကို အလဲထိုးလိုက်တော့၏။

ဤသို့ ဝိုင်းဝိုင်းလည်အောင် အလုပ်များနေသည့်ကြားထဲမှ သူ၏သမီး ဖြစ်သူ မိတဆိုးကလေးအား သတိရနေသေးသည်။ သူ့ရောက်နေသည့် အခြေအနေတွင် မိတဆိုးကလေး အဝင်ခွင့်ကျနေနိုင်အောင် စီစဉ်ထားရန် အချိန်ရယူနိုင်ပေသေးသည်။

[၃]

ရှိသမျှစောင်ကလေးကို ခွဲဝေပေးကာ အိပ်ခဲရသော အမျိုးသမီးကို ဗင်ကောလစ်က ထပ်၍တွေ့ချင်နေလေသည်။

ဤနယ်မြေတွင်းသို့ လာခဲ့ရာတွင် ဓာတ်ပုံရိုက်ကိရိယာတစ်ခုပင် ယူမလာခဲ့ရ။ ယူလာသင့်သည်ဟုပင် မတွေးမိခဲ့။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ဓာတ်ပုံ ရိုက်ကင်မရာထက် ပို၍သိမ်မွေ့သည့် ကိရိယာအစီအစဉ်ဖြင့် ဦးနှောက် တစ်နေရာရာတွင် အမျိုးသမီး၏ ဓာတ်ပုံကို ရိုက်ယူထားခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။

ကျောက်နံရံမှ ထိုးထွက်နေသည့် အရိပ်ပေါ်တွင် ထွန်းတောက်သော နေရောင်ခြည်က ဖြာ၍ကျနေ၏။ အမှောင်ရိပ်နှင့် အလင်းရောင်တို့ ဆုံသည့်

နေရာတွင် အချိုးအစားပြေပြစ်လျက် သေးသွယ်သည့်ပုံသဏ္ဍာန်တစ်ခု။ သို့သော်ဤနည်းသည် နယူးလတ်ဆတ်သော နံနက်ခင်း၏ အပြုံးရောင်ကြောင့် လှော်ထားသည့် ရွှေကဲ့သို့ တောက်ပနေလေသည်။

ဤရုပ်ပုံသည်ပင်လျှင် ဗင်ကောလစ်၏ ဦးနှောက်တစ်နေရာတွင် ရှိနေသည့် ဓာတ်ပုံဖြစ်၏။ ဤဓာတ်ပုံကို ဗင်က မကြာခဏကြည့်မိသည်။ ဤဓာတ်ပုံကို မကြာခဏကြည့်မိလေ ဖရိုနာဝဲစ်အား တွေ့ချင်သည့်စိတ်က ပြင်းထန်လာလေ။

ဖရိုနာက အခြားအမျိုးသမီးများနှင့်မတူ တမူထူးခြားသည်။ အသစ် တစ်မျိုး။ သူ့တွေ့ဖူးသည့် အမျိုးသမီးများနှင့် နှိုင်း၍မရ။ ညှို့ဓာတ်ပါသော နီညိုရောင်မျက်လုံးတစ်စုံက ဗင်ကို တစ်နေရာမှ ပြုံး၍ပြနေ၏။ ထိလိုက် လျှင် နူးညံ့၍ ကိုင်လိုက်လျှင် သန်မာသောလက်တစ်ဖက်က ဗင်ကို လှမ်း ခေါ်နေသည်။

ဆွတ်လှည့်ပါဟု ညွတ်နဲ့ကာ အမူပိုနှင့် မြူသလို။ ဗင်က ဖရိုနာဝဲစ်အား မေ့မစ်လိုက်ခြင်းမဟုတ်။ မည်ကဲ့သို့သော အမျိုးသမီးဟု သတ်မှတ်ရန်ပင် မဝံ့မရ။ ဖရိုနာနှင့်ပတ်သက်သည့် အကြောင်း အချက်များကို များစွာစုဆောင်းမိပြီးမှ ဖရိုနာကို မည်ကဲ့သို့သော အမျိုးသမီး ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုသည်။

ဗင်က ကြမ်းပိုးတေလေတစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ပါ။ သူသည် အေးအေးချမ်းချမ်း နေထိုင်စားသောက်ရသော မိဘနှစ်ပါးမှ ပေါက်ဖွားလာသူ။ သတ္တုတူးဖော်ရေး အင်ဂျင်နီယာဘက်တွင် ဒီပလိုမာ အောင်လက်မှတ်နှင့် ယေးတက္ကသိုလ်မှ ဘီအေဘွဲ့ကို ရသည့်အထိ မိဘ နှစ်ပါး၏ အရိပ်အာဝါသအောက်တွင် အေးချမ်းစွာနေထိုင်လာခဲ့သူ ဖြစ်လေ သည်။

အထူးသဖြင့် မိခင်ဖြစ်သူ၏စကားကို မြေဝယ်မကျ နားထောင်ခဲ့သူ

ဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်၍ မည်သည့် သမီးရှင်များကမှ သမက်အဖြစ် လျာထားရန် ကြောက်လန့်နေဖွယ် မလိုသော လူလိမ္မာကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေခဲ့သည်။

သို့ရာတွင် ဆွေစဉ်မျိုးဆက်က ပါရှိလာခဲ့သော စွန့်စားသွားလာ လုပ်ကိုင်လိုသည့် ဓာတ်ခံက ပေါ်လာသောအခါ မိခင်၏အရိပ်အာဝါသ အောက်မှ ရွှေများ အလွန်ပေါများစွာ တူးဖော်ရရှိနိုင်သည်ဟု နာမည်ကြီးနေသည့် ဤမြောက်ဘက်ဒေသသို့ ရောက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ဤဒေသသို့ ရောက်လာခဲ့ပြီးနောက် ဖရိုနာဝဲနှင့် အမှတ်မထင် တွေ့ဆုံခဲ့ရသည့်အချိန်မှစ၍ ဖရိုနာအား တွေ့ချင်စေပြင်းထန်နေခဲ့သည်။

အင်းအိုင်များနှင့် ချောင်းမြောင်းများ၊ တောင်ကြားလမ်းများကို ဖြတ်လျက် ရွှေထွက်မည့်နေရာကို ကြိုးကြိုးပမ်းပမ်း ရှာဖွေနေခဲ့သည့်တိုင်၊ ဖရိုနာကိုကား တစ်နေ့မှ မမေ့ခဲ့။ သို့ဖြစ်၍လည်း သီတင်းနှစ်ပတ်ခန့် လှည့်လည်သွားလာရင်း ဖရိုနာရှိရာ ဒေါ်ဆင်မြို့သို့ ရောက်လာခဲ့၏။

ဤမြို့သို့ ရောက်လာပြီးနောက် တစ်ဆယ့်ငါးရက်လောက်မှာ သူနေထိုင်ရန် အခန်းတစ်ခုကိုဝယ်ခြင်း၊ အလုပ်နှင့်သက်ဆိုင်သော မိတ်ဆက်စာများကို သက်ဆိုင်ရာဌာနများသို့ ပေးပို့ခြင်းဖြင့် အချိန်ကုန်ပြီးသောအခါ ဤမြို့တွင် နေသားထိုင်သား ကျလာခဲ့လေသည်။

သို့ဖြင့် မြစ်ချောင်းများတွင် ရေခဲပြင်ကြီး ဖုံးလွှမ်းသွားခဲ့သည့် တစ်ရက်သောညတွင် ဗင်ကောလစ်သည် သူ၏ သမင်ရေဖိနပ်စီးထားသည့် ခြေကို ဂျက်ကော့ဝဲ၏အိမ်ဘက်သို့ လှည့်ခဲ့လေသည်။ သူနှင့်အတူ အဖော်အဖြစ် လိုက်ပါလာသူကား ရွှေတွင်းဘက်ဆိုင်ရာ တိုင်းမင်းကြီးကတော် မစုစကိုးဗီး ဖြစ်လေသည်။

ဗင်သည် သူ၏မျက်စိများကိုပင် ပွတ်၍ကြည့်ချင်စိတ် ပေါ်လာ၏။ ကလွန်ဒိုက်ကဲ့သို့သော အလွန်ခေါင်လှသည့် နယ်မြေဒေသတွင် အပူငွေ့

ပေးသည့်စက်ကို ဂျက်ကော့ဝဲ၏အိမ်တွင် တွေ့လိုက်ရသောကြောင့်တည်း။

အမွှေးရှည်သတ္တလုပ် ခန်းဆီးကြီးများကို ဖယ်ရှားလျက် အခန်းကျယ်ကြီးကို ဖြတ်သွားပြီးသည်၏ခဏ၌ ဧည့်ခန်းဆောင်အတွင်းသို့ ရောက်လာခဲ့၏။ ခမ်းနားလှသော ဧည့်ခန်းဆောင်တွင်လည်း...

ဗင်၏ ခြေနှစ်ဖက်တွင် စီးထားသော သမင်ရေဖြင့်ပြုလုပ်သည့် သမင်ရေဖိနပ်သည် အမွှေးထူသော ကော်စောတွင် အိအိညက်ညက် နှစ်မြုပ်နေ၏။ ရှေ့တည့်တည့် နံရံပေါ်တွင် ပန်းချီကျော်ကြီး 'တန်းနား'၏ 'နေထွက်ချိန်'ပန်းချီကားချပ်ကြီးကို တန်းခနဲမြင်ရသည်။ အခြားပန်းချီကားချပ်ကြီးများနှင့်အတူ ကြေးနီဖြင့်ထုလုပ်ထားသော ပန်းပုရုပ်များကို တွေ့ရ၏။

မီးလင်းဖိုကြီးနှစ်ခုကလည်း တဟိန်းဟိန်း အပူငွေ့ ပေးလျက်ရှိသည်။ ဧည့်ခန်းဆောင်အတွင်းတွင် စန္ဒရားကြီးတစ်ခု ရှိနေ၏။ တစ်ယောက်ယောက်က သီချင်းဆိုရင်း စန္ဒရားခလုတ်များကို နှိပ်နေ၏။

ဖရိုနာသည် ထိုင်ခုံမှ လျင်မြန်စွာထလိုက်ကာ ရှေ့သို့လျှောက်လာပြီးနောက် လက်နှစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်းလျက် ဗင်ကို နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

ဗင်က သူ့ဦးနှောက်တစ်နေရာတွင် ရိုက်ယူထားခဲ့သော ဖရိုနာ၏ ရုပ်ပုံလွှာမှာ ပြီးပြည့်စုံခဲ့ပြီဟု ထင်မှတ်ခဲ့၏။ သို့သော် ယခုတွေ့နေရသော တကယ့် အသက်ဝင်လှုပ်ရှားနေသည့် ဖရိုနာက ဦးနှောက်အတွင်းမှ ဖရိုနာထက် ပို၍ ဆွဲဆောင်မှုရှိနေသည်။

ဆန့်တန်းထားသော ဖရိုနာ၏ လက်နှစ်ဖက်ကို သူ့လက်ဖြင့် ကိုင်ထားရသည့် အချိန်ကလေး၌ ဗင်၏တစ်ကိုယ်လုံးသည် ယန္တရားကြီးတစ်ခုလည်နေသကဲ့သို့။ နားလည်ခြင်းငှာ မစွမ်းသာသော ဆွဲဆောင်မှုတစ်မျိုးက သူ့ခန္ဓာကိုယ်မှ သွေးကို ဘောင်ဘင်ခတ်ကာ ဦးနှောက်ကိုလည်း လှုပ်ရှားနေစေ၏။

ကြားနေရသောစကားများမှာ ပထမအစတွင် သဲ့သဲ့ကလေးသာ ဖြစ်

၏။ နောက်တွင်မူ ရွှေတွင်းဘက်ဆိုင်ရာ တိုင်းမင်းကြီးကတော် မစ္စစကိုးစိး၏ အသံကြောင့် ဗင်သည် သူ့ကိုယ်ကို သူ ပြန်၍ သတိထားမိလာသည်။

“အို...ဖရိုနာက ဗင်ကို သိတာကိုး”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ဒိုင်ယာခရီးကြမ်းမှာ ဆုံခဲ့ဖူးကြပါတယ်။ အဲဒီခရီးကြမ်းမှာ ဆုံတုန်း တွေ့ဖူးတဲ့သူတွေဟာ ဘယ်တော့မှ မေ့နိုင်ကြမှာ မဟုတ်ပါဘူး။”

“ဘယ်လောက် ထူးဆန်းအံ့ဩစရာ ကောင်းလိုက်သလဲ”

တိုင်းမင်းကြီးကတော်က လက်နှစ်ဖက်ကို အသံမြည်သွားအောင် တီးလိုက်ရင်း ပြောလိုက်၏။

အသက်လေးဆယ်ကျော် ၀၀ဖြိုးဖြိုးရှိသော်လည်း စကားပြောသည် အခါ၌ လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးကာ အားရပါးရပြောတတ်သည့် တိုင်းမင်းကြီးကတော်မှာ အများအားဖြင့် အခြားအကြောင်းအချက်များပေါ်တွင် စိတ်ဝင်စားမှု နည်းပါးလှသည်။

မင်းကြီးကတော်၏ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ အကယ်၍သာ ဘုရားသခင်သည် မင်းကြီးကတော်အား မျက်နှာချင်းဆုံ၍ တွေ့ခွင့်ပေးမည်ဆိုပါက မင်းကြီးကတော်သည် ၀၀တုတ်တုတ်ရှိသော လက်နှစ်ဖက်ကို သံမြည်အောင် တီးခတ်လိုက်ပြီးနောက်...

“ဘယ်လောက် ထူးဆန်းအံ့ဩစရာကောင်းလိုက်သလဲ”ဟု အော်၍ ပြောလိုက်မည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်ဟု တီးတိုးမှတ်ချက်ချဖူးလေသည်။

“ဘယ်လိုများတွေ့ဆုံခဲ့ကြတာလဲ။ ဖရိုနာက ကျောက်တောင်ပေါ်က လိမ့်အကျမှာ ဗင်က ကယ်ဖူးခဲ့တာမျိုးတော့ မဟုတ်ပါဘူးထင်ပါရဲ့။ ဒီလို တွေ့ပုံမျိုးနဲ့ တွေ့ခဲ့ကြရတာလား၊ ဒီလိုတွေ့ပုံမျိုးနဲ့ တွေ့ခဲ့ကြရတယ်လို့ ပြောစမ်းပါ။ ဗင်ကလဲ မမကြီးကို ဒီအကြောင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး စကားတစ်ခွန်းမှ မဟာခဲ့ဖူးဘူး။ ပြောစမ်းပါ။ မမကြီးက သိပ်ကို ကြားချင်နေ

တယ်”

“အို...ဒီလိုတွေ့ကြပုံမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ သိပ်လည်း ပြောပြရော မရှိပါဘူး။ ကျွန်တော်...အင်း...ကျွန်တော်တို့...”

ဗင်က အလျင်စလို အဖြေပေးလိုက်သည်တွင် ဖရိုနာက ကြားဝင်ကာ ပြောလိုက်သည် စကားကြောင့် ဗင်သည် စိတ်အားငယ်သွားမိသည်။

“သူက ကျွန်မအပေါ်မှာ ဖော်ဖော်ရွေရွေ ပြုစုတာပါပဲ။ ဒါပဲပြောရော ရှိတယ်။ သူ့ကြော်တဲ့ အာလူးကြော်က သိပ်ကောင်းတာကိုတော့ ထောက်ခံရမယ်။ သူ့ဖျော်တဲ့ကော်ဖီကလည်း သိပ်ကို အရသာရှိတာ၊ ဆာနေတဲ့အခွံနံ့မှာပေါ့”

“ကျေးဇူးကမ်းလိုက်တာ”

ဗင်က နှုတ်ဖွင့်ပြောလိုက်ရန် အားယူလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ဤသို့ မပြောလိုက်ရမီ မြင်းစီးရဲတပ်ဖွဲ့မှ သန်မာထွားကျိုင်းသော ဒုဗိုလ်တစ်ယောက်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးခြင်း ခံလိုက်ရသောကြောင့် ပြောမည့်စကားကို မပြောလိုက်ရတော့။

ရဲတပ်ဖွဲ့မှ ဒုဗိုလ်သည် ရုပ်အင်္ကျီအဖြူနှင့် ကော်လာမာမာတောင့်တောင့်ကို ဝတ်ဆင်ထားသော်လည်း မည်သို့မျှ ကြည့်၍ အဆင်မပြေသည်ကိုယ်ခန္ဓာသေးကွေးသော လူကြီးတစ်ယောက်နှင့်အတူ မီးလင်းဖိုနားတွင် ထိုင်လျက် ရိက္ခာချို့တဲ့မှုအကြောင်းကို ပြောဆိုနေကြသည်။

လူမှုဆက်ဆံရေး အသိုင်းအဝိုင်းတွင် ကျင်လည်ကျက်စားခဲ့ဖူးသူ ဖြစ်ခဲ့သည့်အတိုင်း ဗင်သည် ဧည့်ခန်းဆောင်တွင် ယခုမှတွေ့ရှိရသည့် လူများအား အဆင်ပြေစွာ ပြောဆိုဆက်ဆံနိုင်ခဲ့၏။

ဗင်၏ လူမှုဆက်ဆံရေးကျင်လည်ပုံကို အားကျနေသူကား ဒဲလ်ဘစ်ရှော့ ဖြစ်၏။ ဘစ်ရှော့သည် ဧည့်ခန်းဆောင်အတွင်းသို့ ရောက်စတည်းက ပထမဆုံးတွေ့ရသော ကုလားထိုင်တွင် တောင့်တောင့်ကြီးဝင်၍ ထိုင်နေခဲ့

သည်မှာ ယခုတိုင်ဖြစ်သည်။ ဧည့်ခန်းဆောင်မှ ထွက်ခွာသွားရာတွင် မည်သို့ပြောဆို နှုတ်ဆက်၍ သွားရမည်ကို မသိသဖြင့် ဘစ်ရှောသည် သူ့ထက်ဦးအောင် ထွက်ခွာသွားမည့် ဧည့်သည်တစ်ယောက်ယောက်၏ အရိပ်အခြည်ကို ကုလားထိုင်တွင် တောင့်တောင့်ကြီးထိုင်ကာ စောင့်ကြည့်နေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သူသည် ဖရိုနာအား ခဏမျှဝင်၍နှုတ်ဆက်ရန်သာ ဧည့်ခန်းဆောင်သို့ ဝင်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် အခြားဧည့်သည်များနှင့်ပါ ရင်ဆိုင်တွေ့နေရသောအခါ ရုတ်တရက်ထွက်ခွာသွားရန် အခက်တွေ့နေခြင်း ဖြစ်သည်။

ဗင့်သည် ပြင်သစ်ဆင်ဘော်လစ် ပန်းချီဆရာများ၏ လက်ရာများ သိမ်မွေ့လှပုံကို မစွဲမန့်တီမာနှင့် စကားလက်ဆုံကျပြီးသည့် နောက်ပိုင်းတွင် ဒဲလ်ဘစ်ရှောအား တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ဘစ်ရှောကမူ ဗင့်အား မှတ်မိနေ၏။ “ပျော်စခန်း”ရှိ တဲဝတွင် မတ်တတ်ရပ်လျက် ဖရိုနာအား နှုတ်ဆက်နေသည်ကို မြင်ခဲ့ရကတည်းက မှတ်မိနေခြင်းဖြစ်သည်။ ဗင့်က ဖရိုနာအား ကြင်ကြင်နာနာ ဖော်ဖော်ရွေရွေ ဧည့်ဝတ်ကျေခဲ့သည့်အတွက် ဘစ်ရှောက သူ့အပေါ်တွင် ကြင်နာဖော်ရွေခဲ့သလိုပင် မှတ်ယူထားခဲ့၏။ ဖြစ်နိုင်လျှင် သူကလည်း တစ်နေ့နေ့တွင် ဗင့်အပေါ်၌ ကြင်နာဖော်ရွေမှုကို ပြသနိုင်လိမ့်မည်ဟု မျှော်မှန်းထားခဲ့သူ ဖြစ်လေသည်။

ဒဲလ်ဘစ်ရှောမှာ တစ်ကိုယ်တော် ရွှေတွင်းရှာသမားတစ်ဦး။

ရှပ်အင်္ကျီအဖြူနှင့် ကော်လာအမာကို ဝတ်ဆင်ထားသော ဒေဗ်ဟာနေက မိမိသည် အယ်ဒီရာဒို ရတနာမြေမှ ချမ်းသာသူတစ်ဦးဖြစ်သည့်အတိုင်း လူမှုဆက်ဆံရေးအသိုင်းအဝိုင်းတွင် ခေါင်းဆောင်တာဝန်ကို ယူရမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့၏။

သို့ရာတွင် ဒေဗ်ဟာနေက လူ့ဆက်ဆံရေးအသိုင်းအဝိုင်းတွင် တံခါးဖွင့်ပေးခြင်းနှင့် စကားကို လိုက်လျောစွာပြောတတ်ခြင်းမှတစ်ပါး အခြားနားမလည်။

သူသည် တစ်ပိုင်းမှ အခြားတစ်ပိုင်းသို့သွားကာ ရောက်တတ်ရာရာ စကားကို တစ်ပိုင်းတစ်စစီ ဝင်၍ပြောနေသည်။ မည်သူနှင့်ပင် စကားပြောပြော ဒေဗ်ဟာနေ၏ အဆုံးသတ်စကားမှာ သကြားအတွက် အခက်အခဲရှိနေသဖြင့် ဒုက္ခရောက်နေကြောင်းသာ ဖြစ်သည်။

မည်သူမျှ သူ့စကားအဆုံးသတ်ကို အရေးမစိုက်ကြ။ သို့ရာတွင် သူက ဖရိုနာအား ‘မင်းအတွက် ငါ့ရဲ့ ပျော်စရာအိမ်ကို စွန့်ခဲ့တယ်’ သီချင်းကိုဆိုရန် မေတ္တာရပ်ခံလိုက်သောအခါ ဧည့်ခန်းဆောင်တွင်ရှိသော ဧည့်သည်များက ဒေဗ်ဟာနေအား ဝိုင်း၍ ချီးမွမ်းကြ၏။

ဖရိုနာက ဒေဗ်ဟာနေအား အစပိုဒ်ကို စေ့ဆိုပေးပါဟု တောင်းပန်လိုက်၏။

ဒေဗ်ဟာနေ၏အသံမှာ ကရုဏာရသမပါ မာကြမ်းကြမ်း၊ ဖရိုနာနှင့် အတူ ဧည့်သည်များကပါ သံပြိုင်ဆိုရမည့်နေရာတွင် ဝိုင်း၍ လိုက်ဆိုကြ၏။ သည်တော့မှပင် ဒဲလ်ဘစ်ရှောက မောင်းကျံ၍ ဦးထုသည့် အသံမျိုးဖြင့် လိုက်၍ဆိုတော့သည်။ ဤသို့ လိုက်၍ဆိုရင်း ကုလားထိုင်တွင် သံမှိုနှင့် စွဲထားသကဲ့သို့ တောင့်တောင့်ကြီးထိုင်နေခဲ့သော ဘစ်ရှောသည် ထိုင်ရာမှ ထရန်အခွင့်ကို ရရှိသွားတော့သည်။

စက်ဝိုင်းမြို့ကြီးမှ လူချမ်းသာ အလက်ကော်ဗင်က ပြင်သစ်တော်လှန်ရေးသီချင်းကို သီဆိုရန် တိုက်တွန်းသည်။

သို့နှင့် ပြင်သစ်တော်လှန်ရေးသီချင်းအဆုံးတွင် လူစုခွဲလိုက်ကြလေသည်။

ညက ဆီးနှင်းများတဖွဲဖွဲကျကာ အေးမြနေ၏။

“ဒီလိုညမျိုးမှာ မလာခဲ့ပါနဲ့ရှင်၊ ကျွန်မတို့ဟာ စကားသုံးလုံး ပြည့်အောင်တောင် ပြောဖို့ အချိန်မရလိုက်ကြဘူး။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ဟာ မိတ်ဆွေကောင်းတွေ ဖြစ်လာကြလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မ ယုံကြည်ပါတယ်”

ခွဲခွာကာနီးတွင် ဖရိုနာက ဗင့်အား နားနားတွင်ကပ်၍ ပြောလိုက်၏။

ပြီးမှ အသံခပ်ကျယ်ကျယ်ဖြင့်...

“ရှင်ဆီကကော ဒေဗ်ဟာနေဟာ သကြားရသွားသေးသလား”

ကြားရသူများက ဖရိုနာ၏ပြက်လုံးကို ဝိုင်း၍ရယ်လိုက်ကြသည်။

ဗင့်ကောလစ်သည် စိတ်ကိုငြိမ်အောင် ကြိုးစားရင်း အခန်းရှိရာသို့ ပြန်လာခဲ့၏။

မြောက်ဝင်ရိုးစွန်းည၏ အလှသည် ယုတ်ဖြာယိုစီး၍ကျနေသည်။

စိမ်းဖန့်ဖန့်အလင်းရောင်... တံခွန်ကုက္ကားမုလေးပွား စိမ်းဖန့်ဖန့်များကို ကောင်းကင်မှ ဖြန့်ကြဲချထားသကဲ့သို့။

[၄]

“ဘာကြောင့် ကျွန်မ ယက်မျိုးနွယ်ဆက်အတွက် ကျွန်မက ဂုဏ်မယူဘဲ နေရမှာလဲ”

ဖရိုနာ၏ပါးပြင်နှစ်ဖက်က နီရဲနေကာ မျက်လုံးအစုံက ဝင်းဝင်းတောက်နေ၏။

သူနှင့်ဗင့်တို့သည် မျိုးနွယ်ဆက်များအကြောင်းကို ယေဘုယျအနေဖြင့် စကားစပ်မိကြရာမှ ဖရိုနာက မိခင်ဘက်မှ မျိုးနွယ်ဆက်အကြောင်းကို ပြောရင်း ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားသည့်လေသံ ပါလာလေသည်။

ဖရိုနာနှင့် ဗင့်တို့နှစ်ယောက်လုံးတွင် ကလေးငယ်များပမာ မိမိတို့ ယုဆချက်များကို အပြန်အလှန် ရန်တွေ့သလို ပြောဆိုနေခြင်းဖြစ်၏။

ဖရိုနာသည် မိခင်ဖြစ်သူအား ရေးရေးသာမှတ်မိသည်။

ရွှေကေသာ ဝါပျောပျောနှင့် ချောမောသော မိန်းမတစ်ယောက် အင်္ဂလိပ်လူမျိုးဟူ၍ ယုက်နွယ်ပေါ်ထွန်းလာခြင်း မရှိသေးမီ အင်္ဂလန်နိုင်ငံတွင် ရှေးဦးစွာနေထိုင်ခဲ့ကြသော တိုင်းရင်းသားလူမျိုးတစ်မျိုးမှာ ဆက်ဆွန်ဖြစ်၏။ ဖရိုနာ၏မိခင်သည် အမှန်တကယ်ပင် ဆက်ဆွန်မျိုးနွယ်ပီသသော မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်းကို ဖရိုနာက ဖခင်ထံမှတစ်ဆင့် သိရှိခဲ့ရ၏။

“ဒါကတော့ဗျာ၊ လူမျိုးတိုင်းက ကိုယ့်လူမျိုးသာ အမြတ်ဆုံးလို့ ထင်တတ်ကြတာ ဓမ္မတာပဲ။ မစဉ်းစား မဆင်ခြင်ဘဲ အတ္တစွဲနဲ့ပြောကြတဲ့ စကားတွေပါ။ ဒီအယူအဆမျိုးဟာ မမှန်ပါဘူး။ ရောမလူမျိုးတစ်ယောက် ဖြစ်ရတာဟာ ရှင်ဘုရင်ဖြစ်ရတာထက် ပိုပြီးမြတ်တယ်လို့ ရောမတွေက ယူဆခဲ့ကြတယ်။ ဒီအတိုင်းပဲ၊ လူမျိုးတစ်မျိုးက သူတို့နဲ့မတူတဲ့ တခြားလူမျိုးတစ်မျိုးကို အရိုင်းအခိုင်းတွေလို့ ပြောခဲ့ကြတာပဲမဟုတ်လား”

“ဒီနေရာဒီဒေသမှာ ရောမတွေမရှိပါဘူး။ ကျွန်မတို့ပဲရိုတယ်မဟုတ်လား။ လူမျိုးတစ်မျိုး ဘယ်လောက်မြင့်မြတ်တယ်ဆိုတာ အချိန်က သက်သေခံနေတာပဲ မဟုတ်လား။ ခု ကျွန်မတို့ ဆက်ဆွန်မျိုးနွယ်ဆက်တွေဟာ ဒီနေ့ဒီနေရာကို ရောက်နေကြပြီ။ ကျွန်မတို့မျိုးနွယ်ဆက်ဟာ ကြံ့ခိုင်ရည်အရှိဆုံးပဲ။ ကြံ့ခိုင်ရည်အရှိဆုံးသူသာ ရပ်တည်ကြွင်းကျန် အသက်ရှိနေလိမ့်မယ်ဆိုတဲ့စကား ရှိသားပဲမဟုတ်လား။ ကျွန်မတို့မျိုးနွယ်ဆက်ဟာ ကြံ့ခိုင်ရည်အရှိဆုံး”

“ဒါလည်း အတ္တစွဲပဲ”

“နေပါဦး။ ကျွန်မတို့မျိုးနွယ်ဆက် ကြံ့ခိုင်ရည်အရှိဆုံး ဟုတ်၊မဟုတ် စစ်ဆေးကြည့်ကြရအောင်”

စကားပြောရာတွင် ဇောပါလာသော ဖရိုနာက သူ၏လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဗင့်၏လက်နှစ်ဖက်ကို ကိုင်ထားလိုက်သည်။ အသားချင်းအထိတွင် ဗင့်၏ နှလုံးသွေးက ဘောင်ဘင်ရိုက်သွားကာ မျက်နှာက နီမြန်းလာသည်။

နားထင်ကြောများ ထောင်ကြွလာသည်။ ရယ်စရာတော့ ခပ်ကောင်းကောင်း။

သို့သော် ကြည်နူးစရာလည်း ဖြစ်နေပြန်သည်ဟု ဗင့်က ထင်နေမိသည်။ ဤကဲ့သို့ အသားချင်းထိ၍ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ငြင်းချက်ထုတ်နေရမည်ဆိုပါက မိုးပင်လင်းသွားပါစေ။

“ကျွန်မတို့မျိုးနွယ်ဆက်ဟာ အလုပ်လုပ်သူတွေ၊ တိုက်ပွဲဝင်တဲ့သူတွေ၊ ကမ္ဘာကြီးကို လှည့်တဲ့သူတွေ၊ နယ်မြေတွေကို အပိုင်သိမ်းယူနိုင်တဲ့သူတွေ။ ကျွန်မတို့မျိုးနွယ်ဆက်တွေဟာ ပင်ပင်ပန်းပန်းခဲပြီး အလုပ်လုပ်ကြတယ်။ ရုန်းကန် တိုက်ပွဲဝင်ကြတယ်။ ဘယ်လောက်ပဲ အခြေအနေဆိုးပြီး မျှော်လင့်စရာမရှိတဲ့ဘဝကို ရောက်နေတာတောင် အနိုင်ရအောင် ရုန်းကန်တိုက်ပွဲဝင်ကြတယ်”

ဖရိုနာက ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် သူ့လက်နှစ်ဖက်ကို ပြန်၍ရုပ်သိမ်းလိုက်၏။ အမှတ်မဲ့ပင် ရုပ်သိမ်းလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဤအခိုက်တွင်ပဲ မိမိတို့ရှိရာသို့လာနေသော ခြေသံများကို ကြားလိုက်ကြရသောကြောင့် ဖရိုနာနှင့် ဗင့်တို့က လှည့်ကြည့်လိုက်ကြ၏။ ဖရိုနာသည် ရဲတပ်ဖွဲ့မှ ရဲဗိုလ်ကြီး အလက်ဇန်ဒါအား လှမ်း၍ နှုတ်ဆက်ရင်း...

“ကျွန်မဘက်က သက်သေလိုက်စမ်းပါလို့ မေတ္တာရပ်ခံပါရစေ”
ရဲဗိုလ်ကြီးသည် ဖရိုနာနှင့် ဗင့်တို့အား လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရင်း အတည်ပြု ပြုံးနေ၏။

“သက်သေလိုက်ရမယ်ဆိုတော့ ဟိုစာပိုဒ်ကလေးကို သွားပြီး သတိရတယ်။

“သက်သေတည်စေ၊ ရဲခေါင်ဆွေရို၊ တို့တွေအားမာန်၊ ကြွက်ကြွက်ညှစ်၏။ ပြိုင်စံမရှိ၊ ကောင်းစွာသိလော့၊ ခိုင်းသည်လှေသား၊ တို့ဖြစ်ငြားလည်း၊ တို့ကားပိုင်ပိုင်၊ နိုင်သည်အဏ္ဏဝါ၊ ရေဇလော၏။

ဆရာသခင် ဖြစ်သည်တကား”။

ရဲဗိုလ်ကြီးက ကဗျာပိုဒ်ကလေးကို စိတ်အားတက်ကြွစွာ အသံသြသဖြင့် ရွတ်ပြလိုက်၏။

ကဗျာ၏ အခါအခွင့်နှင့် ဆီလျော်သင့်မြတ်မှုနှင့် ရဲဗိုလ်ကြီးကိုယ်တိုင် သိဆိုရွတ်ပြမှုတို့သည် ဖရိုနာ၏စိတ်ကို သံချိတ်ဖြင့် ဆွဲယူလိုက်သကဲ့သို့ ဖြစ်သွားစေသည်။ ဖရိုနာက ရဲဗိုလ်ကြီး၏ လက်နှစ်ဖက်ကို ချက်ချင်းပင် ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်သည်။

ဗင့်၏နှလုံးသားထဲတွင် နာကျင်သည့်ဝေဒနာကို ခံစားလိုက်ရ၏။ ဗင့်က ဤရှုခင်းရှုကွက် မမြင်လို။ ဖရိုနာ၏ နွေးထွေးသောလက်နှစ်ဖက်ဖြင့် အခြားသူတစ်ယောက်၏လက်ကို ကိုင်တွယ်နေခြင်းကို မရှုစိမ့်။

ဖရိုနာက မိမိလက်နှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍မူ ဗင့်က မည်သို့မျှ သဘောမထားသော်လည်း အခြားယောက်ျား တစ်ယောက်ယောက်၏လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားခြင်းကိုကား လော်လည် ဖောက်ပြားသည်ဟု ထင်နေမိသည်။

ဗင့်က ဤသို့စဉ်းစားနေမိသည့်အချိန်တွင် ဖရိုနာသည် ရဲဗိုလ်ကြီးအား မိမိတို့ဆွေးနွေးငြင်းခုံနေသည့် အချက်ကို ပြောပြပြီးဖြစ်နေသည်။

“ကျုပ်က ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ဆလပ်လူမျိုးအကြောင်းတွေနဲ့ တခြားလူမျိုးတို့အကြောင်းကို သိပ်ပြီးမသိပါဘူး။ ဒီလူမျိုးတွေဟာလည်း အလုပ်သမားကောင်း ပီသပြီး ကြံ့ခိုင်တဲ့လူမျိုးတွေပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်သိတာကတော့ လူဖြူတွေဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အကြီးအကျယ်ဆုံးနဲ့ အမြင့်မြတ်ဆုံး လူမျိုးနွယ်ပဲ။ အင်ဒီးယန်းတွေကဲ့ပဲ ဥပမာအဖြစ်ကြည့်လေ။ ဒီနယ်မြေဒေသကို လူဖြူတွေက နောက်မှရောက်လာတယ်။ လူဖြူတွေဟာ နောက်မှရောက်လာပေမဲ့ ရှိပြီးသား အင်ဒီးယန်း တိုင်းရင်းသားတွေကို အဘက်ဘက်က အနိုင်ရအောင် လုပ်နိုင်ခဲ့တယ်။ ကစားတဲ့နေရာမှာရော၊ အလုပ်လုပ်တဲ့

နေရာမှာရော၊ အကြမ်းတမ်းခံနိုင်တဲ့နေရာမှာရော၊ ငါးဖမ်းတဲ့နေရာ၊ အမဲလိုက်တဲ့နေရာရော လူဖြူတွေက တိုင်းရင်းသား အင်ဒီးယန်းတွေထက် သာနေသည်မဟုတ်လား”

ရဲဗိုလ်ကြီး၏ ထောက်ခံချက်စကားကို ဗင့်က စောဒကတက်လိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုဖြစ်လာရတာလဲ”

“ဘာဖြစ်လို့ဆိုတာတော့ ကျုပ် မသိဘူး။ ကျုပ်သိတာတော့ လူဖြူတွေက တိုင်းရင်းသားတွေအပေါ်မှာ အဘက်ဘက်က အနိုင်ရတယ်ဆိုတဲ့ အချက်ပဲ။ ဒါကို ကျုပ်သက်သေခံနေတာပါ။ ကျုပ်တို့လူဖြူတွေက တိုင်းရင်းတွေမလုပ်နိုင်တာကို လုပ်နိုင်တယ်။ သူတို့လုပ်နိုင်တာကို ကျုပ်တို့လူဖြူတွေက ပိုပြီး ကောင်းအောင် လုပ်ပြနိုင်တယ်”

ဖရိုနာက အောင်ပွဲရသည့်အနေဖြင့် ဗင့်အား ခေါင်းညိတ်၍ ပြလိုက်၏။

“ကဲ...ရှင် ရုံးပြီမဟုတ်လား။ ဝန်ခံစမ်းပါ။ ဒါမှ ကျွန်မတို့ ညစာစားဖို့ သွားနိုင်မယ်။ လောလောဆယ်တော့ ရှင် ရုံးနေပြီမဟုတ်လား”

ဖရိုနာဝဲစ်နှင့် ဗင့်ကောလစ်တို့၏ ဆက်ဆံရင်းနှီးမှုမှာ ဖျတ်လတ်လှုပ်ရှားမှုမရှိလှ။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ဖရိုနာ၏ဖခင်အိမ်တွင် မကြာခဏ ဆုံတွေ့လေ့ရှိကြသည်။ တစ်ဦးအပေါ်တွင် တစ်ဦးက ဆွဲဆောင်မှုရှိနေသည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် နေရာတိုင်း၌ စိတ်တူကိုယ်တူ ရှိနေကြခြင်းကား မဟုတ်။

ဖရိုနာက ဗင့်အား သဘောကျ၏။ ယောက်ျားပီသသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ စိတ်အနေအားဖြင့် မည်မျှမြင့်မြတ်သည့် ယောက်ျားတစ်ယောက် ဖြစ်နေစေကာမူ ကိုယ်ခန္ဓာတည်ဆောက်မှု အနေအထားအားဖြင့် ယောက်ျားမပီသသူ တစ်ယောက် ဖရိုနာက သဘောမကျနိုင်။

စိတ်နှင့် ကိုယ်သည် တန်းတူရည်တူ ကြံ့ခိုင်သန်စွမ်းမှု ရှိရမည်။ ကိုယ်ခန္ဓာကြံ့ခိုင်သန်စွမ်းသော လူရိုင်းတစ်ယောက်နှင့် ဒူးမခိုင်သည့် ကဗျာဆရာတစ်ယောက်။

လူရိုင်းတစ်ယောက်အား သူ၏ခွန်အားအတွက် ဖရိုနာက အံ့ဩချီးမွမ်းသည်။ ဒူးမခိုင်သည့် ကဗျာဆရာကိုလည်း သူ၏သိချင်းအတွက် ဖရိုနာက အံ့ဩချီးမွမ်းသည်။

သို့သော် ထိုလူရိုင်းနှင့် ထိုကဗျာဆရာသည် မွေးကတည်းကပင် တစ်ယောက်တည်းအဖြစ် မွေးဖွားလာခြင်းကို ဖရိုနာက ပို၍သဘောကျသည်။

ဖရိုနာနှင့် ဗင့်တို့နှစ်ဦးအကြားတွင် သွေးမစပ်ဘဲ ဆွေမျိုးတော်ချင်သည့် အာသီသက ကိုယ်ခန္ဓာလှုံ့ဆော်မှုအရ ပေါ်ပေါက်လျက် ရှိနေလေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဗင့်က ဖရိုနာ၏လက်ကို ကိုင်လိုက်ထိလိုက်ရာတွင် ဖရိုနာက သာယာနေမိသောကြောင့်တည်း။

ဗင့်တွင် ကိုယ်ကာယအားဖြင့် ကြံ့ခိုင်သန်စွမ်းမှုရှိသည်။ တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်၏ ဗလအားကိုး သန်စွမ်းမှုမျိုးမဟုတ်။ ဗင့်၏ ကြံ့ခိုင်သန်စွမ်းမှုသည် အရေအတွက်ထက် အရည်အချင်းနှင့် ပြည့်ဝသည်။ သို့ဖြစ်၍လည်း အချိုးအစား ပြေပြစ်ချောမောသည်။

စိတ်ဓာတ်အရဆိုလျှင်လည်း ဗင့်သည် ကျဆုံးနေသူ ယိုယွင်းပျက်စီးနေသူတစ်ယောက်မဟုတ်။ ဗင့်၏စိတ်ဓာတ်က လတ်ဆတ်သည်။ ကြံ့ခိုင်သည်။ သန့်ရှင်းသည်။ ဤကား ဖရိုနာ၏ ခံစားချက်များမှ ပေါက်ဖွားလာသော အတွေးများတည်း။ စဉ်းစားတွေးခေါ်ချက်များကား မဟုတ်။

ဖရိုနာနှင့် ဗင့်တို့သည် ပြဿနာပေါင်းများစွာနှင့် ပတ်သက်၍ သဘောကွဲလွဲချက်များရှိခဲ့ကြ၏။ ရန်ဖြစ်သည့်အခါလည်း ဖြစ်ခဲ့ကြ၏။ သို့တစေ အတွင်းစိတ်ဓာတ်အားဖြင့်ကား သူတို့နှစ်ဦးတွင် ထာဝစဉ်

ညီညွတ်မှုရှိနေခဲ့လေသည်။

'ပျော်စခန်း'တွင် တွေ့ကြုံစဉ်က မိမိအား လမ်းပြတစ်ယောက် ရှာပေးကာ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုသို့ ပြန်ရန် စရိတ်ပါပေးလိုက်မည်ဟု ပြောဆိုသော ဗင့်၏စိတ်ဓာတ်ကို ဖရိုနာက သဘောကျသည်။

ဗင့်သည် စကားပြောသလို အလုပ်လုပ်သူတည်း။

လောကအမြင်နှင့်ပတ်သက်၍မူ ဗင့်၏အမြင်မှာ ကျဉ်းမြောင်းသေး သည်ဟု ဖရိုနာက ယူဆမိ၏။

ဗင့်သည် လက်တွေ့ပညာမပါဘဲ စာတွေ့ပညာသာ တတ်သူဖြစ် သည့်တိုင် ကျောင်းမှထွက်လာခါစ ဖြစ်သည့်အတွက် ကျောင်းပညာကိုသာ တတ်ကာ ဖောက်ပြန်နေသည့်တိုင် ဗင့်သည် ဉာဏ်စွမ်းထက်မြက်သူ တစ်ယောက်ဖြစ်သည်ဟူ၍ကား သတ်မှတ်ရမည်ဟု ဖရိုနာက ယူဆမိ သည်။

သူသည် ခံစားချက်ကို စဉ်းစားချက်မှ ထုတ်ပယ်နိုင်သူဖြစ်သည်။ တစ်နည်းအားဖြင့်ဆိုရလျှင် ဦးနှောက်နှင့်နှလုံးသားကို ပိုင်းခြား၍ ဝေဖန် နိုင်စွမ်းသူဖြစ်၏။

ဗင့်တွင် ချွတ်ယွင်းချက်များရှိသော်လည်း ပြုပြင်၍မရနိုင်သည့် ချွတ် ယွင်းချက်မျိုးမဟုတ်။ ယခု သူရှေးရှုနေသော ဘဝသစ်လမ်းကြောင်းသည် သူ၏ချွတ်ယွင်းချက်များကို ပြုပြင်သွားနိုင်လိမ့်မည် ဖရိုနာက ထင်မိသည်။

ဗင့်သည် ယဉ်ကျေးမှု၊ ကျောင်းပညာတို့နှင့် ပြည့်စုံ၏။ သူ့တွင် လိုနေသောအရာမှာ ဘဝကပေးသည့် ဘဝအသိပညာနှင့် ပတ်သက်သော အချက်အလက်ကလေးများဖြစ်သည်။

ဖရိုနာက ဗင့်ကို သဘောကျသည်။ သဘောကျသည်ဟုဆိုခြင်းမှာ ဖရိုနာအဖို့ ဗင့်အား ကြိုက်၍နေခြင်းမဟုတ်။ ချစ်၍နေခြင်းမဟုတ်။

ဖရိုနာနှင့် အမှတ်မထင် တွေ့ဆုံကြုံကြိုက်ကာ သိကျွမ်းခင်မင်လာ

ခဲ့ရခြင်းသည် ဗင့်အတွက် ပျော်စရာပင်ဖြစ်၏။ သူ့ပညာ သူ့ယဉ်ကျေးမှုကို ဖရိုနာနှင့် ဆွေးနွေးခွင့်ရခြင်းကပင် ဗင့်အတွက် ပျော်စရာဖြစ်နေလေသည်။

ဖရိုနာ၏ပညာ၊ ဖရိုနာ၏ယဉ်ကျေးမှုကလည်း ဗင့်အဖို့ အံ့ဩလောက် စရာ။ ပညာတတ်မိန်းကလေးများကို ဗင့်က တွေ့ဖူးခဲ့ပါ၏။ သို့ရာတွင် ဖရိုနာက သာမန်ခေတ်ပညာတတ် မိန်းကလေးမျိုးမဟုတ်။ ရှေးဟောင်း အကြောင်းအချက်များကို အမြင်သစ်ဖြင့် ရှုကြည့်တတ်သည်။ သာမန် အဖြစ်အပျက်များကို တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်သောအမြင်ဖြင့် သုံးသပ်တတ်သည်။ အမြင်သစ်ဖြင့် ဝေဖန်တတ်သည်။

ပြဿနာရပ်များကို ရှုကြည့်ရာ၌ ဗင့်နှင့် ဖရိုနာတို့သည် အမြဲတစေ သဘောချင်းတိုက်ဆိုင်ကြသည်မဟုတ်။ သို့သော်လည်း ဖရိုနာ၏ ရှုကြည့် ခံယူချက်မှာ ရိုးရိုးသားသားနှင့် စိတ်ပါလက်ပါ ခံယူချက်များဖြစ်နေကြောင်း ကောင်းစွာသိရသည်။

ဖရိုနာနှင့်ပတ်သက်၍လည်း ဗင့်တွင် ရင်နှင့်စရာအချက်များ ရှိခဲ့၏။ ဖရိုနာနှင့် တပူးတွဲတွဲနေရချိန်များတွင် ရင်နှင့်စရာအဖြစ်များကို သတိမရ သော်လည်း ဖရိုနာနှင့်ဝေးနေသည့်အချိန်တွင်မူ နာကြည်းမှုကို ခံစားလာရ တတ်၏။

နှစ်ယောက်သားတွေ့၍ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ကြည့်ရာတွင် လည်းကောင်း၊ ခွဲခွာခါနီးတွင် တစ်ယောက်လက်ကိုတစ်ယောက် ဆုပ်ကိုင် နှုတ်ဆက်ရာတွင်လည်းကောင်း၊ ဖရိုနာ၏အကြည့်၊ ဖရိုနာ၏ အတွေ့အထိ သည် သွေးရိုးသားရိုးပင်ဖြစ်သည်ဟု ဗင့်က မှတ်ချက်ချထား၏။

ဖရိုနာတွင် ရိုးသားသည့်သဘောထားနှင့် အမှန်တရားကို မြတ်နိုး သည့် စိတ်ထားများရှိကြောင်း ဗင့်က ယုံကြည်လက်ခံထားမိလေသည်။

[၅]

ဗင်ကောလစ်သည် မြောက်ပိုင်းနယ်မြေ၏ လူနေမှုစနစ်နှင့် ကိုက်ညီလာအောင် သူ့ကိုယ်ကိုသူ ခပ်မှန်မှန်လေ့ကျင့်ပေးလျက် ရှိနေလေပြီ။

လေ့ကျင့်မှုအတော်များများမှာ သူ့အဖို့ လွယ်ကူနေကြောင်းတွေ့ရ၏။ စကားကို ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း လုံးဝမပြောတတ်သော ဗင်ကော ဤမြောက်ပိုင်းနယ်မြေသို့ ရောက်လာခါစတွင် ကြားရသည့်စကားများအတွက် နားရက်၍ပင် နေမိ၏။

ဤနယ်မြေတွင် နေထိုင်သူများသည် အလွန်ယဉ်ကျေးစွာ ပြောရမည့် စကားမျိုးတွင်ပင် အဆဲအရေး အတိုင်းအထွာကလေးများ မပါဘဲ မပြောတတ်။

ဗင်ထံတွင် ခဏတစ်ဖြုတ်အဖို့ လာရောက်အလုပ်လုပ်ပေးနေသော အမေရိကန်ပြည် တက်ဆက်နယ်သားကလေး ကာသေးဆိုလျှင် စကားပြောမည်ဟု စ၊လိုက်လျှင် အတိုင်းအထွာ အဆဲအရေးမပါဘဲ မပြောတတ်သကဲ့သို့ စကားကို နိဂုံးချုပ်ရာ၌လည်း အဆဲမပါဘဲ အဆုံးမသတ်တတ်အောင် အလေ့အကျင့် ဖြစ်နေလေသည်။

ဆဲရေးတိုင်းထွာခြင်း၊ ကျိန်ဆဲခြင်းမှာ ဤမြောက်ပိုင်းဒေသ၌ စကားပြောရာတွင် မပါလျှင်မဖြစ်သော အသုံးအနှုန်းများ ဖြစ်နေလေသည်။

ဗင်သည် ဤဒေသ၏ ပြောပုံဆိုပုံမျိုးကို အစပထမ၌ နားရိုင်းနေသော်လည်း မကြာမီပင် နားယဉ်၍လာသည်။

ဗင်သည် နေရာဒေသနှင့်လိုက်အောင် ကျင့်ဆောင်ပြုမူပြောဆိုခဲ့၏။ လိုက်လျောညီထွေ ကျင့်တတ်စေဟူသော ဆောင်ပုဒ်အတိုင်း နေထိုင်လာခဲ့၏။ သို့ရာတွင် ဗင်သည် ဖရိုနာနှင့်မူ နေရာတကာတွင် လိုက်လျောညီထွေ ကျင့်ကြံနေထိုင်ရန် မတတ်နိုင်ခဲ့။

နိုဝင်ဘာလ၏ တစ်ခုသောနေ့...။ ဆီးနှင်းခဲများကျကာ ဆောင်းသရုပ်ကို ဖော်ပြလိုက်သောနေ့။ အအေးဒီဂရီက ခြောက်ဆယ့်ငါးအောက်။

ဖရိုနာသည် စွပ်ဖားကိုထုတ်ယူလာခဲ့ပြီးနောက် ခွေးတစ်အုပ်ကို စွပ်ဖားတွင် တပ်ပေးလိုက်၏။

ခွေးများမှာ မြောက်အမေရိကတိုက်ရှိ အက်စကီမိုလူမျိုးများ မွေးမြူထားလေ့ရှိသော အမွေးထူခွေးမျိုးများဖြစ်၏။

ဖရိုနာသည် စွပ်ဖားကို မြစ်ကမ်းဘေးတွင်ရှိသော လမ်းကြမ်းအတိုင်း အောက်ဘက်သို့စုန်၍ မောင်းလာခဲ့လေသည်။

'ဒေါ်ဆင်မြို့'ကို လွန်လာခဲ့ပြီးသည့်အချိန်တွင် ဖရိုနာက စွပ်ဖားပေါ်မှ ဆင်း၍ ခွေးများနှင့်အတူ ပြိုင်ပြေးလိုက်။ စွပ်ဖားပေါ်သို့ ပြန်တက်လိုက်လုပ်နေ၏။

ဤသို့ပြေးလိုက်၊ တက်စီးလိုက် လုပ်ရင်းလာခဲ့ရာ ဖရိုနာသည် မြစ်ကမ်းစပ် အောက်ဘက်ရှိ အင်ဒီးယန်းတိုင်းရင်းသားများ နေထိုင်သော ရွာကိုပင် ကျော်လွန်ခဲ့လျက် 'သမင်ရေချောင်း'ကိုပင် အသွားနှင့်အပြန် ရှစ်ကြိမ်ပတ်မိခဲ့ပြီ။

ထို့နောက် ရေခဲပုံးနေသော 'သမင်ရေချောင်း'ကိုဖြတ်ကာ စွပ်ဖားကို မောင်းလာခဲ့ပြန်၏။ နာရီပေါင်း အတန်ကြာသောအခါ 'ဒေါ်ဆင်'မြို့နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင်ရှိသော 'ယူကွန်'မြစ်၏ အနောက်ဘက်ကမ်းပါးသို့ ခုန်ပေါက်၍ ရောက်လာခဲ့၏။

ဖရိုနာသည် ဤနေရာသို့ရောက်ပြီးနောက် ထင်းတင်သော စွပ်ဖားလမ်းအတိုင်း ဖြတ်၍ပြန်မည်ဟု ရည်ရွယ်ထားခဲ့သည်။

ရည်ရွယ်ထားသည့်အတိုင်း ဖြတ်၍ပြန်လာခဲ့ရာတွင် ခွေးများသည် မမာသေးဘဲ ညံ့လျက်ပင်ရှိသေးသည့် ရေခဲပြင်ကိုနင်းမိကာ စောစောကလို

မြန်မြန်မပြေးနိုင်တော့။ လျှောက်၍သာ တဖြည်းဖြည်း ပြေးသွားနေရလေသည်။

ဤသို့မောင်းလာရင်း ခွေးအုပ်၏ရှေ့တွင် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရလေသည်။

အမျိုးသမီးသည် ရေခဲပြင်ထဲတွင် ထိုင်နေ၏။ ယူကွန်မြစ်ကို ဖြတ်လျက် အခြားတစ်ဖက်တွင်ရှိနေသော ဒေါ်ဆင်မြို့ဆီသို့ အမျိုးသမီးက ငေးစိုက်ကြည့်လေသည်။

ဒေါ်ဆင်မြို့ကို မီးခိုးများက အုံ့ဆိုင်းလွမ်းခြုံထားလေသည်။ ရေခဲပြင်ထဲတွင်ထိုင်နေသော အမျိုးသမီးက ငိုနေသည်။ သို့ဖြစ်၍ လည်း ဖရိုနာသည် ရှေ့သို့ ဆက်မမောင်းတော့ဘဲ ထိုနေရာတွင်ပင် စွပ်ဖားကို ရပ်လိုက်၏။

အမျိုးသမီး၏ ပါးပြင်တစ်ဖက်တွင် စီးကျလာသည့် မျက်ရည်တစ်စက်က အအေးဒဏ်ကြောင့် ခဲ၍သွားသည်။ ပုလဲလုံးလေးပမာ။

အမျိုးသမီး၏ မျက်လုံးအစုံက ပြာရိပိုင်းဝေနေ၏။ မျက်ရည်စများဖြင့် စိုစွတ်နေသည်။ မျှော်လင့်ချက်ကင်းသော မျက်နှာ၊ နက်ရှိုင်းသော သောကကို ဖော်ကျူးနေသည့်မျက်နှာ။

“ရှင် ဒဏ်ရာများရနေသလား၊ ကျွန်မ ကူညီရမလား”
ဖရိုနာသည် အမျိုးသမီးရှိရာသို့ လျှောက်လာရင်း မေးမြန်းစုံစမ်းလိုက်၏။

အမျိုးသမီးက ခေါင်းခါ၍ပြလိုက်၏။

“ဒီမှာ ရှင် ထိုင်နေလိုတော့ မဖြစ်ဘူး၊ အအေးဒီဂရီက ခုနစ်ဆယ်လောက်ရှိတယ်၊ ခဏကလေးအတွင်းမှာ ရှင့်တစ်ကိုယ်လုံး ခဲသွားလိမ့်မယ်၊ ရှင့်ပါးနှစ်ဖက်တောင် ရေခဲကိုက်ထားပြီ”

ဖရိုနာက ရေခဲကို လက်အိတ်စွပ်ထားသည့် လက်တစ်ဖက်ဖြင့်

ကောက်ယူကာ အမျိုးသမီး၏ ရေခဲကိုက်ထားသော ပါးပြင်နှစ်ဖက်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ပွတ်တိုက်ပေးသည်။

အမျိုးသမီး၏ပါးပြင်နှစ်ဖက်ပေါ်တွင် နွေးထွေးသောအရောင်များ ပြန်၍ ပေါ်လာလေသည်။

“ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်၊ ရှင့်ကိုလည်း ကျေးဇူးတင်တယ်၊ အေးလည်း မအေးပါဘူး၊ ကျွန်မ ဒီကိုလာပြီး ခဏကလေးထိုင်နေတာပါ”

အမျိုးသမီးသည် ထိုင်နေရာမှထရင်း စကားဆိုလိုက်၏။ သူ၏ ခြေထောက်နှစ်ဖက်မှာ အအေးဒဏ်ကြောင့် အနည်းငယ် တောင့်တင်းနေ၏။

အမျိုးသမီးသည် အလွန်လှပသူတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း ဖရိုနာက သတိထားလိုက်မိ၏။ အမျိုးသမီးသည် သူ၏လှပသော မျက်လုံးကိုဝင့်၍ ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် အကောင်းစားသိုးမွေးများဖြင့် ရက်လုပ်ထားသည့် အနွေးထည်ကို ပို၍တင်းကျပ်အောင် ပြုလုပ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ပုတီးစေ့များဖြင့် သီထားသော သမင်ရေဖိနပ်ကို ရှေ့သို့တိုးလိုက်၏။

အလွန်တရာလှပသော မျက်နှာ၊ အကောင်းစားသိုးမွေးအနွေးထည်၊ အညွန့်စား သမင်ရေဖိနပ်...

မျက်နှာနေ မျက်နှာထားနှင့် ဝတ်စားဆင်ယင်ထားပုံက အထက်တန်းစားထဲမှ အမျိုးသမီးတစ်ဦးဖြစ်နေကြောင်း ဖော်ပြနေသည့်တိုင် ဖရိုနာက ထိုအမျိုးသမီးအား “ဒေါ်ဆင်မြို့”တွင် တစ်ခါမျှ မမြင်စဖူး။

ဖရိုနာသည် အမျိုးသမီးအနီးတွင် ရပ်နေရာမှ နောက်သို့ဆုတ်ကာ ထွက်သွားချင်စိတ် အလိုလိုပေါက်လာသည်။

“ကျွန်မကိုယ်ကို ကျွန်မ ဒဏ်ရာအောင်လုပ်တာလည်း မဟုတ်ပါဘူး”
အမျိုးသမီးက စကားဆက်၍ဆိုပြန်သည်။

“စိတ်ထဲက ဒီလိုနေချင်လာလို့ ဒီမှာလာပြီး ထိုင်နေတာပါ၊ ညည်း

ငွေစရာကောင်းပြီး အဆုံးမသတ်တဲ့ ရေခဲပြင်ဖြူဖြူကြီးကို ငေးပြီးကြည့်နေချင်လို့ပါ။”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ ရှင်ပြောတာကို ကျွန်မ နားလည်နိုင်ပါတယ်။ ဒီလိုရှုမျှော်ခင်းမျိုးဟာ သိပ်ကိုလွမ်းစရာကောင်းတဲ့ ရှုမျှော်ခင်းမျိုး ဖြစ်နေမှာပါပဲ။ ကျွန်မအဖို့တော့ ဒီလိုတစ်ခါမှမဖြစ်ဖူးဘူး။ ဆီးနှင်းခဲတွေကျပြီး ရှုမျှော်ခင်းတစ်ခုလုံး မှုန်မှိုင်းရီဝေနေတာ လူသွားလူလာကင်းပြီး ဟင်းလင်းပြင်ကြီး ဖြစ်နေတာတွေကို ကျွန်မက သဘောကျတယ်။ ဒါပေမဲ့ လွမ်းစရာကောင်းတာကိုတော့ ကျွန်မ သဘောမကျဘူး။”

“ဒါကတော့ရှင်...ကျွန်မတို့ဘဝလမ်းကြောင်း လက္ခဏာတွေက တစ်မျိုးစီ ဖြစ်နေကြတာကိုး။ တကယ်တော့ ရှုမျှော်ခင်းက လွမ်းစရာကောင်းလို့ လွမ်းရတာ မဟုတ်ပါဘူး။ လွမ်းချင်တဲ့လူကြောင့် လွမ်းတာပါ။ ကျွန်မတို့ကသာ မလွမ်းဘူးဆိုရင် ရှုမျှော်ခင်းဟာ သူ့ဘာသာသူ ဒီအတိုင်း ရှိနေမှာပဲ။ ဒါကြောင့်လည်း...”

“သစ္စာတရားဆိုတာ ကျွန်မတို့ကိုယ်ထဲမှာရှိတယ်၊ အပြင်ကလာတာ မဟုတ်ဘူးလို့ ဆိုရိုးစကားရှိခဲ့တာပေါ့ရှင်”

အမျိုးသမီးက စဉ်းစဉ်းစားစားနှင့် ဖြည်းဖြည်းအေးအေး ပြောလိုက်၏။

ဖရိုနာ၏မျက်လုံးက ဝင်းပ၍လာသည်။ အမျိုးသမီး၏ ဆိုလက်စ၊ စကားကို ဖရိုနာက မိမိရသောစာပိုဒ်ဖြင့် ထပ်၍ဖြည့်လိုက်၏။

“ကျွန်မရဲ့ကိုယ်ခန္ဓာထဲမှာ သစ္စာတရားကိန်းအောင်းနေတဲ့ ဗဟိုအချက်အချာနေရာရှိတယ်။ အဲဒီနေရာကို ဒုစရိုက်တရားတွေက အထပ်ထပ်ကာရံပြီးထားတယ်”

စာပိုဒ်၏ နောက်ဆုံးအကြောင်းကို အမျိုးသမီးက ထောက်ကျဖြည့်ပေးနေရာမှ ရုတ်တရက် ရပ်ပစ်လိုက်၏။

အမျိုးသမီး၏အသံသည် ငွေဆည်းလည်းသံကဲ့သို့ လွင်၍လာကာ ရယ်သံပေါ်လာ၏။ ဘဝကို နာကြည်းချက်ဖြင့် ရယ်လိုက်သောအသံပင်တည်း။

ဖရိုနာက တုန်လှုပ်ချောက်ချား၍ပင်လာမိ၏။ စွပ်ဖားရှိရာသို့ သွားတော့မည်ကဲ့သို့ ဟန်ပြင်လိုက်စဉ် အမျိုးသမီးက ရင်းနှီးသည့်အမူအရာဖြင့် လက်ကိုပြလျက် ဟန်တားလိုက်၏။ အမျိုးသမီး၏ ဟန်အမူအရာမှာ မိမိ၏ ဟန်အမူအရာနှင့် တစ်ထေရာတည်း တူနေသဖြင့် ဖရိုနာ၏စိတ်တွင် ထိခိုက်သွားသည်။

“ခဏကလေးနေပါဦးလားရှင်”

အမျိုးသမီးက တိုးလျှိုးတောင်းပန်သံဖြင့် ပြောနေ၏။

“ကျွန်မနဲ့ စကားပြောနေပါဦးရှင်၊ ရှင်လို ကျွန်မ ရွတ်ဆိုတတ်တဲ့ ဂျာမန်နဲ့ ဆွစ်ကပြားဖိလော်ဆော်ဖီနဲ့ ဆေးပညာရှင်ကြီး ပါရာဆဲလ်ဆပ်(စ်)ရဲ့ စာပိုဒ်ကို အလွတ်ရတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နဲ့ မတွေ့ရတာ ကြာလှပြီ။ ရှင်ဟာ ဂျက်ကော့ဝဲစ်ရဲ့ သမီး ဖရိုနာဝဲစ် မဟုတ်ဘူးလားရှင်”

ဖရိုနာက ခေါင်းညိတ်၍ပြလိုက်၏။ ပြီးမှ အမျိုးသမီးက စိတ်ဝင်စားစွာ ငြိမ်၍ကြည့်နေ၏။ ဖရိုနာက ယခုမှတွေ့ရသော အမျိုးသမီးအကြောင်းကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံသိချင်စိတ် ပြင်းပြနေလေသည်။

ဤအမျိုးသမီးသည် အတွေးအခေါ်၌ ရှေးလူကြီးသူမတစ်ဦးကဲ့သို့ ရင့်ကျက်၏။ လှပနုနယ်ရာတွင် ကြွေတော့မည့် နှင်းဆီပွင့်ကလေးနယ်။

ဖရိုနာက အမျိုးသမီး၏မျက်နှာကို လှမ်း၍ကြည့်လိုက်၏။ ဤသို့ ကြည့်ရင်း အမျိုးသမီးကို လေ့လာနေသည်။

ဘုရားတရားကို ရိုသေကိုင်ရှိုင်းသူလား၊ ယောက်ျားများနှင့် ဆက်ဆံရာတွင် အကျနာခဲ့သူဖြစ်လေသလား။ ဒုစရိုက်ဖြင့် လွန်မိနေသူ ဖြစ်လေသလား။

ဖရိုနာသည် အမျိုးသမီးကို အကဲခတ်၍ကြည့်နေရာ ဘေးသို့ လှမ်း
မျှော်၍ ကြည့်လိုက်၏။ တစ်ပြင်တစ်ခွင်လုံးသည် ရေခဲအတိတ်ဖုံးနေသော
လွင်တီးခေါင်၊ ရှုမျှော်ခင်းသည် ဖရိုနာအဖို့ကား လှမ်းဆွတ်ပူဆွေးစရာ
ဖြစ်လာသည်ဟု ထင်မှတ်ရ၏။

ဖရိုနာသည် ကိုယ်ထဲစိတ်ထဲမှ တုန်တုန်လှုပ်လှုပ်ကလေး ဖြစ်သွားမိ
သည့်တိုင် အမူအရာမပျက်စေဘဲ...

“လာ...ကျွန်မတို့ လျှောက်ပြီးသွားရအောင်။ ဒါမှ သွေးပူလာမယ်။
စောစောက ဒါလောက် အေးလိမ့်မယ်ထင်မိဘူး။ ဒီမှာရပ်ပြီးနေတော့မှ
သိပ်အေးမှန်း သိလာတယ်”

ဖရိုနာက ဤသို့ပြောရင်း ခွေးများရှိရာသို့ လှည့်လိုက်ကာ ခွေးတစ်
ကောင်စီကို အမည်ခေါ်လျက် ထိုင်နေရာမှ ပြေးထွက်သွားရန် အမိန့်ပေး
လိုက်၏။

“ကျွန်မတော့ သိပ်ကိုအေးနေပြီ။ ရှင်လည်း သိပ်ကို...”

“သိပ်ကိုအေးနေတယ်၊ အမှန်ပဲ”

ဖရိုနာက စကားကို အဆုံးမသတ်နိုင်မီ အမျိုးသမီးက ကြားဝင်၍
ပြောနေ၏။

“ရှင်က တစ်လမ်းလုံးပြေးလာခဲ့တာမဟုတ်လား။ ရှင်အဝတ်အစား
တွေ ခိုရွှံပြီး အသားနဲ့ကပ်နေတယ်။ ကျွန်မကတော့ လိုအပ်တဲ့ သွေးလှည့်
လည်မှုရအောင် လုပ်ထားပြီးသားဆိုတော့ သွေးပူအောင် အထူးလုပ်နေစရာ
မလိုပါဘူး။ ဆေးရုံအောက်ဘက်နားရောက်တော့ ရှင် စွပ်ဖားပေါ်က
ခုန်ဆင်းပြီး မြစ်ကမ်းနားအတိုင်း ပြေးသွားတာကို တွေ့လိုက်ရတယ်။
ဂရိပုံပြင်ထဲက နတ်သမီးကလေး ဒိုင်ယာနာအတိုင်းပဲ။ ရှင်ကို ကျွန်မ
သိပ်အားကျတယ်။ ရှင်ကတော့ ရေခဲပြင်ထဲမှာ လျှောက်ပြီးပြေးနေရတာကို
ပျော်မှာပဲနော်”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မ ပျော်တယ်။ ခွေးတွေဟာ ကျွန်မရဲ့ မွေးဖော်
တွေပဲ”

ဖရိုနာက ရိုးရိုးသားသားပင် အဖြေပေးလိုက်လေသည်။
ဖရိုနာနှင့် အမျိုးသမီးတို့သည် နောက်ထပ်စကားမပြောတော့ဘဲ
လျှောက်လာခဲ့ကြ၏။

ဖရိုနာက အမျိုးသမီးထံမှစကားကို နားထောင်နေချင်သည်။ လူ့လော
ကနှင့် သက်ဆိုင်သော အကြောင်းများကို အမျိုးသမီးက ပို၍သိမည်ဟု
ထင်သည်။ သို့သော် ပြောပါဟု ဖရိုနာက မဆိုရဲ။

အမျိုးသမီး၏မျက်နှာတွင် သနားစရာအသွင်နှင့် သောကရောက်နေ
သည့် လက္ခဏာကို မြင်နေရ၏။ ဖရိုနာ၏စိတ်ထဲတွင် မချမ်းသာပါ။
သူ့စိတ်ထဲတွင် မည်သို့ရှိနေသည်၊ အမျိုးသမီးအတွက် မည်သို့ခံစားနေမိ
သည် စသည်တို့ကို မည်သို့ပြောရမှန်းမသိ။ အမျိုးသမီးထံမှ စကားစပြန်၍
ပေါ်ထွက်လာသောအခါ ဖရိုနာက ဝမ်းပန်းတသာ ကြိုဆိုနားထောင်နေ၏။

“ရှင်အကြောင်းကို ကျွန်မကိုပြောပြစမ်းပါဦး။ ဒီနယ်မြေအတွင်းဘက်
မှာတော့ ရှင်ဟာ လူသစ်တစ်ယောက်ပဲ။ ဒီကိုမလာခင် ရှင် ဘယ်မှာနေခဲ့
တယ်ဆိုတာ ပြောပြစမ်းပါဦး”

အမျိုးသမီးက စိတ်မပါတစ်ဝက် ပါတစ်ဝက်လေသံဖြင့် မေးလိုက်
၏။ အမျိုးသမီး၏ အမေးစကားတွင် သြဇာပေးသည့်သဘောလည်း
တစ်ဝက်တစ်ပျက် သက်ရောက်နေသည်ဟု ဖရိုနာက ထင်နေမိသည်။

ဖရိုနာက ဘာမှမသိတတ်သေးသည့် ကလေးမတစ်ယောက်လို သူ့
အကြောင်းကို ငယ်စဉ်မှစ၍ ကောလိပ်တွင် ပညာသင်ခဲ့သည်အထိ ပြောပြ
လိုက်၏။

“ရှင် ဖြတ်ပြီးသွားချင်တဲ့နေရာကိုတော့ ရောက်လာပြီ။ ရှင်ကို ဒီ
နေရာကပဲ ခွဲသွားတော့မယ်”

အမျိုးသမီးက ထင်းများကို စွပ်ဖားဖြင့် မြစ်ကိုဖြတ်လျက် သယ်ယူ သည့် နေရာသို့အရောက်တွင် ဖရိုနာအား ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ရှင်ကော ဒေါ်ဆင်ကို ပြန်မသွားဘူးလား။ အချိန်လည်း နှောင်း လာပြီ။ ဒီမှာသိပ်ပြီး ကြာကြာနေလို့ မသင့်ဘူး”

“ဒေါ်ဆင်ကို မပြန်သေးဘူး”

အမျိုးသမီး၏ ရင်ထဲတွင် မည်သို့ သောကဝေဒနာ ခံစားနေရသည်ကို မသိဘဲ မြို့သို့ပြန်ရန် တိုက်တွန်းလိုက်မိသည့်အတွက် ဖရိုနာက မိမိကိုယ် ကို မိမိ အပြစ်တင်နေမိသည်။ သို့သော် ပြောမိပြီဖြစ်၍ မထူးတော့ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ...

“ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် အတူတူသွားကြစို့လား။ ကျွန်မ စွပ်ဖားပေါ် မှာပဲ တက်ပြီး လိုက်ခဲ့ပါ”

ဖရိုနာက အမျိုးသမီး၏ ပွင့်လင်းသောစိတ်နေစိတ်ထားကို အကဲခတ် မိပြီ ဖြစ်သည့်အတိုင်း ရဲရဲဝံ့ဝံ့ပင် ဖိတ်ခေါ်လိုက်၏။

အေးစက်နေသော အမျိုးသမီး၏ မျက်နှာပြင်ပေါ်တွင် သွေးရောင်များ လျှမ်း၍တက်လာ၏။ လက်ကလည်း အမျိုးသမီး၏ ထုံးစံအတိုင်း တကာ ကာနှင့်။

“မလိုက်ဘူး...မလိုက်ဘူး၊ ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်။ ကျွန်မ ရှေ့ကို ဆက်ပြီးလျှောက်ချင်သေးလို့ပါ။ ဟော...ကြည့်စမ်း၊ ဒီကို တစ် ယောက်ယောက် လာနေတယ်”

စွပ်ဖားယာဉ်ကလေးတစ်စီးက ခွေးများ ခုန်ပေါက်ပြေးလွှားကာ သူတို့ရှိရာသို့ လာနေကြ၏။ ခွေးများနှင့်အတူ လူတစ်ယောက်က ဘေးမှ ပြေး၍ လိုက်လာရင်း အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ရှိရာသို့ လက်ကိုဝှေ့ယမ်း၍ ပြနေလေသည်။

“ဗင့်...”

ဖရိုနာက ဝမ်းသာအားရခေါ်လိုက်ရင်း...

“ဒီမှာ ဘာလာလုပ်သလဲ ဗင့်၊ ဗင့်တို့ဆင်ဒီကိတ်က ထင်းတွေဖြတ် ပြီး ရောင်းမယ်လို့ စိတ်ကူးနေလို့လား”

ဗင့်က ရှေ့ဆုံးမှပြေးနေသော ခွေးကို ရပ်လိုက်ကာ...

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ ဒီလောက်တောင်လည်း မဆင်းရဲသေး ပါဘူးဗျာ”

ဗင့်က ဖရိုနာနှင့် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရသဖြင့် တစ်မျက်နှာလုံး ပြုံးနေ ၏။

“ကျွန်တော့်ဆီမှာ အလုပ်လုပ်တဲ့ ကာသေးဆိုတဲ့ ကောင်လေးက အလုပ်ထွက်တော့မလို့။ မြောက်ဝင်ရိုးစွန်းတစ်ဝိုက်မှာ ရွှေတွင်းကလေးများ တွေ့ပြီး ချမ်းသာလာမလားလို့...။ အဲဒီကိုသွားမယ်ထင်ပါရဲ့။ ဒီတော့ ဒဲလ်ဘစ်ရောက ကျုပ်ဆီမှာ အလုပ်များ ဝင်လုပ်မလားဆိုပြီး သူ့ကိုလိုက်ရှာ လာတာ”

ဗင့်သည် စကားပြောနေရာမှ ဖရိုနာ၏ အဖော်ဖြစ်သူအား နှုတ်ဆက် မည် ကြံရွယ်ချက်ဖြင့် စောင်းငဲ့၍ကြည့်လိုက်၏။

ဗင့်၏မျက်နှာပေါ်တွင် ရွှင်ပြုံးနေသည့် အမူအရာများ ပျောက်ကွယ် သွားကာ ဒေါသအရိပ်က ဖုံးလာသည်ကို ဖရိုနာက သတိထားလိုက် မိလေသည်။

တွေ့ဆုံကြုံကြိုက်လာသော အခြေအနေကို မိမိက ထိန်းထားနိုင်စွမ်း မရှိကြောင်း ဖရိုနာက သိလိုက်သည်။ တရားမမှုနှင့် ရက်စက်မှုဆိုလျှင် နည်းနည်းမှ သီးခံလေ့မရှိသော ဖရိုနာအဖို့ ယခုအချိန်အခါ၌ စောင့်၍ ကြည့်ရန်သာ ရှိတော့၏။

ကြေကွဲဖွယ်ရာ အဖြစ်အပျက်ကလေးတစ်ခုသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် အထွတ်အထိပ်သို့ တက်လာပေပြီ။

ဗင်၏အကြည့်ကို အမျိုးသမီးက ကြောက်ရွံ့သည့်အမူအရာဖြင့် ပြန်၍ကြည့်သည်။ ကျရောက်လာတော့မည့် လက်သီးချက်ကို ရှောင်ဖယ် သည့် အနေအထားဖြင့် ကြည့်သောအကြည့်မျိုး။

အမျိုးသမီး၏ မျက်နှာပေါ်တွင် အသနားခံသည့် အမူအရာ ပေါ်နေ ၏။ သို့ရာတွင် ဗင်က အမျိုးသမီးကို အေးစက်စက်အမူအရာဖြင့် စူးစိုက်၍ ကြည့်နေပြီးနောက် ရုတ်ခြည်းပင် ကျောခိုင်းပြစ်လိုက်၏။

အမျိုးသမီးသည် ဖရိုနာအား နားလည်သည့်အပြုဖြင့် တစ်ချက် ပြုံးပြလိုက်ပြီးနောက် စကားတစ်ခွန်းမျှမပြောဘဲ တစ်ဖက်သို့လှည့်လိုက်ကာ ခရီးကြမ်းအတိုင်း အောက်သို့ထွက်သွားသည်။

ဖရိုနာသည် ဗင်အား စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောတော့ဘဲ စွပ်ဖားပေါ်သို့ ခုန်တက်လိုက်ကာ မောင်းထွက်လာခဲ့၏။

လမ်းကကျယ်ကျယ်၊ ဗင်သည် ခွေးများကို တစ်ပတ်လှည့်လိုက်ပြီး ဖရိုနာ၏ စွပ်ဖားနှင့် ရင်ပေါင်တန်း မိအောင်လိုက်လာသည်။

မခံချင်သည့်စိတ်က ဖရိုနာ၏ ရင်ထဲတွင် ပေါက်ကွဲ၍ထွက်ရန် အားယူနေ၏။ ထွက်ခွာသွားသော အမျိုးသမီးအား စောစောက ပူးကပ်ခဲ့ သည့် မကောင်းဆိုးဝါးသည် ဖရိုနာအား ယခုလာ၍ ပူးကပ်လာလေပြီ။

“ရှင် တိရစ္ဆာန်”

ကြာပွတ်နှင့်ရိုက်လိုက်သကဲ့သို့ ဖရိုနာ၏အသံက တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို ဖောက်ထွင်းကာ ပီပီသသ စူးစူးရှရှကြီး ပေါ်ထွက်လာ၏။

ဤသို့ပြောလိမ့်မည်ဟူ၍လည်း မထင်မိ၊ ဤမျှရိုင်းစိုင်းလိမ့်မည် ဟူ၍လည်း မထင်ခဲ့သော ဗင်က ကြက်သေ့၊သေ၍သွားသည်။ ဘာလုပ်၍ ဘာပြောရမှန်းပင် မသိ။

“ရှင်...သူရဲဘောကြောင်တဲ့လူ၊ သူရဲဘောကြောင်တဲ့လူ”

ဖရိုနာက အော်၍ပြောနေပြန်သည်။

“ဖရိုနာ...ကျွန်တော်ပြောတာကို နားထောင်စမ်းပါဦး”

“မထောင်ဘူး၊ စကားမပြောနဲ့။ ရှင်ဘာမှပြောစရာမလိုဘူး။ ရွံ့ရှာစရာ ကောင်းလောက်အောင် ရှင်လုပ်ခဲ့တယ်။ ကျွန်မတော့ ရှင်ကို စိတ်ပျက်ပြီ သိပ်ကို ရွံ့စရာ”

“ဟုတ်တယ်၊ ရွံ့စရာပဲ၊ ဖရိုနာက ဒီမိန်းမနှင့်အတူတွဲပြီး လမ်း လျှောက်နေတာကိုက ရွံ့စရာပဲ။ အဲဒီမိန်းမနှင့်အတူ စကားပြောနေတာ လည်း ရွံ့စရာပဲ”

ဗင်က အော်၍ပြောနေ၏။

“ရှင်နဲ့လည်း ကျွန်မ အတူစကားပြောတာပဲ၊ အတူတူလမ်းလျှောက် တာပဲ မဟုတ်လား”

ဖရိုနာက ဆတ်ဆတ်ထိမခံ ပြန်၍ရန်တွေ့နေ၏။

“ဒါပေမဲ့ သင့်လျော်တဲ့လူ၊ မသင့်လျော်တဲ့လူ ရှိသေးတယ် မဟုတ် လား”

“အဲဒီအမျိုးသမီးနဲ့ စကားအတူပြောဖို့ လမ်းအတူလျှောက်ဖို့ မသင့် လျော်ဘူးဆိုရင် ရှင်နဲ့တော့ အတူသွားဖို့၊ စကားပြောဖို့ သင့်လျော်ရဲ့လား။ ရှင်ကိုယ် ရှင်က သိပ်ပြီး မြင့်မြတ်တယ်လို့ ထင်နေလို့လား”

ဖရိုနာက ဒေါသကို မထိန်းမသိမ်းနိုင်တော့ဘဲ အော်၍ပြောနေ၏။

“ကျုပ်ကို ဒီစကားမျိုးပြောလို့မရဘူး။ ဒီလိုပြောလို့ ကျုပ်က မခံဘူး” ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ဗင်က ဖရိုနာ၏ စွပ်ဖားကို ဆွဲကိုင်၍ ဆောင့်လိုက် ၏။ ဖရိုနာသည် ဒေါသထွက်နေသည့်ကြားမှပင် ဗင်၏အပြုအမူကို အတွင်းကျိတ်၍ သဘောကျသလိုလို ဖြစ်လိုက်မိသည်။

“ဒီလိုပြောတာကို မခံဘူးလား၊ သူရဲဘောကြောင်တဲ့လူ”

ဗင်က ဖရိုနာအား လှမ်း၍ရိုက်တော့မည်ကဲ့သို့ သူ့လက်ကို မြှောက် လိုက်၏။ ဖရိုနာကလည်း လက်ထဲမှ ကြာပွတ်ခွေကို ဗင်အား ပြန်၍

ရိုက်တော့မည်ကဲ့သို့ အပေါ်သို့ ပင့်တင်လိုက်၏။

ဗင့်က ဖရိုနာကို မရိုက်။ သို့ရာတွင် ဖရိုနာလက်ထဲမှ ကြာပွတ် ကျအလာကို ဗင့်သည် ဖြူလျော်နေသော်လည်း တည်ငြိမ်သောမျက်နှာထား နှင့် ငုံ့လင့်နေ၏။

ဖရိုနာသည် ရွယ်ထားသောကြာပွတ်ကို ခွေးများရှိရာသို့ လွှဲပြောင်းပစ် လိုက်၏။ ကြာပွတ်ရိုက်သံက နှိုးခနဲမြည်သွားကာ ခွေးများပေါ်သို့ ကျသွား သည်။

ဖရိုနာသည် ကြာပွတ်ကို ပြန်၍ ရုပ်လိုက်ပြီးနောက် စွပ်ဖားပေါ်တွင် မတ်တတ်ရပ်လိုက်ကာ ခွေးများကို ငေါက်လိုက်၏။

ဖရိုနာ၏ခွေးအုပ်မှာ ဗင့်၏ခွေးအုပ်ထက် အပြေးမြန်လေရာ၊ ဖရိုနာ ၏ စွပ်ဖားသည် ဗင့်၏စွပ်ဖားကိုကျော်လျက် ရှေ့သို့တက်သွားလေသည်။

ဖရိုနာသည် ခွေးအုပ်ကို ပို၍မြန်မြန်ပြေးအောင် ထပ်၍ငေါက်လိုက် ၏။ ဖရိုနာ၏စွပ်ဖားသည် လေပွေ့ပွေ့သကဲ့သို့ 'ဒေါ်ဆင်မြို့' ကို ဖြတ်လျက် ဝင်သွားပြီးနောက် ဖခင်ဖြစ်သူ၏အိမ်သို့ ရောက်လာခဲ့လေသည်။

ဖရိုနာ၏ဘဝတစ်လျှောက်လုံးတွင် ဤကဲ့သို့သော အဖြစ်မျိုးနှင့် တစ်ခါမျှ မကြုံစဖူး။ ဤကဲ့သို့သော ဒေါသထွက်ပုံမျိုးဖြင့်လည်း တစ်ခါမျှ မကြုံစဖူး။ ဖရိုနာသည် သူ့ကိုယ်သူ ရှက်နေမိသလို ပြန်၍လည်း ကြောက် နေမိလေသည်။

[၆]

ဗင့်ကောလစ်အား တစ်ယောက်ယောက်က လှုပ်၍နှိုးနေ၏။
မျက်စိဖွင့်၍ ကြည့်လိုက်သောအခါ ဖရိုနာတို့အိမ်မှ တိုင်းရင်းသား အိမ်ဖော်တစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။
အိမ်ဖော်ဖြစ်သူက စာတိုလေးတစ်စောင်ကို ဗင့်အား ပေးလိုက်သည်။

အားလပ်လျှင် အားလပ်ချင်း လာ၍တွေ့ပါရန် ဖရိုနာက ဗင့်အား မေတ္တာရပ်ခံလိုက်သော စာပင်ဖြစ်၏။

စာထဲတွင်ပါလာသမျှမှာ ဤသို့ တိုတိုတုတ်တုတ်သာ။

ဗင့်သည် စာကို လက်ထဲတွင်ကိုင်ထားရင်း စာ၏အဓိပ္ပာယ်ကို လေးလေးနက်နက် တွေးနေမိသည်။

“ဖရိုနာက ငါ့ကို ဘာပြောချင်သလဲ။ ဖရိုနာဟာ အသိရခက်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပဲ။ မနေ့ကသာ ဖရိုနာက ဒီလိုသီတတ်မယ်ဆိုရင် သူက ငါနဲ့ မဆက်ဆံချင်တော့တဲ့အကြောင်း အပြီးအပိုင်ပြောမလို့ ခေါ် လိုက်တာလား။ မိန်းမတို့ရဲ့မူယာနဲ့ ငါ့ကိုမြို့ဆွယ်ပြီး ငါ့ကို ထပ်ပြီး နှိမ်မလိုထင်တယ်။ သူက ငါ့အပေါ်မှာ ဘယ်လိုထင်မြင်ယူဆတယ်ဆိုတာ အေးအေးတည်တည်နဲ့ စကားလုံးမာမာကိုသုံးပြီး ပြောမလို့ ခေါ်တာလား။ ဒါမှမဟုတ် သူက ငါ့အပေါ်မှာ ရိုင်းရိုင်းပျံ့ပျံ့ပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေအတွက် တောင်းပန်မလို့ ခေါ်တာလား။ သူ့စာထဲမှာတော့ နောင်တရတဲ့လေသံ လည်း မပါ။ ဒေါသဖြစ်နေတဲ့လေသံလည်း မပါဘူး။ ငါ့ကိုတွေ့ချင်ပါတယ် ဆိုပြီး ရိုးရိုးကလေး ရေးလိုက်တဲ့စာပဲ”

ဤသို့ မတင်မကျ တွေးတောရင်းနှင့်ပင် ဗင့်သည် ထိုနေ့နံနက်ခင်း၌ ပင် ဖရိုနာထံသို့ လျှောက်၍လာခဲ့လေသည်။

မနေ့က အဖြစ်အပျက်ကို ဖရိုနာက ပြန်ပြောင်း၍ ဇာတ်ကြောင်း လှန်မည်ဆိုပါက မိမိသည် တည်တည်ကြီးလှုပ်၍လည်းမနေ၊ လိုက်လိုက် လျောလျော ချောမော့၍လည်းမနေဘဲ မယုတ်မလွန် အနေမှန်မျိုးဖြင့် ဖရိုနာကို ရင်ဆိုင်မည်ဟု ဗင့်က ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

သို့ရာတွင် ဖရိုနာက ပြဿနာကို တိုက်ရိုက်မဟုတ်ဘဲ သွယ်ဝိုက်၍ ချဉ်းကပ်ခြင်းလည်းမပြု၊ ဗင့်သိနေပြီးဖြစ်သည့် ဖရိုနာ၏ ချီးမွမ်းစရာ အကျင့်အတိုင်း ဖရိုနာက ရှက်သွေးဖြာနေသော မျက်နှာဖြင့် ဗင့်ထံသို့

တည့်တည့်ကြီးပင် လာရောက်တွေ့ဆုံသည်။

ဖရိုနာ၏မျက်နှာကို စ၍မြင်လိုက်ရကတည်းက၊ ဖရိုနာ၏လက်ကို ဆွဲ၍ နှုတ်ဆက်လိုက်ရကတည်းက ဖရိုနာက စကားတစ်ခွန်းမျှ မဟသေး သည့်တိုင် မနေ့ကပြဿနာမှာ အားလုံးအဆင်ပြေသွားပြီဖြစ်ကြောင်း ဗင့်က သိလိုက်လေသည်။

“ရှင် ဒီလိုလာတဲ့အတွက် ကျွန်မ ဝမ်းသာပါတယ်”

ဖရိုနာက စ၍ စကားဆိုလေသည်။

“မနေ့က အဖြစ်အပျက်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်မ ဘယ်လောက် ဝမ်း နည်းမိတယ်၊ နောင်တရမိတယ်ဆိုတာကို ရှင့်ကိုတွေ့ပြီး မပြောရသေးသမျှ ကာလပတ်လုံး ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ စိတ်ချမ်းသာနိုင်မယ်မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် ဒီလိုလာခဲ့ပါလို့ ဖိတ်ခေါ်လိုက်ရတာပါ။ မနေ့က ဖြစ်ခဲ့တာတွေ ပြောခဲ့တာတွေအတွက် ကျွန်မ သိပ်ကိုရှက်ပါတယ်။

“ဪ...အင်း...မနေ့ကအဖြစ်က ဒါလောက်တောင်လည်း မဆိုလှ သေးပါဘူးဗျာ”

ဖရိုနာနှင့် ဗင့်သည် ယခုအထိ မတ်တတ်ရပ်လျက် စကားပြောနေကြ သည်ဖြစ်ရာ ဗင့်သည် ဖရိုနာအနားသို့ ခြေတစ်လှမ်း ပို၍တိုးကပ်လိုက် ရင်း...

“ဖရိုနာဘက်က အမြင်ကိုလည်း ကျွန်တော် လေးစားပါတယ်။ ဒီလိုလေးစားတာကတော့ အမှန်ပါပဲ။ မနေ့ကအဖြစ်အပျက်ကို သဘော တရားရေးအရ ကြည့်မယ်ဆိုရင် ဖရိုနာ ပြောဆိုလုပ်ကိုင်ပုံတွေဟာ မြင်မြတ် တယ်လို့ ဆိုရလိမ့်မယ်။ အကူအညီပေးသင့်တဲ့လူကို အကူအညီပေးပြီး ချီးကျူးထိုက်သူကို ချီးကျူးရမှာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောကြ မယ်ဆိုရင်...”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

“ဗင့်၏စကားမဆုံးမီ ဖရိုနာက ဝင်၍ ထောက်ခံချက်ပေးနေလေသည်။

“ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောကြမယ်ဆိုရင် လူမှုဆက်ဆံရေးအပိုင်းအနေနဲ့ ကြည့်မယ်ဆိုရင်တော့ သိပ်ကိုဝမ်းနည်းစရာပေါ့။ သဘောတရားရှုထောင့် ဆိုတဲ့ နေရာမှာ လူမှုရေးကဏ္ဍကိုလည်း ထည့်မတွက်လို့ မဖြစ်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ ဖရိုနာပြောခဲ့ဆိုခဲ့ လုပ်ကိုင်ခဲ့ တာတွေဟာ ဝမ်းနည်းစရာလည်း မလို၊ ရှက်နေစရာလည်း မလိုပါဘူး။”

“ဒီလိုပြောလိုက်တာဟာ ကျွန်မအပေါ်မှာ ကြင်နာတဲ့မေတ္တာတရား ထားရှိတာကို ဖော်ပြလိုက်တာပါပဲ”

ဖရိုနာက ဗင့်အား ကျေးဇူးတင်စကားဆိုလိုက်၏။

“ရှင်လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ပုံတွေဟာ အကောင်းဆုံးဆိုတာ ရှင်လည်း သိပါတယ်။ ကျွန်မက ရှင့်ကို နာကျင်အောင်ပြောခဲ့တယ်။ ရန်စခဲ့တယ်။ ကျွန်မဟာ ငါးစိမ်းသည်တစ်ယောက်လို ပြုမူခဲ့မိတယ်။ ရှင့်ကို ကျွန်မ မျက်မှန်းကျိုးမိခဲ့တယ်။ ဒါတွေကိုလည်း ရှင်သိပြီးသားပဲမဟုတ်လား။”

“ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး။”

ဗင့်က လက်တကာကာဖြင့် ပြောနေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဟုတ်ကိုဟုတ်တယ်။ ကျွန်မအဖို့ သိပ်ကို ရှက်စရာ ကောင်းတာ။ မနေ့ကတွေ့ရတဲ့ အမျိုးသမီးရဲ့ ခံစားရချက်တွေကို သိရပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ ကျွန်မဟာ သူ့အတွက် သိပ်ကို ရင်နင့်ခဲ့ရတယ်။ ငိုချင် လောက်အောင်တောင် ဒီအမျိုးသမီးအတွက် ကျွန်မ ရင်နင့်ခဲ့တယ်။ အဲဒီလို ဖြစ်နေတဲ့အချိန်မှာ ရှင်က အဲဒီနေရာကို ရောက်လာပြန်ပါရော။ အဲဒီမှာ ရှင်ဘာလုပ်တယ်ဆိုတာ ရှင်အသိပဲမဟုတ်လား။ ဒီတော့ ကျွန်မရဲ့ ဓောဓာ က ရင်နင့်မှုတွေဟာ ရှင်အပေါ်မှာ ဒေါသအဖြစ် ပေါက်ကွဲပြီး ထွက်လာ တော့တာပဲ။ ကျွန်မဟာ ကျွန်မတစ်သက်မှာ ဘယ်တုန်းကမှ မထွက်ဖူးတဲ့ ဒေါသမျိုး ထွက်ခဲ့ရတယ်။ ဒါဟာ အမှန်တော့ ကယောင်ကတမ်း ဖြစ်သွား

တာပါ။ ကျွန်မကိုယ်ကို ကျွန်မ ထိန်းမနိုင်အောင် ဖြစ်သွားမိတယ်”

“ကျွန်ကော်တို့နှစ်ယောက်စလုံး ဘယ်သူမှ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မထိန်းနိုင်ကြပါဘူး”

“ရှင်က အမှန်ကိုပြောတာမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မသာ အမှားကို လုပ်မိတာ။ ရှင်ကတော့ မနေ့ကရော ဒီနေ့ပါ ပုံမှန်အတိုင်းပါပဲ။ ကဲ...ထိုင်စမ်းပါဦး။ ရှင်ကလည်း ကျွန်မစိတ်ဆိုးလာရင် အလွယ်တကူထွက်ပြေးနိုင်အောင် မတ်တတ်ရပ်နေတာလား”

“ဖရိုနာက ဒါလောက်လည်း ကြောက်စရာမကောင်းသေးပါဘူးဗျာ”
ဗင့်က ရယ်လိုက်ရင်း ကုလားထိုင်ကို ဆွဲယူ၍ ထိုင်လိုက်၏။ အလင်းရောင်က ဖရိုနာ၏မျက်နှာပေါ်တွင် ထွန်းတောက်နေအောင် နေရာယူ၍ ထိုင်လိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

“အင်း...ရှင်ဟာ သူရဲဘောကြောင်တဲ့ လူတစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူး။ မနေ့ကတော့ ကျွန်မဟာ သိပ်ကိုကြောက်စရာကောင်းတဲ့အသွင်ပေါ်နေလိမ့်မယ်ထင်တယ်။ ကျွန်မက ရှင်ကို ရိုက်တော့မယ့်အတိုင်း ဖြစ်သွားခဲ့ရတယ်။ ကြာပွတ်က ရှင်ခေါင်းပေါ်မှာ တဝီဝီနဲ့ ဝဲနေတာတောင် ရှင်ဟာ ကြောက်ရွံ့တဲ့ပုံ မပေါ်ဘူး။ ရှင်လက်ကို ရှင်မြှောက်ပြီး ရှင်ကိုယ်ကို ရှင်တောင် ကာကွယ်မထားဘူး”

“ဖရိုနာလက်ထဲက ကြာပွတ်က ဖရိုနာရဲ့ ခွေးတွေကိုပဲ ရိုက်မိသွားတယ်မဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့ ခွေးတွေကတော့ သူတို့ကိုရိုက်တဲ့ အရှင်သခင်ရဲ့ လက်ကိုပဲ ပြန်ပြီး နမ်းကြတယ်မဟုတ်လား”

“ဒီတော့ ဒါက ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”
ဖရိုနာက မထီမဲ့မြင်လေသံဖြင့် မေးလိုက်၏။
“ဒီတော့ ဘာဖြစ်ရမှာလဲ”
ဗင့်ကလည်း အောက်ကျမခံ ဒေါသကလေးဖြင့် ပြန်၍ပြောသည်။

“မနေ့က ဒီလိုဖြစ်ခဲ့တဲ့တိုင်အောင် ကျွန်မကို ရှင် ခွင့်လွှတ်နိုင်မလား”

“ကျွန်တော့်ကိုလည်း ဖရိုနာက ခွင့်လွှတ်ဖို့ မျှော်လင့်ပါတယ်”

“ဒါဖြင့်လည်း ဝမ်းသာလိုက်တာရှင်၊ ရှင်ကို ခွင့်လွှတ်နေရလောက်အောင် ရှင်က ဘာမှလုပ်ခဲ့တာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ရှင်က ရှင်သိနေတဲ့အတိုင်း လုပ်ခဲ့တာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မလုပ်တာက ဒေါသထွက်စရာ ဖြစ်သွားခဲ့တယ်။ ဟုတ်တယ်...ခုမှ ကျွန်မသိပြီ”

ဖရိုနာက မိမိစကားကို မိမိသဘောကျသွားကာ လက်ခုပ်လက်ဝါးပင်တီးလိုက်မိသည်။

“မနေ့က ရှင်ကို ကျွန်မ စိတ်မဆိုးဘူး။ ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်းလည်း ကျွန်မ မပြောခဲ့ဘူး။ ရှင်ကိုလည်း ဘယ်လိုမှ ကျွန်မ မခြိမ်းခြောက်ခဲ့ဘူး။ မနေ့က ပြောတာဆိုတာ လုပ်တာကိုင်တာတွေဟာ ကျွန်မ မဟုတ်ဘဲ တခြား ကျွန်မဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်မအတွက် ကျွန်မက လုပ်တာမဟုတ်ဘဲ သူတစ်ပါးအတွက်ဖြစ်ရတဲ့ ကိစ္စပါ။ ရှင်က လူ့ဆက်ဆံရေးဘက်က ရပ်တည်ပြီးနေခဲ့တယ်။ ကျွန်မက အဲဒီအမျိုးသမီးရဲ့ နှလုံးသားဘက်က ရပ်ခဲ့တယ်။ ဒီလိုရပ်တည်ပုံချင်း ကွဲပြားခဲ့တဲ့အတွက် ကျွန်မဘက်က ရင်နင့်စရာ ဒေါသဖြစ်စရာ ဖြစ်လာခဲ့ရတယ်။ ကျွန်မ ဒေါသဖြစ်တာကို ရှင် ခံရတာပဲမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”
ဗင့်က လိမ္မာပါးနပ်စွာ အဖြေပေးလိုက်ရင်း...

“မနေ့က ကျွန်တော့်ကို နှိပ်စက်လိုက်ရလို့ ဒီနေ့ ဖရိုနာက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နှိပ်စက်နေတာလား။ ဖရိုနာက ကျွန်တော့်ကို အမြင်ကျဉ်းတယ်။ သေးသိမ်တယ်။ ရွံစရာကောင်းတယ်လို့ ပြောခဲ့တာတွေဟာ နည်းနည်းမှ မတရားဘူး။ ခုကလေးတင်ပဲ ဖရိုနာရဲ့ သဘောတရားရေးအရ မြင်တဲ့အမြင်ဟာ အပြစ်မတင်သင့်တဲ့ အမြင်မျိုးပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ လူ့ဆက်ဆံ

ရေးအမြင်နဲ့ ကြည့်မယ်ဆိုရင်...”

“ဗင့်က ကျွန်မကို အထင်လွဲနေပြီ”

ဖရိုနာက ဗင့်၏လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။ ဗင့်က ကျေကျေနပ်နပ်နဲ့ ဆက်၍ နားထောင်နေသည်။

“ကျွန်မဟာ ကောင်းတာကို အကောင်းလိုမြင်တယ်။ ဒီကိစ္စမှာ လူမှုဆက်ဆံရေးအပိုင်းအနေနဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ကျွန်မ သဘောကျပါတယ်။ ဒီလိုသဘောကျတာက လူမှုဆက်ဆံရေးအပိုင်းအနေနဲ့ သဘောကျတာကို ပြောတာ။ ပုဂ္ဂိုလ်ရေးအရဆိုရင်တော့ ဒီကိစ္စကို ကျွန်မ က တစ်မျိုးမြင်တယ်”

“ဒါဖြင့် ဖရိုနာက အမြင်နှစ်မျိုးကို ဟောကြားလိုတာပေါ့။”

ဗင့်က စကားထိုးစစ်ပြန်၍ဆင်သည်။

“အမြင်တစ်မျိုးကတော့ အုပ်စိုးသူတွေအတွက်၊ နောက်အမြင်တစ်မျိုး ကတော့ အအုပ်ခံရသူတွေအတွက် ဒီလိုလား။ ဖရိုနာဟာ သဘောတရား ရေးအရတော့ ဒီမိုကရေစီသမားဖြစ်နေပြီး လက်တွေ့မှာတော့ ပဒေသရာဇ် ဖြစ်နေမှာလား။ အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ဖရိုနာရဲ့ရပ်တည်ချက်ဟာ ကြောင် သူတော် ရပ်တည်ချက်မျိုးပဲ”

ဗင့်က စကားကိုအရပ်လိုက်တွင် ဖရိုနာက...

“ရှင် ရှေ့ဆက်ပြီး ပြောမယ်ဆိုရင် လူတွေဟာ အချုပ်အချယ်မရှိတဲ့ တန်းတူညီမျှတဲ့ အခွင့်အရေးနဲ့ မွေးဖွားလာကြတယ်။ သဘာဝကပေးထား တဲ့ အခွင့်အရေးမှန်သမျှကို လူတွေအားလုံး ပိုင်ဆိုင်တယ်လို့ မိန့်ခွန်းတော် ချွေဦးမယ် ထင်ပါရဲ့။ ရှင်က တန်းတူညီမျှတဲ့ အခွင့်အရေးအကြောင်းကို ပြောနေပြီး ဒဲလ်ဘစ်ရှော့ ကျွန်မရဲ့မိတ်ဆွေကြီးကိုတော့ ရှင့်ဆီမှာ အလုပ် လုပ်ခိုင်းဖို့ စီစဉ်နေတယ်မဟုတ်လား။ မွေးရာပါအခွင့်အရေး တူညီရက် သားနဲ့ ရှင်က သူ့ကို ဘာဖြစ်လို့ အလုပ်ခိုင်းနေနေရတာလဲ။ သူကကော

ဘာကြောင့် ရှင့်ဆီမှာ အလုပ်လုပ်ရမှာလဲ”

“အလုပ်လုပ်တာကတော့ လုပ်ရမှာပေါ့။ ကျွန်တော်ပြောနေတာက မွေးရာပါ လူ့အခွင့်အရေးနဲ့ လူလူချင်း တန်းတူညီမျှတဲ့ အခွင့်အရေး အကြောင်းကို ပြောနေတာ။ တန်းတူညီမျှရေး၊ မွေးရာပါအခွင့်အရေး တူညီ ရေးကို အလုပ်လုပ်တဲ့နေရာမှာတော့ ပြောင်းလဲသင့်ရင် ပြောင်းလဲပြီး ပြင် သင့်ရင် ပြင်ရမှာပေါ့ဗျာ”

“ဒီလိုပြောင်းလဲလိုက် ပြင်လိုက်မယ်ဆိုရင် ရှင် ရှုံးနေပြီ။ ကဲပါလေ ဒီအနုပညာလောမအကြောင်းတွေ ပြောမနေပါနဲ့တော့။ ကျွန်မက ဒီအမျိုး သမီးအကြောင်းကိုပဲ ဟုတ်တဲ့မှန်တဲ့အတိုင်း သိချင်နေတာ”

“သူ့အကြောင်းပြောရမှာက မကောင်းပါဘူးဗျာ”

“ကျွန်မက သူ့အကြောင်းကို သိပ်ကိုသိချင်နေတာ။ ဗဟုသုတအဖြစ် ပေါ့”

“အဲဒီဗဟုသုတကလည်း ကောင်းတဲ့ဗဟုသုတ ဖြစ်လာနိုင်မယ် မဟုတ်ပါဘူးဗျာ”

ဖရိုနာက ခြေကလေးတစ်ဖက်ကို စိတ်မရှည်တော့သလို ကြမ်းပြင် တွင် ဆောင့်ချလိုက်ရင်း ဗင့်ကို အကဲခတ်နေသည်။

“ဒီအမျိုးသမီးက လှတယ်၊ သိပ်ကိုလှတယ်။ သူ့ကို လှတယ်လို့ မထင်ဘူးလား”

ဖရိုနာက စကား စ,ပေးလိုက်၏။

“ငရဲပန်းလှသလို လှတဲ့မိန်းမမျိုးပါ ဖရိုနာ”

“ဒါပေမဲ့ လှတာဟာ လှတာပဲမဟုတ်လားဟင်”

“အင်း...လှတယ်လို့ဆိုရင်လည်း လှတာပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ဒီအမျိုး သမီးဟာ လှသလောက် ရက်စက်တယ်၊ ကြမ်းကြုတ်တယ်၊ မာကျော တယ်၊ စိတ်ပျက်စရာပါဗျာ”

“ဒါပေမဲ့ သူ့ကို ကျွန်မတွေ့ရတဲ့လမ်းပေါ်မှာတော့ သူဟာ ပျော့ပျော့ ညံ့ညံ့။ သူ့မျက်နှာကလေးက ညှိုးနေပြီး သူ့မျက်လုံးထဲမှာလည်း မျက်ရည် တွေနဲ့ရှင့်။ ကျွန်မက မိန်းမတွေရဲ့အသံ၊ မိန်းမတွေရဲ့အမြင်နဲ့ မြင်တဲ့ သိတဲ့ဟာကို ရှင်က မမြင်မိဘူးနဲ့တူတယ်။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ရပ်နေတဲ့ နေရာကို ရှင်ရောက်လာတော့လည်း ကျွန်မက သူ့ကို သနားစရာကောင်း တဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်လို့ပဲ မြင်နေသေးတယ်။ မြင်တာမှ သိပ်ကို ထင်ထင်ရှားရှားကြီး မြင်နေတယ်။ သူဟာ ကျွန်မလိုပဲ မိန်းမသား တစ်ယောက်ပဲ မဟုတ်လား။ မိန်းမသားအဖြစ်နဲ့တော့ သူနဲ့ ကျွန်မဟာ အတူတူပဲမဟုတ်လားဟင်။ သူက ကျွန်မကို စာဆို ဘာရောင်းနင်းရဲ့ ကဗျာ တစ်ပုဒ်ကိုတောင် ဆိုပြသေးတယ်လေ”

“ကျွန်တော် တိုတိုပဲပြောမယ်”

ဗင့်က ဖရိုနာ၏စကားကို ဖြတ်၍ပြောလိုက်၏။

“လွန်ခဲ့တဲ့ သီတင်းပတ်တုန်းက ဒီအမျိုးသမီးဟာ တစ်ထိုင်တည်းနဲ့ ရွှေ့ သုံးသောင်းဖိုးကုန်အောင် ဖဲရိုက်ပစ်ခဲ့တယ်။ ဒီရွှေ့တွေဟာ ဂျက်ဒေါ် ဆေရဲ့ ရွှေ့တွေပဲ။ ဒေါ်ဆေဟာ သူပိုင်တဲ့ ရွှေ့တွင်းနှစ်တွင်းကိုလည်း ပေါင်ပြီး ဒီအမျိုးသမီးကို ဖဲရိုက်ဖို့ပေးထားရတယ်။ နောက်တစ်နေ့မနက်ကျ တော့ ဂျက်ဒေါ်ဆေကို ရေခဲပြင်ထဲမှာသေနေတာ တွေ့ကြရတော့တယ်။ သူ့လက်ထဲမှာတော့ ခြောက်လုံးပူးတစ်လက်။ အဲဒီခြောက်လုံးပူးမှာ ကျည်ဆန်တစ်တောင် လျော့နေတယ်”

ဖရိုနာက မည်သို့မျှ ပြန်မပြောဘဲ ထိုင်နေရာမှ ထွန်းညှိထားသော ဖယောင်းတိုင်ရှိရာသို့ ထသွားသည်။ ဖယောင်းတိုင်နားသို့ ရောက်သော အခါ သူ့လက်ညှိုးကို ဖယောင်းတိုင်မီးထဲသို့ ထိုးသွင်းလိုက်သည်။ ခဏ ကြာမှ လက်ညှိုးကို ဗင့်အား ထောင်ပြလိုက်၏။

လက်ညှိုးသည် မီးအလောင်ခံလိုက်ရသောကြောင့် အရေပြားများ

ဖောင်းထလာကာ နီညိုနေလေသည်။

“မီးဆိုတာ အသုံးပြုတတ်ရင် အကျိုးပြုတယ်။ အသုံးမပြုတတ်ရင် ဒုက္ခပေးတယ်။ ကျွန်မဟာ မီးနဲ့ကစားဖို့ ကြိုးစားခဲ့တယ်။ ခုတော့ မီးက ကျွန်မကို ဒုက္ခပေးပြီမဟုတ်လား။ မီးကပေးတဲ့အပြစ်ကို ကျွန်မ ခံထိုက် ပါတယ်”

“မီးဆိုတာဟာ သဘာဝတရားရဲ့ ခိုင်းစေချက်အတိုင်းလိုက်ပြီး လုပ်ရ တဲ့ အရာဆိုတာ ဖရိုနာ မေ့သွားပြီလား။ မီးကခိုင်းတာကို နှာကံရတယ်။ မလွတ်လပ်ဘူး။ လူစီလီကတော့ လွတ်လပ်တဲ့လူတစ်ယောက်၊ အမျိုးသမီး တစ်ယောက်။ သူ့ကို ဘယ်သူကမှ မခိုင်းဘဲနဲ့ သူ့လုပ်ချင်တာကို လုပ်ခဲ့ တာ။ သူ့မှာ ရွေးချယ်ပိုင်ခွင့်ရှိတယ်။ မီးမှာ မရှိဘူး”

“မေ့သွားတာက ကျွန်မမဟုတ်ဘူး...ရှင်ပဲ။ ဂျက်ဒေါ်ဆေဟာ သူ့လုပ်ချင်တာ မလုပ်ချင်တာကို ရွေးချယ်ပိုင်ခွင့်ရှိတဲ့ ယောက်ျားတစ် ယောက် ဖြစ်လျက်သားနဲ့ သူ့ကိုယ်သူ ကြောင့်သတ်သေသွားရတာလဲ။ ပြီးတော့ ရှင်က ပြောသေးတယ်။ လူစီလီဟာ...ဒီအမျိုးသမီးရဲ့နာမည်က လူစီလီတဲ့လား။ ကျွန်မ သူနဲ့ ပိုပြီးသိရင်တယ်။ သူ့အကြောင်းကို ပိုပြီး သိချင်တယ်”

ဖရိုနာ၏စကားကြောင့် ဗင့်၏အသည်းလွှာတွင် နာကျင်သောဝေဒနာ ကို ခံစားလိုက်ရတော့သည်။

“ဒီလိုစကားမျိုး မပြောစမ်းပါနဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ နာလွန်းလို့ ပါ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဗင့်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့...”

“ပြောစမ်းပါဦးရှင်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်ဟာ အမျိုးသမီးတိုင်းကို အမွန်

အမြတ်ထားလို့ပါ။ ကျွန်တော်ဟာ ကျွန်တော့်မိခင်ရဲ့ ပြုစုဆုံးမ သွန်သင်မှုကြောင့် ခုလို လူလားမြောက်လာခဲ့ရတာပါ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်ဟာ အမျိုးသမီးတိုင်းကို အမွန်အမြတ်ထားတာပါ။ ဖရိုနာက ပွင့်လင်းတယ်၊ ပြတ်သားတယ်ဆိုတဲ့နာမည်ကို သိပ်လိုလားနေတယ်။ ပွင့်လင်းတယ်၊ ပြတ်သားတယ်ဆိုတာ နေရာတိုင်းမှာ ပွင့်လင်းနေလို့၊ ပြတ်သားနေလို့ ကောင်းတာမဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်က ဖရိုနာကို အမွန်အမြတ်ထားပါတယ်။ ဖရိုနာတစ်ယောက် စွန်းစွန်းထင်းထင်း ညစ်ညစ်ပေပေ၊ ဖောက်ဖောက်ပြန်ပြန် ဖြစ်သွားမှာကို လုံးဝမလိုလားဘူး။ ဖောက်ဖောက် ပြန်ပြန်ဖြစ်နေတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဖရိုနာနားကို ချဉ်းကပ်လာတာကို လည်း ဘယ်လိုမှ သည်းမခံနိုင်ဘူး။ ဖရိုနာကို အဲဒီအမျိုးသမီးနဲ့ လမ်းပေါ်မှာ နှစ်ယောက်အတူတူတွေ့လိုက်ရတော့ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ဘယ်လောက် နင့်သွားတယ်ဆိုတာ ပြောမပြနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်သွားမိတယ်”

“စွန်းစွန်းထင်းထင်း၊ ညစ်ညစ်ပေပေ၊ ဖောက်ဖောက်ပြန်ပြန်...ဟုတ်လား”

ဖရိုနာက နှုတ်ခမ်းအစုံကို တင်းတင်းစေ့ထားလိုက်၏။ ဗင့်က ဤအချက်ကို သတိမထားမိ။ ဖရိုနာ၏ မျက်လုံးအစုံတွင် အောင်ပွဲရသည့် အရိပ်အရောင်က ဝိုးတဝါးပေါ်ထွက်နေ၏။

“ဟုတ်တယ်။ စွန်းစွန်းထင်းထင်း၊ ညစ်ညစ်ပေပေ၊ ဖောက်ဖောက်ပြန်ပြန်”

ဗင့်က အထပ်ထပ်အခါခါ ရေရွတ်နေရာမှ...

“အမျိုးကောင်းသမီးတွေ နားမထောင်သင့်တဲ့၊ နားမလည်သင့်တဲ့ စကားတွေရှိတယ်။ ရွံ့ထဲမှာလူးပြီးမှတော့ စင်စင်ကြယ်ကြယ်နေချင်တယ်ဆိုလို့ ဖြစ်နိုင်ဦးမှာမလား”

“ဒါကိုပြောရရင်တော့ ပြောစရာတွေအများကြီးပါ”

ဖရိုနာက လက်နှစ်ဖက်ကို တီးလိုက်ကာ ပြန်၍ခွာလိုက်ပြီးနောက် ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်နှင့်ပင်...

“ရှင်က...ဒီအမျိုးသမီးရဲ့နာမည်ဟာ လူစိလီလို့ ပြောခဲ့တယ်။ ဒီလို ပြောလိုက်တာကပဲ ရှင်ဟာ သူ့အကြောင်းကို ကောင်းကောင်းသိနေတယ်ဆိုတာ ဖော်ပြလိုက်တာပဲမဟုတ်လား။ ရှင်က သူ့အကြောင်းကို ကျွန်မကို ပြောပြခဲ့တယ်။ ရှင် ဖွင့်ပြီးမပြောရတဲ့ သူ့အကြောင်းတွေ ရှိဦးမယ်။ သူ့အကြောင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ရှင် ထိန်ချန်ထားတဲ့အကြောင်းတွေ ရှိဦးမယ်။ တိုတိုပြောရရင် လူတစ်ယောက်ဟာ ရွံ့ထဲမှာလူးပြီးမှ စင်စင်ကြယ်ကြယ်နေချင်လို့ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုရင် ရှင်ကကော”

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က”

“ရှင်ကတော့ ရှင်ဟာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်လို့ ပြောမှာပဲ မဟုတ်လား။ သိပ်ကောင်းတာပေါ့ရှင်။ ရှင်ဟာ ယောက်ျားတစ်ယောက် ဖြစ်နေတဲ့အတွက် ရှင်ကတော့ စွန်းစွန်းထင်းထင်း၊ ညစ်ညစ်ပေပေ၊ ဖောက်ဖောက်ပြန်ပြန် နေနိုင်တယ်ဆိုပါတော့။ ကျွန်မကတော့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ဖြစ်နေတော့ ဖောက်ဖောက်ပြန်ပြန် မနေသင့်ဘူးဆိုပါတော့။ ဖောက်ပြန်တာဟာ ဖောက်ပြန်တာပဲမဟုတ်လား။ ယောက်ျားဖြစ်ဖြစ်၊ မိန်းမဖြစ်ဖြစ်။ ကဲ...ဆိုခမ်းပါဦး။ ရှင် ကျွန်မဆီကို ဘာဖြစ်လို့ လာလာနေရတာလဲ။ ကဲ...ဖြေစမ်းပါဦး”

ဗင့်က လက်နှစ်ဖက်ကို ဘေးသို့ဆန့်ထုတ်လိုက်ကာ ရယ်ရင်း...

“အရှုံးပေးပါသည်တဲ့ဗျာ၊ အရှုံးပေးပါပြီ။ ဖရိုနာက ဖရိုနာရဲ့ အကြောင်းပြချက်နဲ့ သိပ်ကိုဟုတ်နေတာပေါ့။ ကျွန်တော့်အကြောင်းပြချက်နဲ့လည်း ကျွန်တော် ဟုတ်နေတာပါပဲ”

“ရှင်အကြောင်းပြချက်က ဘယ်လိုလဲဟင်”

“ယောက်ျားတစ်ယောက်က အမျိုးသမီးတစ်ယောက်အပေါ် ဘယ်လို

သဘောထားသလဲ။ ဒီသဘောထားအတိုင်း ဖြစ်ရမယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းပြချက်ပေါ့။”

“ဒါဖြင့် လူစီလီကီစွကိုကော ဘယ်လိုအကြောင်းပြမလဲ။ ရှင်တို့ ယောက်ျားတွေ သဘောထားတဲ့အတိုင်း အမျိုးသမီးတွေက လိုက်နေရမှာလား။ ကမ္ဘာအစကတည်းက ဒီလိုပဲ ယောက်ျားတွေက သဘောထားခဲ့ကြတယ်ထင်ပါရဲ့။ နားစရာကောင်းတဲ့ ဂျက်ဒေါဆေကလည်း ဒီလိုပဲသဘောထားတာနဲ့ တူပါရဲ့။ ဟုတ်ရဲ့လား။ ဒါကိုတော့ ရှင် ဖြေနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ ရှင်မှာ စွမ်းပကားရှိတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ပြောကြရအောင်။ ရှင်မှာ စွမ်းပကားရှိတဲ့အကြောင်း မနေ့ကမှ ကျွန်မ ထူးထူးခြားခြား သတိပြုမိတယ်။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် စွပ်ဖားတွေပေါ်ကို ကိုယ်စီရောက်နေကြပြီး တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ရင်ပေါင်တန်းနေတဲ့ အချိန်ကပေါ့။”

“ကျွန်တော့်မှာ စွမ်းပကားရှိတယ် ဟုတ်လား။”

“ဟုတ်တယ် ရှင်မှာရှိတယ်။ ရှင်က ကျွန်မစွပ်ဖားကို လှမ်းပြီး ဆောင့်ဆွဲထားတဲ့အခါကပေါ့။ ရှင်ဟာ ဘယ်လောက်ပဲ ကျောင်းပညာတွေ တတ်တတ် မွေးကတည်းကပါလာတဲ့ အရိုင်းစိတ် ဓာတ်ခဲကိုတော့ စွန့်လို့ မရပါဘူး။”

“ရှင်က ကျွန်မရဲ့ စွပ်ဖားကိုဆောင့်ပြီး ဆွဲလိုက်တဲ့အချိန်မှာ ရှင် အမူအရာဟာ ကျောက်ခေတ်မှာနေတဲ့ ဂူနေလူရိုင်းတွေအထဲက လူရိုင်းကြီး တစ်ယောက်က အခြားလူရိုင်းတစ်ယောက်ရဲ့ မိန်းမကို ခိုးပြေးနေတဲ့ အမူအရာမျိုးပဲ။ နည်းနည်းကြာရင် ကျွန်မကို ရက်ရက်က်စက်ရိုက်တော့ မည်ပုံမျိုးပဲ”

“ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော်တောင်းပန်ပါတယ်။ ကျွန်တော် ဒီလိုလုပ်ဖို့ အိပ်မက်တောင်...”

“ဒီလိုဆိုရင် ရှင်ရဲ့စွမ်းပကားကို ရှင် ပြန်ပြီးဖျက်ဆီးပစ်ရာ ကျနေမှာ

ပေါ့။ အဲဒီလိုဂူနေလူရိုင်းကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ ပုံစံမျိုးကို ကျွန်မက သိပ် သဘောကျတာ။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်မကလည်း ဂူနေမိန်းမရိုင်းကြီး တစ်ယောက် ပုံစံမျိုးပါပဲ။ ရှင်သတိမထားမိဘူးလား။ ရှင်ခေါင်းပေါ်မှာ ကြာပွတ်ကြီးကို တဝီဝီမြည်အောင် မွေ့လို့။”

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့တိုက်ပွဲကတော့ မပြီးသေးဘူးမဟုတ်လား။ ဂူထဲမှာနေတဲ့ မိန်းမရိုင်းကြီးရဲ့ မျက်နှာနဲ့ မြို့ပေါ်မှာနေတဲ့ မိန်းမယဉ်ကလေးရဲ့ မျက်နှာ။ မျက်နှာနှစ်ခုရှိတဲ့ ဗိုလ်ကြီးရယ်။ ဗိုလ်ကြီးရဲ့မျက်နှာပုံးကိုတော့ ခွာချပေးပါ။”

ဖရိုနာ၏ မျက်နှာတွင် ပြုံးယောင်သမ်းလာသည်။ ဗင့်ကပင် ဆက်လျက်...

“အိုးထိန်းသည်ရဲ့ လက်ထဲမှာရှိတဲ့ ရွံဆေးလို ပြုသမျှ နုရမှာပေါ့။”

“ရှင်က ကျွန်မကို လူမှုဆက်ဆံရေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အလိမ္မာမရှိဘူးလို့ အပြစ်တင်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ ပြီးတော့ ကျွန်မကို ကြောင်သူတော်လို့ ဆိုခဲ့တယ်မဟုတ်လား။ ဒီအချိန်က ကျွန်မဟာ စကားလမ်းကြောင်းကို လူစီလီဆီကို ရောက်အောင်လွှဲပြီးယူခဲ့တယ်။ ကျွန်မကတော့ ချစ်ခင်ရင်းနှီးမှုကို အရင်းခံထားပြီး လူစီလီအကြောင်းကို သိချင်နေတာပါ။ ဖောက်ဖောက်ပြန်ပြန် ဖြစ်နေတာတွေကို သိချင်လွန်းလို့ မဟုတ်ပါဘူး။”

“ကျွန်တော်ကလည်း အမျိုးသမီးတွေကို အမွန်အမြတ်ထားတတ်တဲ့ သဘော ရှိနေတော့ ဖရိုနာကို ညစ်ညစ်ညမ်းညမ်းဖြစ်နေတဲ့ အမျိုးသမီးနဲ့ မတွဲစေချင်လို့ သတိပေးရတာပါ။”

“ကျွန်မတို့ကလည်း အမျိုးသမီးတွေကို အမွန်အမြတ်ထားတတ်တဲ့ သဘော ရှိနေတော့ ဖရိုနာကို ညစ်ညစ်ညမ်းညမ်း ဖြစ်နေတဲ့ အမျိုးသမီးနဲ့ မတွဲစေချင်လို့ သတိပေးရတာပါ။”

“ကျွန်မတို့တစ်တွေဟာ နတ်ဘုရားတွေလို အမှားနဲ့ အမှန်ကို အမြဲ

ခွဲခြားပြီး သိနေနိုင်မှာလား။ အမြဲပဲ စင်စင်ကြယ်ကြယ် ဖြစ်နေနိုင်မှာလားဟင်”

“ကျွန်တော်တို့တစ်တွေဟာ နတ်ဘုရားတွေ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီတော့ အမှန်နဲ့ အမှားကို ဘယ်မှာခွဲခြားပြီး အမြဲသိနေနိုင်မှာလဲ”

“ဒါပေမဲ့ ယောက်ျားတွေကတော့...”

“ယောက်ျားတွေဟာ အခွင့်ထူးခံတွေလို ပြောချင်တာပဲမဟုတ်လား။ အမျိုးသမီးတွေကို ယောက်ျားတွေနဲ့ တန်းတူအခွင့်အရေးပေးရမယ်။ မဲဆန္ဒပေးခွင့်ပြုရမယ် ဆိုတာတွေဟာ ခုခေတ်အမျိုးသမီးတွေရဲ့ လေသံတွေပဲ”

“ကျွန်မက ဒီနေရာမှာ အမျိုးသမီးတွေရဲ့ အခွင့်အရေးကို တောင်းနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ခေတ်သစ်အမျိုးသမီးလောကကို ထူထောင်ရမယ်ဆိုတာကိုတော့ ကျွန်မ ထောက်ခံပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ခေတ်သစ်အမျိုးသမီးလောကကသာ လက်ရုံးရည်ရော နှလုံးရည်ပါ ကြံ့ခိုင်တဲ့ ကလေးတွေကို ကျွေးမွေးပြုစု ပျိုးထောင်ပေးနိုင်မှာကြောင့်ပဲ”

ဖရိုနာ၏ စကားအဆုံးတွင် ခန်းမဆောင်ထဲသို့ ဝင်လာသည့် ခြေသံကို ကြားလိုက်ကြရ၏။

“ရှင်နဲ့ ကျွန်မဟာ မိတ်ဆွေတွေပါ”

ဖရိုနာက ခပ်မြန်မြန်ပြောလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ဟာ မိတ်ဆွေတွေပါ”

ဗင်၏စကားအဆုံးတွင် ခြေထောင့်နင်း ထောင့်နင်းနှင့် ခန်းမဆောင်ထဲသို့ ဝင်လာသော ဒေဝ်ဟာနေကို တွေ့လိုက်ကြရလေသည်။

[၇]

အော်ပရာ ဇာတ်ပွဲရုံကြီး...။

အော်ပရာဆိုသည်မှာ အကထက် အဆိုကို အလေးပေး၍ ဇာတ်လမ်း

ကို သရုပ်ဖော် တင်ဆက်သည့်ဇာတ် ဖြစ်သည်။

ဇာတ်ရုံ၏ အခန်းထောင့်တွင် စန္ဒရားတစ်လုံး ရှိလေသည်။ ဤစန္ဒရားကို မှီ၍ရပ်လျက် ဗိုလ်မှူးကြီး ထရက်ဝေးနှင့် စကားလက်ဆုံနေကျကား ဗင်ကောလစ်တည်း။

ဗိုလ်မှူးကြီးသည် အသက် ၆၀၊ ဆံပင်ဖြူဖြူနှင့် ဖြစ်နေသည့်တိုင် အသက်သုံးဆယ်သာ ရှိသေးသည့် လူရွယ်တစ်ယောက်ကဲ့သို့ အရွယ်တင်သူ၊ ဝါရင့် သတ္တုတွင်း အင်ဂျင်နီယာတစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အလျောက် ဗိုလ်မှူးကြီးအား ဝင်ရိုးစွန်းဒေသတွင်ရှိသော အမေရိကန်ပိုင် သတ္တုတွင်းများ၌ အုပ်ချုပ်သူကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် ခန့်ထားခြင်းခံရသူ ဖြစ်၏။

အသားအရေ ဆူဖိုးခြင်း မရှိတော့သည့်တိုင် ဗိုလ်မှူးကြီးသည် သန်၏။ မြန်၏။ မျက်လုံးများက စူးရှသေးသည်။

ဗင်ကောလစ်က မြောက်ဝင်ရိုးစွန်းနယ်မြေဒေသရှိ ဗြိတိသျှပိုင် သတ္တုတွင်းများကို ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် ဦးစီးအုပ်ချုပ် လုပ်ကိုင်ရန် စေလွှတ်ခြင်းခံရသူဖြစ်၏။

ထရက်ဝေးနှင့် ဗင်တို့သည် မိတ်ဆွေအဖြစ်နှင့်သာ ရင်းနှီးခင်မင်ကြသည်မဟုတ်။ အလုပ်နှင့်ပတ်သက်လျှင်လည်း တိုင်ပင်ဖော် တိုင်ပင်ဖက် ဖြစ်လာခဲ့ကြလေသည်။

သူတို့နှစ်ဦးသည် နှစ်နိုင်ငံက ဝင်ရိုးစွန်းဒေသရှိ နယ်မြေများ တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးရေးအတွက် မြှုပ်နှံထားသည့် အရင်းအနှီးများကို တိုးပွားလာရန်နှင့် အကျိုးထိရောက်စွာ အသုံးချနိုင်ရန် စီမံကွပ်ကဲညွှန်ကြားနိုင်သည့် အာဏာရှိသူများဖြစ်၏။

ကပွဲခန်းမတွင် အဖျော်ယမကာ သောက်သုံးသူများ၊ ကသူများ၊ တီးသူများ၊ ကြည့်သူများဖြင့် ကြိတ်ကြိတ်တိုးနေလေသည်။ ဤသို့ လူကြိတ်ကြိတ်တိုးနေသော ကပွဲခန်းမတွင် ဆေးလိပ်မီးခိုးများကလည်း ဖွံ့လွင့်

နေ၏။

သားမွေးအင်္ကျီများ၊ အရောင်အမျိုးမျိုးရှိသော သိုးမွေးအင်္ကျီများကို ဝတ်ဆင်ထားသော ယောက်ျားတစ်ရာကျော်ခန့်က အခန်း၏နံရံများကို မှီ၍ရပ်ရင်း ကပွဲကို ကြည့်နေကြသည်။

ထင်းတုံးများကို ထည့်ထားသော မီးလင်းဖိုများကမူ အနီရောင်၊ အဖြူရောင် မီးအလျှံများကို ဖြန့်၍ပေးနေ၏။

ကပွဲအခန်း၏ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် စုံတွဲနှစ်ဆယ်ခန့်က စုံတွဲ ဂီတ အလိုက်အတိုင်း ဌာန်ကရိုဏ်းကျကျ ယိမ်း၍ ထိုး၍ သွေးပူလာအောင် ကနေကြသည်။

ကနေသည့် ယောက်ျားများက ကော်တောင့်နေအောင် တင်ထားသော ရုပ်အင်္ကျီများနှင့် ကုတ်အင်္ကျီများကို ဝတ်ဆင်ထားခြင်းမရှိ။ ဝံပုလွေနှင့် ဖျံသားရေများဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ကက်ဦးထုပ်များကို ဆောင်းထားကြ၏။ ထိုဦးထုပ်များတွင် တပ်ဆင်ထားသော နားကာအရွက်များက လေထဲတွင် လွင့်ပါလှုပ်ရှားနေကြ၏။ ထိုနားကာများတွင် တောက်ပသော ပန်းပွားများ တပ်ဆင်ထားသောကြောင့်လည်း ကြည့်၍ လှပနေ၏။

စုံတွဲကနေသော ယောက်ျားများ၏ ခြေထောက်တွင် မြောက်အမေရိက သမင်များမှ ရရှိထားသည့် သမင်ရေဖြင့် ပြုလုပ်သော ဖိနပ်များ၊ မြောက်ဝင်ရိုးစွန်း အာတိတ်ဒေသမှ အစွယ်ရှည်ရှည်နှစ်ချောင်းရှိသော ပင်လယ်သတ္တဝါ၏ သားရေဖြင့်ပြုလုပ်ထားသည့် ခြေထောက်ပတ်တီးများ။

အမျိုးသမီးများထဲတွင် သမင်ရေဖိနပ်ကိုစီးသူ တစ်ယောက်စ နှစ်ယောက်စ ရှိသော်လည်း အများကမူ ပိုးထည် ဖဲထည်ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသဖြင့် စုတ်လွယ်ပြဲလွယ်သော ကပွဲလွှာဖိနပ်များကို စီးလျက် ကနေကြ၏။

ခန်းမဆောင်ကြီး၏ တစ်ဖက်တွင် တံခါးကျယ်ကြီးတစ်ခု ရှိနေ၏။

ထိုတံခါးပေါက်မှနေ၍ အခြားအခန်းကျယ်ကြီးတစ်ခုကို လှမ်း၍မြင်နိုင်၏။ ဤအခန်းထဲတွင် ပို၍စည်ကားနေသည်။ ကပွဲခန်းထဲမှ ဂီတသံဖျော့သွားသည့်အချိန်တွင် ဤအခန်းထဲမှ ဖော့ဆိုဖွင့်သံ၊ ဖန်ခွက်ချင်း ထိသံ၊ လောင်းကစားရာတွင် ငွေအစား သင်္ကေတပြုလုပ်ထားသည့် ဂျပ်ပြားဝိုင်းကလေးများကို လက်နှင့်ပွတ်သံနှင့် ဂေါ်လီလုံးကလေးများ လိမ့်သံများ ပေါ်ထွက်နေလေသည်။

ကပွဲခန်းမဆောင်ကြီး၏ အခြားတစ်ဖက်တွင်ရှိသော တံခါးပေါက်ကလေးသည် ပွင့်သွားပြီးနောက် အမွှေးရှည် အနွေးထည်နှင့် အအေးဒဏ်ကို ကာကွယ်ရန် လက်ကို သွင်း၍ ဝတ်ရသော လက်အိတ်ရှည်အထူစားကို ဆင်ယင်ထားသည့် အမျိုးသမီးတစ်ဦးသည် ဝင်ရောက်လာခဲ့၏။

ထိုအမျိုးသမီးနှင့်အတူ အအေးဓာတ်ကလည်း ကပ်၍ပါလာလေသည်။

နွေးထွေးနေသော ကပွဲခန်းမဆောင်အတွင်း၌ အအေးဓာတ်က တဖျပ်ဖျပ် တိုးဝင်လာခဲ့သောအခါ အအေးဓာတ်သည် မြူငွေ့အဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲသွားကာ ကပွဲကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ဝေ့၍ ဝေ့၍နေလေသည်။ ဤသို့ ဝေ့၍ ဝေ့၍နေသော မြူငွေ့ကြောင့် စုံတွဲအကကို လှည့်ပတ်၍ ကနေသူများ၏ ခြေထောက်များကိုပင် မြူငွေ့များက ကွယ်ဝှက်ထားသကဲ့သို့ ရှိနေတော့၏။

တဝေ့ဝေ့လည်နေသော မြူငွေ့များသည် ခဏအကြာတွင် အပူရှိန်ကြောင့် တွန့်ကာ ကွေ့ကာ ကောက်ကာဖြင့် ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

“ဆီးနှင့်ခဲဘုရင်မဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ တယ်လိုက်ပါကလား လူစီလီ” ဗိုလ်မှူးကြီးထရက်ဝေးက အမျိုးသမီးအား နှုတ်ခွန်းဆက်လိုက်၏။ လူစီလီသည် ခေါင်းကို တဆတ်ဆတ်ညိတ်ရင်း ရယ်နေ၏။ ထိုသို့ ရယ်နေရင်း ဆင်ယင်ထားသည့် အနွေးထည်များနှင့် လမ်းတွင်စီးလာသော

သမင်ရေမိနပ်ကို ချွတ်လိုက်ပြီးနောက် ဗိုလ်မှူးကြီးနှင့် ပြုံးရွှင်စွာ စကား ပြောနေလေသည်။

လူစီလီသည် သူနှင့် တစ်ကိုက်အတွင်း ရပ်နေလျက်ရှိသော ဗင်ကော လစ်ကို မြင်သော်လည်း အရေးမစိုက်သည့်ဟန်ဖြင့် ဗိုလ်မှူးကြီးနှင့် စကားလက်ဆုံကျနေသည်။ လူစီလီနှင့် တွဲ၍ ကချင်သော ယောက်ျား ဒါဇင်ဝက်ခန့်က မလှမ်းမကမ်းတွင် သည်းခံ၍ စောင့်နေကြ၏။ အမျိုးသမီး ကမူ ဗိုလ်မှူးကြီးနှင့် စကားအမျှင်မပြတ်သေး။

စန္ဒရားနှင့် တယော ကကြီးသိချင်းတစ်ပုဒ်၏ အစကို ပဏာမပျိုး လိုက်သောအခါ လူစီလီက စကားပြောနေရာမှ ကပွဲရှိရာသို့သွားရန် ခြေဦးလှည့်လိုက်၏။

ရုတ်တရက်ပေါ်ပေါက်လာသော စိတ်၏နှိုးဆော်မှုကြောင့် ဗင်ကော လစ်သည် လူစီလီရှေ့သို့ တိုး၍ ရပ်လိုက်၏။

ဗင်သည် ဤသို့လုပ်ရန် လုံးဝကြံစည်မထားခဲ့။ ဤသို့လုပ်ရန် အိပ်မက်ပင် မမက်ခဲ့။

“ကျွန်တော် တစ်နေ့က ကျွန်တော့်အပြုအမူအတွက် သိပ်ကိုဝမ်းနည်း ပါတယ်”

လူစီလီက ဗင်အား ယိမ်းငဲ့၍ကြည့်လိုက်သောအကြည့်တွင် မျက်လုံး အရောင်က ဒေါသလွမ်းနေလေသည်။

“ကျွန်တော် အမှန်ပြောတာပါ။ တကယ်ကို လိုက်လိုက်လဲ့လဲ့ ပြော တာပါ”

ဗင်က ဤသို့ဆိုရင်း သူ့လက်ကို ရှေ့သို့ထုတ်လိုက်၏။

“အဲဒီနေ့က ကျွန်တော်ဟာ တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်လို မိုက်ရိုင်းပြီး သူရဲဘောလည်း ကြောင်ခဲမိတယ်။ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါခင်ဗျာ”

လူစီလီက တုံ့ဆိုင်းနေ၏။ ထို့နောက် အတွေ့အကြုံက သင်ကြားပေး

ထားသော အသိပညာအရ ဗင်၏မျက်နှာကို အကဲခတ်နေသည်။ မည်သို့ သော အတွင်းစိတ်ထားရှိသနည်းဟု။

ခဏကလေးအတွင်းတွင် လူစီလီ၏မျက်နှာက နူးညံ့လာသည်။ ဗင်က ကမ်းလင့်နေသောလက်ကို လူစီလီက မိမိလက်ဖြင့် လှမ်းကိုင်ကာ နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

သူမ၏မျက်လုံးအစုံတွင် နွေးသောမျက်ရည်စကလေးများ ရစ်ပိုင်းနေ လေသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်”

လူစီလီ၏ ကျေးဇူးတင်စကားအဆုံးတွင် တွဲကရန် သည်းခံ၍ စောင့် နေသူများအနက် လူရွယ်လူချောတစ်ယောက်က အမျိုးသမီးအား လက်နှစ် ဖက်ဖြင့် ပွေ့ပိုက်လျက် ကပွဲအတွင်းသို့ ဆွဲသွင်းသွားသည်။

လူစီလီအား ပွေ့ပိုက်ဆွဲခေါ်သွားသော လူရွယ်လူချောက ဆိုက်ဗေးရီး ယား ဝံပုလွေသားရေဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော အဝါရောင် ကက်ဦးထုပ်ကို ဆောင်းထားသောကြောင့် ကပွဲဆောင်အတွင်းတွင် အခြားယောက်ျားများ ထက် ထူးခြားပေါ်လွင်နေလေသည်။

ဗင်ကောလစ်သည် အဖော်ဖြစ်သူ ဗိုလ်မှူးကြီးထံသို့ ပြန်၍လာရင်း မိမိပြုလုပ်လိုက်သောအမူအတွက် ပြောမပြနိုင်လောက်အောင် ကျေနပ်နေမိ ကာ မိမိကိုယ်ကိုမိမိလည်း ပြန်၍ အံ့ဩနေမိသေးသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီး ထရက်ဝေးက လူစီလီရွေ့လျားလျက်ရှိသောနေရာသို့ လှမ်း၍ကြည့်လိုက် ရင်း...

“သိပ်ကို ရှက်စရာကောင်းတယ်”ဟု မှတ်ချက်ချလိုက်၏။

“ဗင်ရေ...ကျုပ်အသက်ရှင်နေတာ နှစ်ပေါင်း ခြောက်ဆယ်ရှိပြီ၊ ကောင်းကောင်းလည်း နေရခဲ့ပါရဲ့။ မောင်ရင်သိတဲ့အတိုင်း မိန်းမတွေဟာ အရင်ကထက် ပိုပြီး ပြဿနာဖြစ်လာတယ်။ သူတို့ကိုကြည့်လိုက်စမ်းပါ။

သူတို့အားလုံးကို ကြည့်လိုက်စမ်းပါ။ မီးကိုဝင်တိုးနေတဲ့ ပိုးဖလံမျိုးတွေနဲ့ မတူဘူးလား။ ကကြတယ်၊ ခုန့်ကြတယ်၊ ရယ်ကြတယ်၊ ငရဲရောက်တဲ့အထိ ကကြ ခုန့်ကြ ရယ်ကြမှာ ထင်ပါရဲ့”

ဗိုလ်မှူးကြီးက ကနေသည့်အမျိုးသမီးအားလုံးကို သိမ်းကြီး၍ကြည့်ရင်း ထင်မြင်ချက်ပေးနေ၏။

“လူစီလီတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး။ အားလုံးအမျိုးသမီးတွေကို ပြောတာ။ မေ ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးကိုလည်း ကြည့်လိုက်ဦး။ ဟောဟိုမှာ၊ မျက်ခုံးမွှေးဆွဲထားတာက မဒိုနာမျက်ခုံးမွှေးကျနေတာပဲ။ လျှာကတော့ သူရဲသူဘက်လျှာလိုပဲ။ နောက်ပြီး မာတယ်ဆိုတဲ့မိန်းမကိုလည်း ကြည့်လိုက်စမ်း။ ရှေးခေတ် ပန်းချီကားထဲက အလှမယ်တစ်ယောက်ကများ ‘ဒေါ်ဆင် မြို့’ရိုတဲ့ ကပွဲခန်းမဆောင်မှာ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်မှုဖြစ်အောင် ပန်းချီရွက်ဖျင်ပေါ်ကနေပြီး ဆင်းလာတာနဲ့ မတူဘူးလား။

“အဲ...လော်ရာကိုလည်း ကြည့်စမ်းပါဦး။ ကလေးအမေတဲ့လား။ ကလေးကို ရင်ခွင်ထဲမှာ လက်တစ်ဖက်နဲ့ပိုက်ပြီး ထားတာလေ။ သူတို့ တစ်တွေဟာ မြို့ရွာသူပုအောင်လုပ်မဲ့ မိန်းမစားတွေ။ ကျုပ်သိတယ်။ တိုင်းသစ် ပြည်သစ်တစ်ခု တည်မယ်ဆိုရင် အကောင်းဆုံးလူတွေ စုလာ တတ်သလို မကောင်းတဲ့ဟာတွေလည်း စုဝေးပြီး ရောက်လာတတ်တယ်။ ဗင်ရှေ...တို့ဆီမှာ တစ်ခုခုတော့ မှားနေပြီ။ ပျော်ခဲ့ပါးခဲ့တဲ့ အချိန်တွေ ကုန်သွားပြီဖြစ်တဲ့ ကျွန်ုပ်အဖို့တော့ ပိုပြီးမှန်တာကိုပဲ မြင်လာတယ်။ ထင် လာတယ်။ ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ ဒီလူတွေအတွက် ခရစ်တော်အသစ်တစ်ပါး ပွင့်လာပြီး ကယ်တင်၍ တရားသစ်ကိုဟောရမလို့ ဖြစ်နေပြီ။ စီးပွားရေး ဘက်ကရော ဆက်ဆံရေးဘက်ကရော တရားသစ်ဟောပေးဖို့ လိုနေပြီ”

ကကြီးတီးလုံးတစ်ပုဒ် ဆုံးသွားသောအခါ ယောက်ျားများက တံခါး မကြီးအတိုင်း ဖော့ဆိုဖွင့်သံ၊ ဖန်ခွက်ချင်းထိသံ ပေါ်ထွက်နေသော အရက်

ခန်းထဲသို့ နောက်ထပ်ကကြီးတစ်ပုဒ် ပြန်မစမီ အဖျော်ယမကာသောက်သုံး ရန် တိုးတေ့၍သွားနေကြ၏။

သို့ဖြစ်၍လည်း ခန်းမဆောင် ကြမ်းပြင်မှာ ခြေသံများဖြင့် တုန်ဟည်း လျက်ရှိနေလေသည်။

ဗိုလ်မှူးကြီးထရက်ဝေးနှင့် ဗင်ကောလစ်တို့လည်း အရက်ခန်းထဲသို့ ရောက်သွားကြ၏။

အရက်ခန်းကောင်တာတွင် အမျိုးသားနှင့် အမျိုးသမီးငါးဆယ်ခန့် စုပြုံ၍ တိုးနေကြလေသည်။

ဗိုလ်မှူးကြီးနှင့် ဗင်တို့က လူစီလီအနီးတွင် ရပ်မိလျက်သားဖြစ်နေကြ ၏။ လူစီလီနှင့်ယှဉ်တွဲ၍ရပ်နေသူကား ဝံပုလွေသားရေဖြင့် ပြုလုပ်ထား သည့် အဝါရောင် ကက်ဦးထုပ်ကို ဆောင်ထားသော လူရွယ်လူချောပင်။

လူရွယ်သည် မည်သို့မျှ ငြင်း၍မရအောင် ချောသူဖြစ်၏။ သူ့မျက်နှာ ပုံပန်းမှာ ပါးနှစ်ဖက်တွင် သွေးရောင်လျှမ်းနေသောကြောင့် ပို၍ကြည့် ကောင်းနေ၏။ သူ့မျက်စိအစုံမှာ နူးညံ့၍ အရောင်တောက်နေ၏။

လူရွယ်လူချောသည် အမှန်စင်စစ်အားဖြင့် မူးနေသူမဟုတ်။ သူ့ကိုယ် ကို သူ ထိန်းထားနိုင်သည်။ သို့ရာတွင် သပျစ်သီးမှပေါ်ထွက်လာသော ဖျော်ရည်ကို သောက်သုံးထားသောကြောင့် ရွှင်မြူးတက်ကြွနေ၏။ သူ့အသံ က အနည်းငယ်ကျယ်နေကာ ပျော်သည့်သဏ္ဍာန်ကို တွေ့နိုင်၏။ သူ့လျှာ က သွက်ကာ စကားကလည်း ထက်နေ၏။ မကောင်းမှု ကောင်းမှုတို့ အရှုံးအနိုင် လွန်ဆွဲပွဲပြိုင်နေသကဲ့သို့သော အချိန်မျိုးတည်း။

လူရွယ်လူချောက သူ့အရက်ခွက်ကို မော့သောက်ရန် ပါးစပ်ရိုရာသို့ အမြောက်လိုက်တွင် သူနှင့်ကပ်လျက်ရှိသော လူတစ်ယောက်က အဝါရောင် ဦးထုပ်နှင့် လူရွယ်လူချော၏ လက်မောင်းကို အမှတ်မထင် တိုက်မိသွား လေသည်။

ဝံပုလွေသားရေဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော အဝါရောင်ကက်ဦးထုပ်ကို ဆောင်းထားသည့် လူရွယ်လူချောသည် အင်္ကျီလက်တွင်ပေသွားသော အရက်များကို လက်ဖြင့်ခါချရင်း စိတ်ထဲတွင်ရှိသည့်အတိုင်း နှုတ်မှပြောချ လိုက်၏။

ပြောချလိုက်သော စကားက နားထောင်၍မကောင်း။ ရန်ပွဲဖြစ်အောင် စပေးလိုက်သည့် စကားမျိုးသာဖြစ်သည်။

အနားတွင်ကပ်နေသော လူက ဝံပုလွေသားရေဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော အဝါရောင်ကက်ဦးထုပ်ပိုင်ရှင် လူရွယ်လူချောကို လက်သီးဖြင့်ထိုးလိုက် သည်။ မျက်နှာကို တည့်တည့်ထိုးလိုက်သော လက်သီး။

လက်သီးအရှိန်က အဝါရောင်ကက်ဦးထုပ်ပိုင်ရှင် လူရွယ်လူချော အား နောက်သို့လန်၍ လဲကျသွားစေသည်။

ဤသို့လဲအကျတွင် အဝါရောင်ကက်ဦးထုပ်ပိုင်ရှင်၏ ကိုယ်ခန္ဓာက ဗင့်၏ကိုယ်နှင့် ပွတ်တိုက်သွားသည်။ ရန်စခြင်းခံရသောလူက ကက်ဦးထုပ် ပိုင်ရှင်ကို လျင်မြန်စွာ ဆင့်၍ ဆင့်၍ ထိုးနေ၏။

အမျိုးသမီးများက အရက်ကောင်တာမှ ပြေးထွက်သွားကြသောအခါ ယောက်ျားများအတွက် စိတ်ရှိလက်ရှိ လက်ငှေ့တစ်ခုဆင့်ရန် အခွင့်ပေး လိုက်သကဲ့သို့ ရှိနေတော့၏။

ဝံပုလွေသားရေဖြင့်ပြုလုပ်ထားသော ကက်ဦးထုပ်ကို နှောင်းထား သည့် လူရွယ်လူချောသည် ပြန်၍လည်းမထိုး။ ရန်စထားသည်ကိုလည်း ဆက်၍ ရန်မပြုဘဲ သူ့မျက်နှာကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်ကာကာ နောက်သို့ သာ ဆုတ်ပြေးရန် ဟန်ပြင်နေလေသည်။

ဝိုင်းကြည့်နေသော ယောက်ျားအုပ်ကြီးက အဝါရောင်ကက်ဦးထုပ်ရှင် လူရွယ်လူချောအား ပြန်၍ထိုးသတ်ရန် အားပေးနေကြ၏။ လူရွယ်လူချော သည် ပြန်၍ထိုးသတ်ရန် ရဲမာန်သွင်းလိုက်၏။ သို့သော် တစ်ဖက်ရန်သူက

ရှေ့သို့တိုး၍ ထိုးလာသောအခါ လူရွယ်လူချောသည် မာန်ပျော့၍သွားကာ ရန်သူ၏ထိုးချက်ကို ရှောင်တိမ်း၍သာ နေလေသည်။

“သူ့ဘာသာသူ နေပါစေ၊ သူ ဒီလိုခံရတာ ကောင်းတယ်” ဗင့်က ရန်ပွဲကို ကြားဝင်၍ဖြန်ဖြေရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်နှင့် တစ် ပြိုင်နက် ဗိုလ်မှူးကြီးဝေက လှမ်းအော်၍ သတိပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“ဒီလူက ပြန်ပြီးထိုးမဲ့သူ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့ဘာ တကယ်လို ပြန်ပြီး ထိုးမယ်ဆိုရင် သူက ရန်စတယ်ဖြစ်ပေမဲ့ သူ့ကို ကျုပ်က ခွင့်လွှတ်နိုင်လိမ့် မယ်ထင်တယ်”

“သူ့ကို သူ့ရန်သူက ဆင့်ဆင့်ပြီးထိုးနေတာကိုတော့ မကြည့်ရက် ဘူး။ သူကသာ သူ့ရန်သူကို ရင်ဆိုင်မယ်ဆိုရင် သူ ဒါလောက်အထိ နာမယ်မဟုတ်ဘူး”

အဝါရောင်ကက်ဦးထုပ်ပိုင်ရှင် လူရွယ်လူချော၏ နှာခေါင်းမှ သွေး များ ယိုစီး၍ကျနေ၏။ မျက်လုံးတစ်ဖက်၏ အထက်ဘက်တွင်လည်း အနည်းငယ်ကွဲနေ၏။ ဗင့်ကောလစ်က နှစ်ယောက်အကြားသို့ ခုန်၍ ဝင်လိုက်၏။ ပူးကပ်နေသော လူနှစ်ယောက်ကို ခွဲလိုက်ရန်ပင်ဖြစ်၏။

သို့ရာတွင် ဆင့်၍ဆင့်၍ ထိုးနေသောလူကို ဦးစွာဖယ်ထုတ်ရန် လောကြီးသွားသဖြင့် ဗင့် ခုန်၍ဝင်လိုက်သောအချိန်သည် ထိုသူအား နောက်သို့လန်၍ လဲကျသွားစေ၏။

အရက်ခန်းတွင်ဖြစ်ပွားသော ရန်ပွဲ၌ ရန်ဖြစ်သူတိုင်းတွင် မိတ်ဆွေ များရှိတတ်သည်ဖြစ်ရာ ဗင့်ကိုယ်တိုင် မည်သို့ဖြစ်ပျက်နေသည်ဟု မသိ လိုက်ရမီ အတင်းပြေးဝင်၍လာသော လက်သီးတစ်လုံး၏ ဒဏ်ချက်ကြောင့် ဗင့်သည် ငေးကြောင့်၍သွားခဲ့ရလေသည်။

ဗင့်အား ဝင်ရောက်ထိုးသတ်သူကို အနားတွင်ရှိသော ဒဲလ်ဘစ်ရွှေ က ဝင်၍ ထိုးကြိတ်လိုက်သောအခါ စောစောက တစ်ယောက်ချင်းဖြစ်နေ

သော ရန်ပွဲသည် လူအုပ်နှင့်ချီ၍ ဖြစ်ပွားလာသော ရန်ပွဲသို့ ရောက်ရှိလာရတော့၏။

ပျော်ရ ပါးရ ရန်ဖြစ်ရမည့်အရွယ် မဟုတ်တော့ကြောင်း မေ့သွားသော ဗိုလ်မှူးကြီးသည် သုံးချောင်းထောက် ခွေးခြေတစ်ခုကို ဆွဲယူလိုက်ကာ ဆူညံတွန်းထိုးနေသော ရန်ပွဲအတွင်းသို့ ဖျတ်လတ်လျင်မြန်စွာ ဝင်လာ၏။

တာဝန်မကျသဖြင့် ကပွဲသို့ အရပ်ဝတ်အရပ်စားဖြင့် ဆင်နွှဲရန်လာကြသော မြင်းစီးရဲအဖွဲ့သားနှစ်ယောက်ကလည်း ဗိုလ်မှူးကြီးဘက်မှ ဝိုင်းကူရန် အသင့်ရှိနေကြသလို လူအုပ်ထဲမှ ဒါဇင်ဝက်ခန့်ကလည်း ဝံပုလွေသားရေဦးထုပ်နှင့်လူကို အကာအကွယ်ပေးနေကြ၏။

ကြောက်စရာကောင်းသည်မှာလည်း အမှန်ပင်ဖြစ်၏။ ပွက်လောထအောင် ဆူညံနေသည်မှာလည်း တကယ်။ သို့တစေ-ရန်ပွဲမှာ ဒေသအလိုက် ဖြစ်နေကျရန်ပွဲမျိုးသာ ဖြစ်သည်။

ရန်ပွဲနှင့် ဝေးဝေးတွင်ရှိသော အရက်ခန်းကောင်တာတွင် အရက်ရောင်းသူက အရက်များကို ခွက်ချိန်ဖြင့် ချိန်၍ ရောင်းမြဲရောင်းလျက်။ ကပွဲခန်းမဆောင်တွင်လည်း ဂီတသံက ပေါ်ထွက်မြဲ ပေါ်ထွက်လျက်။ ကသူများကလည်း စုံတွဲအကကို လှည့်၍ကလျက်။ ရန်ပွဲနှင့်နီးသော ကုလားထိုင်များတွင် ထိုင်နေသူများကသာ ရန်ပွဲကို စိတ်ဝင်စားနေကြလေသည်။

ဒဲလ်ဘစ်ရှောသည် ဗင်ကောလစ်နှင့် ပခုံးချင်းယှဉ်လျက် တစ်ဖက်လူများကို ထိုးသတ်ရင်း ပါးစပ်မှလည်း အော်ဟစ်ပြောဆိုနေသည်။

“အဲဒီအကောင်ကို အလဲထိုးချလိုက်စမ်း၊ ပဟိုအကောင်ကို ဆွဲထုတ်သွားစမ်း။”

ဗင်ကော ဘစ်ရှောအား ပြုံးပြလိုက်၏။ ဤသို့ ပြုံးအပြလိုက်တွင် တစ်ဖက်အုပ်စုထဲမှ စွပ်ဖားလှည်းကိုမောင်းသူ လူသန်တစ်ယောက်၏

ဝင်ရောက်ထွေးလုံး သတ်ပုတ်ခြင်းကိုခံရကာ နှစ်ဦးသား ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လဲကျသွားကြလေသည်။

ဗင်ကော အပေါ်စီးကနေ၏။ သို့သော် ထွေးလုံးသတ်ပုတ်နေသူများ၏ အနင်းအကန်ကို ခံနေရ၏။ အောက်သို့ရောက်နေသောလူက ဗင်၏ နားရွက်တစ်ဖက်ကို စိမိပါအောင် ကိုက်ထားကြောင်း ဗင် သတိထားလိုက်မိ၏။

နားရွက်သာပြတ်သွားလျှင် တစ်သက်လုံး နားရွက်တစ်ဖက်တည်းနှင့် လူဖြစ်ရုံးတော့မည်ကို ဗင်က တွေးကြောက်လာ၏။ ကြောက်စိတ်ကြောင့် မည်သို့လုပ်ရမုန်းကို စဉ်းစားမရသေးသော်လည်း ဗင်၏ညာလက်မှ လက်ချောင်း နှစ်ချောင်းသည် တစ်ဖက်လူ၏ မျက်နှာတည့်တည့်ဆီသို့ ရောက်ရှိသွားပြီးနောက် ထိုလူ၏မျက်လုံးအိမ် အနက်နှစ်ခုကို လက်ညှိုး၊ လက်ခလယ်ဖြင့် အတင်းထိုးနေမိလျက်သား ဖြစ်နေလေသည်။

နားရွက်ကိုကိုက်ထားသော ထိုလူ၏ အားအရှိန်က ပျော့ခွေ၍သွားသည်။

ဗင်သည် လုံးထွေးတိုက်ခိုက်နေသူများအကြားမှ အားယူ၍ ထလိုက်၏။ ရန်ဖြစ်ချင်စိတ်ဟူ၍ ဗင်တွင် လုံးဝမရှိတော့။

လောင်းကြေးမပါသော ကစားဝိုင်းသည် အရသာမရှိသကဲ့သို့ သေအောင် ကြေအောင် ထိုးသတ်မှုမရှိသော ရန်ပွဲသည်လည်း ဖြစ်ရန်မသင့်ဟု ဗင်က ယူဆမိ၏။

ဗင်သည် အရက်ဆိုင်ကောင်တာလက်တန်းကို အမှီပြုလျက် သူ့ကိုယ်ခန္ဓာကို သူ့ဆွဲ၍သွားနေစဉ် ရှဉ့်သားရေဖြင့်ပြုလုပ်ထားသော ခေါင်းစွပ်ပါသည့် နှင်းကာအင်္ကျီကို ဝတ်ထားသူတစ်ယောက်က သူနှင့် နှစ်လှမ်းလောက်အကွာတွင်ရှိနေသော ဗိုလ်မှူးကြီးထရက်ဝေးအား လက်ထဲရှိ ဘီယာခွက်ဖြင့် လှမ်းပေါက်ရန် ကန်ပြင်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

စမ်းသပ်ဖန်ပြန်များနှင့် ရေဆေးများကိုသာ အများအားဖြင့် အကိုင်များခံသော လက်ချောင်းကလေးများက ခဏအတွင်းတွင် လက်သီးဆုပ်အဖြစ်သို့ ရောက်သွား၏။ ထိုလက်သီးသည် ဘီယာခွက်ကိုကိုင်ကာ လှမ်းပေါက်ရန်ပြင်နေသူ၏ မေးရိုးကို အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် သွား၍ထိလိုက်၏။

လက်မှ ဘီယာခွက်က လွတ်ကျသွားကာ ထိုလူသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် လဲနေလေသည်။

မိမိအနေဖြင့် လူတစ်ယောက်ကို သတိလစ်သွားအောင်ထိုးခြင်းမှာ ဤအကြိမ်သည် ပထမဆုံးအကြိမ်ဖြစ်လေသည်တကားဟု ဗင့်က ရိုရိုဝေဝေဖြင့် တွေးနေဆဲတွင် ဗိုလ်မှူးကြီးထရက်ဝေး၏ သတိပေးသံကို သတိထားလိုက်မိသည်။

“အပြင်ကိုရောက်အောင်ထွက်၊ တံခါးပေါက်ကို ရောက်အောင်သွား၊ ဗင့်...တံခါးဆီကို ရောက်အောင်သွား”

တံခါးပေါက်ကြီးဆီသို့ရောက်ရန် အတော်ပင် ရုန်းကန်ထိုးကြိတ်၍ သွားရ၏။ သုံးချောင်းထောက်ခွေးခြေကို ယခုအထိ လက်တွင်ကိုင်ထားသော ဗိုလ်မှူးကြီးက တစ်ဖက်မှလူအုပ်ကို လူစုခွဲပစ်နေသည်။ မကြာမီပင် အော်ပရာဇာတ်ရုံကြီးအတွင်းမှ ဆူညံခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားနေသော လူစုသည် လမ်းမပေါ်သို့ ရောက်သွားကြလေသည်။

ရောက်ရှိလာသော ရဲနှစ်ယောက်နှင့် လူကြီးအချို့က ရန်ပွဲစဲသွားအောင် ပြုလုပ်နိုင်ခဲ့ကြသည်။ ဗင့်ကောလစ်၊ ဗိုလ်မှူးကြီးထရက်ဝေးတို့က လမ်းအတိုင်း ထွက်ခွာလာကြသောအခါ သူတို့နောက်မှ ဝံပုလွေသားရေဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော အဝါရောင်ကက်ဦးထုပ်ပိုင်ရှင် လူရွယ်လူချောက နောက်မှ ကပ်၍ ပါလာ၏။ သူ့နောက်နားတွင်မူ တစ်ကိုယ်တော် ရွှေတွင်းတူးသမား ဒဲလ်ဘစ်ရှော့။

“သွေးနဲ့ချွေးနဲ့ တိုက်ရတဲ့ တိုက်ပွဲကလေးပဲ”

ဗိုလ်မှူးကြီးထရက်ဝေးက မိမိဘက်မှ အနိုင်ရခဲ့သဖြင့် ဝမ်းသာအားရ ပြောလိုက်၏။

“တစ်ယောက်ယောက်က အားနဲ့ခွန်နဲ့ ခွဲမာနဲ့နဲ့ လှဲ့ဆော်ပေးဖို့ပဲ လိုတယ်။ ကျုပ်ကိုယ်ကိုကျုပ် အနှစ် နှစ်ဆယ်လောက် ပြန်ငယ်လိုက်ချင်တယ်။ ဟေ့...ဗင့်၊ မင်းလက်ကိုပေးစမ်းပါ၊ မင်းကို ကျုပ်က ချီးကျူးပါတယ်။ မင်းကို လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ချီးကျူးတယ်။ မင်းမှာ ဒီလိုသတိမျိုး ရှိမယ်လို့ မထင်မိခဲ့ဘူး။ ဒါ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောတာ။ မင်းကတော့ ကျုပ်အဖို့ အံ့ဩစရာမှ တကယ့် အံ့ဩစရာ”

“ကျွန်တော်လည်း ကျွန်တော့်ကိုယ်ကို ပြန်ပြီး အံ့ဩနေမိတယ်။ ဗိုလ်မှူးကြီးကလည်း အံ့ဩစရာပါပဲ။ ခွေးခြေကိုကိုင်ပြီး ရန်ပွဲကို နိုင်အောင် ထိန်းနိုင်ခဲ့တယ်”

“အင်း...ဟုတ်တာပေါ့၊ ကျုပ်က ကျုပ်ကိုယ်ကို မြှောက်ပြီး ပြောရဦးမယ်၊ ဟောဒီမှာကြည့်စမ်း၊ ဒါနဲ့ လူစုကွဲအောင် ခွဲပစ်နိုင်ခဲ့တယ်”

ဗိုလ်မှူးကြီးက ယခုတိုင် လက်ထဲတွင်ကိုင်ထားသော သုံးချောင်းထောက် ခွေးခြေကို မြှောက်၍ပြလိုက်ရင်း တခြားသူများနှင့်အတူ ရယ်မောနေ၏။

“လူကြီးမင်းများခင်ဗျာ၊ ဘယ်သူ့ကို ကျွန်တော် ကျေးဇူးတင်ရပါ့မလဲ”

ဗိုလ်မှူးကြီးနှင့် ဗင့်တို့က လမ်းချိုးတစ်ခုသို့အရောက်တွင် ခေတ္တရပ်လိုက်သောအခါ ရန်ပွဲတွင် သူတို့ကယ်ခဲ့သော ဝံပုလွေ သားရေဦးထုပ်ပိုင်ရှင် လူချောလူရွယ်ကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရန် အသင့်အနေအထားဖြင့် တွေ့လိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော့်နာမည်က စိန့်ဗင်ဆင့်ပါ၊ နို့ပြီး...”

လူရွယ်လူချော၏ စကားမဆုံးမီ တစ်ကိုယ်တော်ရွှေတွင်းတူးသမား

ဒဲလ်ဘစ်ရှောက ရုတ်ခြည်းစိတ်ဝင်စားလာကာ လူရွယ်အား ထပ်၍ မေးလိုက်၏။

“နာမည်က ဘယ်လိုခေါ်တယ်”

“စိန့်ဗင်ဆင့်၊ ဂရီဂေါရီ စိန့်ဗင်ဆင့်”

ဘစ်ရှောက ဂရီဂေါရီ စိန့်ဗင်ဆင့်အား လက်သီးဖြင့်ပစ်၍ ထိုးချလိုက်၏။ ဝံပုလွေသားရေကကံဦးထုပ်ပိုင်ရှင် စိန့်ဗင်ဆင့်သည် ရေခဲပြင်ထဲသို့ အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် လဲကျသွားလေသည်။

ဗိုလ်မှူးကြီးက လက်ထဲတွင်ရှိသော ခွေးခြေဖြင့် ဘစ်ရှောအား ရိုက်ရန် ရွယ်လိုက်ချိန်တွင် ဗင့်က တစ်ကိုယ်တော်ရွှေတွင်းတူးသမား ဘစ်ရှောအား ချုပ်ကိုင်၍ထားလိုက်သည်။

“ဟေ့လူ၊ ခင်ဗျား ရူးနေသလား”

ဗင့်က ဒေါသဖြင့် မေးလိုက်၏။

“ဒီကောင်က ရွံစရာကောင်းတဲ့အကောင်၊ ဒါထက်နာအောင် ကျုပ်က ထိုးချင်တယ်။ ကဲ...ကျုပ်ကို လွတ်စမ်းပါ။ ကျုပ် အိမ်ပြန်မလို့၊ ဝှတ်နိုက်”
ရေခဲပြင်ထဲတွင် လဲကျနေသော စိန့်ဗင်ဆင့်အား ဗင့်နှင့် ဗိုလ်မှူးကြီးတို့က ဝိုင်း၍ ထု၊မ၊ပေးနေစဉ် ဗိုလ်မှူးကြီး၏ တိတ်တခိုးရယ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်ဟု ဗင့်က ထင်မှတ်မိလေသည်။

ဗိုလ်မှူးကြီးနှင့် နောက်တစ်ဖန် ပြန်၍ဆိုကြရာတွင် ဗိုလ်မှူးကြီးက ထိုအချိန်တွင် ကြိတ်၍ရယ်လိုက်မိကြောင်း ဗင့်အား ဝန်ခံပြောဆိုခဲ့၏။

“ကြုံရဆုံရပုံတွေကလည်း သိပ်ကိုထူးတယ်၊ မမျှော်လင့်တာတွေ ချည်းပဲ”

ဤသို့ တိတ်တခိုး ကြိတ်၍ရယ်မိသည့်အဖြစ်ကို အာပတ်ဖြေသည့် အနေဖြင့် ဗိုလ်မှူးကြီးသည် စိန့်ဗင်ဆင့်အား နေအိမ်အထိ အရောက် လိုက်ပို့သည့်တာဝန်ကို ယူခဲ့လေသည်။

ဗင့်က သူနှင့် သူ့လက်အောက်တွင် အလုပ်တာဝန်ယူထားသော ဒဲလ်ဘစ်ရှောအား ၎င်းနှင့်အတူနေသည့် တဲအိမ်သို့အရောက်တွင် လမ်းမှ အဖြစ်အပျက်ကို မေးမိလိုက်၏။

“ဟိုလူကို ခင်ဗျားကြီး ဘာဖြစ်လို့ ပစ်ထိုးရတာလဲ”

“အဲဒီအကောင်က လေးဘက်ထောက်နေတဲ့ ရွံစရာအကောင်”

စောင်ကို တင်းတင်းခြုံလျက် အိပ်ရာပေါ်တွင်လှဲနေသော ဘစ်ရှောက အကြိတ်ရင်း အဖြေပေးလိုက်၏။

ဗင့်သည် မေးခွန်းကို မကျေနပ်တိုင်း ပြန်၍ပြန်၍ မေးခဲ့ရာ ထိုညအဖို့ လေးခါမြောက်သည်အထိ မေးနေမိသည်။ ဤသို့မေးလိုက်သည့်အခါတိုင်း တစ်ကိုယ်တော် ရွှေတွင်းတူးသမားကြီး ဒဲလ်ဘစ်ရှောက အောက်ပါအတိုင်းသာ အဖြေပေးနေလေသည်။

“ဒီကောင်က လေးဘက်ထောက်နေတဲ့ ရွံမှန်းစရာအကောင်၊ ကိုရင်က ကျုပ်ကို ဘာဖြစ်လို့ တားထားရတာလဲ။ ဒီကောင်ကို ဒါထက် နာနာဆုံးမလိုက်ချင်တယ်”

[၀]

“ဪ...မစ္စတာ ဟာနေပါလား၊ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ခင်ဗျား။ ဦးမင်းရဲ့ နာမည်အပြည့်အစုံက ဒေ့စ်ဟာနေလို့ ထင်ပါတယ်”

မစ္စတာဒေ့စ်ဟာနေက ခေါင်းညိတ်၍ပြလိုက်သောအခါ ဂရီ ဂေါရီ စိန့်ဗင်ဆင့်သည် ဖရိုနာဝဲစ်ဘက်သို့ လှည့်၍...

“ဖရိုနာရေ...ကမ္ဘာကြီးဟာ သိပ်ပြီးမကျယ်လှပါဘူး။ မစ္စတာဟာနေနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ သူ့စိမ်းတစ်ရံဆံတွေ မဟုတ်ကြပါဘူး”

‘အယ်ဒိုရာဒို’ ရတနာမြေမှ လူချမ်းသာ မစ္စတာဒေ့စ်ဟာနေသည် စိန့်ဗင်ဆင့်၏မျက်နှာကို စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်နေရာမှ ပြုံးလာသည်။ ခုမှ

ပြန်၍မှတ်မိလာသည့် အဓိပ္ပာယ်ဖြင့် ပြန်၍ပြုံးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“နေပါဦး၊ ခုမှ မောင်ရင့်ကို မှတ်မိလာတယ်။ ဟိုတုန်းကတော့ မောင်ရင့်ဟာ မျက်နှာချောချောမွတ်မွတ်ကလေးနဲ့။ နေစမ်း၊ အဲ...လွန်ခဲ့တဲ့ ရှစ်နှစ်၊ ကိုးနှစ်လောက်တုန်းက ထင်တယ်။ ရှစ်ဆယ့်ရှစ်ခုနှစ် နွေရာသီ ထင်ပါရဲ့။ ကျုပ်က စတီးဝပ်မြစ်အတိုင်း ဖောင်တစ်ခုနဲ့၊ အဲဒီဖောင်ပေါ်မှာ လည်း သမင်ပေါင်သားတွေတင်လို့ ဖောင်ကိုမျှောလာခဲ့တယ်။ အဲဒီကနေပြီး အောက်ပြည်အောက်ရွာဘက်ကို ရာသီဥတုမဆိုးခင် သွားမလို့ပေါ့။ ဟုတ်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ မောင်ရင့်က ယူကွန်မြစ်အတိုင်း လင်ဒါမင်က လှေတစ်စင်းနဲ့ စုန်ဆင်းလာတယ်မဟုတ်လား။ ကျုပ်နဲ့ မောင်ရင့်တို့တောင် သမင်သားကြော်တွေနဲ့ ဂျုံနဲ့ မုန့်ဖုတ်တဲ့ဆိုဒါနဲ့၊ နို့ပြီး သကြားနဲ့ ပစ္စည်းချင်း ဖလှယ်ကြသေးတယ်မဟုတ်လား။ အေးကွာ... မောင်ရင့်နဲ့ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာလိုက်တာ”

ဒေဗ်ဟာနေက လက်ကိုကမ်း၍ ပေးလိုက်သောအခါ စိန့်ဗင်ဆင့်က ဆွဲ၍နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

“ကျုပ်ဆီကိုလာပြီး လည်စမ်းပါ”

ဒေဗ်ဟာနေက လူချင်းခွဲ၍သွားနေရာမှ အလည်ခေါ်နေသည်။

“ကျုပ်မှာ တောင်ကုန်းကလေးပေါ်မှာ သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဆောက်ထားတဲ့ အိမ်ကလေးတစ်လုံးရှိတယ်။ အယ်ဒီရာဒီမှာလည်း အိမ်တစ်လုံးရှိတယ်။ အမြဲ တံခါးဖွင့်ထားတယ်။ လာလည်စမ်းပါ။ မောင်ရင့်ကြိုက်သလောက် နေလို့ရပါတယ်။ ကြာကြာစကားမပြောနိုင်ဘဲ ခုချက်ချင်းသွားရတာက အိုပရာဇာတ်ပွဲရုံမှာ လုပ်စရာကိစ္စလေးရှိလို့ပါ”

ဖရိုနာက စိန့်ဗင်ဆင့်အား အံ့သြချီးမွမ်းသည့်အကြည့်ဖြင့် ကြည့်လိုက်ရင်း...

“လွန်ခဲ့တဲ့ ကိုးနှစ်လောက်တုန်းကပဲ ရှင် ဒီနယ်မြေကို ရောက်ဖူးတယ်

မဟုတ်လား။ အဲဒီတုန်းကဆိုရင် ဒီနယ်မြေဟာ တောရိုင်းမြေပိုဦးမှာပဲ။ ဒီလိုနယ်မြေကိုဖြတ်ပြီး ဘယ်လိုသွားရတယ်ဆိုတာ ဖရိုနာကို ပြောပြစမ်းပါလား”

စိန့်ဗင်ဆင့်က ပခုံးနှစ်ဖက်ကို တွန့်ပြလိုက်၏။

“ပြောစရာဆိုလို့ သိပ်မရှိလှပါဘူး။ သွားတဲ့ကိစ္စကလည်း မအောင်မြင်ပါဘူး။ ပြန်ပြောပြစရာ အကြောင်းအရာကောင်းကောင်းရယ်လို့လည်း မရှိလှပါဘူး။ ဂုဏ်ယူပြီးပြောစရာ အဖြစ်အပျက်မျိုးနဲ့လည်း မကြုံခဲ့ရပါဘူး”

“ဒါပေမဲ့ ပြောသာပြောစမ်းပါ။ ကျွန်မက ဒီလိုတောကြီးမျက်မည်းထဲမှာ ခရီးသွားတဲ့အကြောင်းမျိုးကို သိပ်ပြီး နားထောင်ချင်တယ်။ ခရီးသွားရင်း ကြုံတွေ့ရတဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေက အိမ်မှာ နေ့စဉ် သာမန်အဖြစ်အပျက်တွေထက် ပိုပြီးဘဝနဲ့နီးစပ်တယ်။ ရှင်က မအောင်မြင်ပါဘူးလို့ ပြောခဲ့တယ်။ မအောင်မြင်ဘူးဆိုတာက ကြံစည်ကြိုးပမ်းခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကိုလည်း ပေးတာပဲမဟုတ်လား။ ရှင်က ဘာတွေများ ကြိုးပမ်းကြံစည်ခဲ့တာလဲဟင်”

ဖရိုနာက လိုလိုလားလား နားထောင်နေချင်ပုံကို စိန့်ဗင်ဆင့်က အကဲခတ်မိသွားကာ ကျေနပ်သွားမိသည်။

“ကဲ...ဖရိုနာက သိပ်ကိုနားထောင်ချင်တယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် နည်းနည်းတော့ ပြောပါမယ်။ ပြောစရာကလည်း တကယ်ကို နည်းနည်းကလေးပဲ ရှိပါတယ်။ ကမ္ဘာကြီးကို သူများမသွားဖူးတဲ့ လမ်းကနေပြီး လှည့်မယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ရူးပေါက်ချက်တစ်ခု ကျွန်တော့်မှာပေါ်လာခဲ့တယ်။ သိပ္ပံအတွက် ရော၊ သတင်းစာလောကအတွက်ရော၊ အကျိုးပြုနိုင်အောင် ဆိုပါတော့လေ။ အထူးသဖြင့်တော့ သတင်းစာလောကအတွက်ပါပဲ။

“ကျွန်တော်ဟာ ဘာရင်ရေလက်ကြားကို ရေခဲနေတဲ့အချိန်မှာ ဖြတ်

ပြီး အလာစကားနယ်မြေကို ကျော်ပြီးတော့ ဥရောပတိုက်ကို ဆိုက်ဗေးရီးယား မြောက်ပိုင်းက လမ်းအတိုင်း ခရီးထွက်မယ်လို့ ကြံစည်လိုက်တယ်”

“အကြံကတော့ တကယ်ကောင်းတဲ့အကြံပဲ။ ကျွန်တော်သွားတဲ့လမ်း ကလည်း ဘယ်သူမှမသွားဖူးသေးတဲ့ လမ်းမျိုး။ ဒီလမ်းအတိုင်း ခရီးနှင်ခဲ့ တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ခရီးက အောင်မြင်တဲ့ခရီး မဟုတ်ပါဘူး။”

“ကျွန်တော်ဟာ ဘာရင်ရေလက်ကြားကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ပဲ ဖြတ်ကျော်လာနိုင်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆိုက်ဗေးရီးယား အရှေ့ပိုင်းဒေသကို ရောက်တော့ စိတ်ပျက်စရာတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ရတော့တာပဲခင်ဗျာ။ ဒီလိုစိတ် ပျက်စရာတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ရတာကလည်း ‘တိမာလိန်း’ လို့ခေါ်တဲ့ စစ်ဘုရင် တစ်ယောက်ကြောင့်ပါပဲ။ ကျွန်တော်က ကျွန်တော် မအောင်မြင်မှုကို ‘တိမာလိန်း’ အပေါ်မှာပဲ ပုံပုံချချတတ်တဲ့ အကျင့်ဖြစ်နေပြီလေ”

ဖရိုနာနှင့် စိန့်ဗင်ဆင့်တို့ စကားပိုင်းနားသို့ ရောက်လာသော ရွှေတွင်း ဘက်ဆိုင်ရာ တိုင်းမင်းကြီးကတော် မစွက်စကိုးမီးက လက်ခုပ်လက်ဝါး တီးလိုက်ရင်း...

“စိန့်ဗင်ဆင့်က ယူလစ်ဆစ်ပဲ။ ခေတ်သစ်ယူလစ်ဆစ်။ ခေါမ စာဆို တော်ကြီး ဟိုမာရဲ့ ပျို့ကဗျာရှည်ကြီးထဲက ဆယ်နှစ်တိုင်တိုင် ခရီးလှည့်ပြီး သွားနေခဲ့တဲ့ ဇာတ်လိုက်ကြီးယူလစ်ဆစ် ဘယ်လောက်များ ထူးဆန်းအံ့ဩ စရာ ကောင်းလိုက်သလဲ...”

“ဒါပေမဲ့ ရိုတ်စပီးယားရဲ့ ပြဇာတ်ထဲက အချစ်အတွက် ပင့်သက်ဖြာ နေတဲ့ ‘အော်သာလို’ တော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်...”

ဖရိုနာက စကားထောက်ပေးလိုက်ကာ...

“သူပြောပုံက ဒီအတိုင်းဆို ပျင်းစရာကြီး။ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့ နေရာလည်းရောက်လာရော စကားထာဝဂ်သလိုလည်း ဖြစ်သွားရော။ ဒီလိုလုပ်တာတော့ မကောင်းဘူးနော်...မစွတာစိန့်ဗင်ဆင့် ‘တိမာလိန်း’ က

ရှင်ခရီးကို ဘယ်လိုအနှောင့်အယှက် ပေးတယ်ဆိုတာ ပြောမပြရင်တော့ ကျွန်မတို့ ကျေနပ်မှာမဟုတ်ဘူးရှင်... သိရဲ့လား။”

စိန့်ဗင်ဆင့်က တဟားဟားရယ်လိုက်သည်။ ခရီးလမ်းအကြောင်း ဆက်ပြောချင်စိတ် မရှိတော့သလို ဖြစ်နေခြင်းကို ပယ်ဖျောက်လိုက်သည် သဘော။

“စစ်ဘုရင် တိမာလိန်းဟာ အာရှ အရှေ့ဘက်ဒေသကို ဓားလွတ် တဝင့်ဝင့်နဲ့ မီးလောင်တိုက်သွင်းမယ်လို့ တပ်ကြီးချီလာတဲ့အခါ...

“နိုင်ငံတွေဟာ အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ပြိုကွဲကုန်ကြရတယ်။ မြို့ကြီး တွေဟာ ကျွမ်းပြန်ကုန်ကြရတယ်။ လူမျိုးစုတွေဟာလည်း ဖွဲ့ပြာလို ပြန်ကျ ကုန်ကြရတယ်။ လူတွေဟာ ခြေဦးနဲ့ ဒူးတည့်ရာကို ထွက်ပြေးရင်း အရပ်ရှစ်မျက်နှာကို ပြန်ကျရောက်သွားကြတော့တယ်။

“သွေးဆာနေတဲ့ စစ်ဘုရင်တွေရဲ့ ဓားအောက်က လွတ်အောင် အသက်လှပြီး ပြေးကြရင်းနဲ့ စစ်ပြေးဒုက္ခသည်တွေဟာ ဆိုက်ဗေးရီးယား နယ်အတွင်းဘက်ကို ရောက်လာခဲ့ကြတယ်။

“ဒီလူတွေဟာ မြောက်ဝင်ရိုးစွန်း မြစ်ကမ်းတစ်လျှောက်ရဲ့ မြောက် ဘက် အရှေ့ဘက်နဲ့ ဝင်ရိုးစွန်းဒေသ အဖျားပိုင်းမှာ စုရုံးပြီး နေထိုင်ကြ တယ်။ အဲဒီမှာ မွန်ဂိုလူမျိုးနွယ်တစ်စုလည်း ပျံ့နှံ့နေထိုင်ကြတော့တယ်။ အင်း...ကျွန်တော်ပြောတာများ ပျင်းစရာများဖြစ်နေမလားမသိဘူး။”

“မဖြစ်ပါဘူး...မဖြစ်ပါဘူး။”

ရွှေတွင်းဘက်ဆိုင်ရာ တိုင်းမင်းကြီးကတော်က အလျင်စလို ပြော လိုက်ရင်း တစ်ဆက်တည်းပင်...

“သိပ်နားထောင်လို့ ကောင်းတယ်။ ရှင်ပြောပုံပြောနည်းက သိပ်ကို မျက်စိထဲမှာ မြင်လာအောင်ပြောတတ်တယ်။ ရှင်ပြောပုံပြောနည်းက ဟို...ဟို...ဟိုစာရေးဆရာကြီးကို ပြေးပြီး သတိရစေတယ်”

“စာရေးဆရာကြီး မက်ကောလေးလား”

စိန့်ဗင်ဆင့်က ရယ်၍ ပြောလိုက်၏။

“အစ်မကြီးသိတဲ့အတိုင်း ကျွန်တော်က သတင်းစာဆရာတစ်ယောက်ပါ။ ဆရာကြီးမက်ကောလေးရဲ့ စာတွေဟာ ကျွန်တော်စာရေးဟန်ပေါ်မှာ အများကြီး ဩဇာလွှမ်းမိုးခဲ့ပါတယ်ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်က ကျွန်တော်ခရီးလမ်းအကြောင်းကို နားထောင်ရတာ ပြေပြေပြစ်ပြစ်ဖြစ်အောင် ပြောပါမယ်။ ကဲ...ဇာတ်ကြောင်းကို ပြန်ကောက်ရအောင်...။

“ဒီ မွန်ဂိုမျိုးနွယ်စုတွေကြောင့်သာမဟုတ်ရင် ကျွန်တော်ခရီးလမ်းမှာ အတားအဆီး အနှောင့်အယှက်တွေနဲ့ တွေ့ခဲ့ရမှာ မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျာ။ အမဲဆိတွေနဲ့ ညစ်ပေနေတဲ့ အဲဒီလူမျိုးနွယ်ထဲက မင်းသမီးတစ်ဦးနဲ့လည်း လက်ထပ်ခဲ့ရမှာမဟုတ်ဘူး။ လူမျိုးစုချင်းဖြစ်ပွားတဲ့ တိုက်ပွဲတွေနဲ့ ရေခဲသမင်တွေခိုးယူတဲ့နေရာမှာ ကျွမ်းကျင်သူတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်ဟာ စိန့်ပီတာစဘတ်မြို့ကို အေးအေးဆေးဆေးလွယ်လွယ်ကူကူ ရောက်သွားရမယ်ခင်ဗျာ။ ခုတော့...ဒီလို အေးအေးဆေးဆေးနဲ့ မရောက်ခဲ့ဘူး”

“ဒီ လူမျိုးစု သူရဲကောင်းတွေက ပိုပြီးဆိုးမနေဘူးလား ဖရိုနာရယ်။ ဒါနဲ့...ရေခဲသမင်ခိုးတဲ့အကြောင်းတွေ၊ အမဲဆိနဲ့ ညစ်ပေနေတဲ့ မင်းသမီးကလေးတွေအကြောင်းတွေ ဆက်စမ်းပါဦး”

ရွှေတွင်းဘက်ဆိုင်ရာ တိုင်းမင်းကြီးကတော်က စိန့်ဗင်ဆင့်အား ပြုံး၍ တိုက်တွန်းလိုက်၏။ စိန့်ဗင်ဆင့်က ဖရိုနာထံမှ ဆက်ပြောခွင့် တောင်းလိုက်သလို စောင်းငဲ့ကြည့်ပြီးမှ...

“ဝင်ရိုးစွန်းကမ်းခြေတစ်လျှောက်မှာ နေတဲ့သူတွေကတော့ အက်စကီး မိုး မျိုးနွယ်က ဆင်းသက်လာတဲ့ လူမျိုးတွေပဲ။ ဒီလူတွေဟာ ပျော်ပျော်ပါးပါး နေတတ်တဲ့သဘာဝရှိတယ်။ ရန်မလိုဘူး။ သူတို့ကိုယ်ကို သူတို့

‘အိုကီလီရွန်’ ဒါမှမဟုတ် ‘ပင်လယ်လူ’လို့ ခေါ်ကြတယ်။ သူတို့ဆီက ခွေးတွေ၊ ရိက္ခာတွေ ကျွန်တော်ဝယ်တယ်။ သူတို့ကလည်း ကျွန်တော်ကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဆက်ဆံပြုစုကြတယ်။

“ဒါပေမဲ့ သူတို့ဟာ ချောင်ချူယင်လို့ခေါ်တဲ့ အတွင်းပိုင်းမှာနေတဲ့ လူမျိုးစုတွေရဲ့ လက်အောက်ခံတွေ ဖြစ်နေကြတယ်။ အတွင်းပိုင်းမှာနေတဲ့ လူမျိုးစုကို ‘သမင်လူ’လို့ ခေါ်ကြတယ်။

“ ‘သမင်လူ’မျိုးစုတွေဟာ ရိုင်းစိုင်းတယ်၊ နှိမ်နင်းလို့မရနိုင်လောက်အောင် ကြမ်းတမ်းတယ်။ မွန်ဂိုရိုင်းတွေလိုပဲ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့အပြင် မွန်ဂိုရိုင်းတွေထက် နှစ်ဆတိုးပြီး ဆိုးသေးတယ်။

“ကျွန်တော်က ပင်လယ်ကမ်းခြေပိုင်းကနေပြီး ရှေ့ကို ခရီးဆက်လိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ‘သမင်လူ’တွေဟာ ကျွန်တော်ကို ဝိုင်းဖမ်းပြီး ကျွန်တော်မှာပါလာတဲ့ ကုန်တွေ ယူကြရုံမက...ကျွန်တော်ကို ကျွန်အဖြစ်ထားလိုက်ကြတော့တယ်”

“အဲဒီမှာ ရုရှလူမျိုးတွေ မရှိဘူးလားဟင်”
ရွှေတွင်းဘက်ဆိုင်ရာ တိုင်းမင်းကြီးကတော်က မေးလိုက်သည်ကို စိန့်ဗင်ဆင့်က...

“ရုရှတွေလား၊ သမင်လူမျိုးစုတွေနေတဲ့ ဒေသမှာ ရုရှတွေ မရှိပါဘူးခင်ဗျာ၊ ပထဝီဝင်အရဆိုရင် သမင်လူမျိုးစုတွေနေတဲ့ ဒေသဟာ ဇာဘုရင်ပိုင်နက်တစ်ခုပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ နိုင်ငံရေးအရဆိုရင်တော့ သမင်လူမျိုးစုတွေဟာ ဇာဘုရင်ရဲ့နာမည်ကိုတောင် ကြားဖူးကြမယ်မထင်ပါဘူးဗျာ။

“ဆိုက်ဗေးရီးယား အရှေ့မြောက်ဘက် အတွင်းပိုင်းဒေသဟာ မြောက်ဝင်ရိုးစွန်းရဲ့ အမှောင်ထုထဲမှာ ဖုံးကွယ်နေတဲ့ ဒေသပါ။ ဘယ်သူကမှ ဘယ်လိုလုပ် မသိရတဲ့ဒေသပါခင်ဗျာ။ အဲဒီဒေသကို ရောက်ဖူး ပေါက်ဖူးတဲ့လူ မပြောစလောက်တော့ ရှိပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ ဒီလူတွေဟာ ဘယ်တော့မှ

ပြန်မလာတဲ့လမ်းကို လိုက်သွားကြရတာချည်းပဲ”

“ဒါဖြင့် ရှင်ကကော”

“ကျွန်တော်ကတော့ ကံကောင်းလို့ ခြွင်းချက်ထဲမှာပါသွားတဲ့လူပါ။ ကျွန်တော့်ကို ဘာကြောင့် မပြန်လမ်းကို မပို့ကြတာလဲဆိုတာ ကျွန်တော်လည်း မသိဘူး။ ဒီအတိုင်းပဲ ဖြစ်လာခဲ့တာပဲ။

“အစမှာတော့ ကျွန်တော့်ကို ယုတ်ယုတ်မာမာကို နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းကြတယ်။ မိန်းမတွေရော၊ ကလေးတွေရော ကျွန်တော့်ကို ဝိုင်းပြီး ရိုက်ကြ နှက်ကြတယ်။ ပိုးကောင်တွေ တရွရွတက်နေတဲ့ အဝတ်အစားကို ဝတ်ခိုင်းတယ်။ စားကြွင်းစားကျန်ကိုသာ ကျွေးတယ်။ သူတို့မှာ သနားတယ်ဆိုတာ မရှိပါဘူး။ ကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီဒဏ်တွေကိုခံပြီး အသက်ရှင်လာတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်လည်း ပြောမပြနိုင်သလောက်ပါပဲ။

“ကျွန်တော်ဟာ သူတို့ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်တာ မခံနိုင်လွန်းလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေမယ်လို့ မကြာခဏ ကြံမိတယ်။ အဲဒီအချိန်တုန်းက အဲဒီ သေကြောင်းကြံလို့ မဖြစ်ခဲ့တာဟာ ကျွန်တော်ဟာ အညှဉ်းခံရလွန်းလို့ 'ကြောင်' သွားတာရယ်၊ တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်လို ဖြစ်သွားတာရယ်ကြောင့် ဖြစ်နိုင်တယ်။

“လူတစ်ကိုယ်လုံးမှာ တစ်ဝက်လောက်က ငရဲခဲလို့ ခဲနေတယ်။ အစာကလည်း လုံးလုံးငတ်နေသလောက်နီးနီး။ ပင်ပန်းဆင်းရဲလိုက်တာကလည်း ပြောမပြနိုင်အောင်၊ သတိလစ်သွားအောင် အရိုက်ခံရတာကလည်း အကြိမ်ပေါင်းမရေမတွက်နိုင်။ ဒီတော့ ကျွန်တော်ဟာ တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင် လို့တောင် မခေါ်နိုင်တဲ့ဘဝမျိုး ရောက်နေရတော့တယ်။

“ဒီအကြောင်းတွေကို ပြန်ပြောင်းကြည့်မယ်ဆိုရင် အဖြစ်အပျက် တော်တော်များများဟာ အိပ်မက်လိုတောင် ထင်စရာပါပဲ။ ကျွန်တော်မမှတ်မိတော့တဲ့ အကြောင်းတွေလည်း အများကြီးရှိလိမ့်ဦးမယ်။ ကျွန်တော့်ကို

စွပ်ဖားတစ်စီးမှာချည်ပြီး စန်းတစ်ခုကနေ နောက်တစ်ခု၊ လူမျိုးတစ်စုကနေ တခြားစုဆီကို ကြိုးနဲ့ဆွဲပြီး ခေါ်သွားတာကိုတော့ ခပ်ရေးရေးမှတ်မိနေသေးတယ်။

“ခြင်သေ့တွေ၊ ဆင်တွေ၊ လူရိုင်းတွေကို ကျွန်တော်တို့က လှည်းနဲ့ တင်ပြီး မြို့စဉ် ရွာစဉ် လျှောက်ပြသလိုပါပဲ။ ပြီးငင့စရာကောင်းပြီး အင်မတန်အေးတဲ့ ဒီဒေသမှာ ကျွန်တော့်ကို အစုန်အဆန် အပြန်ပြန် ကြိုးနဲ့ဆွဲပြီး ခေါ်သွားကြတာ ခရီးဘယ်လောက် ရောက်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်ဖြင့် မှန်းကို မှန်းလို့မရနိုင်တော့ဘူး။ ထောင်နဲ့ချီပြီးရှိတဲ့ မိုင်ပေါင်း အများကြီးပဲ ဖြစ်ရမှာပဲ။

“ကျွန်တော် မေ့မော့သွားရာက ပြန်သတိလည်လာပြီးတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်တော်သိရတာကတော့ ကျွန်တော့်ကို စပြီးဖမ်းသွားတဲ့နေရာက နေပြီး အနောက်ဘက်ကို မိုင်တစ်ထောင်တိတိအထိ ရောက်နေပြီဆိုတဲ့ အချက်ပါပဲ။

“အဲဒီအချိန်ဟာ နွေဦးပေါက်ချိန်။ ကျွန်တော်ဟာ မေ့ကမ္ဘာကြီးဆီကို အလည်အကြာကြီးသွားနေရာက ရုတ်တရက် ပြန်ရောက်လာသလို ဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကို ကျွန်တော် ပြန်ကြည့်လိုက်တော့ ရေခဲသမင်ကရတဲ့ သားရေကြိုးတစ်ချောင်း ကျွန်တော့်ခါးမှာ ရစ်ချည်ထားပြီး အဲဒီကြိုးရဲ့ အစတစ်ဖက်ကိုတော့ စွပ်ဖားတစ်စီးရဲ့ နောက်ဘက်မှာ ချည်ထားတာ တွေ့ရတယ်။

“ဒီကြိုးစကို ကျွန်တော်ဟာ လက်နှစ်ဖက်နဲ့ မျောက်တစ်ကောင်လို့ ဆွဲပြီး စွပ်ဖားနောက်က တကောက်ကောက်လိုက်ခဲ့တာ ဖြစ်ရမယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံး စုတ်ပြဲပဲ့ရွံ့နေပြီး အနာတွေကလည်း တစ်ကိုယ်လုံးမှာ...။

“ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲတဲ့ဉာဏ်က ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲ ဝင်လာတယ်။

သူတို့လက်ခုပ်ထဲကရေ ဖြစ်နေတဲ့ ကျွန်တော်ဟာ သူတို့အလိုကျ အသုံးတော်ခံဖို့ပဲ။ ကျွန်တော်ဟာ သူတို့အလိုကျအောင် လိုက်ပြီးလုပ်တယ်။ ကျေးကျွန်တစ်ယောက် ပီသအောင် အသုံးတော်ခံပြတယ်။

“အဲဒီညကျတော့ ကျွန်တော်က ကပြတယ်။ သီချင်းဆိုပြတယ်။ မည်းမှောင်တဲ့ကမ္ဘာထဲကို နောက်ပြန်မရောက်အောင် နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းတာ မခံရအောင် လုပ်မယ်လို့ ကျွန်တော်က ဆုံးဖြတ်လိုက်တာကိုး။

“သမင်လူမျိုးစုတွေဟာ ပင်လယ်လူမျိုးစုတွေနဲ့ ကုန်စည်ဖလှယ်လေ့ရှိကြတယ်။ ပြီးတော့ ပင်လယ်လူမျိုးစုတွေက လူဖြူတွေနဲ့ အရောင်းအဝယ်လုပ်ကြတယ်။ အထူးသဖြင့် ဝေလပင်လယ်သားကောင်တွေကို ဖမ်းဆီးလေ့ရှိတဲ့ လူဖြူတွေနဲ့ပေါ့။

“ဒီလိုရောင်းဝယ်ကြတဲ့ ပင်လယ်လူမျိုးစုအထဲက မိန်းမကြီးတစ်ယောက်ဆီက ကျွန်တော်ဟာ ဖဲထုပ်တစ်ထုပ် ရလာတယ်။ အဲဒီဖဲတစ်ဖုံနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ သမင်လူမျိုးစုကို ကျွန်တော့်ကို အံ့ဩချီးမွမ်းလာအောင် လုပ်ပြလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ ဖဲတစ်ဖုံနဲ့ ရိုးရိုးလှည့်ကွက်ကလေးတွေလုပ်ပြီး ဧည့်ခန်းဆောင်မှာ အပျင်းဖြေတဲ့နည်းမျိုးပါပဲ။ ဖဲချပ်တွေနဲ့ မျက်လှည့်ပြတဲ့သဘောမျိုးပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ကတော့ ဟန်ကိုယ့်ဖို့ဆိုတဲ့ စကားအတိုင်း တည်တည်နဲ့ ဣန္ဒြေရရ မန်းတန်မန်း၊ မှုတ်တန်မှုတ်ပြီး လုပ်ပြတာပါ။ သမင်လူမျိုးစုတွေဟာ ကျွန်တော့်ကို အထင်ကြီးသွားပြီး အံ့ဩကြ၊ ချီးမွမ်းကြနဲ့ပေါ့ဗျာ။ ဒီတော့မှ ကောင်းတဲ့အစာကလေး အဝတ်ကလေး စားလာ ဝတ်လာရပါတော့တယ်ခင်ဗျာ။

“အင်မတန်ရှည်ဝေးတဲ့ ကျွန်တော့်ခရီးသွား ဇာတ်လမ်းကို တိုတိုနဲ့ ဖြတ်ပြီး စခန်းသိမ်းရမယ်ဆိုရင်...

“တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ အရေးပါအရာရောက်တဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့တယ်။ ပထမတော့ သက်ကြီးရွယ်အိုတွေနဲ့ မိန်းမကြီး

တွေက ကျွန်တော့်ဆီကိုလာပြီး အကြံဉာဏ်တောင်းခဲ့ကြတယ်။ နောက်တော့ လူမျိုးစုအကြီးအကဲတွေကိုယ်တိုင် ကျွန်တော့်ကို ချဉ်းကပ်လာခဲ့ကြတယ်။

“ဆေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဟိုစပ်စပ် ဒီစပ်စပ် သိထားတာကလေးတွေ၊ ခွဲစိတ်ကုသမှုနဲ့ပတ်သက်ပြီး မတောက်တခေါက် တတ်တာကလေးတွေက ကျွန်တော့်ကို သူတို့လူမျိုးစုထဲမှာ ဆရာတစ်ဆူဖြစ်နေစေတော့တာပေါ့။ ဒီလိုဖြစ်လာတော့ ကျွန်တော်ဟာ သူတို့လူမျိုးစုတွေအတွက် လက်လွှတ်လို့ မရတဲ့လူတစ်ယောက် ဖြစ်လာပါတော့တယ်။

“ကျွန်တော်ဟာ ကျွန်အဆင့်ကနေပြီး လူမျိုးစုခေါင်းဆောင်တွေနေရာကို ရောက်အောင် ကြိုးပမ်းခဲ့ရတယ်။ ဒီလူမျိုးစုတွေရဲ့ ထုံးတမ်းစဉ်လာတွေနဲ့ တိုက်ရော့ခိုက်ရော့ နည်းဗျူဟာတွေကိုပါ ကျွန်တော် နားလည်လာတဲ့ နောက်ပိုင်းအချိန်မှာ ကျွန်တော်ဟာ ဒီလူမျိုးစုတွေရဲ့ ပြိုင်ဘက်ကင်းတဲ့ သြဇာအာဏာပိုင်တစ်ဦးအဖြစ်ကို ရောက်လာပါတော့တယ်။

“ဒီလူမျိုးစုတွေအတွက် ရေခဲသမင်ဟာ ရောင်းဝယ်ဖလှယ်တဲ့ နေရာမှာ ငွေပဲ။ မဏ္ဍိုင်ပဲ။ သူ့ကိုပဲ အဓိကထားပြီး ရောင်းဝယ်ဖလှယ်ကြရတယ်။ ဒီတော့ နီးစပ်တဲ့ တခြားလူမျိုးစုတွေရဲ့ ရွာတွေကို မကြာခဏ သွားရောက်လှယက်ပြီး ရေခဲသမင်တွေကို ဖမ်းယူကြတယ်။ ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း ကိုယ့်မှာရှိတဲ့ ရေခဲသမင်တွေ အလှယက် အတိုက်ခိုက်မခံရအောင် ကာကွယ်ကြရတယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော်က သမင်လူမျိုးစုတွေကို တိုက်နည်း။ ကာကွယ်နည်းနဲ့ နည်းပရိယာယ်တွေကို မွမ်းမံသင်ပေးတယ်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ခေါင်းဆောင်ပြီး တိုက်ပွဲကို ဦးစီးပေးတယ်။ ဒီတော့ အနီးအနားမှာရှိတဲ့ တခြားလူမျိုးစုတွေဟာ ကျွန်တော်တို့ကို ကြံကြံခံပြီး မတိုက်နိုင်ကြတော့ဘူး။

“ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ သြဇာတိက္ကမနဲ့ ပြည့်စုံ

တဲ့ ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့ပေမဲ့ ကျွန်တော့်လွတ်လပ်ရေးနဲ့ ဝေးနေသေးတယ်။ ဒါကလည်း တော်တော်ရယ်စရာကောင်းတာပဲ။ ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်အသုံးဝင်ပုံကို အစွမ်းကုန်ပြထားလိုက်တော့ ကျွန်တော့်ကို လက်မလွှတ်ချင်ကြတော့ဘူး။ ကျွန်တော် လွတ်သွားမှာကိုပဲ သူတို့က စိုးရိမ်နေကြတော့တယ်။

“သူတို့က ကျွန်တော့်ကို ကြင်နာမှုအပြည့်၊ ရိုသေမှုအပြည့်နဲ့ ယုယပြုစုကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်တော့မှ မျက်ခြည်ပြတ်မခံကြဘူး။ ကျွန်တော်သွားနိုင်တယ်၊ လာနိုင်တယ်၊ အမိန့်ပေးနိုင်တယ်။ ဘာမှ ချုပ်ချယ်မှုမရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့...”

“ဒါပေမဲ့ ကုန်ရောင်းကုန်ဝယ် ကုန်ဖလှယ်ဖို့သွားတဲ့ အဖွဲ့တွေ ပင်လယ်ကမ်းခြေဘက်ကို ဆင်းသွားကြလို့ရှိရင်တော့ သူတို့နဲ့အတူလိုက်သွားခွင့် ကျွန်တော် မရဘူး။ ကျွန်တော့်သွားလာလှုပ်ရှားမှုနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဒါက ချုပ်ချယ်ချက်တစ်ခုပဲ။

“အဲ...နောက်တစ်ခုကတော့ ဒါက ဒီလို၊ ထိပ်တန်းနေရာမှာ ရောက်နေတဲ့ ကျွန်တော့်အဖို့ ထိတ်စရာတစ်ခု ရှိနေတယ်။ ဖြစ်ပုံက ဒီလို...။ ထိပ်တန်းကို ရောက်နေတဲ့ ကျွန်တော်က သူတို့လူမျိုးစုတွေရဲ့ ရှိရင်းစွဲနိုင်ငံရေးပုံစံကို တိုးတက်ပြုပြင်ပြောင်းလဲရေး လုပ်ခဲ့တယ်။ ဒီလိုလုပ်ခဲ့တာမှာ ကျွန်တော့်အဖို့ ဝမ်းနည်းစရာ တွေ ရတော့တာပဲ။

“အနီးအနားမှာနေထိုင်ကြတဲ့ မျိုးနွယ်တူ လူမျိုးစုတွေနဲ့ စည်းလုံးညီညွတ်မှုရအောင်ဆိုပြီး ကျွန်တော်က လူမျိုးစုနှစ်ဆယ်၊ ဒါမှမဟုတ် နှစ်ဆယ်ကျော်ကျော်ကို အငြင်းပွားရမဲ့ ပြဿနာတွေ မပေါ်အောင်၊ စုပေါင်းဖြေရှင်းနိုင်အောင် စုစည်းပေးပြီး စုပေါင်းပြည်နယ်အဖြစ် ထူထောင်ပေးခဲ့တယ်။

“အဲဒီစုပေါင်းပြည်နယ်မှာ ကျွန်တော့်ကို အကြီးအကဲအဖြစ် တင်

မြောက်ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒုတိယအကြီးအကဲတွေထဲမှာ ဩဇာအထက်ဆုံးဖြစ်တဲ့ ‘ပီ-အန်’လို့ခေါ်တဲ့ အဘိုးကြီးက သူ့သမီးကို ကျွန်တော်က လက်ထပ်ရမယ်။ ဒါမှ သူက ဒု-အကြီးအကဲအဖြစ် လက်ခံနိုင်မယ်။ လက်မထပ်ဘူးဆိုရင်တော့ သူ့ရာထူးကိုရော အဆောင်အယောင်တွေကိုပါ ပြန်အပ်မယ်လို့ အရေးဆိုပါလေရော။

“ဒီတော့ ကျွန်တော်က သူ့သမီးကိုလည်း ကျွန်တော် လက်မထပ်ဘူး။ စုပေါင်းပြည်နယ်ပုံစံကိုလည်း မျက်ပစ်လိုက်မယ်လို့ ပြန်ပြီး အကြပ်ကိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မရပါဘူး။ ဒါနဲ့ပဲ...”

“ဒါနဲ့ပဲ ဘယ်နှယ်ဖြစ်သွားသလဲဟင်”
ရွှေတွင်းဘက်ဆိုင်ရာ တိုင်းမင်းကြီးကတော်က ပီတိဖြာသောမျက်နှာဖြင့် မေးလိုက်လေသည်။

“ဒါနဲ့ပဲ ကျွန်တော်က အစ်ဆွမ်ဂါနဲ့ လက်ထပ်လိုက်ရတာပေါ့ခင်ဗျာ။ အစ်ဆွမ်ဂါဆိုတာ ခုနကပြောခဲ့တဲ့ ဒု-အကြီးအကဲတစ်ဦးဖြစ်တဲ့ ‘ပီ-အန်’ရဲ့ သမီးပဲ။ အစ်ဆွမ်ဂါဆိုတဲ့ နာမည်အဓိပ္ပာယ်က ‘သမင်ရိုင်းမကလေး’ လို့ ဆိုပါတယ်။ သူ့ကို ကျွန်တော် နောက်ဆုံးမြင်ရတဲ့ အချိန်တုန်းက ဒီသမင်ရိုင်းမကလေးဟာ တစ်ယောက်တည်း အပျင်းပြေကစားနေတာကို တွေ့ရပြီး ရေချိုးဖို့ခေါ်တော့လည်း ရေမချိုးဘူးလို့ အတင်းငြင်းနေတာပဲ”

“အလို...ဘုရားရေ...ဆယ်နာရီတောင် ထိုးသွားပြီ”
ရွှေတွင်းဘက်ဆိုင်ရာ တိုင်းမင်းကြီးကတော် မစွက်စကိုးဗီးက ရုတ်တရက် ပြောလိုက်၏။ ဧည့်ခန်းတစ်နေရာတွင် ရှိနေသည့် တိုင်းမင်းကြီးသည် ဇနီးဖြစ်သူထံမှပြန်ရန် မျက်နှာရိပ်မျက်နှာကပြသည်ကို သတိပြုမိလိုက်သည်။

“အစ်မကြီးတော့ ဒုက္ခပဲ။ ကျန်တဲ့အပိုင်းကို ကြားရမှာမဟုတ်တော့ဘူး။ အဲဒီလူမျိုးစုတွေဆီက ဘယ်လိုလွတ်လာတယ်၊ ဘယ်လိုဖြစ်တယ်

ဆိုတာတွေလေ...။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အစ်မကြီးအိမ်ကိုတော့ ဖြစ်အောင် လာမယ်နော။ အစ်မကြီးက ကျန်တဲ့အပိုင်းကို သိပ်နားထောင်ချင်တာ”

တိုင်းမင်းကြီးကတော်နှင့် တိုင်းမင်းကြီးတို့ ဧည့်ခန်းမှထွက်သွားသော အခါ ဖရိုနာက စိန့်ဗင်ဆင့်အား...

“ကျွန်မက ရှင်ကို ကြမ်းတမ်းတဲ့ဘဝမှာ မကျင့်လည်ဖူးသေးတဲ့ လူတစ်ယောက်လို့ ထင်မိနေတာ” ဟု ပြောလိုက်၏။

ပြန်ရန်ဟန်ပြင်နေသော စိန့်ဗင်ဆင့်က...

“ကျွန်တော်က ဟန်ဆောင်ပြီး ဟိတ်ထုတ်တဲ့အလုပ်မျိုးကို မကြိုက် ဆုံးပဲ။ ဟန်ဆောင်တာ၊ ဟိတ်ထုတ်တာဟာ ရင်းနှီးမှုမရှိ၊ သစ္စာမရှိတာ ကို ပြတာပဲ။ ဟန်ဆောင်တာ ဟိတ်ထုတ်တာကတော့ လွယ်ပါတယ်ဗျာ။ ဒီနယ်မြေမှာ ကြာကြာနေဖူးတယ်ဆိုတဲ့ လူကြီးတွေကိုပဲ ကြည့်လေ။ ဒီလူ ကြီးတွေက သူတို့ကိုယ်ကို သူတို့ အချဉ်ပေါက်နေတဲ့ မုန့်ညက်လို့ ဂုဏ် ယူပြီး ခေါ်နေကြတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ခေါ်သလဲဆိုတော့ ဒီနယ်မြေမှာ သူတို့ တော်တော်ကြာအောင် နေဖူးကြလို့တဲ့။ ဒီနယ်ထဲမှာပဲ ပေါက်ဖွားကြီးပြင်း ပြီး ဒီနယ်ထဲမှာပဲ ကျင့်လည်ကျက်စားပြီး ဒီနယ်အတွက် ဂုဏ်တက်အောင် လုပ်ခဲ့ကြလို့တဲ့။ သူတို့ကသာ မသိတာ၊ ဒီလိုပြောနေတာဟာ ဟိတ်ထုတ် နေတာ။ သူတို့က ထင်ပေါ်အောင် ဘယ်လိုပဲအော်နေနေ၊ ဟိတ်ထုတ်နေ တာပဲဖြစ်တယ်။ မုသားအိုးထဲမှာ ဇောက်ထိုးမတ်တတ် ရပ်ပြနေတာပဲ ဖြစ်တယ်”

“ရှင်ပြောတာတွေအားလုံး မှန်တယ်လို့တော့ ဆိုနိုင်မယ်ထင်ပါဘူး။”
ဖရိုနာက သူ့စိတ်ထဲတွင် ကြိတ်၍ ဂုဏ်ပြုထားသော လူကြီးများ ဘက်မှ ကာကွယ်၍ပြောနေသည်။

“ရှင်ပြောတာကို ယေဘုယျအနေနဲ့တော့ လက်ခံပါတယ်။ ကျွန်မက လည်း ဟိတ်လုပ်တာ၊ ဟန်လုပ်တာကို မကြိုက်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ တကယ့်

ရှေးမိနောက်မိ လူကြီးတွေရဲ့ လုပ်ဆောင်ချက်တွေကတော့ ဘယ်နေရာ၊ ဘယ်ဒေသ၊ ဘယ်လိုအခြေအနေမျိုးမှာမဆို ထူးကို ထူးခြားနေမှာ အမှန်ပါ ပဲ။ ဒီထူးခြားချက်ဟာ ဒီလူကြီးတွေရဲ့ ကိုယ်ပိုင် မူလ ထူးခြားချက်တွေပါ။ ဒါဟာ ဒီလိုလူကြီးတွေရဲ့ သူတို့မူ သူတို့ဟန်နဲ့ ဖော်ထုတ်ချက်တွေပါပဲ။ ဒီလိုထူးခြားချက်တွေ လုပ်ပြနိုင်အောင်လည်း ဒီလူကြီးတွေဟာ နိုင်ငံသစ် တွေကို သွားကြတာပါ။ သာမန်ရိုးရိုးလူတွေကတော့ အိမ်က တစ်ဖဝါးမှ မခွာကြပါဘူးရှင်”

“ဖရိုနာပြောတဲ့စကားတွေကို ကျွန်တော် ထောက်ခံတယ်။ ဖရိုနာနဲ့ သဘောချင်းသိပ်တူတယ်”

စိန့်ဗင်ဆင့်က လွယ်လွယ်ဖြင့်ပင် ဖရိုနာစကားနှင့် လိုက်လျောညီ အောင် စကားတုံ့ပြန်နေ၏။

“ကျွန်တော်ပြောလိုက်တာကလည်း လူကြီးအားလုံးကို သိမ်းကျုံးပြီး ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး။ ပြောဖို့လည်း မရည်ရွယ်ပါဘူး။ လူကြီးတွေအထဲ က နှမ်းဖြူးပြီး ဟိတ်ဟန်ထုတ်နေသူတွေကိုသာ ရည်ရွယ်တာပါ။ အဓိကကတော့ ဖရိုနာပြောသလို ဒီလူကြီးတွေဟာ ရိုးသားတယ်။ သစ္စာ စောင့်တယ်။ သူတို့ပင်ကိုသာဘဝအတိုင်း ပြောတတ် ဆိုတတ်တယ်။ ဒီအတိုင်းပါပဲခင်ဗျာ...”

“ဒါဖြင့် ကျွန်မတို့ ရန်ဖြစ်စရာ မလိုတော့ဘူးပေါ့။ စကားများ အငြင်းပွားစရာ မလိုတော့ဘူးပေါ့နော်။”

“ရှင်မသွားခင် ရှင်ကိုပြောရဦးမယ်။ နက်ဖြန်ညနေ ရှင် လာနိုင်သလို မလာ။ ကျွန်မတို့ နာတာလျှပ်ပွဲတော်အတွက် ဇာတ်ကမလို့ စီစဉ်နေကြ တယ်။ ကျွန်မတို့ကို ရှင် ကောင်းကောင်းအကူအညီပေးနိုင်မယ်ဆိုတာ ကျွန်မ သိပါတယ်။”

“နို့ပြီး ရှင်အတွက် စိတ်မပျော်စရာ မဖြစ်ပဲလည်း မနေပါဘူး။”

လူငယ်လူရွယ်တွေအားလုံးကလည်း စာတံကဖို့ စိတ်ဝင်စားနေကြတယ်။ အရာရှိအရာခံတွေရော၊ ရဲအရာရှိတွေရော၊ သတ္တုတွင်းအင်ဂျင်နီယာတွေရော လူကြီးလူကောင်း ကြမ်းပိုးတွေရော၊ အားလုံးပါပဲလေ။ မိန်းမချောကလေးတွေဆိုရင်လည်း ဒီအတိုင်းပဲ။ ရှင် သူတို့အားလုံးကို သဘောကျမှာပါ။”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျမှာ သေချာပါတယ်”

စိန့်ဗင်ဆင့်က ဖရိုနာ၏လက်ကိုဆွဲ၍ နှုတ်ဆက်ရင်း ပြောမေးမေးလိုက်၏။

“နက်ဖြန်လို့ ဖရိုနာက ပြောတယ်မဟုတ်လား။”

“နက်ဖြန် ညနေ ဝှတ်နိုက်”

ဖရိုနာသည် စိန့်ဗင်ဆင့်အား အိမ်တံခါးဝအထိ လိုက်ပို့ပြီးနောက် မိမိအိပ်ခန်းရှိရာသို့ ပြန်အလာတွင် နှုတ်မှ ကျူးရင့်လိုက်မိသည်။

“သိပ် သတ္တိကောင်းတဲ့လူ မျိုးနွယ်ထဲမှာတော့ တောက်ပြောင်တဲ့ ခံပဲ”

[၉]

“ဒေါ်ဆင်မြို့” ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးလောကတွင် ဂရီဂေါ်ရီ စိန့်ဗင်ဆင့်သည် အရေးပါအရာရောက်သော လူတစ်ယောက်အဖြစ် လျင်မြန်စွာ ရောက်ရှိသွားခဲ့တော့၏။

စုပေါင်းဖွဲ့စည်းထားသော သတင်းစာတိုက်များ အသင်း၏ ကိုယ်စားလှယ် သတင်းစာဆရာတစ်ယောက်အဖြစ် ဤနယ်မြေဒေသသို့ စိန့်ဗင်ဆင့်ရောက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သူ့ထံတွင် အကောင်းဆုံးသော ထောက်ခံစာများနှင့် အရင်းနှီးဆုံးသော မိတ်ဆက်စာများ ပါရှိလာသည်ဖြစ်ရာ စိန့်ဗင်ဆင့်သည် ဒေါ်ဆင်မြို့

လူမှုဆက်ဆံရေး အသိုင်းအဝိုင်း၌ အချိန်မကြာမီအတွင်း ရေပန်းစားလာသူ တစ်ယောက်ဖြစ်လာခဲ့သည်မှာ မထူးဆန်းတော့။

စိန့်ဗင်ဆင့်သည် ကမ္ဘာအနှံ့အပြားလှည့်၍ ခရီးသွားခဲ့ဖူးသူ ဖြစ်ကြောင်း၊ ကမ္ဘာမြေပြင်တစ်ဝှမ်းလုံးလိုလိုတွင် မလုပ်ဖူး၊ မကိုင်ဖူး၊ မကြံစည်ဖူးသော အလုပ်ဟူ၍ပင် ရှိမည်မထင်ကြောင်းဖြင့် စိန့်ဗင်ဆင့်နှင့်ပတ်သက်သော သတင်းစကားများက ရပ်ကွက်အနှံ့အပြားတွင် တီးတိုးသဘောမျိုးဖြင့် ပျံ့နှံ့လျက်ရှိနေလေသည်။

စိန့်ဗင်ဆင့်သည် ကမ္ဘာတစ်ခွင်ကို ပြုပြင်အောင် လှည့်ဖူးသူ၊ ဘဝတိုက်ပွဲများကို ရင်ဆိုင်ခဲ့ဖူးသူတစ်ဦးဖြစ်လင့်ကစား သူသည် ဤအကြောင်းများနှင့်ပတ်သက်၍ ဟိတ်ထုတ်ဟန်ထုတ်ကာ ကြွားဝါပြောဆိုလေ့ရှိသူ တစ်ယောက်မဟုတ်။ စိတ်ထားနူးညံ့၍ ပလွားခြင်းကင်းသူဖြစ်သည်ဟူသော သတင်းကလည်း လေညင်းနှင့်အတူ သာသာယာယာ ပျံ့နှံ့နေ၏။

စိန့်ဗင်ဆင့်သည် မည်မျှစိတ်ထားနူးညံ့၍ မည်မျှပလွားခြင်းကင်းသည်ဟုဆိုလျှင် သူ၏အပေါင်းအသင်း ယောက်ျားများကပင် စိန့်ဗင်ဆင့်၏ သတ္တိရဲစွမ်းကို အကြောင်းပြုကာ ရဲစိတ်ရဲမာန် တက်ကြွလာခြင်းမရှိဟူ၍လည်း သတင်းစကား ပြန့်ပွားနေ၏။

ဤနယ်မြေဒေသသို့ သတင်းစာတိုက်များ၏ ကိုယ်စားလှယ် သတင်းစာဆရာအဖြစ် ရောက်ရှိလာခဲ့သည်တွင် စိန့်ဗင်ဆင့်သည် သိဟောင်းကျမ်းဟောင်းများနှင့် အမှတ်မထင် ဒေါ်ဆင်မြို့တွင် ပြန်လည်တွေ့ရှိခဲ့လေသည်။

ဖရိုနာ၏ ဖခင် ဂျက်ကော့ဝဲစ်ကိုဆိုလျှင် စိန့်ဗင်ဆင့်သည် ဘာရင်ရေလက်ကြားကို ဖြတ်မကျော်မီ စိန့်မိုက်ကယ်မြို့၌ တွေ့ဆုံခဲ့ဖူး၏။

ထို့နောက် တစ်လ သို့မဟုတ် တစ်လကျော်ကျော်ခန့်ကြာသောအချိန်တွင် ဘုန်းတော်ကြီး ဘာနမ်သည် မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဒေသမှ အထက်အညာ

ပိုင်းရှိ သာသနာပြုဆေးရုံတွင် တာဝန်ယူရန် လာခဲ့သောအခါ စိန့်ဗင်ဆင့်အား စိန့်မိုက်ကယ်မြို့၏ မြောက်ဘက် မိုင်နှစ်ရာခန့်အကွာတွင် တွေ့ကြုံဆုံဆည်းခဲ့လေသည်။

ရဲတပ်ဖွဲ့မှ ရဲဘော်ကြီးအလက်ဇန္ဒာဆိုလျှင် စိန့်ဗင်ဆင့်နှင့် ပီကင်းမြို့ရှိ ဗြိတိသျှသံအဖွဲ့ရုံးတွင် ပခုံးချင်းတိုက်၍ နေခဲ့ဖူးသူဖြစ်သည်။

“ဒေါ်ဆင်မြို့”တွင် အနေကြာခဲ့သော လူကြီးလူကောင်းတစ်ဦးဖြစ်သူ မစ္စတာတိဘဲဆိုလျှင် စိန့်ဗင်ဆင့်အား လွန်ခဲ့သော ကိုးနှစ်က ယူကွန်တပ်စခန်းတွင် တွေ့ဆုံဖူးခဲ့သည်။

သို့ဖြစ်၍ ရဲဖန်ရဲခါ အလည်လာတတ်သော သူစိမ်းတစ်ရပ်ခန့်များကိုပင် ကြိုဆိုလက်ခံခဲ့သော “ဒေါ်ဆင်မြို့”သည် လွန်ခဲ့သော ကိုးနှစ်ခန့်က စ၍ ဤနယ်မြေဒေသသို့ ရောက်ဖူး ပေါက်ဖူး နေထိုင်ဖူးသော စိန့်ဗင်ဆင့်အား ဝမ်းပမ်းတသာ ပူဇွန်းလှိုက်လှဲစွာ ကြိုဆိုလျက်ရှိနေပါသတည်း။

စိန့်ဗင်ဆင့်အား လှိုက်လှဲစွာ ကြိုဆိုသူများအထဲတွင် အမျိုးသမီးပရိသတ်က အများဆုံးဖြစ်၏။

နှစ်ခြိုက်ရွှင်လန်းစရာများကို မြေတောင်မြောက်ပေးသူနှင့် ပျော်မြူးဖွယ်ရာများကို စည်းရုံးပေးတတ်သူဖြစ်သည့်အလျောက် စိန့်ဗင်ဆင့်သည် ပျော်ပွဲ ရွှင်ပွဲ ဧည့်ခံပွဲများ ကျင်းပရာ၌ ခေါင်းဆောင်နေရာကို ရယူလာနိုင်ခဲ့၏။ မည်သည့်ပွဲလမ်းသဘင်မျှ စိန့်ဗင်ဆင့်မပါဘဲ မပြည့်စုံဟူ၍လည်း ဒေါ်ဆင်မြို့တစ်မြို့လုံးက ထင်မှတ်လာကြ၏။

သူသည် ကပ္ပသဘင်၊ ပျော်ပွဲသဘင်များ၌ လာရောက်အကူအညီပေးခြင်းမဟုတ်ဘဲ၊ သူ့ကိုယ်တိုင်ဦးစီးလျက် စိတ်ရောကိုယ်ပါ ထထကြွကြွ လုပ်ကိုင်ပေးတတ်သူဖြစ်သည်။

နာတာလျားပွဲတော်အချိန်တွင် ဇာတ်ပွဲတစ်ခုကို ရုံတင်ရန် စီစဉ်နေသော ဖရိုနာဝဲစ်က ပြဇာတ်ဆရာကြီး အစ်(ဘ)ဆင်၏ ပြဇာတ်တစ်ခုကို တင်ဆက်

ပြသရန် အာရုံစောနေလေသည်။

ဖရိုနာအား သူ၏သူငယ်ချင်းများက အစ်(ဘ)ဆင်ရူး ရူးနေသည်ဟု ပြောနေကြ၏။

သို့ဖြစ်၍လည်း ပြဇာတ်ဆရာကြီး အစ်(ဘ)ဆင်၏ “ဒေါ်စဟော့ကစ်” ခေါ် မိန်းမလှပေဟော ပြဇာတ်ကို ရုံတင်ကပြရန် အများသဘောတူ ရွေးချယ် သတ်မှတ်လိုက်ကြလေသည်။

‘မိန်းမလှပေဟော’ပြဇာတ်တွင် ဖရိုနာက ပြဇာတ်မှ သရုပ်ဆောင်မင်းသမီးဖြစ်သူ ‘နီရာ’၏အခန်းကို ကပြရမည်ဖြစ်ပြီး ဇာတ်အဖွဲ့တွင် တာဝန်ယူထားသော ဗင့်ကောလစ်က ပြဇာတ်မှ သရုပ်ဆောင်မင်းသား ‘တော်ဘဲလ်’၏အခန်းကို ပါဝင်ကပြရမည်ဖြစ်၏။

သို့ရာတွင် ဗင့်၏ကပ္ပအဖွဲ့ပေါ်တွင် စိတ်ဝင်စားမှု လျော့ပါးမှုကြောင့်လည်းကောင်း၊ လုပ်ငန်းဘက်ဆိုင်ရာတွင် မအားမလပ်နိုင်အောင် ဖြစ်နေရပါသည်ဟူသော အကြောင်းပြချက်ကြောင့်လည်းကောင်း ‘တော်ဘဲလ်’၏ နေရာတွင် စိန့်ဗင်ဆင့်အား အတိုက်အခံမရှိ ရွေးချယ်လိုက်ကြလေသည်။

ဗင့်သည် ဇာတ်တိုက်ရာသို့ တစ်ကြိမ်သာ ရောက်လာနိုင်ခဲ့၏။ ထိုသို့လာရာတွင်လည်း ဇာတ်တိုက်ရာသို့ အချိန်မီရောက်အောင် မိုင်လေးဆယ် ခရီးကို အပြင်းနှင့်၍ လာခဲ့ရ၏။

ထိုနေ့ညက ဇာတ်တိုက်သည့်အခန်းမှာလည်း သရုပ်ဆောင်မင်းသမီး ‘နီရာ’အား သရုပ်ဆောင်မင်းသားဖြစ်သူ ‘တော်ဘဲလ်’က မင်းသမီးအား ဖက်လိုက် ပွေ့လိုက် ကျီစယ်လိုက် မကြာခဏ လုပ်ပေးရသည့်အခန်းဖြစ်လေသည်။

ဤဇာတ်တိုက်ခန်းကို ‘တော်ဘဲလ်’အဖြစ် တစ်ကြိမ်သာ သရုပ်ဆောင်ပြီးနောက် ဗင့်ကောလစ်သည် ဇာတ်တိုက်ရာသို့ နောက်ထပ် တစ်ခါမျှ ရောက်မလာတော့။

ဗဠိကောလစ်က အလုပ်များသည်ဟု ဆိုခြင်းမှာ အမှန်ပင်ဖြစ်၏။ ရွှေတွင်းရှိနိုင်မည့် နယ်မြေအရပ်ရပ်ကို ခရီးကြမ်းနှင့်လျက် စုံစမ်း ရှာဖွေ ရသည့်ရက်က များနေ၏။ ခရီးမထွက်ဖြစ်သည့် နေ့များတွင်လည်း ဖရိုနာ ၏ ဖခင် ဂျက်ကော့ဝဲစ်၊ အမေရိကန် သတ္တုတွင်းများတူးဖော်ရေးတာဝန်ခံ ကိုယ်စားလှယ် ဗိုလ်မှူးကြီးထရက်ဝေးတို့နှင့်အတူ ရွှေတူးဖော်ရရှိနိုင်မည့် နေရာများနှင့်ပတ်သက်၍ ဆွေးနွေးညှိနှိုင်း အကြံယူနေရသည်နှင့်ပင် အချိန် ကုန်နေ၏။

ဤသို့ဆွေးနွေးညှိနှိုင်းရာမှ ဗဠိကောလစ်အနေဖြင့် သိရှိလာရသော အချက်တစ်ချက်မှာ ဝင်ရိုးစွန်းနယ်မြေဒေသတစ်လျှောက်၌ ဂျက်ကော့ဝဲစ် ပိုင်ဆိုင်သည့် သတ္တုတွင်းများ၏ တန်ဖိုးတစ်ခုတည်းသည်ပင်လျှင် သန်း ပေါင်းများစွာချီ၍ ရှိနေသည်ဟူသော အချက်ပင်တည်း။

ဗဠိကောလစ်သည် အခြေခံအားဖြင့် အလုပ်သမားနှင့် အလုပ်မှန်သမျှ ကို လုပ်သူဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ရွှေတွင်းတူးဖော်ရေးလုပ်ငန်းနှင့် ပတ်သက် ၍မူ မိမိတွင် စာတွေ့အင်အားသာရှိလျက် လက်တွေ့အင်အား နည်းပါးနေ ကြောင်း ဆွေးနွေးညှိနှိုင်းရာမှ သိရှိလာခဲ့၏။

သို့ဖြစ်၍လည်း ဗဠိကောလစ်သည် မိမိ၏ လက်တွေ့အရည်အချင်း တိုးတက်လာရန်အတွက် အလုပ်ကို ပို၍ ကြိုးစားသည်။ မိမိကဲ့သို့ လက် တွေ့ အရည်အချင်းနည်းပါးသူ တစ်ယောက်အား ဗြိတိသျှသတ္တုတွင်း ကုမ္ပဏီများ၏ တာဝန်ခံကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် စေလွှတ်ခြင်းကို အံ့ဩနေမိ သည်။

သတ္တုတူးဖော်ရေးနှင့်ပတ်သက်၍ ဝါရင့်အင်ဂျင်နီယာကြီးဖြစ်သော ဗိုလ်မှူးကြီးထရက်ဝေးသည် ဗဠိ၏ စိတ်သဘောထားနှင့် လုပ်ရည်ကိုင်ရည် ကို သဘောကျနေသည်။

လက်တွေ့ဘက်တွင် အင်အားနည်းနေလင့်ကစား၊ ဗဠိ၏ ရိုးသားမှု

ပွင့်လင်းမှုနှင့် အလုပ်ကြီးစားမှုကို သဘောကျသည်။ သင်လိုက်ပြလိုက်လျှင် တတ်လွယ် နာယူလွယ်သော ဗဠိ၏အရည်အသွေးကိုလည်း အံ့ဩသည်။

မည်သူ့ထံမှ အလုပ်မလုပ်လို၊ မိမိဘာသာမိမိ လုပ်လိုသည်ဟု ကြွေး ကြော်ထားသော ဒဲလ်ဘစ်ရှော့သည် ဗဠိကောလစ်ထံသို့ အလုပ်လုပ်ရန် သွားခဲ့၏။ ဗဠိထံတွင် အလုပ်ဝင်၍လုပ်ခြင်းအားဖြင့် မိမိ၏ တစ်ကိုယ်တော် ရွှေတွင်းရှာဖွေတူးဖော်သည့်အလုပ်ကို ပို၍လုပ်နိုင်ရမည်ဟု ဘစ်ရှော့က ယုံကြည်ထားသည်။

ဘစ်ရှော့သည် ဗဠိထံ အလုပ်လုပ်ရသော်လည်း အချုပ်အချယ်ဟူ၍ မရှိသလောက်ပင်။ ဘစ်ရှော့၏တာဝန်မှာ ခွေးကောင်းတစ်အုပ်ကို ခေါ် လျက် လိုအပ်သည့် အကောင်းဆုံးကိရိယာကိုယူကာ စွပ်ဖားတစ်စီးဖြင့် ချောင်းအလျှိုလျှို မြောင်းအထပ်ထပ် မြစ်ကမ်းအသွယ်သွယ်သို့ သွားရောက် ကာ ရွှေကျင်၍ရနိုင်မည့်နေရာ၊ ရွှေထွက်မည့်တွင်းတို့၏ အခြေအနေကို လေ့လာရန်ဖြစ်သည်။

ဤသို့ လေ့လာရန် သွားရောက်ခြင်းသည်ပင်လျှင် ဘစ်ရှော့၏ ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းဖြစ်သော တစ်ကိုယ်တော်ရွှေတူးဖော်ခြင်းအလုပ်ကို များစွာ အထောက်အကူရစေလေသည်။

ဘစ်ရှော့သည် ရွှေကျင်၍ရနိုင်မည့်နေရာများ၊ ရွှေရိုင်းတူးဖော်၍ တွေ့နိုင်မည့်နေရာများ၏ အမျိုးမျိုးသော အခြေအနေ လက္ခဏာများကို လေ့လာသည်။ မှတ်သားသည်။ နွေရာသီရောက်လျှင် ပျော်ကျနေသော နှင်းခဲအောက်မှ မြေကြီး၏ထူးခြားသော သဘာဝအသွင်အပြင် အနေအထား ကို စိစစ်သည်။ ချောင်း၏ကြမ်းပြင်တစ်ခုမှ ဘေးသို့ စောင်းစွေကျသွား သည့် နေရာအထိ စီးဆင်းနေသော ရေကြောင်းလမ်းကိုလည်းကောင်း၊ ထိုရေကြောင်းလမ်း အစပြုသည့်နေရာကိုလည်းကောင်း လေ့လာမှတ်သား သည်။

ဗင်ကောလစ်သည် အလုပ်ရှင်ကောင်းတစ်ဦးဖြစ်၏။ သူ့အလုပ်သမားကို အခကောင်းကောင်းပေးသည်။ သူက အလုပ်ကို ကြိုးစားလုပ်သကဲ့သို့ သူ့အလုပ်သမားကိုလည်း ကြိုးစားလုပ်ရန် လိုလားသည်။

သူ့လက်အောက်၌ အလုပ်လုပ်သော အလုပ်သမားများတွင် သူနှင့်အတူ အလုပ်လုပ်ရင်း လူလားမြောက်ကာ ဘဝရင့်ကျက်မှုရလာပြီး သူ့လက်အောက်တွင်ပင် ဆက်လက်လုပ်ကိုင်နေသူများ ရှိသကဲ့သို့ သူ့လက်အောက်မှ ထွက်သွားကြပြီးနောက် ဗင်ကောလစ်အကြောင်း မကောင်းပြောသူများလည်း ရှိ၏။

ဗင်၏ အလုပ်သမားနှင့် ဆက်ဆံရေးကဏ္ဍကို ဂျက်ကော့ဝဲစ်က သတိထား၍ လေ့လာသည်။ သဘောကျသည်။ အမြဲလည်း ချီးကျူးနေတတ်သည်။

ဖခင်ဖြစ်သူ၏ ချီးကျူးပြောဆိုချက်ကို ဖရိုနာကြားရသည့်အခါတိုင်း ပီတိဖြာမိပေ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဖခင်နှစ်သက်သည့်အရာကို သမီးကပါ နှစ်သက်တတ်ကာ ချီးကျူးခံရသူမှာ ဗင်ကောလစ် ဖြစ်နေသောကြောင့်တည်း။

ဗင်မှာ ယခုတစ်လောတွင် အလုပ်အလွန်များနေလေသည်။ သို့ဖြစ်၍လည်း ဖရိုနာနှင့် ယခင်ကလို ခဏခဏ တွေ့ချိန်မရ။ ဖရိုနာ၏ ပိုသော အချိန်မှန်သမျှကိုသာမက အလုပ်ချိန်မှပင် ဖွဲ့၍ယူကာ မကြာမကြာ လာရောက်နေသူကား စိန့်ဗင်ဆင့်ဖြစ်လေသည်။

စိန့်ဗင်ဆင့်၏ ကြံ့ခိုင်၍ အကောင်းဘက်ကိုသာ ကြည့်တတ်သည် စိတ်ဓာတ်ကို ဖရိုနာက သဘောကျသည်။ ဖရိုနာ၏ စိတ်သဘာဝထဲတွင် ကိန်းအောင်းနေသည့် 'လူ'နှင့် စိန့်ဗင်ဆင့်က တူနေရုံသာမက ဖရိုနာနှစ်သက်နေသော မျိုးနွယ် 'စံ'တွင်လည်း စိန့်ဗင်ဆင့်က အဝင်ခွင့်ကျနေသူတစ်တောက် ဖြစ်နေလေသည်။

ဖရိုနာက စိန့်ဗင်ဆင့်အား အစပထမတွင် ဘဝခရီးကြမ်းကို မလှမ်းဖူးသူ တစ်ယောက်ဟု ထင်မှတ်နေခဲ့၏။ သို့ရာတွင် စိန့်ဗင်ဆင့်၏ ဓာတ်လမ်းကို ကြားလာခဲ့ရသောအခါ စောစောက မယုံသင်္ကာစိတ်များ ပျောက်ကုန်တော့၏။

စိန့်ဗင်ဆင့်နှင့်ပတ်သက်၍ မကောင်းပြောသူများ၏ သတင်းစကားများသည်လည်း နေလာလျှင် နှင်းပျောက်သကဲ့သို့ လွင့်ပျောက်ကုန်လေပြီ။ စိန့်ဗင်ဆင့်ရောက်ခဲ့သည်ဆိုသော နေရာဒေသများမှာ ပြောသည့်အတိုင်း မဟုတ်။ စိန့်ဗင်ဆင့်သည် အဆိုပါနေရာများသို့ မရောက်ဖူးဟု ပြောခဲ့သူများကိုယ်တိုင်ပင် ထွေးပြီးသားတံတွေး ပြန်၍မျှကာ ဟုတ်ပါသည်။ မှန်ပါသည်ဟု ဝန်ခံလာကြသည်။

ဤမျှမက 'ဘင်နော သတင်းဌာန'မှ ကိုယ်စားလှယ်သတင်းစာဆရာ 'ဟန်းဆိုလေး'နှင့် 'ဖဲယားဝဲသားသတင်းဌာန' သတင်းစာဆရာ 'ဟမ်း'တို့က စိန့်ဗင်ဆင့်ကမ္ဘာလှည့်သတင်းကို သတင်းစာများတွင် ရေးသားဖော်ပြလိုက်ကြသောအခါ စိန့်ဗင်ဆင့်ကို ဒေါ်ဆင်တစ်မြို့လုံးက အုံးအုံးကြွက်ကြွက် ချီးကျူးကြတော့၏။

သဘောတရားအရ ယုံကြည်သည်ထက် လက်တွေ့ကျကျမှ ယုံကြည်လိုသော ဖရိုနာက စိန့်ဗင်ဆင့်နှင့်တွေ့သည့်အခါတိုင်း သွေးတိုးစမ်းကာ ခုံစမ်းကြည့်သည်။ တကယ့်ဘဝကြမ်းကို လှမ်းခွဲဖူးသူဖြစ်ခဲ့သလား။ တကယ်ပင် ဘဝနာခဲ့သူ ဖြစ်သလား။ ကမ္ဘာလှည့်ခရီးနှင့်ပတ်သက်၍ ပြောသည့်အတိုင်း ရောက်ခဲ့သလား။ ဖြစ်ခဲ့သလား...ဟု။

စိန့်ဗင်ဆင့်နှင့်ပတ်သက်၍ ဖရိုနာက လက်တွေ့ကျကျ အဖြေရခဲ့သည်။ လက်တွေ့ကျကျ သိခဲ့ရသည်။ ဟုတ်သည်ချည်း။ မှန်သည်ချည်း။

ဘဝနှင့်ပတ်သက်၍ စိန့်ဗင်ဆင့်၏ သုံးသပ်ပုံက ယထာဘူတကျသည်။ နေပုံ ထိုင်ပုံ ပြောပုံ ဆိုပုံနှင့် ခံယူချက်ကလည်း ဘဝနှင့်နီးစပ်

သည်။ စိန့်ဗင်ဆင့်တွင် အမှန်ကို အမှန်အတိုင်း၊ အမှားကို အမှားအတိုင်း ပကတိအခြေအနေဖြင့် သုံးသပ်တတ်သည့် အရိုင်းစိတ် (ဝါ) အမှန်တရားကိုသာ မြတ်နိုးသည့် စိတ်က ပြင်းထန်သည်။ အမျိုးအနွယ်နှင့်ပတ်သက်လာလျှင် အောက်ကျခံချင်စိတ် လုံးဝမရှိ။ ဤစိတ်မျိုးကို ဖရိုနာက သဘောကျသည်။ မြတ်နိုးသည်။ လိုလားသည်။

သို့ဖြင့် ရှေးဦးစွာ ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့သည့် ဗင့်ကောလစ်ကလည်း အလုပ်များသဖြင့် အိမ်နားသို့ပင် ကပ်ဖော်မရသောအခါ ဖရိုနာဝံ့စံသည် စိန့်ဗင်ဆင့်နှင့် ပို၍အတွဲများနေလေတော့သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ခွေးများကိုခေါ်လျက် မကြာမကြာ လမ်းလျှောက်ထွက်လာကြ၏။ တစ်ယောက်အကြောင်းကိုလည်း တစ်ယောက်က ပို၍သိလာကြတော့သည်။

ဤသို့ ဖရိုနာက စိန့်ဗင်ဆင့်နှင့် တပူးတွဲတွဲဖြစ်နေခြင်းကို ဗင့်ကောလစ်က မနာလိုမရူစိမ့် မဖြစ်မိ။ သို့သော် အားလပ်ချိန်ကလေးများရ၍ ဖရိုနာထံ သွားရောက်လည်ပတ်သည့်အခါတိုင်း စိန့်ဗင်ဆင့်က ကြားမှဝင်၍ အနှောင့်အယှက် ပေးနေခြင်းကိုမူ ခွင့်မလွှတ်နိုင်။

အမျိုးသားက နှစ်ယောက်။ အမျိုးသမီးက တစ်ယောက်။

လူသားတို့၏ ဘဝဇာတ်ကြောင်းကို ပုံလောင်းခဲ့ကြရာ၌ သုံးပွင့်ဆိုင် အချစ်ဇာတ်လမ်းသည် ကရုဏာရသနှင့် သောကခန်းကို ဗန်းတင်၍ ပြစမြေ။

လူသားတို့၏အစ ဘဝဖြစ်စဉ်သမိုင်းတွင် အဦးဆုံးဖြစ်သည့် ဖခင်သည် အိမ်လုပ်၍ နေထိုင်သော သစ်ပင်ထက်မှ ဆင်းသက်လာပြီးနောက် မြေကြီးပေါ်တွင် ခြေနှစ်ဖက်ကိုချကာ ခေါင်းကို မတ်မတ်ထောင်လျက် လမ်းလျှောက်သည့်အချိန်မှ အစပြုခဲ့သော လွမ်းစရာ အချစ်ဇာတ်လမ်းသည် ယခု ဒေါ်ဆင်မြို့တွင်လည်း ဤအတိုင်း...။

[၁၀]

“ကျုပ်တို့တစ်တွေဟာ သီဟောင်းကျမ်းဟောင်းတွေပါ။ ဒီအကြောင်းကို ဖရိုနာကိုလည်း ပြောခဲ့ဖူးတယ်မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် ကျွန်ုပ်က သူ့ကို ပြောနေတာပါ။ မဟုတ်ဘူးလား မစ္စတာစိန့်ဗင်ဆင့်”

အင်္ဂလန်နိုင်ငံတွင် မှူးမျိုး မတ်မျိုး တစ်ဦးဖြစ်သူ ကိုဘာတင်သည် ကလွန်ဒိုက်နယ်မြေဒေသသို့ ရွှေ့တွင်းများရှာဖွေတူးဖော်ရန်အတွက် လာရောက်ခဲ့သည်ဖြစ်၏။

ဒေါ်ဆင်မြို့တွင် အနေကြာခဲ့သူဖြစ်သည့်အတိုင်း အမတ်ကြီးကိုဘာတင်သည် ဖရိုနာ၏ဖခင် ဂျက်ကော့ဝံ့စံနှင့် အထူးခင်မင်သော မိတ်ဆွေကြီးဖြစ်သည်။ ကလွန်ဒိုက်နယ်မြေဒေသတစ်လျှောက်လုံးတွင်လည်း အမတ်ကြီးကိုဘာတင်အား မသိသူမရှိသလောက်ပင်ဖြစ်၏။

အမတ်ကြီးကိုဘာတင် မေးလိုက်သောအမေးကို စိန့်ဗင်ဆင့်က ခေါင်းညိတ်၍ အဖြေပေးလိုက်၏။

“ရှင်တို့နှစ်ယောက်ဟာ ကမ္ဘာမြေကြီးရဲ့ အဆုံးတစ်နေရာရာမှာ တွေ့ခဲ့ကြတာပဲ မဟုတ်လား”

ဖရိုနာက လှမ်း၍မေးလိုက်သည်ကို စိန့်ဗင်ဆင့်က ကြားဝင်၍ ဖြေသည်။

“ယိုကိုဟာမား၊ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်ဆယ့်တစ်နှစ်လောက်တုန်းက ချယ်ရီပန်းတွေ ပွင့်နေတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်တော်နဲ့ အမတ်ကြီးကိုဘာတင်တို့ ဂျပန်နိုင်ငံ ယိုကိုဟာမားမြို့မှာ တွေ့ဆုံခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီတုန်းက အမတ်ကြီးက ကျွန်တော်အပေါ်မှာ မဟုတ်မှန်တာ တစ်ခုလုပ်ခဲ့တယ်။ အဲဒါအတွက် ကျွန်တော် အတော်ခက်ခဲရတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အဲဒီအကြောင်းကိစ္စက မှန်ကိုမမှန်လို့ပဲ။ အင်း...ကျွန်တော်လည်း စကားစပြီး ပြောမိပြီဆိုရင် ကျွန်တော်အကြောင်းကိုချည်းပဲ ပြောနေမိတော့တာပဲ”

“ရှင်ဟာ ရှင်မိတ်ဆွေတွေအထဲမှာတော့ ကိုယ့်ယုံကြည်ချက်အတွက် အနစ်နာခံတဲ့သူတစ်ယောက်ပါပဲ။ ယုံကြည်ချက်အတွက် ကမ္ဘာကိုလှည့်ပြီး သွားခဲ့တယ်။ တွေ့ကြုံရသမျှကို ဗဟုသုတဖြန့်ဖြူးခဲ့တယ်။ ရှင်ပြောတာတွေဟာ ပုံပြင်တွေကို နားထောင်ရသလို နားထောင်လိုကောင်းတယ်။ ဒီလိုပုံပြောကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်အပေါ်မှာ မနာလိုတဲ့လူတွေက မဟုတ်က ဟုတ်က လုပ်ကြံစွပ်စွဲ ပြောဆိုကြတာတွေကို ရှင်မိတ်ဆွေတွေက မခံနိုင်ကြဘူး”

ဖရိုနာက ကြားမှဝင်၍ ဗင်ဆင့်စိတ်ကြည်အေးအောင် ပြောလိုက်၏။

“ဒီလိုပုံပြောကောင်းရင်လည်း ကျုပ်တို့ကို လှေကလေးတစ်စင်းနှင့် ပတ်သက်တဲ့ ပုံတစ်ပုံလောက် ပြောပါလား။ ပုံက ကောင်းလည်း ကောင်းရမယ်။ ခင်ဗျားတို့ယန်ကီတွေ ပြောပြောနေတဲ့ အပစ်အခတ် အညှစ်အသတ် ဇာတ်လမ်းမျိုး၊ ခေါင်းပေါ်က ဆံပင်တောင် ထောင်ပြီးထလာမဲ့ ဇာတ်လမ်းမျိုး”

အမတ်ကြီးကိုဘာတင်က ပြောင်လှောင်၍ ပြောလိုက်၏။ ဖရိုနာ၊ စိန့်ဗင်ဆင့်နှင့် အမတ်ကြီးကိုဘာတင်တို့သည် ရွှေတွင်းဘက်ဆိုင်ရာ တိုင်းမင်းကြီးကတော် မစွက်စကိုဗီး၏ မီးလင်းဖိုကြီးအနားတွင် ဝိုင်း၍ ထိုင်လိုက်ကြ၏။

စိန့်ဗင်ဆင့်က အမေရိကန်နိုင်ငံ ကင်ရှန်ချောက်ကမ်းပါးကြီးအတွင်းရှိ ရေဝဲကတော့ကြီးအကြောင်းကို ပြောပြနေလေသည်။

နာရီဝက်ခန့်ကြာသောအခါ ဇာတ်တိုက်ရန်အတွက် လူခေါ်ရန် ကိုယ်တိုင် ကိုယ်ကျ ထွက်သွားသော တိုင်းမင်းကြီးကတော်သည် မောကြီးပန်းကြီးနှင့် ပြန်၍ရောက်လာခဲ့လေသည်။

“ဒီနေ့လောက် ကံဆိုးတာတော့ မရှိတော့ဘူး။ ဒီပြဇာတ်ကို ဘယ်တော့မှ ရံတင်နိုင်မှာမဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မလည်း ဘယ်တော့မှ အရံဇာတ်

ဆောင် မစွက်လင်ဒန်နေရာမှာဝင်ပြီး သရုပ်ဆောင်ရမှာမဟုတ်ဘူး။ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သရုပ်ဆောင်မလဲ။ ကရိုစတက်နေရာမှာ သရုပ်ဆောင်ရမယ့် မစွတာမောရစ်က အင်ဒီယန်မြစ်ဘက်ကို သွားနေသတဲ့။ ဘယ်တော့ပြန်လာမယ်ဆိုတာလည်း မသိဘူးတဲ့။ နို့ပြီး မစွက်အလက်ဇန္ဒာကလည်း နောက်ကြောတက်လိုတဲ့။ ဇာတ်တိုက်ဖို့ မလာနိုင်ပြန်ဘူး။ ဒီတော့ ဒီနေ့လုံးဝဇာတ်မတိုက်ဘူး။ ဒါ အပြတ်ပြောတာ”

တိုင်းမင်းကြီးကတော်သည် ဤသို့ပြောလိုက်ပြီးနောက် ဇာတ်ထဲတွင် ပါဝင်သရုပ်ဆောင်ရမည့် လေသံနှင့် ဟန်အမူအရာအတိုင်း...

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မရဲ့ ပထမဆုံး ကြောက်လန့်တုန်လှုပ်မှုပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ အချိန်ကတော့ လွန်သွားပါပြီ။ ဒီနေ့မှာ ကျွန်မဟာ ဒီအိမ်ထဲမှာ မဖြစ်နိုင် မဟုတ်နိုင်တာတွေ အားလုံးကို မြင်ခဲ့ရပါပြီ။ ဟယ်မာဟာ အားလုံးကို သိမှာပါပဲ။ စိတ်ညစ်စရာကောင်းတဲ့ ဒီလျှို့ဝှက်ချက်ကို အဆုံးသတ်အောင် လုပ်ရတော့မှာပဲ။ ဪ...ကရိုစတက်...ကရိုစတက်...ရှင်ကလည်း ကျွန်မရှိရင် မနေတတ်၊ ကျွန်မကလည်း ရှင်မရှိရင် မနေနိုင်။ ဒါပေမဲ့ ရှင်က အင်ဒီယန်မြစ်အထိသွားပြီး အချဉ်ပေါက်နေတဲ့ မုန့်ညက်တွေနဲ့ ပေါင်မုန့်ဖုတ်နေတာကို...။ ရှင်ကို ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ တွေ့ရတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူးရှင်”

မီးဖိုနားတွင် ဝိုင်းထိုင်ရင်း ဇာတ်တိုက်ရန် စောင့်နေကြသူများက တိုင်းမင်းကြီးကတော်၏ သရုပ်ဆောင်မှုကို ဩဘာပေးလိုက်ကြလေသည်။

“ကျွန်မက ဇာတ်တိုက်မဲ့လူတွေကို သွားခေါ်တာမှာ ရှင်တို့လည်း တစောင့်စောင့်နဲ့ အကြာကြီးစောင့်နေကြရတယ်။ ဒီလိုကြာသွားတဲ့ အကြောင်းကတော့ လူထူးလူဆန်းတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့နေရလို့ပါပဲ”

တိုင်းမင်းကြီးကတော်သည် ဤသို့ပြောရင်း ဗင်ကောလစ်အား လူအများရှေ့သို့ တွန်း၍ထုတ်လိုက်၏။

“ဪ...အမတ်ကြီးကိုဘာတင်၊ အမတ်ကြီးဟာ ဗင့်ကို မတွေ့ဖူးသေး မဟုတ်လား။ အမတ်ကြီးဟာ ရွှေတွင်းတွေ့ပြီး ချမ်းသာလာရင် အဲဒီရွှေတွင်းတွေကို ဗင့်ကိုရောင်းလိုက်ပါလို့ အကြံပေးပါရစေ။ ဗင့်မှာ ငွေတွေအများကြီးရှိတယ်။ ရှေးခေတ် လင်ဒါနိုင်ငံက ဘုရင်ကြီးက ရိုးရှုပ်လို ငွေတွေကို အိတ်နဲ့ထည့်ထားရတယ်။ ဗင့်က ဘာမဆို နာမည်ကောင်းရင် ဝယ်မှာပဲ။ တကယ်လို့ အမတ်ကြီးက ရွှေတွင်းကို မတွေ့တဲ့တိုင်အောင် ရှိတာကို ရောင်းသာရောင်းပါ။ ဗင့်က အလှူအတန်းကို သိပ်ပြီး လုပ်ချင်တဲ့လူ”

မီးဖိုနားတွင် ဝိုင်း၍ထိုင်နေကြသော ပရိသတ်က ပြုံးနေကြ၏။ တိုင်းမင်းကြီးကတော်က ဆက်လျက်...

“ဇာတ်တိုက်စရာရှိတယ်လို့ ဟိုတုန်းကတော့ ဗင့်ကို လုံးဝခေါ်လို့ မရဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဇာတ်တိုက်စရာလူ ရှာမတွေ့တော့ဘူးဆိုမှ ဗင့်က လိုက်ဖော်ရတော့တယ်။ သူကပြောတော့ မက်ပိုင်ရှင် ချောင်းမှာသွားပြီး ရွှေကျင်နေတယ်လို့ပြောတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီမှာ ရွှေကျင်တာမဟုတ်ဘဲ ဘာတွေလုပ်နေမှန်း မသိပါဘူး။”

မီးဖိုနားတွင်ရှိသော ဇာတ်တိုက်ရန်လာနေကြသူများက ရယ်ရယ်မောမောဖြင့် တိုင်းမင်းကြီးကတော်၏ ခန်းမဆောင်မှ ထွက်ခွာသွားကြလေသည်။

ဇာတ်တိုက်ရန်လာသူများ လန့်သွားကြပြီးနောက် တိုင်းမင်းကြီးကတော်၏ ဧည့်ခန်းဆောင်တွင် ကျန်ရစ်နေသူများမှာ စိန့်ဗင်ဆင့်၊ အမတ်ကြီး ကိုဘာတင်၊ ဖရိုနာဝဲစ်နှင့် ဗင့်ကောလစ်တို့ ဖြစ်ကြ၏။

အမတ်ကြီးကိုဘာတင်နှင့် စိန့်ဗင်ဆင့်တို့က တိုင်းမင်းကြီးကတော်အိမ်တွင် နေ့လယ်စာ စားကြမည်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဗင့်ကောလစ်နှင့် ဖရိုနာဝဲစ်တို့သည် တောင်ကုန်းပေါ်တွင်ရှိသော တိုင်းမင်းကြီးကတော်၏

အိမ်မှ ထွက်၍လာခဲ့ကြလေသည်။

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စကားမပြောမိကြဘဲ ဗင့်ကောလစ်နှင့် ဖရိုနာဝဲစ်တို့သည် တောင်ကုန်းပေါ်မှ တဖြည်းဖြည်း ဆင်းသက်လာနေကြ၏။

ဗင့်နှင့် ဖရိုနာသည် တောက်ပကာ မှော်အတတ်ဖြင့် ဖန်ဆင်းထားသကဲ့သို့ လှပထွန်းလင်းနေသော ရောင်ခြည်များကို ဖြတ်သန်းလျက် တောင်အောက်သို့ ဆင်းနေကြ၏။ သူတို့ခြေတွင်စီးထားသည့် သမင်ရေဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ဖိနပ်များက နှင်းခဲများကို ကာရန်ညီညီနှင့် အသံမြည်အောင် ကြိတ်ချနေလေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ထံမှ ပေါ်ထွက်လာသော ဝင်သက်ထွက်သက် အငွေ့များသည် သူတို့နှုတ်ခမ်းများပေါ်တွင် မည်သည့်နည်းဖြင့်ဟု မပြောနိုင်အောင် ရစ်ခွေပတ်လိပ်လျက် ကြောင်ရောင်ပန်းထွက်နေ၏။

တစ်ယောက်မျှ စကားမပြော။ သဘာဝအလှသည် ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ် ကောင်းလောက်အောင် လှနေလေရာ စကားပြောရန် သတိလည်း မရကြ။

သူတို့နှစ်ယောက်၏ ခြေရင်းဘက် အလွန်မြင့်သော မိုးကောင်းကင်ကြီးအောက်တွင် ကျယ်ပြောလှသော အဖြူသမုဒ္ဒရာကြီး။ ထိုသမုဒ္ဒရာကြီးထဲတွင် အစက်အပြောက်ကလေးတစ်ခု။ ထိုအစက်အပြောက်ကလေးကား ဖြူသမုဒ္ဒရာပြင်ကျယ်ထဲတွင် တွယ်ကပ်လျက်ရှိသည့် ရွှေရောင်တောက်နေသောမြို့ ဒေါ်ဆင်မြို့...။

တောင်ပေါ်မှ ကွေ့ကာဝိုက်ကာ ဆင်းသက်လာနေကြသော ဗင့်နှင့် ဖရိုနာသည် အနီးမှကပ်၍ပေါ်လာသော ခေါ်သံ အော်သံ ဟစ်သံ ကြော့သံကြောင့် ရပ်တန့်လိုက်ကြ၏။

စူးစူးရှရှအော်လိုက်သော ခွေးသံနှင့်အတူ ဝံပုလွေများကို အမဲလိုက်

ရာဌ အမြဲပါလေ့ရှိသော ခွေးကြီးတစ်အုပ်ကို ကိုယ်ပေါ်တွင် နှင်းခဲများပုံးလျက် တွေ့ရ၏။ ခွေးများသည် အာကိုဗြလျက် လျှာကလည်း တန်းလန်းကျနေရာ အာနှင့်လျှာမှ အငွေ့တထောင်းထောင်း ထနေလေသည်။

“ဒီခွေးအုပ်ဟာ နယ်မြေကို စိုးမိုးနိုင်တဲ့ တာစိုးပဲ”

ဖရိုနာဝဲစ်က တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို ဖြိုခွဲလိုက်သည်။

ဗင်၏ စိတ်အစဉ်သည် ဖရိုနာ၏ စကားနောက်တွင် အမျှင်တန်း၍ လိုက်ပါသွားရာမှ...

“ဒီခွေးတွေဟာ ဆီးနှင်းခဲတွေနဲ့ ငတ်မွတ်တာတွေကို အနိုင်တိုက်ခဲ့တဲ့ တိုက်ပွဲကျော်တွေပဲ။ အကြီးအကဲအစိုးရဖြစ်ခဲ့ကြတဲ့ မျိုးနွယ်စုတွေဟာ မြောက်ဘက်ဒေသက ဘယ်လိုဆင်းသက်လာကြပြီး ဘယ်လိုမြို့ရွာ နယ်မြေတွေ ထူထောင်ကြတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ သဘောပေါက်နိုင်ကြပြီ။”

“စွန့်စွန့်စားစားလုပ်တဲ့ သတ္တိရှိသလို သည်းခံနိုင်တဲ့ခွဲလည်းရှိကြတယ်။ ယုံကြည်ချက်ကလည်း အနန္တ ဇွဲကလည်း အတိုင်းအဆ မကုန်နိုင်မခန်းနိုင်။ ဘယ်လောက်များ အံ့ဩချီးကျူးစရာကောင်းတဲ့ လူတွေပဲနော်”

ဖရိုနာက ဗင်ကောလစ်အား နှုတ်မှထုတ်မပြောသော်လည်း အဓိပ္ပာယ်လေးနက်သောအကြည့်ဖြင့် စောင်းငဲ့ကြည့်လိုက်၏။ ဗင်သည် စာပိုဒ်တစ်ပိုဒ်ကို ကျူးရင့်လေသည်။

“ငါတို့သည် ငါတို့၏စားဖြင့် တိုက်ခိုက်ကြ၏။ ဤသို့တိုက်ခိုက်ရခြင်းကို...”

“ငါသည် ငါ၏အလှဖြင့် ထွန်းတောက်နေသော သတို့သမီး ငါနှင့် သလွန်ညောင်စောင်းပေါ်တွင် အတူယှဉ်လျက်ရှိနေသကဲ့သို့ ပျော်၏။”

“သွေးစွန်းသောစားကို ကိုင်လျက် ငါချီတက်လာခဲ့သည်။ တောကျီးကန်း တစ်ကောင်က ငါ့နောက်မှ ပျံဝဲ၍လိုက်လာ၏။”

“ငါတို့သည် အမျက်ဒေါသ ချောင်းချောင်းထွက်လျက် တိုက်ခိုက်

ကြ၏။ ရန်သူ့တိုက်တာအိုးအိမ်များ မီးတဟုန်းဟုန်းလောင်နေပြီ။

“မြို့ရိုးတံခါးဝများမှနေ၍ ခုခံနေကြသော ရန်သူတို့၏ သွေးအိုင်ကြီးများထဲတွင် ငါတို့သည် အိပ်စက်အနားယူကြပြီ”

ဗင်၏ကျူးရင့်သံအဆုံးတွင် ဖရိုနာက...

“ဒီစာပိုဒ်ရဲ့ ရသကို ရင်ထဲမှာခံစားရရဲ့လား... ဗင်”ဟု မေးလိုက်ရင်း ဗင်၏လက်မောင်းကို သူ့လက်ဖြင့် လှမ်းကိုင်လိုက်၏။

“ခံစားရစပြုလာပြီလို့ထင်တယ် ဖရိုနာ၊ မြောက်ဘက်ဒေသက ကျွန်တော်ကို သင်ပြပေးခဲ့ပြီးပြီ။ ခုလည်း သင်ပြနေတုန်းပဲ။ အဖြစ်ဟောင်းတွေဟာ သစ်ပြီးကောင်းတဲ့အဓိပ္ပာယ်နဲ့ ပြန်ပေါ်လာနေကြတယ်။ ဒါတောင် ဒါကို ကျွန်တော် သတိမထားမိသေးဘူး။ ဒီလိုသတိမထားမိတာဟာ ငါသိတယ်၊ ငါသာတတ်တယ်ဆိုတဲ့ ငါတကောကောမူ၊ အတ္တစွဲကြီးမှ ကြောင့်လို့ ထင်ရတာပဲ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သိပ်ပြီးအထင်ကြီးသွားလို့ ထင်ပါရဲ့လေ”

“ဒါပေမဲ့ ရှင်ဟာ နီဂရိုးတစ်ယောက်လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ မွန်ဂိုမျိုးနွယ်တစ်ယောက်လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ရှင်ဟာ နီဂရိုးမျိုးနွယ်ကပဲ ဖြစ်ဖြစ် မွန်ဂိုမျိုးနွယ်ကပဲဖြစ်ဖြစ် ဆင်းသက်ခဲ့တာလားဟင်”

ဗင်က စဉ်းစားရင်း တစ်လုံးချင်း အဖြေပေးနေ၏။

“ကျွန်တော်အဖေဟာ ပင်လယ်ကိုအုပ်စိုးနိုင်တဲ့ မျိုးနွယ်ထဲက ဆင်းသက်လာခဲ့တာပါ။”

“အဲဒီမျိုးနွယ်တွေဟာ မီးခိုးတွေအူထွက်နေတဲ့ ခေါင်မိုးအောက်မှာ ဘယ်တော့မှ မအိပ်ကြဘူး။ သူများပိုင်တဲ့ မီးဖိုနားမှာလည်း အရက်ခွက်ကို ဘယ်တော့မှ မော့မသောက်ခဲ့ကြဘူး။ ဒီမျိုးနွယ်ကပေးခဲ့တဲ့အမွေဟာ တန်ဖိုးတော့ ကြီးကျယ်ရမယ်။ ဒီလိုမှ မကြီးကျယ်ဘူးဆိုရင် ကျွန်တော်ဟာ ဒီမျိုးနွယ်ရဲ့ ခေါင်သံကိုကြားရုံနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ခုန်ထပြီး လိုက်လာ

ရမှာလဲ”

“အင်မတန် မြတ်နိုးစရာကောင်းတဲ့ မျိုးနွယ်ပါ ဗင့်။ အင်မတန်မှ ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်ပါတယ်။ သန္ဓေတည်တုန်းကလည်း မြင့်မြတ်ကြီးကျယ် ခဲ့တယ်။ တကယ်လို့ ပျက်သုဉ်းတော့မယ်ဆိုရင်လည်း ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ပျက်သုဉ်းရမှာပါပဲ။ ဗင့်...ရှင် မမှတ်မိဘူးလား၊ နားထောင်နော်...”

“နိဗ္ဗာန်...ကမ္ဘာမြေကြီးနှင့် ငရဲတွင် ခြေကုပ်ယူလျက် အကိုင်အခက် တို့ကို ကမ္ဘာမြေကြီးနှင့် မိုးကောင်းကင်ပေါ်တွင် ကြံဖြန့်ထားသော သံလွင် ပင်သည် ပြာအဖြစ်သို့ ရောက်ပြီးနောက် လေထဲတွင် လွင့်မျော၍နေချေပြီ။

“သို့ပင်ဖြစ်လင့်ကစား သံလွင်ပင်သည် ရပ်တည်မြဲရပ်တည်လျက်။

“ကမ္ဘာနှင့်ချီ၍ အသက်ရှည်သော သံလွင်ပင်ကြီးသည် ယိမ်း၍ ခါ၍ ညည်းတွားလေသောအခါ နတ်မိစ္ဆာကြီး လိုကီသည် နောင်ကြီးမှ ကျွတ်လွတ်လေပြီ။

“မကောင်းဆိုးရွားများသည် ငရဲသို့လားရာလမ်းများပေါ်၌ ငိုညည်း ကြပြီ။ မီးဘီလူးကြီးက သံလွင်ပင်ကြီးကို ဝါးမျိုပြီးသည်အထိ ငိုညည်း နေကြလေပြီ။

“လှိုင်းလုံးကြီးများသည် ကြွတက်လာကြ၏။ မိစ္ဆာမြေဆိုးကြီးသည် ကြီးစွာသောပါးပျဉ်းကြီးကို ထောင်လျက် ရစ်ပတ်လေပြီ။ မိစ္ဆာမြေဆိုးကြီး သည် ရေလှိုင်းများကိုပါးပျဉ်းဖြင့် ရိုက်ခတ်လိုက်သောအခါ လင်းယုန်ငှက် သည် နာကြည်းစွာအော်မြည်၏။ တုတ်ချွန်နှင့်တူသော နှုတ်သီးဖြင့် လူသေ ကောင်များကို ထိုးဆွသည်။

“နဂ်ဟသဘောတော်သည် ကျောက်ဆူးမှ ဖြုတ်ထွက်လေပြီ။ မီး ဘီလူးကြီးသည် မီးစွယ်တငေါငေါထုတ်လျက် တောင်ဘက်မှချီတက်လာ သည်။ နတ်ဘုရား၏ဓားသည် တလက်လက်တောက်လာ၏။ ထိုဓားသည် နတ်ဘုရား၏ နေမင်းတည်း”

သားမွေးထည်ကို ခြုံထားသော နတ်ဘုရားမသည် သင်္ဂြိုဟ်ကာနီး ဆဲဆဲ လူနှင့် နတ်စစ်သည်များ၏ အလောင်းများအား သုဂတိဘုံသို့ ဆောင်ယူအံ့တွင် ကိုယ်ကို ယိမ်းထိုးလှုပ်ရှားနေသကဲ့သို့ ဖရိနာ ရွတ်ဆို လိုက်သော စာပိုဒ်၏ ရသသည် ဗင်ကောလစ်၏ စိတ်အာရုံထဲသို့ ရိုက် ခတ်လာကြ၏။ သွေးကမသိသော အကြောအမျှင်များမှနေ၍ မြူးထူး လှုပ်ရှားလာသည်။ ဗင်ကောလစ်သည် စိတ်တက်ကြွ၍လာ၏။ သွေး မြောက်၍လာ၏။

ဖရိနာအား ကြည့်နေရင်းကပင် အတိတ်၏ ကြီးကျယ်သောဖြစ်ရပ် သည် မိမိတွေ့တွင် ဘွားခနဲပေါ်လာ၏။ ဝူနေ လူရိုင်းများမှတစ်ဆင့် စီး ဆင်းလာခဲ့သောသွေးက မေလျော့ထားခဲ့သည့် အတိတ်မှတိုက်ပွဲများ၏ အံ့အံ့ကြွက်ကြွက် တစ်ခဲနက်သော အသံတို့ကို ပြန်၍ပဲ့တင်ထပ်ကာ မြည်ဟည်းလာစေသည်။

လေပြင်းမုန်တိုင်းများ၏ တရွှိုရွှိုအော်မြည်သံ၊ မြောက်ဘက်ပင်လယ်မှ အငွေ့ထောင်းထောင်းထနေသည့် လှိုင်းလုံးများ၏ တဝန်းဝန်းမြည်သံများ နှင့်အတူ ထက်သော ချွန်သော ဦးများရှိသည့် တိုက်လှေကြီးများ။

ကြွက်သားအမြောင်းမြောင်း ရင်အုပ်အဖောင်းဖောင်းနှင့် ပင်လယ် ကိုပင် ကိုင်၍ပေါက်နိုင်လောက်သော မြောက်ဘက်နေ လူမျိုးများကို ဗင်ကောလစ်က မြင်လာသည်။

ဤလူကြီးများသည် လူသာမန်များသာ ဖြစ်ကြသော်လည်း ဓားရေး ကျွမ်းကျင်သူများ ဖြစ်ကြ၏။ ကျူပင်ခုတ်လျှင် ကျူငှုတ်ကိုချန်ထားလေ့ ရှိသူများ မဟုတ်ကြ။ ပုနွေးသော တောင်ပိုင်းဒေသများကို လှည့်လည်တိုက် ခိုက် ဖျက်ဆီးသူများ။ မီးလောင်တိုက်သွင်း၍ ညှဉ်းဆဲသူများတည်း။

ရာစုနှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်မှ တိုက်ပွဲများ၏ ပွက်လောရိုက်သံများက ဗင်ကောလစ်၏ နားထဲတွင် သောင်းသောင်းညံ့နေ၏။ တိုက်ပွဲရှိရာသို့ အဆက်

မပြတ် ပြန်ခေါ်၍နေသံက ကျယ်လောင်လှသည်။ ဗင့်ကို တိုက်ပွဲခေါ်သံက လွမ်းမိုးနေပေပြီ။

ဗင့်သည် ဖရိုနာ၏ လက်ကလေးနှစ်ဖက်ကို ချစ်မြတ်နိုးစွာ ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်ပြီး...

“ကျွန်တော့်အနားမှာ အလှသရဖူဆောင်းထားတဲ့ ဇနီးလောင်းဖြစ်ပါတော့လား၊ ဖရိုနာရယ်၊ သလွန်ညောင်စောင်းပေါ်မှာ အလှသရဖူဆောင်းထားတဲ့ ဇနီးလောင်းအဖြစ် ကျွန်တော့်အနားမှာ လဲလျောင်းနေပါတော့လားကွယ်”

ဖရိုနာက ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားကာ ဗင့်ကို နားမလည်သည့်အကြည့်ဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။ ခဏအတွင်းတွင်ပင် ဗင့်ကောလစ်ဆိုလိုသော အဓိပ္ပာယ်ကို ဖရိုနာက သဘောပေါက်သွားသည်။

ဖရိုနာသည် အမှတ်မထင်ပင် နောက်သို့ ယိုယိုကလေး ဆုတ်သွားမိ၏။

နေမင်းကြီးသည် နောက်ဆုံးနှုတ်ဆက်သည့်အနေဖြင့် သူ၏ဖျော့တော့သော ရောင်ခြည်ကို မြေအပြင်အား လွမ်းခြံလိုက်ပြီးနောက် ပျောက်ကွယ်သွားတော့၏။

လေထဲတွင် ဝင်းဝင်းလက်နေသော အရောင်တို့သည်လည်း ဆိတ်သုဉ်းကုန်သည်သို့ဖြစ်၍လည်း နေသည် မှောင်လာခဲ့၏။ ဝေးသော ဟိုအမြင့်ဘက်ဆီမှ ဝံပုလွေများ၏ ဆွဲဆွဲငင်ငင် အူလိုက်သော အသံများ ပေါ်ထွက်လာလေသည်။

“မပြောနဲ့တော့”

ဖရိုနာက အဖြေပေးရန် နှုတ်ခမ်းများပေါ်တွင် စကားလုံးများကို စုနေစဉ် ဗင့်က ကြားဖြတ်၍ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“မပြောနဲ့တော့။ ဖရိုနာပေးမဲ့အဖြေကို ကျွန်တော် သိနေပြီ။ အင်း”

လေ...ကျွန်တော်ကလည်း သိပ်ရူးအတဲ့ အကောင်၊ လာ...တောင်အောက်ကို သွားကြစို့”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် တောင်ပေါ်မှ ဆင်းသက်လာခဲ့ပြီးနောက် လွင်ပြင်ကိုကျော်ဖြတ်ကြသည်။ သစ်စက်ရှိနေသော မြစ်ကမ်းစပ်သို့ ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ သည်တော့မှပင် လူများ၏ သွားလာလှုပ်ရှားသံ၊ အလုပ်လုပ်သံများကို ကြားလာရကာ သူတို့နှစ်ယောက်အား လူ့ဘဝအတွင်းသို့ ပြန်လည်သွင်းပေးလိုက်သကဲ့သို့ ဖြစ်သွားစေပြီး တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် စကားပြန်၍ပြောလာနိုင်ကြတော့၏။

ဗင့်ကောလစ်သည် လာခဲ့သည့်လမ်းတစ်လျှောက်လုံး မျက်လွှာချ၍သာ လျှောက်လာခဲ့သော်လည်း ဖရိုနာကမူ ခေါင်းကို မတ်မတ်ထားလျက် တောင်မြောက် ဝေးရာသို့ကြည့်ရင်းလာခဲ့၏။ တစ်ခါတစ်ခါတွင် ဗင့်၏ မျက်နှာကို ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် စောင်း၍ကြည့်သည်။

သစ်စက်ကိုဖြတ်၍သွားသည့် လမ်းတွင် သစ်တုံးများကို တံတားခင်းထားသည်ဖြစ်ရာ နှင်းများကြောင့် တံတားပေါ်တွင် ချောကျိနေလေသည်။

ဖရိုနာ ခြေချော်၍ကျသွားမည်ကို စိုးသော ဗင့်က ဖရိုနာ၏ လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို ဖမ်းကိုင်ကာ ထိန်းပေးထား၏။ ဤသို့ထိန်းပေးလိုက်သည်တွင် သူတို့နှစ်ဦး မျက်လုံးချင်းဆိုင်မိကြ၏။

“ကျွန်မ...ကျွန်မ ဝမ်းနည်းပါတယ်”

ဖရိုနာက ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ လေးလေးကန်ကန် ပြောနေ၏။ မိမိကိုယ်ကို မိမိ ကာကွယ်လိုသောသဘော မရှိသည့်တိုင် ဖရိုနာက

“ဒီလိုဖြစ်သွားရတာက ဒီလိုပြောလိမ့်မယ်လို့လည်း မမျှော်လင့်လို့ပါ၊ ဒါနဲ့ပဲ”

“ကျွန်တော်က ဒီလိုပြောမယ်လို့သာ မျှော်လင့်ထားခဲ့ရင် ဖရိုနာက

ကျွန်တော့်ကို မပြောဖြစ်အောင် တားထားမှာမဟုတ်လား။”

ဗင့်က နာကြည်းသည့်လေသံဖြင့် မေးလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်၊ ဖရိုနာက ဒီအတိုင်းလုပ်သင့်တာပေါ့။ ရှင့်ကို ကျွန်မက စိတ်နာကြည်းအောင် လုပ်ချင်တဲ့ဆန္ဒ မရှိပါဘူးရှင့်”

“ဒါဖြင့် ဖရိုနာက ကျွန်တော် ဒီလိုပြောမတ်ဆိုတာ မျှော်လင့်နေတာပေါ့။ ခုပြောရင် တစ်ခါခါမှာတော့ ပြောမယ်ဆိုပြီး မျှော်လင့်နေတာပေါ့ဟင်”

“ဒီလိုပြောလာမှာကိုပဲ ကြောက်နေတာ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ မျှော်လင့်ထားတာက ဗင့်ရယ်...ကျွန်မ ဒီကလွန်ဒိုက်ဒေသထဲကို လာခဲ့တာဟာ လင်ယူဖို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ရှင့်ကို ကျွန်မ အစကတည်းက သဘောကျပါတယ်။ ကျပြီးတဲ့နောက်မှာလည်း ကျွန်မဟာ ရှင့်ကို ပိုပိုပြီး သဘောကျခဲ့ပါတယ်။ ဒီနေ့သဘောကျပုံမျိုးတော့ ဘယ်တော့မှ မကျခဲ့ဘူးဘူး။ ဒါပေမဲ့”

“ဒါပေမဲ့ ဖရိုနာက ကျွန်တော့်ကို အိမ်ထောင်ဘက်တစ်ယောက် အနေနဲ့ ဘယ်တော့မှ စိတ်မကူးခဲ့ဘူးမဟုတ်လား။ ဒါကိုပဲ ဖရိုနာက ပြောဖို့ကြိုးစားနေတယ်မဟုတ်လား။”

ဗင့်က ဤသို့ပြောရင်း ဘေးချင်းယှဉ်၍ ရပ်နေသာ ဖရိုနာအား ဘေးတိုက်ကြည့်လိုက်၏။ သူ့အကြည့်မှာ စူးစူးရှရှရှိလှသည်။ ဖရိုနာက သူ့အား ကြည့်နေကျအတိုင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ရင်းရင်းနှီးနှီးပင် ပြန်၍ ကြည့်နေ၏။ ဖရိုနာကို လက်လွတ်ဆုံးရှုံးရတော့မည်ပါတကားဟူသော အတွေးက သင့်အား ရူးသွားမတတ် ဖြစ်စေသည်။

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်မဟာ ရှင့်ကို အိမ်ထောင်ဘက်တစ်ဦးအနေနဲ့ မျှော်မှန်းပြီး ကြည့်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလိုမျှော်မှန်းပြီး ကြည့်တဲ့အကြည့်ကို ဘယ်လိုမှန်းမသိဘူး။ ကျွန်မကိုယ်တိုင် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် လက်ခံနိုင်သလို မဖြစ်ခဲ့ဖူးဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတာကိုတော့ ကျွန်မကိုယ်တိုင်လည်း မသိ

ခဲ့ဘူး။ ရှင့်အရည်အချင်းတွေထဲမှာ ဖရိုနာသဘောကျစရာတွေ အများကြီး ရှိပါတယ်။ သိပ်ကိုများတယ်”

ဗင့်က သဘောမကျသော အမူအရာဖြင့် ဖရိုနာအား ဆက်၍မပြောရန် ကြိုးစားသည်။ သို့သော် ဖရိုနာက ဆက်၍ပြောမြဲပြောနေ၏။

“ရှင့်မှာ ချီးကျူးစရာ အရည်အချင်းတွေ အများကြီးရှိပါတယ်။ ရှင့်ဟာ မိတ်ဆွေကောင်းတစ်ယောက်လည်း ပီသပါတယ်။ ပိုပြီးရင်းနှီးတဲ့ မိတ်ဆွေလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ရဲဘော်ရဲဘက် အနေထိ ကျွန်မတို့ရဲ့ ဆက်ဆံရေးဟာ တိုးတက်လာစရာရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီအဆင့်ထက်တော့ မပိုဘူး။ ကျွန်မက ဒီအဆင့်ထက်ပိုပြီး မလိုချင်တဲ့တိုင်အောင် ဒီအဆင့်ထက်ပိုပြီး ရှင့်က စကားဆိုလာမယ်ဆိုရင်လည်း ကျွန်မက ကြိုဆိုသင့်ပါတယ်”

“လက်မခံချင်တဲ့ ဧည့်သည်ကို ကြိုဆိုပုံမျိုးထင်ပါတယ်”

“ဒီပြဿနာကို ပိုပြီးခက်အောင် လုပ်နေမဲ့အစား ဖရိုနာကို ဘာဖြစ်လို့ ဖေးဖေးမမ မလုပ်ချင်ရတာလဲ ဗင့်ရယ်။ ရှင့်အဖို့ ဒီကိစ္စဟာ နာကြည်းစရာဆိုတာ ဖရိုနာ သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရှင့်နာကြည်းပြီး အခံရခက်နေတာကိုပဲ ဖရိုနာက တစ်မိမိမိကြည့်ပြီး ပျော်နေတယ်လို့ ထင်သလား။ ရှင့်နာကြည်းနေသလို ကျွန်မစိတ်ထဲမှာလည်း နာကြည်းတဲ့ဝေဒနာကို ခံစားနေရပါတယ်။ ဒါ့အပြင် ဖရိုနာက ချစ်ခင်တဲ့မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ကို ချစ်သူအဖြစ် လက်မခံနိုင်ပါဘူးလို့ ငြင်းလိုက်လို့ရှိရင် အဲဒီချစ်ခင်တဲ့မိတ်ဆွေဟာ ကျွန်မကို ဖယ်ခွားပြီးသွားမယ်ဆိုတာကိုလည်း ကျွန်မ သိပါတယ်။ ကျွန်မဟာ ဘယ်တော့မှ မိတ်ကောင်းဆွေကောင်းတွေနဲ့ လွယ်လွယ်ကလေးနဲ့ မခွဲခွာတတ်ပါဘူး။”

“ဖရိုနာပြောတာကို ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်။ မြေပါလည်းဆုံးသားလည်းဆုံးဆိုတာလို မိတ်ဆွေလည်းဆုံး...ချစ်သူလည်း ဆုံးရမဲ့အဖြစ် မျိုးပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ မိတ်ဆွေဆိုတာကိုရော ချစ်သူဆိုတာကိုပါ လွယ်လွယ်

နဲ့ အစားထိုးလို့ ရနိုင်တယ်မဟုတ်လား။ ကျွန်တော်က ဖရိုနာကို ကျွန်တော်ရဲ့ အိမ်ထောင်ဘက်တစ်ဦး ဖြစ်ပါစေလို့ မပြောခင်ကပဲ ကျွန်တော်ဟာ တစ်ဝက်ရှုံးနေပြီလို့ ထင်ခဲ့တယ်။ မပြောဘဲနေပြန်ရင်လည်း ကျွန်တော်ဟာ ဒီလိုပဲ ရှုံးနေဦးမှာပါပဲ။ အချိန်ကြာလာရင် ဒီမိတ်ဆွေတွေ ဒီချစ်သူတွေ နေရာမှာ အသစ် အသစ်ဖြစ်တဲ့ မိတ်ဆွေတွေ၊ ချစ်သူတွေ ရောက်လာကြမှာပဲ။ အတွေးအခေါ်သစ်တွေနဲ့အတူ မျက်နှာသစ်တွေလည်း ရောက်လာမှာပါ။ အင်မတန်ထူးဆန်းအံ့ဩဖို့ကောင်းတဲ့ စွန့်စားခန်းတွေကို လုပ်ခဲ့တဲ့ လူတွေလည်း ရောက်လာမှာပါ”

ဗင့်က ဤသို့အပြောလိုက်တွင် ဖရိုနာက ဗင့်အား ရုတ်ခြည်းရုပ်တန်စေပြီး...

“အသုံးမကျတာတွေ ပြောမနေစမ်းပါနဲ့ ဗင့်ရယ်၊ ဗင့်က ဘာပဲပြောပြော ဖရိုနာက စိတ်မရှိပါဘူး။ ဖရိုနာက ရှင်နဲ့လည်း စကားမများချင်ပါဘူး။ ရှင်ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုခံစားနေရတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ နားလည်နိုင်ပါတယ်ရှင်”

“ကျွန်တော်က စကားများတယ်၊ ရန်လိုတယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် ဒီနေရာက ထွက်သွားဖို့ပဲ ရှိတယ်မဟုတ်လား”

ဗင့်က စကားပြောနေရာမှ ချက်ချင်းရပ်ပစ်လိုက်သည်။ ဖရိုနာက ဗင့်၏ဘေးသို့ တိုး၍ရပ်လိုက်၏။

“ဟောဟိုမှာ ဒေဗ်ဟာနေ လာနေပြီ။ သူက ဖရိုနာကို အိမ်အထိ ရောက်အောင် လိုက်ပို့ပေးလိမ့်မယ်။ တစ်လှမ်းနှစ်လှမ်းလောက်ပဲ လိုတော့တယ်မဟုတ်လား”

“ရှင်ဟာ ရှင်ကိုယ်ကိုလည်း မညာတာဘူး။ ဖရိုနာကိုလည်း မညာတာဘူး။ ဒီပြဿနာဟာ ဒီလို လူချင်းလမ်းခွဲရမဲ့ ပြဿနာမဟုတ်ပါဘူး။ ဗင့်နဲ့ ဖရိုနာတို့ဟာ ဒီအကြောင်းကို နားလည်နိုင်လောက်တဲ့ ရင်းနှီးတဲ့

သူတွေပဲမဟုတ်လား။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်စလုံး စိတ်လက် ကြည်ကြည်သာသာ ဖြစ်သွားတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်မကိုလာတွေ့စမ်းပါ။ ဒီအတိုင်းတော့ ကျွန်မကို ခွဲသွားလို့မရဘူး။ ဒါဟာ ရှင့်အတွက် သိပ်ကို ကလေးဆန်နေတာ”

ဖရိုနာက နီးကပ်လာသောအယ်ဒိုရာဒို ရတနာမြေမှ သူဌေး ဒေဗ်ဟာ နေအား လျင်မြန်စွာ စောင်းငဲ့ပြီး ကြည့်လိုက်ပြီးနောက်...

“ဗင့်ဟာ ကျွန်မကို ဒီကိစ္စအတွက် ဒီလိုလူချင်းခွဲသွားဖို့ မသင့်ဘူးလို့ ကျွန်မ ယူဆတယ်။ ရှင့်လို မိတ်ဆွေကောင်းတစ်ယောက်ကို ကျွန်မ ဘယ်နည်းနဲ့မှ အဆုံးမခံနိုင်ပါဘူး။ ကျွန်မကို လာပြီးတွေ့ပါလို့လည်း တိုက်တွန်းပါတယ်။ ကျွန်မတို့ဟာ အရင်အတိုင်းပဲ မိတ်ဆွေတွေလို နေကြရအောင်လား”

ဗင့်ကောလစ်က သဘောမတူသည့် အမူအရာဖြင့် ခေါင်းကိုခါ၍ ပြလိုက်၏။

[၁၁]

ဖရိုနာထံ မလာတော့ပါဘူးဟု ပြောခဲ့သော ဗင့်ကောလစ်သည် ထိုနေ့ နေမကုန်မီပင် ဖရိုနာ၏အိမ်သို့ ရောက်နေတော့သည်။

မိမိကိုယ်ကို မိမိ ကလေးဆန်နေကြောင်းဖြင့် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ကလေး ဝေဖန်ရေးလုပ်ပြီးသည်၏ အဆုံး၌ ဗင့်သည် ဖရိုနာ၏ရှေ့မှောက်သို့ အခစားရောက်လာခြင်းဖြစ်၏။

နာကြည်းချက်က ပြင်းထန်လှပါ၏။ သို့တစေ ဖြစ်ပြီးသည့်ကိစ္စတစ်ခုကို မည်သို့မျှမဖြစ်အောင် မလုပ်နိုင်တော့ကြောင်းကိုလည်း နှစ်ဦးစလုံးကပင် သိပြီးဖြစ်နေကြ၏။

ဗင့်အပေါ်တွင် ဖရိုနာ၏ နောက်ဆုံးထင်မြင်ချက်မှာ ကောင်းလှသည်

တော့ မဟုတ်။ ခံပြင်းဖွယ်ရာပင် ဖြစ်၏။ တစ်နည်းအားဖြင့်ဆိုရလျှင် ထို့ထက်ပင် နာကြည်းစရာကောင်းလှပေသည်။

ဖြစ်ပြီးသည့်ကိစ္စကို ဖယ်ထားလိုက်နိုင်သည့်တိုင် အရှက်ရပြီးသူမှာ ကား ပြန်၍ရှက်ဆေးချေ၍ ရနိုင်မည်မဟုတ်တော့။

ဤသို့သော စိတ်ပျက်စရာအဖြစ်မျိုးကို ယောက်ျားပီပီ ခံနိုင်ရည်ရှိ လိမ့်မည်ဟု ဗင့်က တွေးထင်ခဲ့၏။ သို့ရာတွင် မိမိက အချစ်စကား ပြောလိုက်ခြင်းအားဖြင့် မိမိသည် မည်သည့်အခြေအနေသို့ ရောက်သွားမည် ကိုကား ကြိုတင်စဉ်းစားထားခဲ့ခြင်း မရှိခဲ့။

သို့ဖြင့် ထိုနေ့တွင်ပင် ဗင့်ကောလစ်သည် ဖရိုနာ၏အိမ်သို့ အလည် ရောက်ခဲ့လေသည်။

သူနှင့် ဖရိုနာတို့သည် စစ်တန်းလျားများရှိရာသို့ လမ်းလျှောက် ထွက်လာခဲ့ကြသေးသည်။ လမ်းတွင် နံနက်ပိုင်းက အရပ်ဆိုးစေခဲ့သော အဖြစ်အပျက်ကို ပြောပျောက်ရန်အတွက် ဖရိုနာက လိုက်လိုက်လျောလျော စကားပြောဖော်ရသေးသည်။

ဗင့်ကောလစ်က စကားပြောရာ၌ ချိန်ချိန်ဆဆနှင့် မယုတ်မလွန်။ ဤသို့ ဣန္ဒြေကြီးတစ်ခွဲသားနှင့် ပြောနေခြင်းကို ဖရိုနာက မျက်နှာသာ ပေးနေ၏။ အကယ်၍ စကားအလျဉ်းသင့်လာပါက မနက်ခင်းက ပြောမိ ဆိုမိသမျှကို ဝန်ချတောင်းပန်မည်ဟု ဖရိုနာက စိတ်ကူးထားသည်။

ဗင့်သည် ဖရိုနာအား စစ်တန်းလျားသို့ဝင်သည့် ဂိတ်ပေါက်ဝတွင် ခွဲခွာလာခဲ့၏။ ဤသို့ခွဲခွာကာနီးတွင် ဖရိုနာက...

“ဗင့်က ကျွန်မဆီကို လာလည်ရုံသာမက ကျွန်မသွားချင်တဲ့နေရာ ကိုပါ လိုက်ပို့တဲ့အတွက် ကျွန်မ သိပ်ကို စိတ်ချမ်းသာမိတယ်။ အရင်ကလို ပဲ ရင်းနှီးတဲ့မိတ်ဆွေအဖြစ် ဆက်ပြီး ဆက်ဆံပါလို့လည်း တောင်းပန်ချင် တယ်။ ရှင်အပေါ်မှာ တစ်စက်ကလေးမှ မေတ္တာမပျက်ပါဘူး။ ပိုရင်တောင်

ပိုနေလိမ့်ဦးမယ်”

ဗင့်ကောလစ်သည် ဖရိုနာထံသို့ ဝတ်ကြေဝတ်ကုန်အနေဖြင့် လေးငါး ဆယ်ခေါက်လောက် အလည်အပတ်သွားရောက်ပြီးနောက် နောင်တွင် ကျက်ကျော့ဝဲ၏နေအိမ်သို့သွားသည့် လမ်းကိုပင် မေ့သွားသည်အထိ ထပ်၍ မသွားတော့။ အလုပ်ကိုသာ သဲသဲမဲမဲ ကျုံး၍လုပ်နေလေသည်။

တစ်ခါတစ်ခါတွင် ဖရိုနာထံသို့ အလည်မသွားရသည်ကိုပင် လွတ်ပြီ ကျွတ်ပြီဟု ကြောင်သူတော်တွေ တွေးကာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်မိ လေသေးသည်။

အကယ်၍သာ သူနှင့် ဖရိုနာတို့သည် သဘောချင်းတိုက်ဆိုင်မှုမရှိ ဘဲလျက် အိမ်ထောင်ကျခဲ့ပါမူ ပေါ်ပေါက်လာမည့် အနိဋ္ဌာရုံများကို မဖြေ နိုင်မှန်းသိလျက် တွေးတောနေမိသေးသည်။

ဤသို့တွေးတောနေမိခြင်းမှာ တစ်ခါတစ်ရံမျှသာဖြစ်၏။

ဖရိုနာကို တွေးမိသည့်အခါတိုင်း ဗင့်၏ ရင်ထဲတွင် ဟာ၍နေတတ် သည်။ ထိုစိတ်သည် တဏှာပေမနှင့် နီးနွယ်နေသည်ဟု တစ်နည်းအားဖြင့် ဆိုနိုင်သည်။

ဤသို့သောစိတ်မျိုးကို ပြောပျောက်သွားစေရန်အတွက် အလုပ်ကို ပင်ပင်ပန်းပန်း ဖိ၍လုပ်သည်၊ များများလုပ်သည်။

သို့တိုင်အောင် ခရီးကြမ်းနှင့်၍ ရွှေထွက်မည့်နေရာကို စူးစမ်းနေခိုက်၊ ရွှေကျင်၍ ရယူနိုင်မည့် ချောင်းမြောင်းတို့သို့ သွားလာနေခိုက်၊ တောထဲ တောင်ထဲတွင် စခန်းချကာ ရွှေထွက်ရန် အလားအလာရှိသော နယ်မြေများ ကို တိုင်းထွာ မှတ်သား လေ့လာနေသည့်အခိုက်များတွင်သာ ဖရိုနာကို မေ့ထား၍ရနိုင်သည်။

နီးနေသည့်အချိန်တွင် အလုပ်ကို ဖိ၍လုပ်နေခြင်းအားဖြင့် ဖရိုနာ အား မေ့ထား၍ရသော်လည်း အိပ်နေသည့်အချိန်တွင်မူ သူသည် သူ့ကိုယ်

တိုင် မသိရတဲ့ ဖရိုနာ၏ အနိုင်ယူခြင်းကို ခံနေရရှာလေသည်။

အချိန်တိုင်းလိုလို သူနှင့် အမြဲတစေရှိနေတတ်သော ဒဲလ်ဘစ်ရှောက ဗင်ကောလစ်၏ ဂဏှာမငြိမ်ဖြစ်နေသော အရိပ်အခြည်ကို အကဲခတ်၍ ရနေသည်သာမက အိပ်ပျော်နေသည့်အချိန်တိုင်း ဖရိုနာအကြောင်းကို ယောင်ယမ်းနေသည့် ဗင်၏အဖြစ်ကိုလည်း မကြားချင်အဆုံး ဖြစ်နေတော့ သည်။

ဒဲလ်ဘစ်ရှောသည် မြင်တွေ့သိရှိရသော အကြောင်းအချက်ကလေး များကို စုစည်းကာ သုံးသပ်ဝေဖန်လိုက်ခြင်းအားဖြင့် ဗင်ကောလစ်အကြောင်း ကို ကောင်းစွာသိနေလေသည်။ ဤသို့ သိနိုင်ရန်အတွက်လည်း ပါးရည် နပ်ရည် များစွာရှိနေစရာမလို။ ဖရိုနာထံသို့ ဗင်ကောလစ်က အလည် အပတ် မသွားတော့သည့်အချက်ပင် ပြဿနာကို ရိုးရိုးကလေးနှင့် ရှင်းပြနေသည်မဟုတ်လား။

ဗင်ကောလစ်က ဖရိုနာအား ပိုးပန်း၍ မစွဲဆိုသည်မှာ ထင်ရှားနေ လေပြီ။

ဘစ်ရှောသည် ဤနိဂုံးချုပ်နှင့် ရပ်မနေဘဲ မှန်ကန်ကြောင်း ထင်ရှား ပြီး အဖြစ်အပျက်မှ ထပ်ဆင့်ကောက်ချက် (ကော်ရိုလာရီ)ကို ဆွဲယူလိုက် သောအခါ စိန်ဗင်ဆင့်နှင့်အတူ ဖရိုနာအား တပူးတွဲတွဲ သွားလာနေသည်ကို တွေ့မြင်နေရခြင်းပင်လျှင် ဘစ်ရှောအား အခဲမကြေ ဒေါထစေသော အကြောင်းအချက်၏ ရေသောက်မြစ်ဖြစ်နေလေသည်။

“ဒီကောင်ကိုတော့ တစ်နေ့နေ့ ဆော်ပြမယ်”

ဗင်နှင့် ‘ရွှေအခြေခံခန်း’တွင် အတူနေကြခိုက် တစ်ခုသောညနေတွင် ဘစ်ရှောက ကြုံးဝါးလိုက်၏။

“ဘယ်သူ့ကိုပြောနေတာလဲ”

ဗင်က မသိ၍မေးလိုက်သောအခါ ဘစ်ရှောက...

“ဘယ်သူ့ရဲ့ဦးမှာလဲ၊ သတင်းစာဆရာဆိုတဲ့ ဟိုအကောင်ပေါ့...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အကြောင်းကြောင်းတွေကြောင့်ပေါ့။ အော်ပရာဇာတ်ပွဲရုံမှာ ရန်ဖြစ် တဲ့ညတုန်းက ဒီကောင်ကို ဝပ်ဆင်းသွားအောင်လုပ်မလို့။ မောင်ရင်က ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်ကိုဆွဲထားရတာလဲ”

ဗင်သည် ထိုညကအဖြစ်အပျက်ကို ပြန်၍တွေ့မိကာ ရယ်လိုက်၏။

“အဲဒီညက သူ့ကို ဦးလေးက ဘာဖြစ်လို့ ထိုးရတာလဲ”

“အကြောင်းကြောင်းတွေကြောင့်ပေါ့ကွာ”

ဘစ်ရှောက တိုတိုတောင်းတောင်းပြန်ပြောကာ ဤအကြောင်းကို စကားမဆက်ဘဲနေလိုက်၏။

စိန်ဗင်ဆင့်အပေါ်တွင် အငြိုးကြီးငြိုးထားခဲ့သော တစ်ကိုယ်တော် ရွှေတွင်းတူးသမားဘစ်ရှောသည် လက်စားချေ၍ ရနိုင်မည့် ချက်ကောင်းကို မေ့ထားသူကားမဟုတ်။ သူနှင့် ဗင်တို့ ခရီးထွက်ရာမှ အပြန် အယ်ဒီရာဒို ရတနာမြေနှင့် ဘိုနန်ဇာ ‘ရွှေများစွာထွက်သော ရွှေတွင်း’ လမ်းခွဆုံသို့ အရောက်တွင် ဘစ်ရှောက ဗင်အား ရုပ်တန်နေရန် မေတ္တာရပ်ခံလိုက် သည်။

“စိတ်ထဲမှာ တစ်ခုခုဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ အလိုလိုထင်လာတဲ့ အဖြစ် မျိုး မောင်ရင်သိရဲ့လား”

ဘစ်ရှောက ဆိုင်းမဆင့်ပုံမဆင့် မေးလိုက်ရာ အလုပ်ရှင်ဖြစ်သူ ဗင်ကောလစ်က သိကြောင်း ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။ ဤတွင် ဘစ်ရှော က...

“သိရင် တော်ပြီ၊ အဲဒီလိုအဖြစ်မျိုး ကျုပ်မှာဖြစ်နေတယ်။ မောင်ရင် ဆီက အလုပ်ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး မောင်ရင်ကို တစ်ခါမှ အခွင့်အရေး မတောင်းဖူးဘူး။ ဒီတစ်ခါတော့ တောင်းရလိမ့်မယ်။ ဒီည ဒီမှာပဲခန်းချ

ပြီး အိပ်နေပါလို့ တောင်းပန်ချင်တယ်။ နက်ဖြန်အထိ ဒီမှာပဲစခန်းချနေဖို့ပေါ့။ ကျုပ်အဖို့တော့ ကျုပ်ရဲ့ 'သစ်သီးခြံကြီး'ကို မြင်နေရသလိုပဲ။ ကျုပ်ရဲ့ 'သစ်သီးခြံကြီး'က 'လိမ္မော်သီးတွေမှည့်နေတဲ့ ရနံ့'ကိုတောင် ရနေသလိုပဲ မောင်ရင်"

"ဟုတ်မှာပေါ့၊ ဒါထက် နေပါဦး၊ ကျွန်တော်က ဒေါ်ဆင်မြို့အထိ ရောက်အောင် ဆက်သွားလိုက်ပြီး ဦးလေးဘစ်ရှော့က ဦးလေးရဲ့စိတ်ထဲမှာ တစ်ခုခုဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ ထင်တာကို ထင်ပြီးတဲ့အထိ ဒီမှာနေပြီးမှ လာခဲ့ရင် ပိုမကောင်းဘူးလား"

"အို...မဟုတ်တာ၊ ကျုပ်ကပြောထားတယ်မဟုတ်လား။ စိတ်ထဲက အလိုလိုနေရင်း တစ်ခုခုဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ ထင်နေပါတယ်လို့။ ဒီလို ထင်နေတာဟာ ဘယ်လိုဆိုတာ မောင်ရင်ကို ကျုပ်က လက်တွေ့ပြချင်လို့ သိပ်လား။ မောင်ရင်မှာ စာအုပ်ကရတ်ပညာတော့ များပါလိမ့်မယ်။ မောင်ရင်ဟာ ဓာတ်ခွဲခန်းမှာ ဓာတ်ခွဲစမ်းသပ်ဖို့အတွက်ဆိုရင်တော့ လူတော်ပါပဲ။ ကျောင်းတွေက ထုတ်လုပ်ပေးနေတဲ့ လူတော်မျိုးတွေပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ သဘာဝရဲ့ မျက်နှာပြင်ကို ကျောင်းမျက်မှန်မတတ်ဘဲနဲ့ ဖတ်နိုင်ဖို့ကလည်း သိပ်လိုတယ်။ ခုဆိုရင် ကျုပ်မှာ အချက်အလက်တွေပေါ်မှာ မူတည်ပြီး ဆွဲယူထားတဲ့ ယူဆချက် သီအိုရီတစ်ခု ရထားတာရှိတယ်"

ဗင်သည် အကြံကုန် အရှုံးပေးသည့်ဟန်မျိုးဖြင့် လက်နှစ်ဖက်ကို အပေါ်သို့မြှောက်ပြလိုက်သည်တွင် တစ်ကိုယ်တော်ရွှေတွင်းတူးသမား ဒဲလ်ဘစ်ရှော့သည် စိတ်ဆိုး၍လာတော့၏။

"ကျုပ်ရထားတဲ့ သီအိုရီက မှန်တယ်။ ရယ်စရာမဟုတ်ဘူး။ ရယ်မနေနဲ့။ မောင်ရင်ဆွဲယူနေကျ မောင်ရင်မွေးစားထားတဲ့ သီအိုရီအတိုင်း ရေတိုက်စားလို့ မြေပြိုကျတာ၊ ချောင်းမြောင်းတွေရဲ့ အောက်ခံချင်ပုံမ်းတွေ ပြောင်းသွားတာ။ အဲဒါတွေအပေါ်မှာ မူတည်ပြီး ကျုပ်ကဆွဲယူထား

တဲ့ ကျုပ်ရဲ့စိတ်ကူးယူဆချက်ပဲ။ မက္ကဆီကိုဒေသက မက္ကဆီကန်လူမျိုးတွေ ဆီမှာ သွားပြီး နှစ်နှစ်တိတိ တစ်ကိုယ်တော်ရွှေတွင်းတူးသမား လုပ်နေခဲ့တာ အလကားမဟုတ်ဘူး။

"အယ်ဒိုရာဒိုက ရွှေတွေဟာ ဘယ်ကရောက်လာတဲ့ ရွှေတွေလို့ မောင်ရင် ယူဆသလဲ။ ဒီရွှေတွေဟာ အရိုင်းတွေပဲ။ ကျင်ထားပုံလည်း မတွေ့ရဘူး။ ကဲ...ဖြေစမ်းပါဦး။ ဟောဒီလိုနေတာမျိုးကျတော့ သဘာဝမျက်မှန်တပ်ဖို့ လိုလာပြီမဟုတ်လား။

"စာအုပ်တွေက မောင်ရင်ကို အမြင်ကျဉ်းအောင်လုပ်ခဲ့တယ်။ ဘယ်လိုလုပ်တယ်ဆိုတာတော့ ထားလိုက်တော့။ တစ်ကိုယ်တော် ရွှေတူးနည်းကတော့ ဒီလိုအမြင်ကျဉ်းအောင် မလုပ်ဘူး။ ကျုပ် ဘာတွေလုပ်နေတယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိတယ်။

"ရွှေထွက်နိုင်မယ်လို့ သဲလွန်စရာထားတဲ့ နေရာတွေမှာ ကျုပ်က အမှတ်အသားတွေ လိုက်လိုက်ပြီးလုပ်နေတာဟာ အညောင်းပြေ အညာပြေ လုပ်နေတာမဟုတ်ဘူး။ သတ္တုတူးတာနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ထူးခြားတဲ့အချက်တွေနဲ့ ဆက်စပ်လာရင် အယ်ဒိုရာဒိုချောင်းရဲ့ အခင်းအကျင်း ဘယ်လိုရှိတယ်၊ ဘယ်လိုနေတယ်ဆိုတာ တစ်မိနစ်အတွင်း ကျုပ်ကပြောနိုင်တယ်။ မောင်ရင်အဖို့ ဆိုရင်တော့ တစ်လလုံးလုံး ဒီချောင်းကို စုန်ဆန်လေ့လာ လေ့လာပြီးတဲ့နောက် အားလပ်တဲ့ တနင်္ဂနွေနေ့များကျမှပဲ ချောင်းရဲ့အခင်းအကျင်း ဘယ်လိုနေတယ်ဆိုတာ ကုန်းပြီးလုပ်နေရမယ်။

"ဒါတွေကို ဒီလိုပြောပြနေတာ ဘယ်လိုမှစိတ်ရှိလို့ မဟုတ်ပါဘူး။ အပြစ်တင်နေတာလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ မောင်ရင်က ကျုပ်နဲ့အတူ မနက်အထိ ဒီမှာပဲ စခန်းချ ညအိပ်ပြီးနေရင် တော်ပြီ။ ဒီလိုနေလိုက်ရင် မောင်ရင်လည်း ကျုပ်ရဲ့လိမ္မော်ခြံကြီးနဲ့ ယှဉ်ပြီးရှိနေတဲ့ ခြံတစ်ခြံကို ဝယ်နိုင်မှာ သေချာတယ်"

“ဒါဖြင့်လည်း ကောင်းပါပြီလေ၊ ဦးလေးပြောတဲ့အတိုင်း နေပါတော့မယ်။ ဦးလေးက ချောင်းရဲ့အောက်ခံချိုင့်ဝှမ်းအဟောင်းကို လိုက်ပြီးရှာ။ ကျွန်တော်က တဲထဲမှာ အနားယူရင်း ကျွန်တော့်မှတ်စုတွေကို ပြန်လှန်စစ်ဆေးနေမယ်။ မဟုတ်ဘူးလား။”

“မောင်ရင့်ကို ပြောပြပြီးပြီမဟုတ်လား၊ ဒါဟာ စိတ်က အလိုလို တစ်ခုခုဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ ထင်လာတဲ့ကိစ္စပါလို့...”

ဒဲလ်ဘစ်ရှော့က စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် ပြောလိုက်ရာ၊ ဗင့်က...

“နို့...ကျွန်တော်ကလည်း ဒီမှာစခန်းချမယ်လို့ သဘောတူချက်ပေးပြီးပြီ မဟုတ်လားလို့။ ကျွန်တော့်ကို ဘာများလုပ်ပေးစေချင်သေးလို့လဲ”

“မောင်ရင့်ကို သစ်သီးခြံကြီးတစ်ခြံ ပေးချင်လို့ပါ။ ဒါပါပဲ။ ကျုပ်နဲ့အတူ လိုက်ရုံကလေးလိုက်ပြီး ဟိုလျှောက်၊ ဒီလျှောက်နဲ့ အနံ့ခံကြည့်ရုံလောက်ကလေးပါ။ ဒါလောက်ပါပဲ”

“ဦးလေးရဲ့ မဖြစ်နိုင်တဲ့၊ မရနိုင်တဲ့ သစ်သီးခြံကြီးတွေကိုလည်း ကျွန်တော် မလိုချင်ပါဘူးဗျာ။ ကျွန်တော် မောလည်းမောနေတယ်။ စိတ်လည်း ညစ်နေတယ်။ ကျွန်တော့်ကို ခေါ်မသွားရင် မဖြစ်ဘူးလား။ ကျွန်တော့်တစ်ယောက်တည်း အေးအေးဆေးဆေး နေပါရစေလား။ ဒီတစ်ည ဒီမှာနားဖို့ ပြောင်ပြောင်ပြက်ပြက်နဲ့ သဘောတူချက်ပေးလိုက်တာကိုက ကျွန်တော့်ဘက်က တာဝန်ကျနေပြီ။ ဒီတော့ ဦးလေးဘာသာ ဦးလေးလျှောက်သွားပြီး အနံ့ခံချင်သလို ခံနိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တော့ တဲမှာပဲ ကျန်နေရစ်မှာပဲ။ သဘောတူ နားလည်တယ်မဟုတ်လား။”

“ကျုပ်ကိုယ်ကို မီးသာ သင်္ဂြိုဟ်လိုက်ပေတော့။ မောင်ရင့်ကျေးဇူးလည်း ကြီးလှပါတယ်။ ဒါပေတဲ့ အသက်ကိုးရာခြောက်ဆယ်ကိုးနှစ်အထိ ရှည်တဲ့ လူမျိုးစုခေါင်းဆောင်ကြီး မက်သူးဆလားကို တိုင်တည်ပြီးပြောမယ်။ မောင်ရင့်ကသာ ကျုပ်ကို မီးလောင်တိုက်မသွင်းဘူးဆိုရင် ကျုပ်က နှစ်မိနစ်

အတွင်းမှာ ကျုပ်လုပ်နေတဲ့ မောင်ရင့်ဆီကအလုပ်ကို စွန့်ပစ်ခဲ့မှာပဲ။

“ကျုပ်က ညပေါင်းများစွာ အအိပ်ပျက်ခံပြီး ကျုပ်ရဲ့သီအိုရီကို တွက်ချက်လေ့လာပြီး အဘက်ဘက်က စစ်ဆေးနေခဲ့တယ်။ အပြန်ပြန် အလှန်လှန် သုံးသပ်နေခဲ့တယ်။ ဒီလိုသုံးသပ်ရင်းနဲ့ မောင်ရင့်ကိုပါ ကျုပ်လုပ်ငန်းထဲမှာ ဝင်ခွင့်ပေးဖို့လို့ ထည့်ပြီးစဉ်းစားခဲ့တယ်။ မောင်ရင့်ကတော့ မွန်လို့ ဟောက်လို့။ ဖရိုနာ ဘာဖြစ်တယ်၊ ဖရိုနာ ညာဖြစ်တယ်နဲ့ ယောင်လို့...”

“ဒါဆိုရင် တော်ပြီ။ ဆက်မပြောနဲ့။”

“ဘာ တော်ရမလဲ။ မောင်က မိန်းမပိုးနည်း မတတ်ဘူးဆိုရင် ကျုပ်ကလည်း ရွှေတွင်းတူးနည်းကို မတတ်ဘဲနေမှာပဲ”

ဗင့်ကောလစ်က ဘစ်ရှော့ကို ခုန်၍ထိုးလိုက်၏။ ဘစ်ရှော့က တစ်ဖက်သို့ တိမ်းရှောင်ပေးလိုက်ပြီးနောက် လက်သီးကို အသင့်အနေအထားတွင် ထားလိုက်သည်။

ဘစ်ရှော့သည် ခေါင်းကိုင့်လိုက်ရင်း ဗင့်အား ညာလက်သီးတစ်လုံး ထိုးသွင်းလိုက်၏။ သို့သော် အရမ်းထိုး ထိုးခြင်းသာ။ ဘယ်လက်သီးဖြင့် လွှဲ၍ထိုးပြန်သည်။ ထို့နောက် ဘေးမှပန်း၍ တက်လာကာ လမ်းကြမ်းမာမာပေါ်တွင် စောစောကအတိုင်း ခြေကုပ်ယူနိုင်ရန် အားထုတ်နေ၏။

ဗင့်ကောလစ်က ဘစ်ရှော့ရှိရာသို့ နောက်တစ်ချိန်ထပ်ထိုးရန် ရှေ့သို့ တိုး၍တိုး၍လာနေသည်။

“ခဏကလေး...နေဦး”

ဘစ်ရှော့က အော်၍ပြောလိုက်၏။

“တစ်စက္ကန့်လောက်ကလေး နေဦး။ ကျုပ်က မောင်ရင့်ကို အလဲထိုးနိုင်ရင် မောင်ရင့်က ကျုပ်နဲ့အတူ တောင်စောင်းဆီကို လိုက်ရမယ်။ သဘောတူရဲ့လား။”

“တူတယ်”

“တကယ်လို့ ကျုပ်က အလဲမထိုးနိုင်ရင် မောင်ရင် ကြိုက်သလို လုပ်တော့။ ဒါ တရားတယ်။ ကဲ...လာစမ်း”

မိမိနှင့် ယှဉ်ပြိုင်ထိုးသတ်နေသည့် ဗင့်ကောလစ်တွင် လက်ဝှေ့ပညာ ဆို၍ မည်မည်ရရ ပြစရာမရှိကြောင်း။ ဘစ်ရှောက သိလာသည်။

ဘစ်ရှောက ဟန်ဆောင်ထိုး ထိုးနေရာမှ တကယ်ပင် တိုက်စစ်ဆင်၍ ထိုးလိုက်၊ ပြီးလျှင် ဆုတ်စစ်အနေအထားတွင် နေလိုက်၊ ဗင့်အား ခေါင်းမှူးသွားအောင် ထိုးလိုက်၊ ဗင့်၏မြင်ကွင်းမှ မမြင်ရအောင် တိမ်းရှောင်နေလိုက် လုပ်၍ ထိုးသတ်နေ၏။

ဘစ်ရှောသည် ဗင့်နှင့်ထိုးသတ်နေရင်းမှ ခဏခဏပင် ဗင့်အဖို့ စိတ်ပျက်စရာကောင်းလောက်အောင် မြင်ကွင်းအတွင်းမှ ပျောက်ကွယ်နေသည်။

မိမိ၏စိတ်နှင့် ကိုယ်ခန္ဓာအကြောင်းတွင် ဆက်သွယ်မှုဆို၍ နည်းနည်းကလေးသာ ရှိနေတော့ကြောင်း။ ဗင့်က တိုတောင်းလှသော အချိန်အတွင်း သိလိုက်ရ၏။

နောက်တစ်ချက် သိလိုက်ရသည်မှာကား မိမိသည် ရေခဲပြင်ထဲတွင် လဲကျလျက်ရှိပြီး တဖြည်းဖြည်း သတိရလာပြီဟူ၍တည်း။

“ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လိုများလုပ်လိုက်တာလဲ”

ဗင့်က ဘစ်ရှောအား ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ မေးနေသည်။

ဘစ်ရှောက ဗင့်၏ဦးခေါင်းကို သူ့ဒူးပေါ်တွင် တင်ကာ ဗင့်၏နဖူးပြင်ကို ရေခဲဖြင့် ပွတ်ပေးနေ၏။

“အို...ကောင်းသွားမှာပါ”

ဘစ်ရှောက တစ်ချက်ရယ်လိုက်ပြီး ဗင့်အား မတ်တတ်ရပ်လာနိုင်အောင် ပေးကူပေးနေ၏။

“မောင်ရင်က လက်ဝှေ့ကျော်တစ်ယောက်ဖြစ်နိုင်မဲ့ အလားအလာတော့ အရှိသား။ ဒါပေမဲ့ လက်ဝှေ့နဲ့ပတ်သက်ပြီး သင်ယူစရာတွေ အများကြီးရှိသေးတယ်။ အချိန်ရတဲ့အခါ ကျုပ်သင်ပေးမယ်။ ခုတော့ မဟုတ်ဘူး။ ခုတော့ ချောင်းကိုဖြတ်ကူးပြီး စခန်းချနိုင်အောင်လုပ်ဖို့ ရှိသေးတယ်။ နို့ပြီး မောင်ရင်က ကျုပ်နဲ့အတူတူ တောင်ပေါ်ကိုလိုက်ဖို့ ရှိနေသေးတယ်”

“ဟင်း...ဟင်း”

ဗင့်က ခဏကြာမှ တိုးတိုးကျိတ်၍ ရယ်လိုက်၏။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ညအိပ်စခန်းချရန်အတွက် ယူကွန်မီးဖိုတွင် မြွန်တစ်ခုကို တပ်ဆင်နေကြလေသည်။

ဗင့်သည် မြွန်ကို ဝိုင်းကူ၍ တပ်ဆင်ပေးရင်း ဘစ်ရှောပြောသည့် စကားများကို စားမြုံ့ပြန်နေမိ၏။

“အမြင်နွေးတယ်။ အမြင်ကျဉ်းတယ်။ ကျုပ်ပြောတာကို နားမလည်နိုင်ဘူး...ဟင်း။ ဒါပေမဲ့ မောင်ရင်ကို တစ်ခါတော့ပြမယ်။ အို...မောင်ရင်ကို ကောင်းကောင်းကြီးပြလိုက်မယ်တဲ့”

ဘစ်ရှောက အလုပ်ရှင်ဖြစ်သူ ဗင့်ကောလစ်အား ပြန်၍အမိန့်ပေးနေ၏။

“ရဲဒင်းတစ်လက်ယူပြီး လိုက်ခဲ”

ညအိပ်စခန်းချရန်အတွက် ရွက်ဖျဉ်တဲထိုး၍ ပြီးသွားသဖြင့် ဘစ်ရှောက ထပ်၍ညွှန်ကြားချက်ထုတ်နေလေသည်။

ဒဲလ်တစ်ရှောသည် အယ်ဒိုရာနို တောင်တက်လမ်းအတိုင်း ရှေ့ဆောင်၍ တက်သွားပြီးနောက် အိမ်ကုပ်ကလေး တစ်အိမ်မှ နှစ်ဖက်ချွန်ပေါက်တူးတစ်ခု၊ ဂေါ်ပြားတစ်လက်နှင့် ရွှေကျင်သည့်ခွက်တစ်ခုကို ငှားယူလိုက်သည်။

ထို့နောက် ဆက်၍ ရှေ့ဆောင်ကာ တောင်တက်လမ်းအတိုင်း တက်လာပြီး ပြင်သစ်ချောင်းဝအနီး ရွှေကျင်မည့်နေရာတစ်လျှောက် ဟိုဟို

သည်သည် လျှောက်ကြည့်နေလေသည်။

သတ္တုတွင်း အင်ဂျင်နီယာဖြစ်သူ ဗင့်ကောလစ်မှာ ဒဲလ်ဘစ်ရှော့ လုပ်နေကိုင်နေပုံကို ကြည့်၍ အခဲရခက်နေသည့်အထဲက ရယ်ချင်စိတ် ပေါက်နေ၏။

ဗင့်သည် တစ်ကိုယ်တည်းကျိတ်၍ ရယ်ရင်း ကြုံနေရသည့်အဖြစ်ကို ပင် ရယ်ရွှင်စရာလို သဘောထားနေသည်။

လက်တွေ့တွင် အနိုင်ရသွားသည့် ဘစ်ရှော့အား ဗင့်က တမင်တကာ ပင် ရိုသေကျိုးနွံသည့်ဟန်ကိုပြုရင်း တစ်ကိုယ်တော်ရွှေတွင်းတူးသမားကြီး နှစ် နောက်မှ ဖဝါခြေထပ် လိုက်ပါလာ၏။

လက်တွေ့တွင် ရှုံးသဖြင့် ဗင့်က ကျေးကျွန်တစ်ယောက်ပမာ ရက်ရက် ရောရော အရိုအသေပေးနေ၏။ အမှန်ဆိုလျှင် ဘစ်ရှော့က ဗင့်၏ အလုပ် သမား။ ဤအလုပ်သမားကိုပင် အလုပ်ရှင်ဖြစ်သူ ဗင့်က ကျေးကျွန်တစ် ယောက်ပီသစွာ အတူးကျိုးကျိုးနွံနွံ အရိုအသေပေးနေလေသောအခါ မှန်ဘေးတစ်ခုဖြစ်နေသော ဘစ်ရှော့သည်ပင် သွားကိုဖြို၍ ပြုံးလာရတော့၏။

“မောင်ရင်က လူတော်တစ်ယောက်ဖြစ်လာနိုင်တယ်၊ ဖြစ်လာနိုင်တဲ့ အခြေခံအရည်အချင်းတွေလည်း ရှိတယ်”

ဘစ်ရှော့က ဤသို့ မှတ်ချက်ချရင်း ထမ်းလာသော ပစ္စည်းကိရိယာ များကို ရေခဲပြင်ပေါ်သို့ ပစ်ချလိုက်၏။

“ဒီမယ်...ရဲတင်းယူသွားပြီး တောင်ပေါ်ကိုတက်၊ ထင်းခြောက် နည်းနည်းရအောင် ခွေလာခဲ”

ဘစ်ရှော့သည် ရေခဲပုံးထားသော မြေအနေအထားကို ဂရုတစိုက် လေ့လာသုံးသပ်ပြီးနောက် ဗင့်အား အမိန့်ပေးနေပြန်သည်။

ဗင့်က ခွေ၍ရသမျှ ထင်းခြောက်များကို နောက်ဆုံးအခေါက်ထမ်း၍ ပြန်လာသည့်အချိန်၌ ဘစ်ရှော့သည် စောစောက လေ့လာသုံးသပ်ထားသော

နေရာတွင် နှင်းခဲနှင့် ရေညှိပင်များကို အလျားလိုက်နှင့် ကန့်လန့်ဖြတ် ဖယ်ရှားရှင်းလင်းပြီးသောအခါ မြေကြီးပေါ်တွင် လက်ဝါးကပ်တိုင် ပုံကြမ်း တစ်ခုကဲ့သို့ ဖြစ်နေလေသည်။

“ဒီလက်ဝါးကပ်တိုင်ပုံကြမ်းနေရာကို နှစ်ဖက်စလုံးကနေပြီး ပေါက် ဖြတ်တူးဆွလိုက်ရင် ရွှေကို ဒီနေရာမှာပဲ တွေ့ကောင်းတွေ့နိုင်တယ်။ ဒါမှမဟုတ် ဟောဟိုနေရာမှာ တွေ့နိုင်တယ်။ ဒါမှမဟုတ် အပေါ်ဘက်မှာ တွေ့နိုင်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ အလိုလိုမြင်လာတဲ့ နေရာကတော့ ဒီနေရာပဲ”

ဒဲလ်ဘစ်ရှော့က ဗင့်ကောလစ်ကို ရှင်းပြနေ၏။

“အပေါ်ဘက်မှာ အပေါ်က ကျောက်ပြင်ခဲနေတယ်။ နက်နက်ကြီး တူးရမယ်။ ရွှေထွက်ဖို့အတွက် မြေအခြေအနေကတော့ သိပ်ကိုကောင်းပေ တယ်။ ဒါပေမဲ့ သိပ်အလုပ်ပင်ပန်းမယ်။ ဟောဒါကတော့ ရွှေထွက်မယ့် နေရာရဲ့ အပြင်နှုတ်ခမ်းပဲ။ ရွှေကို နှစ်ပေကျော်ကျော်လောက်တောင် နှက်အောင်တူးရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်တို့ ခုလိုနေတာကတော့ ရွှေရှိမရှိ သိနိုင်တဲ့လက္ခဏာပဲ။ ရှိတယ်လို့ အရိပ်အမြက်သိရရင်တော့ ကျုပ်တို့ ဘေးဘက်ကနေပြီး ဖောက်ယူရင်လည်း ရနိုင်တာပဲ”

ဘစ်ရှော့သည် ပါးစပ်ကလည်း တဖွဖွပြော၊ လက်ကလည်း လက်ဝါး ကပ်တိုင် ပုံကြမ်းသဏ္ဍာန် ရှင်းလင်းလျက် ရှိနေသည့် မြေအပြင်၌ ထင်း များကို ဟိုတစ်စု သည်တစ်စု ပြန့်ကျဲကာ ပုံလျက် မီးရှို့ပေးနေလေသည်။

“ဟေ့...ဗင့်၊ ဒီမယ် ကြည့်စမ်း။ မောင်ရင်ကို သတိပေးမလို့။ ဒါဟာ သတ္တုနည်းနည်းထွက်တဲ့ မြေနေရာက သတ္တုကို ထုတ်ယူနေတာ မဟုတ်သေးဘူး။ ဒါက ရိုးရိုးအလုပ်သင်စ လူတစ်ယောက်လုပ်တဲ့ ရိုးရိုး အလုပ်မျိုးပဲ”

ဘစ်ရှော့သည် ထိုင်နေရာမှ ထလိုက်ရင်း ကျောက်ဆန်လိုက်ကာ

တည်ကြည်လေးနက်သော အမူအရာဖြင့်...

“ရွှေ...ဒါမှမဟုတ် သတ္တုတစ်မျိုးမျိုးထွက်တဲ့ သတ္တုတွင်းကလေးတွေက တစ်ကိုယ်တော်တည်း သတ္တုရအောင် တူးရတဲ့အလုပ်ဟာ အလေးနက်အရှုပ်ထွေးဆုံး သိပ္ပံပညာဖြစ်သလို အသိမ်မွေ့ဆုံး ဝိဇ္ဇာပညာလည်း ဖြစ်တယ်။”

“ဆံချည်မျှင် တစ်မျှင်လောက်အထိ သိမ်မွေ့တယ်။ လက်နဲ့ မျက်စိဟာ မြန်လည်းမြန် သွက်လည်းသွက် ရှင်လည်းရှင်ပြီး မှန်လည်းမှန်ရမယ်။ မာလည်းမာရမယ်။ မောင်ရင်ဟာ ရွှေကျင်တဲ့ခွက်ကို တစ်နေ့မှာ နှစ်ခါ မှိုင်းတိုက်ပြီး ပြာနွမ်းနွမ်းအရောင်ဖြစ်လာအောင် လုပ်ရတယ်။ ပြီးတော့ ဂေါ်ပြားတစ်ပြားစာလောက်ရှိတဲ့ သဲကျောက်စရစ် ကျောက်ဖြန်းတွေထဲက ရွှေစကလေး တစ်စ၊တစ်ဖုံရအောင် ကျင်ယူရတယ်။ ဒါကို ရွှေကျင်တယ်လို့ ခေါ်တယ်။ ရွှေထွက်တဲ့ သတ္တုတွင်းကလေးတစ်ခုကိုသာ တွေ့မယ်ဆိုရင် ကျုပ်တော့ ထမင်းမစားဘဲနဲ့ အဲဒီသတ္တုတွင်းကလေးရှိတဲ့ နေရာကို ချက်ချင်းသွားမှာပဲ”

“ဒီအတိုင်းဆိုရင် တစ်ခုမှမလုပ်ဘဲ နေမဲ့အစား ရန်ချည်းဖြစ်နေမယ်ဆိုပါတော့...”

ဘစ်ရှောသည် ပြန်မပြောသေးဘဲ စဉ်းစားနေ၏။ ချိန်ဆနေ၏။ ရွှေစတစ်စကို ချိန်ဆ၍ကြည့်နေသကဲ့သို့သော ဂရုစိုက်မှုမျိုးဖြင့်...။

“ကျုပ်က တစ်ကိုယ်တော်ရွှေတွင်းတူးတဲ့ အလုပ်ကလွဲရင် ဘာကိုမှ လုပ်မှာမဟုတ်ဘူး။ အချိန်ရသရွေ့ ဒီအလုပ်ပဲလုပ်နေမှာပဲ။ ဒီအလုပ်က ဘိန်းစွဲသလိုစွဲတာ။ ဒီအလုပ်ကို တစ်ခါလောက်လုပ်မိရင် ဘယ်တော့မှ လက်မလွှတ်ချင်တော့ဘူး ဗင့်...ရေ။ ကျုပ်ကိုသာ ကြည့်ပေတော့။ ဒီအလုပ်ဟာ စိတ်ကူးယဉ်သက်သက် မဟုတ်ပါဘူး”

ဘစ်ရှောသည် မီးပုံများရှိရာသို့ ထ၍သွားပြီး မီးပုံတစ်ပုံကို ခြေဖြန့်

ပြန်ကျသွားအောင် ကန်လိုက်၏။ ထို့နောက် နှစ်ဖက်ချွန်ပေါက်တူးကို မြောက်ကိုင်လျက် မီးပုံပြန်ကျသွားသည့်နေရာကို ပေါက်ချလိုက်သည်။

သံမဏိအသွားသည် မြေထဲသို့စိုက်ဝင်သွားပြီးနောက် သတ္တုတစ်ခုခု ဖြင့် ထိလိုက်သောအသံမျိုးကို ဖြစ်စေလျက် ရပ်သွား၏။

“ရေခဲတွေ နှစ်လက်မလောက် ပျော်ဆင်းသွားပြီ”
ဘစ်ရှောက ဗလုံးဗထွေး မပီမသပြောလိုက်ရင်း ထိုင်လိုက်ကာ ရွံ့ဗွက်များကို လက်ဖြင့် စမ်းတဝါးဝါးနှိုက်နေ၏။

မနှစ်က မြက်ပင်များ၏အရွက်များက မီးအရှိန်ဖြင့် လောင်ကျွမ်းသွား၏။ သို့တိုင်အောင် ဘစ်ရှောက မြက်ပင်များမှ အငုတ်အမြစ်များကို လက်တစ်ဆုပ်စာခန့်ရအောင် စုစည်းထုတ်ယူ ရရှိနိုင်ခဲ့သည်။

“ဟင်း...”
ဘစ်ရှောက သက်မတစ်ချက်ချလိုက်သောကြောင့် ဗင့်ကောလစ်က “ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”ဟု မေးလိုက်၏။

“ဟင်း...”
ဘစ်ရှောသည် ခံစားချက်မရှိသော နည်းမျိုးဖြင့် သက်မကို ထပ်၍ ချလိုက်ပြီး ရွံ့များပေနေသည့် မြက်ပင်ငုတ်များကို ရွှေကျင်သည့်ခွက်တွင် တင်၍ ရိုက်ချလိုက်သည်။

ဗင့်ကောလစ်သည် ဘစ်ရှောရှိရာသို့ ထသွားပြီး အနီးကပ် စစ်ဆေးကြည့်ရှုနေသည်။
“စိမ်လိုက်စမ်း...”

ဘစ်ရှောက ရွံ့များပုံနေသည့် အစနအနနှစ်ခုသုံးခုကို ကောက်ယူလိုက်ပြီးနောက် လက်ဖြင့်ပွတ်တိုက်နေရာမှ အော်ဟစ်လိုက်၏။

တောက်ပသော အဝါရောင် ထွန်းလက်၍ ထွက်လာလေသည်။
“ဟင်း...”

ဘစ်ရှောက ရိုးရိုးသံဖြင့်ပင် ထပ်တလဲလဲ ရေရွတ်နေ၏။

“ပထမဆုံး ခု ပေါက်ထားတဲ့အကွက်ကို ထူးစမ်း...။ မြက်ငုတ်တွေ ကျန်နေတဲ့နေရာက စတုး။ ပြီးမှ အောက်ကို ဆက်တုး။”

ဦးခေါင်းကို ဘေးသို့လှည့်လိုက်။ အပေါ်သို့ မော့လိုက်။ မျက်လုံးအစုံ ကို ပိတ်ထား။ နှာဝများက ပွင့်ကား လှုပ်ရှားနေသည်။ ဘစ်ရှောသည် ထိုင်ရာမှ ရုတ်တရက်ထလိုက်ကာ လေကို တဝကြီးရှုရှိုက်၍ ကြည့်နေ၏။

ဗင့်ကောလစ်သည် ဘစ်ရှောအား အံ့အားသင့်စွာ မော့၍ကြည့်နေ လေသည်။

“ဟား...”

တစ်ကိုယ်တော် ရွှေတွင်းတူးသမား ဘစ်ရှောက စကားသံ မသဲမကွဲ ဘဲနှင့် ဆိုလိုက်၏။ ထို့နောက် ဝင်သက်ကို တဝကြီးရှုသွင်းလိုက်ရင်း ဗင့်ကောလစ်အား မေးလိုက်သည်။

“မောင်ရင်...လိမ္မော်သီးနဲ့တွေ့ မရဘူးလား။”

[၁၂]

နာတာလူးပွဲတော်မတိုင်မီ ပထမသီတင်းပတ်တွင် ရွှေတွင်းတွေ့သည် ဟု နာမည်ကြီးသွားသော ‘ပြင်သစ်ချောင်း’ တည်ရှိရာ ‘ပြင်သစ်တောင်ကုန်း’ ဆီသို့ လူအများပင် အုပ်နှင့်ချီ၍ တိုးကျိတ်ရောက်ရှိလာကြတော့သည်။

ဗင့်ကောလစ်နှင့် ဒဲလ်ဘစ်ရှောတို့သည် မိမိတို့တွေ့ရှိသည့် ရွှေတွင်းကို သတ္တုတွင်းဆိုင်ရာ တိုင်းမင်းကြီးရုံးတွင် မှတ်ပုံတင်ထားရန် အလျင်မလှီကြ။

သူတို့သည် ရွှေတွင်းနေရာကို ငုတ်တိုင်များစိုက်လျက် အမှတ်အသား မလုပ်မီ သေချာစွာ ပြန်လှန်ကြည့်ရှု စစ်ဆေးထားကြပြီးဖြစ်၏။ ဤသို့ ရွှေထွက်သည့်နေရာကို တွေ့ရှိထားကြောင်း လျှို့ဝှက်ချက်ကို ရင်းနှီးသည့် မိတ်ဆွေအချို့အား အသိပေးထားခဲ့ကြ၏။

ဒေဝ်ဟာနေ၊ ဂျက်ကော့ဝဲစ်၊ ဗိုလ်မှူးကြီးထရက်ဝေး၊ မြေဖပါးနှစ်ဖက် စလုံး နှင်းကိုက်၍ ဆုံးရှုံးသွားရသော ဒတ်ချ်အမျိုးသား မိတ်ဆွေတစ်ဦး၊ မြင်းစီးရဲတပ်ဖွဲ့မှ တပ်ဖွဲ့သားနှစ်ဦး၊ ဘစ်ရှောနှင့် ယခင်က အလုပ်တူ လုပ်ဖက်မိတ်ဆွေ၊ အယ်ဒီရာဒီနှင့် ဘိုနန်ဇာလမ်းခွဆုံမှ အဝတ်လျှော်သည့် မိန်းမကြီးနှင့် နောက်ဆုံးနှင့် နာမည်အကျော်ဆုံး လူစီလီတို့ပင် ဖြစ်ကြ၏။

လူစီလီအတွက် ရွှေတွင်းတူးပိုင်ခွင့် မြေနေရာ ရရှိရေးကို ဗင့်ကော လစ်က တာဝန်ယူထားရသည့်အလျောက် လူစီလီအတွက် သတ္တုတွင်း မြေနေရာကို ဗင့်ကိုယ်တိုင် ငုတ်တိုင်စိုက်၍ သတ်မှတ်ပေးရသည်။ အမှန် ဆိုလျှင် ဤအလုပ်ကို ဗိုလ်မှူးကြီးထရက်ဝေးကသာ ကြီးကြပ်ကွပ်ကဲ၍ ဆောင်ရွက်ပေးရမည်ဖြစ်၏။

ကလွန်ဒိုက် သို့မဟုတ် မြေပေါ်မြေအောက် သယံဇာတပစ္စည်းများ အထူးပေါများ ကြွယ်ဝသည့်နယ်မြေ။

ဤနယ်မြေဒေသ၏ ထုံးတမ်းစဉ်လာအရဆိုလျှင် လူ ၅ ယောက် သည် စတုရန်း မိုင် ၅၀၀ ကျယ်သော မြေကို ပိုင်ဆိုင်ထားကြ၏။ သို့ရာတွင် ထို လူ ၅ ယောက်သည် မြေပေါ်၌ သယံဇာတ မြေအောက် ပစ္စည်းများကို စူးစမ်းရှာဖွေရာတွင် ကိုယ်တိုင်ပါဝင်ခြင်းမရှိ။ ကုမ္ပဏီတစ်ခု အား ထိုမြေတွင် သယံဇာတပစ္စည်းများ ရှာဖွေတူးဖော်ခွင့် ပေးထား၏။

ထိုကုမ္ပဏီမှ စေခန့်ထားသူများအနက် လူ ၂ ယောက် ထိုမြေပေါ် တွင် ရေတွင်းတစ်တွင်းကို တူးဖော်တွေ့ရှိသည်ဟု ဆိုကြပါစို့။ ထိုအခါ ရွှေတွင်းရှာဖွေတွေ့ရှိသူ လူ ၂ ယောက်အား မြေကိုပိုင်သူ လူ ၅ ယောက်က အဆိုပါရွှေတွင်းမှ ထွက်သည့် ရွှေတန်ဖိုး၏ ထက်ဝက်ကို ပေးရသည့် အစဉ်အလာရှိနေလေသည်။

ဤအစဉ်အလာ ထုံးစံအတိုင်းပင် ဒဲလ်ဘစ်ရှောနှင့် ဗင့်ကောလစ်တို့ နှစ်ယောက်က ‘ပြင်သစ်ချောင်း’ဒေသ၌ တူးဖော်တွေ့ရှိရသည့် ရွှေတွင်း

အတွက် ဤရွှေတွင်းမှ ထွက်သမျှ ရွှေတန်ဖိုး၏ ထက်ဝက်ကို မြေပိုင်ရှင်များထံမှ စာချုပ်စာတမ်းဖြင့် အကျိုးခံစားခွင့် ရှေ့ရမည်ဖြစ်၏။

သို့ရာတွင် ဤအကျိုးခံစားခွင့်ကိုယူရန် ဗဋ်ကောလစ်က သဘောမတူ။ ဤအကြောင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ရေလာမြောင်းပေးစကား ပြောကြသည်ကိုပင် သီးမခံ။

ဒဲလ်ဘစ်ရှော့ကလည်း ဗဋ်လိုပင် သဘောထားသည်။ သို့ရာတွင် ကိုယ်ကျင့်တရားကို ငဲ့ကွက်၍ကား မဟုတ်။ ဘစ်ရှော့ပြောသည့် စကားအတိုင်းဆိုလျှင်...

“ကျုပ်ဝေစုအတွက် ကျုပ်အဖို့ သစ်သီးခြံကြီးတစ်ခုရဲ့ တန်ဖိုးကို ရနေပြီပဲ။ ရသင့်တဲ့တန်ဖိုးရဲ့ နှစ်ဆတောင် ရနေပြီဟာ၊ တကယ်လို့သာ ဒါထက်ပိုပြီး ရဦးမယ်ဆိုရင်တော့ ဒီရွှေတွေကို ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာ တောင် သိမှာမဟုတ်တော့ဘူး၊ တကယ်ပါပဲဗျာ”

ရွှေတွင်းကို တူးဖော်ကာ ရွှေကိုလည်း တွေ့ရပြီးနောက် ဗဋ်ကောလစ်သည် အလုပ်သမားတစ်ယောက် ထပ်၍ရှာရမည်မှာ မိမိတာဝန်သာ ဖြစ်သည်ဟု မှတ်ယူထားခဲ့လေသည်။

သို့ဖြစ်၍လည်း ကာလီဖော်နီးယားနယ်သား အလုပ်သမားလူတော် တစ်ယောက်ကို တဲစခန်းအတွင်းသို့ ဗဋ်က ခေါ်ယူလာခဲ့သည်။

ဘစ်ရှော့က အကြီးအကျယ် ဒေါ်ထတော့၏။

“မောင်ရင် ဘယ်တော့မှ ဒီလိုမလုပ်ရဘူး”

ဘစ်ရှော့က မုန်တိုင်းတိုက်လာသကဲ့သို့ စကားဆိုလိုက်သည်။

“ဦးလေးက ခုဆို ရွှေတွင်းကို ရှာတွေ့ပြီးတဲ့နောက် ချမ်းသာနေပြီ မဟုတ်လား။ အလုပ်လုပ်စရာ မလိုတော့ပါဘူးလေ”

ဗဋ်က အဖြေပေးလိုက်သည်။

“ချမ်းသာတယ်...ဘာချမ်းသာတာလဲ။ မောင်ရင်နဲ့ကျုပ်နဲ့ ချုပ်ဆိုခဲ့

တဲ့ သဘောတူစာချုပ်အရ မောင်ရင်က ကျုပ်ကို အလုပ်ကထုတ်မပစ်နိုင်ဘူး။ ဒီတော့ ကျုပ်လုပ်ချင်တဲ့ စိတ်ရှိသလောက် ကျုပ်က ဆက်လုပ်မှာပဲ။ နားလည်ရဲ့လား”

သို့ဖြင့် ဒဲလ်ဘစ်ရှော့သည် ရွှေတွင်းကို ရှာဖွေတူးဖော်ရရှိပြီးနောက် လူချမ်းသာဖြစ်သွားသည့်တိုင်အောင် ဗဋ်ကောလစ်ထံတွင်ပင် အလုပ်သမားအဖြစ် ဆက်၍လုပ်ကိုင်နေလေတော့သည်။

သောကြာနေ့နံနက်စောစောတွင် ‘ပြင်သစ်ချောင်း’ဒေသတွင် တွေ့ရှိရသော ရွှေတွင်းနှင့်ပတ်သက်၍ အကျိုးခံစားပိုင်ခွင့်ရှိသူအားလုံးသည် သတ္တုတွင်းဘက်ဆိုင်ရာ တိုင်းမင်းကြီး၏ရှေ့မှောက်သို့ မိမိတို့ပိုင်ဆိုင်ခွင့်များကို မှတ်ပုံတင်ရန် ရောက်ရှိလာကြလေသည်။

ဤသတင်းသည် ကလွန်ဒိုက်ဒေသအတွင်း တောမီးပမာ ပြန့်နှံ့သွားသည်။ ငါးမိနစ်အတွင်း ‘ပြင်သစ်ချောင်း’သို့သွားရာ လမ်းခရီးကြမ်းပေါ်၌ ပထမဆုံးသော လူအုပ်ကြီးတစ်အုပ်ကို တွေ့မြင်ကြရတော့၏။ နာရီဝက်ကြာသည့်အချိန်၌ ဒေါ်ဆင်တစ်မြို့လုံးမှာ ရွှေအရှာထွက်လာသူများဖြင့် ပြည့်နေလေသည်။

စိုက်ထားသည့်ငှက်များ နေရာပြောင်းသွားခြင်း၊ နေရာခုန်ကျော်သွားခြင်းနှင့် သတိပေး တားမြစ်ထားချက်များကို ဖျက်လိုဖက်ဆီးလုပ်ကာ မူလ သတ်မှတ်ချက်များ အရောရောအထွေးထွေး ဖြစ်လာမည်စိုးသဖြင့် ဒဲလ်ဘစ်ရှော့နှင့် ဗဋ်ကောလစ်တို့သည် သတ္တုတွင်းဘက်ဆိုင်ရာ တိုင်းမင်းကြီးထံတွင် မိမိတို့ရွှေတွင်းကို လျင်မြန်စွာ မှတ်ပုံတင်ထားခဲ့ပြီးနောက် ရွှေတွင်းရှိရာ ‘ပြင်သစ်ချောင်း’သို့ ပြန်လာခဲ့ကြ၏။

သို့ရာတွင် လိုအပ်သမျှ ခရီးရထံတွင် ပြုလုပ်ပြီးစီးခဲ့ပြီဖြစ်၍ ဘစ်ရှော့နှင့် ဗဋ်တို့သည် အေးအေးဆေးဆေးပင် ခရီးနှင့်နေကြ၏။ ‘ပြင်သစ်ချောင်း’ရှိရာသို့ လောဘဖက်လျက် သွက်သွက်ကြီးသွားနေသူများက သူတို့

နှစ်ယောက်ကို ကျော်တက်သွားကြသည်။

ခရီးတစ်ဝက်ခန့်အရောက်၌ ဘစ်ရှောက နောက်သို့ပြန်၍ လှည့်ကြည့်မိသည်တွင် ခရီးပြင်းချို လူအုပ်ကြီး ဆောင်ယူလေ့ရှိသည့် အထုပ်အပိုးကို လွယ်လျက် သုတ်ခြေတင်လာသော စိန့်ဗင်ဆင့်ကို အမှတ်မထင် တွေ့လိုက်ရတော့၏။

ဤနေရာတွင် လမ်းကြမ်းသည် ဆံထိုးကဲ့သို့ ကွေ့ကောက်နေလေသည်။

ရှေ့ကိုလည်းကောင်း၊ နောက်ကိုလည်းကောင်း ပြန်ပြောင်းကြည့်လိုက်သည့်အခါ ဤလမ်း ဤနေရာတွင် မိမိတို့သုံးယောက်သာ ရှိနေကြောင်း ဘစ်ရှောက သတိထားလိုက်မိ၏။ အခြားခရီးသည်ဟူ၍ အနီးတစ်ဝိုက်တွင် မရှိ။

“ဗင့်...ကျုပ်ကို စကားမပြောနဲ့၊ ကျုပ်ကို မမြင်ချင်ယောင် မသိချင်ယောင် ဆောင်နေ”

ဘစ်ရှောက ဗင့်အား ဤသို့ သတိပေးလိုက်ပြီးနောက် နှာခေါင်းကို ကာသည့် အဝတ်စကို မျက်နှာပေါ်သို့ တင်လိုက်ကာ ကျယ်သီးတပ်လိုက်သည်။ ထိုအဝတ်စသည် ဘစ်ရှော၏မျက်နှာကို အခြားသူ ရုတ်တရက် မမှတ်မိနိုင်အောင် ရုပ်ဖျက်ပေးနေလေသည်။

“ဟော...ဟိုနေရာမှာ စမ်းရေပေါက်တစ်ခုရှိတယ်။ အဲဒီစမ်းရေပေါက်မှာ ဗိုက်မှောက်ပြီး ရေသောက်ချင်ယောင်ဆောင်နေစမ်းပါ။ ပြီးရင် မောင်ရင်တစ်ယောက်တည်း ရွှေတွင်းကိုသွားနှင့်၊ ကျုပ်မှာ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် လုပ်မှပြီး ကဲ စွဲရှိနေတယ်။ ကျုပ်ကိုရော ဟို ရွဲမှန်းစရာအကောင်ကိုပါ မောင်ရင်က စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောမိအောင် သတိထားစမ်းပါ။ မောင်ရင် မျက်နှာကိုလည်း ကျုပ် မမြင်ရအောင် လုပ်ထားစမ်း။”

ဗင့်သည် ဘစ်ရှောညွှန်ကြားသည့်အတိုင်း လိုက်၍လုပ်နေ၏။ ဤသို့

လုပ်နေရင်းကလည်း ဘစ်ရှော ဘာတွေလုပ်မည်ကို တွေးနေမိသည်။

ဗင့်သည် လူသွားလမ်းမှ ဘေးသို့ဖယ်၍ ထွက်လိုက်ပြီးနောက် နှင်းခဲများပေါ်တွင် အလျားလိုက် မှောက်ချလိုက်ကာ နို့စည်ဘူးအလွတ်တစ်ခုဖြင့် စမ်းရေပေါက်မှရေကို ခပ်ယူနေလေသည်။

ဘစ်ရှောသည် လူအများ ထပ်ကာထပ်ကာ နှင်းယားသဖြင့် ခြေဖဝါးချသာရုံသာ ကျယ်သော လမ်းပေါ်၌ မုဆိုးထိုင် ဒူးတစ်ဖက်ထောင်၍ ထိုင်လိုက်ကာ ခြေထောက်တွင်စီးထားသည့် သမင်ရေဖိနပ်မှ ဖိနပ်ကြီးကို ငဲ့၍ချည်ချင်ဟန်ပြုနေလေသည်။

စိန့်ဗင်ဆင့်က ဘစ်ရှော ဖိနပ်ကြီးချည်နေသည့် နေရာသို့ ရောက်လာသောအခါ ဘစ်ရှောသည် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ပြီး ဖိနပ်ကြီးချည်နေရသဖြင့် ကုန်ဆုံးသွားသောအချိန်အတွက် အစားထိုး၍ ရနိုင်စေရန် မြန်မြန်သွက်သွက်ကြီး လျှောက်နေလိုက်၏။

“ကိုယ့်လူ...နေပါဦး”

သတင်းစာဆရာ စိန့်ဗင်ဆင့်က လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

ဘစ်ရှောသည် စိန့်ဗင်ဆင့်အား အလျင်စလို တစ်ချက်သာစောင်းငဲ့ကြည့်လိုက်ပြီး သွက်သွက်ကြီးဆက်၍ သွားနေလေသည်။

စိန့်ဗင်ဆင့်သည် မြန်မြန်လျှောက်နေရာမှ ပြေး၍လိုက်လာသည်။ ဘစ်ရှောနှင့် ရင်ပေါင်တန်းမိမှ...

“ဒီလမ်းပဲလား” ဟု မေးလိုက်၏။

“ရွှေထွက်တဲ့ ပြင်သစ်တောင်ကုန်းကိုလား။ ကျုပ်လည်း အဲဒီကို သွားနေတာ။ ကဲ...ကြာတယ်”

ဘစ်ရှောသည် စကားကို တိုတိုဖြတ်၍ ပြောလိုက်ပြီးနောက် ရှေ့သို့ အလွန်လျင်မြန်သောခြေလှမ်းဖြင့် ထွက်လာခဲ့သည်။ သတင်းစာဆရာသည် လျှောက်လျှောက်ပြေးပြေးဖြင့် ဘစ်ရှော၏ ခြေလှမ်းကိုမိအောင် သုတ်ခြေ

တင်၍ လိုက်နေ၏။

စမ်းရေပေါက်တွင်ပင် ရှိနေသေးသော ဗင့်ကောလစ်က ခေါင်းကို ထောင်လိုက်ပြီး ဘစ်ရှောနှင့် စိန့်ဗင်ဆင့်တို့နှစ်ယောက် ခရီးနှင့်နေပုံကို စူးစိုက်၍ ကြည့်နေလေသည်။

ဤသို့ကြည့်နေစဉ် ဘစ်ရှောသည် တည့်တည့်ကြီးသွားနေရာမှ ညာဘက်သို့ ရုတ်တရက် ချိုးကွေ့ဝင်လိုက်ကာ 'အာဒမ်ချောင်း'သို့ ရှေးရှုသည့်လမ်းအတိုင်း လိုက်၍သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရတော့မှပင် ဘစ်ရှော၏ အကြံကို ရိပ်မိလာကာ ဗင့်ကောလစ်သည် တစ်ကိုယ်တည်း တီးတိုးရယ်လိုက်မိတော့၏။

ထိုနေ့ည ညဉ့်နက်သည့်အချိန်တွင်မှ ဘစ်ရှောသည် အယ်ဒိုရာဒိုစခန်းရှိ တဲသို့ ခြေကုန်လက်ပန်းကျလျက် ရောက်လာသည်။ သို့သော် မြူးထူးပျော်ရွှင်လျက်...

“ဒီအကောင်ကို ဘာမှမလုပ်ခဲ့ပါဘူး”

တဲအတွင်းသို့ ကိုယ်တစ်ပိုင်းပင် မရောက်မီကပင် ဘစ်ရှောက အော်ကြီးဟစ်ကျယ်ပြောနေသည်။

“ကျုပ်ကို စားစရာတစ်ခုလောက်ပေးစမ်း”

ဘစ်ရှောသည် ဤသို့ပြောရင်း လက်ဖက်ရည်အိုးကို ဆွဲကိုင်ကာ လက်ဖက်ရည်ပုပ္ဖိုကို သူ့လည်ချောင်းအတွင်းသို့ လောင်းချနေသည်။ ဤသို့လောင်းချရင်းကလည်း...

“ကျုပ်ကို ကိုက်စားစရာ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပေးစမ်း...၊ ဟင်းချက်ရာမှာ သုံးတဲ့ သမင်ဆီ၊ အရည်ပျော်စပြုနေတဲ့ ဆီးနှင့်ခဲ၊ သမင်ရေနဲ့လုပ်ထားတဲ့ ဖိနပ်အဟောင်း၊ ဖယောင်းတိုင် အတိုအစ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဟေ့”

ဘစ်ရှောသည် ပြောရင်းဆိုရင်း စောင်ပုံကြီးပေါ်တွင် လဲကြိုကျသွားသည်။ တောင့်တင်းနေသော ခြေထောက်မှ ကြွက်သားများကို သူ့ဘာသာ

သူ နှိပ်ပေးနေ၏။

ဗင့်က ဘစ်ရှောစားရန် ဝက်နံကင်ကို ကြော်လိုက်ကာ ပဲဟင်းကို ပန်းကန်ပြားတွင် ခပ်ပေးလိုက်သည်။

“ဒီကောင် ဘာဖြစ်သွားမလဲ”

ဘစ်ရှောက စားစရာကို ပလုတ်ပလောင်းမျိုးချရင်း အားရပါးရ ပြောနေလေသည်။

“ဗင့်...မောင်ရင် လောင်းချင်တယ်ဆိုရင် လောင်းလိုက်၊ ဒီကောင် ပြင်သစ်တောင်ကုန်းမှာရှိတဲ့ ရွှေကျင်တဲ့နေရာတွေကို ရောက်ကို မရောက်ဘူး”

“ကိုယ့်လူ ဘယ်လောက်ဝေးသေးသလဲတဲ့”

ဘစ်ရှောက စိန့်ဗင်ဆင့်မေးသည့်လေသံမျိုးဖြင့် မေးပြနေသည်။

“ဘယ်လောက်ဝေးသေးလဲတဲ့။ ဒီတစ်ခါတော့ ဒီကောင်လေသံ ပျောလာတယ်။ ပြင်သစ်တောင်ကုန်းကိုရောက်ဖို့ ဘယ်လောက်လှိုပါသေးသလဲ ခင်ဗျာ...တဲ့။ လာ...လာ...ချည်သေး။ နောက်တော့ မောလာ ကြောက်လာ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်လာပြီး ဒါလောက်ပဲ မေးနိုင်တော့တယ်”

ဘစ်ရှောက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ထပ်ကာထပ်ကာ ရယ်လိုက်သည်။ သောက်နေသည့်လက်ဖက်ရည် သီးသွားပြီး ချောင်းတဟွတ်ဟွတ် ဆိုးနေလေသည်။

“ဒီကောင်ဟာ ငိုချင်တာကို အတင်းချုပ်တည်းနေရတယ်။ ဒီကောင်ကို ကျုပ် ဘယ်မှာထားခဲ့သလဲ သိလား။ အင်ဒီးယန်းမြစ်ဆီကိုသွားတဲ့ ရေဝေကုန်းတန်းပေါ်မှာ တင်ထားပစ်ခဲ့တယ်။ အမောလည်းဆိုနေပြီ။ ထတောင် မသွားနိုင်တော့ဘူး။ အနီးဆုံးတဲကိုတောင် လေးဘက်ထောက်ပြီး သွားမှရမယ်။ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်တောင် မိုင်ငါးဆယ် ပြင်ပြင်းလျှောက်ခဲ့ရတယ်။ ကဲ...ဒီတော့ အိပ်ပြီ၊ ဂွတ်နိုက်။ မနက်ကျရင် ကျုပ်ကို အလုပ်ကို

မခေါ်နဲ့”

မွန်၍ အိပ်ပျော်နေသော ဘစ်ရှောက စိန့်ဗင်ဆင့်ထံမှ ကြားခဲ့ရသည့် စကားများကို ယောင်နေလေသည်။

“ဘယ်လောက်ဝေးသေးသလဲ ကိုယ့်လူ...”

[၁၃]

ဗင်ကောလစ်သည် လူစီလီအတွက် စိတ်ပျက်နေမိလေသည်။

“သူ့ကို ကျွန်တော်နားမလည်ဘူး။ ဒါကို ကျွန်တော် ဝန်ခံပါတယ်။ လူစီလီမှာ ခုဆိုရင် ရွှေတွင်းတစ်တွင်းကိုလည်း ပိုင်သွားပြီ။ ဒါတောင် ဘာဖြစ်လို့ အော်ပရာဇာတ်ပွဲရုံကိုသွားပြီး ဘာဖြစ်လို့ အလုပ်လုပ်နေသေး တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် နားမလည်နိုင်ပါဘူး”

ဗင်ကောလစ်က ဗိုလ်မှူးကြီးထရက်ဝေးအား ပြောပြလိုက်၏။

“တစ်နေ့တည်းနဲ့တော့ ရွှေတွေ တစ်ပုံကြီး မရနိုင်ဘူးပေါ့ မောင်ရင်၊ ဒါကြောင့်ဖြစ်မှာပဲ”

ဗိုလ်မှူးကြီးထရက်ဝေးက ဖြတ်၍ပြောလိုက်၏။

“တူးဖော်လိုရတဲ့ ရွှေရိုင်းတွေကို ပေါင်ထားမယ်ဆိုရင်လည်း ဖြစ်နိုင် တာပဲမဟုတ်လား။ ကျွန်တော်က ဒါကို စဉ်းစားပြီး ငွေလေးငါးခြောက် ထောင်လောက် အတိုးမယူဘဲ ပေးထားမယ်လို့ ပြောတာတောင် သူက လက်မခံဘူး။ သူက ငွေမလိုပါဘူးလို့ပြောတယ်။ ကျွန်တော်က ဒီလို ကူညီမယ်လို့ပြောတာကို သူက ကျေးဇူးတင်ပါသတဲ့။ ကျွန်တော်မှာ ဘယ်အခါမဆို ငွေလိုနေရင်တောင် သူ့ကိုပြောပါလို့ ဆိုလိုက်သေးတယ် ခင်ဗျ”

ဗိုလ်မှူးကြီးသည် ပြုံးလိုက်ပြီးနောက် သူ့နာရီတွင်တပ်ထားသော ရွှေကြိုးကို လက်ဖြင့်လှုပ်ကစားနေလေသည်။

“ဒီမှာက ဘဝဆိုတာ မောင်ရင်အတွက်ရော ကျုပ်အတွက်ပါ တစ်နေ့ ထမင်းနှစ်နပ်နဲ့ စောင်တစ်ထည်၊ နို့ပြီး ယူကွန်မီးဖိုတစ်ခုရယ်။ အဲဒါတွေ ထက်ပိုပြီး တကယ်အဓိပ္ပာယ်ရှိနေတယ်။ လူစီလီဟာလည်း မောင်ရင်တို့၊ ကျုပ်တို့လို အပေါင်းအသင်းနဲ့နေချင်တဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ပေါ့။ မောင်ရင်တို့၊ ကျုပ်တို့ထက်တောင် လူစီလီက ပိုပြီး အပေါင်းအသင်းကို မက်တယ်မဟုတ်လား”

“တကယ်လို့ မောင်ရင်က လူစီလီကို အော်ပရာဇာတ်ပွဲရုံမှာ အလုပ် မလုပ်ရဘူးဆိုပြီး အလုပ်ကထုတ်လိုက်ပြီဆိုဦးတော့ ဘယ်လိုဖြစ်လာမလဲ။ လူစီလီဟာ စစ်တန်းလျားကိုသွားပြီး ဗိုလ်ကြီးရဲ့မိန်းမနဲ့ အပေါင်းအသင်း လုပ်နိုင်တယ်။ သတ္တုတွင်းဘက်ဆိုင်ရာ တိုင်းမင်းကြီးကတော်ဆီကိုဖြစ်ဖြစ်၊ ဖရိုနာဆီကိုပဲဖြစ်ဖြစ် သွားပြီး လည်နိုင်ပတ်နိုင် အပေါင်းအသင်းလုပ်နေ နိုင်တယ်မဟုတ်လား။ ဒီအချက်ကို မောင်ရင် မမြင်ဘူးလား။ နေ့လယ် ကြောင်တောင်ကြီးမှာ အများတကာသွားနေကျ လမ်းပေါ်မှာ မောင်ရင်ဟာ သူနဲ့တွဲပြီး လျှောက်ရဲပါ့မလား”

“ဗိုလ်မှူးကြီးကကော...”

ဗင်က ပြန်၍မေးလိုက်ရာ ဗိုလ်မှူးကြီးက...

“လျှောက်ရဲတာပေါ့၊ ပြုံးပြီးကြီးတောင် လျှောက်ရဲသေးတယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော်လည်း လျှောက်ရဲတယ်၊ ဒါပေမဲ့...”

ဗင်က ဆက်မပြောသေးဘဲ မီးလင်းဖိုကိုသာ မျက်မှောင်ကုတ်၍ ကြည့်နေ၏။

“ဒါပေမဲ့ ကြည့်စမ်းပါဦး၊ လူစီလီဟာ စိန့်ဗင်ဆင့်နဲ့ ဘယ်လိုခနဲ သွားနေတယ်ဆိုတာ သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ အမြဲ တတွဲတွဲနဲ့ အဖြစ်သည်း နေကြတယ်”

“ကျုပ်လည်း ဒီအချက်ကိုတွေ့မိတိုင်း ခေါင်းရှုပ်သွားရတာချည်းပဲ။”

စိန့်ဗင်ဆင့်က ဘာဖြစ်လို့ လူစီလီကို တတွဲတွဲလုပ်နေရတယ် ဆိုတာကို ကျုပ် သဘောမပေါက်နိုင်ဘူး။ စိန့်ဗင်ဆင့်မှာ ဉာဏ်လိမ် ဉာဏ်နက်တွေ အများကြီးရှိနေမှာပဲ။ လူစီလီက ပြင်သစ်တောင်ကုန်း ဒုတိယအဆင့်မှာ ရွှေတွင်းတစ်ခု အပိုင်ရထားပြီမဟုတ်လား။ ကြည့်သာနေ၊ တစ်နေ့မှာ ဖရိုနာက စိန့်ဗင်ဆင့်ကို အိမ်ထောင်ရှင်အဖြစ် သဘောတူလက်ခံလိမ့်မယ်။ ဒါကို ဒိဋ္ဌပြောနိုင်တယ်”

“အဲဒီလို ဘယ်ခါဖြစ်လာမှာလဲ”

“စိန့်ဗင်ဆင့်က လူစီလီကို ခွာထုတ်တဲ့နေ့မှာပေါ့”

ဗင်က စဉ်းစားနေစဉ် ဗိုလ်မှူးကြီးက ဆက်၍ပြောနေပြန်၏။

“ဒါပေမဲ့ လူစီလီက ဘာကြောင့် စိန့်ဗင်ဆင့်နဲ့ တပူးတွဲတွဲလုပ်နေ တယ်ဆိုတဲ့အချက်ကို သဘောမပေါက်ဘူး။ စိန့်ဗင်ဆင့်မှာ လူစီလီက ဘာများမက်စရာရှိနေလို့လဲ”

“လူစီလီကလည်း တခြားမိန်းမတွေလို စိန့်ဗင်ဆင့်ကို အရသာတွေ နေလို့ပေါ့။ သူတွေ့တဲ့အရသာကလည်း တခြားမိန်းမတွေတွေ့တဲ့ အရသာ ထက်တော့ ဆိုးမယ်ထင်ပါဘူး။”

ဗင်ကောလစ်က မကျေမနပ်သည့်အသံဖြင့် ဝင်ပြောလိုက်ပြီး တစ် ဆက်တည်းပင်...

“ကျွန်တော်တော့ သိပ်သေချာတယ်”

“ဖရိုနာကလည်း တခြားမိန်းမတွေတွေ့နေတဲ့ အရသာမျိုးထက် မဆိုးတဲ့အရသာကို တွေ့နေတယ်လို့ ဆိုချင်တာပဲမဟုတ်လား။”

ဗိုလ်မှူးကြီးက ဗင်၏စကားတွင် ထပ်၍ပြည့်ပေးလိုက်သည်နှင့် တစ် ပြိုင်နက် ဗင်သည် ဗိုလ်မှူးကြီးကိုပင် နှုတ်မဆက်တော့ဘဲ ဧည့်ခန်းထဲမှ ထွက်ခွာသွားလေသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီးကမူ မချိပြုံး ပြုံး၍ ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

ထိုနှစ် နာတာလူး သီတင်းပတ်အတွင်း မိမိနှင့် ဖရိုနာတို့အတွက်

လူနှစ်ယောက်က တိုက်ရိုက်သော်လည်းကောင်း၊ သွယ်ဝိုက်၍သော်လည်း ကောင်း အမှတ်မထင် ဆောင်ရွက်ခဲ့ပုံကို ဗင်က ဘယ်သောအခါမျှ သိရှိလိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။

‘ဒေါ်ဆင်မြို့’တွင် ပီတီဝတ်စုံများ အမည်တွင်သော လင်မယားနှစ်ယောက် နေထိုင်လျက်ရှိ၏။ ထိုလင်မယားနှစ်ယောက်အနက် ယောက်ျားဖြစ်သူ သည် ရုရှလူမျိုးစစ်စစ်ဖြစ်လျက် မိန်းမဖြစ်သူသည် ရုရှားသားမွေးကုန်သည် တစ်ဦးနှင့် တိုင်းရင်းသားအင်ဒီးယန်း အမျိုးသမီးတစ်ဦးတို့ လွန်ခဲ့သော အနှစ်သုံးဆယ်ခန့်က အကြောင်းဆက်၍ ပေါင်းဖက်ကြရာမှ မွေးဖွားလာ ခဲ့သူဖြစ်၏။

ယခုဆိုလျှင် ထိုလင်မယားသည် ‘ပြင်သစ်တောင်ကုန်း’အောက်ဘက် တည့်တည့်ရှိ ရွှေတွင်းတစ်တွင်းကို ပိုင်ဆိုင်နေကြသူဖြစ်၏။

တနင်္ဂနွေနေ့ အားလပ်သည့်အချိန်များတွင် တစ်ကိုယ်တော်ရွှေတွင်း တူးသမားကြီး ဒဲလ်ဘစ်ရှောသည် ထိုလင်မယားအိမ်သို့ သွားရောက် လည်ပတ်လျက် တစ်နာရီ နှစ်နာရီခန့်ကြာသည်အထိ စကားစမြည်ပြော ရင်း အချိန်ဖြုန်းတတ်သည်။ တစ်ခုသော တနင်္ဂနွေနေ့တွင် ဘစ်ရှောသည် ထိုလင်မယားအိမ်သို့ အလည်သွားခဲ့ရာ လင်ဖြစ်သူကိုမတွေ့ဘဲ မိန်းမကြီး ကိုသာ တွေ့ရလေသည်။

မိန်းမကြီးသည် အင်္ဂလိပ်စကားကို မပီမသ ပြောတတ်၏။ နားထောင် ရသူအဖို့ စိတ်ညစ်စရာတစ်မျိုးဖြစ်၏။ ဘစ်ရှောသည် ထိုမိန်းမကြီးထံသို့ ရောက်သည့်အခါတိုင်း ဆေးအိုးကို ဆေးတစ်ဆုံပြီးတစ်ဆုံ ထည့်ကာ မိန်းမကြီးပြောသမျှ စကားကို အင်းလိုက်၍ နားထောင်နေတတ်သည်။

ဤသို့ အင်းလိုက်ဖော်ရသည့်အတွက် မိန်းမကြီးက စကားကို အမှောင် မပြတ်အောင် ပြောနေတတ်သည်။

ဤသို့ စကားပြောနေရင်း မိန်းမကြီးသည် ပြုံးကျနေပြီဖြစ်သော

စာအုပ်သေတ္တာထဲမှ သားရေအဖုံးဖြင့် ချုပ်လုပ်ထားသော စာအုပ်ကြီး တစ်အုပ်ကို မွေနှောက်ရှာဖွေ၍ ယူလာကာ ဘစ်ရှောအား ပြလိုက်၏။

စာအုပ်ကြီးမှာ အစွန်းအထင်း အစုတ်အပြတ်တို့ဖြင့် ဟောင်းနွမ်းနေ လင့်ကစား ဖတ်၍ရနိုင်သေးသည့် အခြေအနေတွင် ရှိနေ၏။

စာအုပ်ကြီးသည် မိန်းမကြီးနှင့် ဘစ်ရှောတို့အကြားရှိ စားပွဲပေါ်တွင် ပိတ်လျက်သာရှိနေသည့်တိုင် မိန်းမကြီးသည် စကားပြောရာ၌ မကြာခဏ ပင် ထိုစာအုပ်ကို ရည်ညွှန်းလျက် ပြောနေ၏။

ရည်ညွှန်းသည်ဆိုရာ၌လည်း စာအုပ်ကိုဖွင့်ကာ မည်သည့်စာမျက်နှာ၊ မည်သည့်စာပိုဒ် စသည်ဖြင့် ပြောဆိုနေခြင်းမဟုတ်ဘဲ စာအုပ်ကို လှမ်း ကြည့်ရုံ၊ အမူအရာလုပ်ပြုရုံသာ ရည်ညွှန်းနေခြင်းဖြစ်၏။

မိန်းမကြီးက ဤသို့ စာအုပ်ကိုရည်ညွှန်း၍ ပြောလိုက်သည့်အခါတိုင်း ဘစ်ရှော၏မျက်လုံးအစုံတွင် ကျေနပ်ခြင်း၊ ဝမ်းသာခြင်း၊ ပို၍သိလိုခြင်း စသည်အဓိပ္ပာယ်များ ပေါ်ထွက်နေ၏။

နောက်ဆုံး၌ စာအုပ်နှင့်ပတ်သက်၍ မိန်းမကြီးသည် အထူးအဆန်း အနေဖြင့် ဆက်၍မပြောနိုင်တော့ဘဲ အကြောင်းအရာတစ်ခုခုကိုသာ ထပ် တလဲလဲ ပြောနေတော့သည်။

ဒဲလ်ဘစ်ရှောသည် သူ၏အိတ်ကြီးထဲမှ ရွှေကျင်၍ရသည့် ရွှေအစအန များပါသော အိတ်ကလေးကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ မိန်းမကြီးသည် ရွှေချိန် သည့် ချိန်ခွင်ကို ကိုင်ထားကာ ချိန်ခွင်တစ်ဖက်တွင် အလေးများကို ထည့်လိုက်၏။

ဒဲလ်ဘစ်ရှောက အခြားချိန်ခွင်တစ်ဖက်တွင် ရွှေစများကိုထည့်လိုက် ၏။ ရွှေစများ၏တန်ဖိုးမှာ ဒေါ်လာတစ်ရာဖြစ်လေသည်။

ထို့နောက် ဘစ်ရှောသည် ဒေါ်လာတစ်ရာတန်ဖိုးရှိသော ရွှေစများဖြင့် ဝယ်ယူခဲ့သည့် စာအုပ်ကို ရင်ခွင်တွင်ပိုက်လျက် တဲစခန်းရှိရာ တောင်ပေါ်

သို့ တက်လာခဲ့လေသည်။

ဗင့်သည် တဲအတွင်းတွင် စောင်များကိုရစ်သိုင်း၍ ခြံကာ သမင်ရေ ဖိနပ်များကို ပြင်နေလေသည်။

“ကျုပ်ကတော့ ဒီကောင်ကို တစ်နေ့နေ့ ပျောင်ရမယ်”

ဘစ်ရှောက ဤသို့ရေရွတ်လိုက်ပြီးနောက် စာအုပ်ကို လက်နှင့်သပ် လိုက်၏။ ပြီးမှ စာအုပ်ကို သူ့အိပ်ရာပေါ်တွင် ထားလိုက်သည်။

ဗင့်သည် စုံစမ်းသည့်အကြည့်ဖြင့် ဘစ်ရှောအား ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် စာအုပ်ကိုကောက်ယူ၍ ဖွင့်လိုက်၏။

စာအုပ်မှ စာရွက်များမှာ နှစ်ကြာသည်နှင့်အမျှ ဝါထိန်၍နေကြပြီ ဖြစ်၏။ လမ်းကြမ်းနှင့် ရာသီကြမ်းတို့၏ဒဏ်ကို ခံထားရသောကြောင့် လည်း စာရွက်များမှာ ရိရိကလေးသာရှိတော့၏။ စာအုပ်အတွင်းတွင် ပုံနှိပ်ထားသောစာများက ရုရှားစာ။

“ဦးလေးဘစ်ရှောက ရုရှားစာပေပညာရှိတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် မသိခဲ့ရဘူး။ ကျွန်တော်ကတော့ ရုရှားစာဆိုရင် တစ်လုံးမှ မတတ်ဘူး”

“ကျုပ်လည်း မဖတ်တတ်ပါဘူး။ ပီတီရှစ်ပူးဆိုတဲ့ မိန်းမကြီးလည်း မဖတ်တတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီမိန်းမကြီးကတော့ ရုရှားစကားကို နားလည် တယ်။ သူ့ဆီက ဒီစာအုပ်ကို ရလာတယ်။ ဒီမိန်းမကြီးရဲ့ယောက်ျားက ရုရှားလူမျိုးစစ်စစ် တစ်ယောက်ပဲ။ သူက သူ့မိန်းမကို ဒီစာအုပ်ကို ကျယ်ကျယ်ကြီးဖတ်ပြလေ့ရှိတယ်။ ဒီတော့ သူ့လင်ပြောတာကို ဒီမိန်းမ ကြီးက သိပြီး ဒီမိန်းမကြီးပြောပြတာကို ကျုပ်က သိခဲ့တာပေါ့”

“ဒါဖြင့် ဦးလေးတို့ သုံးယောက်ပေါင်း ဘာတွေသိကြသလဲ”

ဘစ်ရှောသည် ရှိုးတိုးရှန်တန်ဖြစ်သွားကာ...

“အို...ဒါကတော့ ဘာတွေသိတယ်ဆိုတာ အချိန်တန်တော့ နွားပိန်

ကန်လာလိမ့်မယ်ပေါ့။ စောင့်သာကြည့်နေ။ ကျုပ်ဆီက မီးခိုးထွက်လာတာကို စောင့်သာကြည့်နေ။ ကျုပ်ဆီက မီးခိုးထွက်လာပြီ။ အပေါ်ကို တလူလူ တက်လာပြီဆိုရင် ကျုပ်တို့သုံးယောက် ဘာတွေသိကြတယ်ဆိုတာ မောင်ရင်နားလည်လာလိမ့်မယ်”

[၁၄]

ဖရိုနာဝဲစ်ထက် အသက်များစွာကြီးသော်လည်း ငယ်စဉ်ကပင် ရင်းရင်းနှီးနှီး နေထိုင်လာခဲ့ကြသဖြင့် မိတ်ဆွေကဲ့သို့တစ်ဖုံ၊ အစ်ကိုကြီးကဲ့သို့တစ်မျိုးအားကိုးရသော ‘မက်ကာသေး’သည် နာတာလျားပွဲတော် သီတင်းပတ်အတွင်း ဒေါ်ဆင်မြို့သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာခဲ့လေသည်။

အရပ်တကာသို့လှည့်၍ ခရီးသွားလာနေခဲ့သော မက်ကာသေးသည် ဒေါ်ဆင်မြို့သို့ ပြန်ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း ဖရိုနာအကြောင်းကို စုံစမ်းသည်။ ဖရိုနာနှင့်တွဲလျက် စိန့်ဗင်ဆင့်၊ ဗင်ကောလစ်၊ လူစီလီတို့အကြောင်းကိုပါ သတင်းစကားအဖြစ်လည်းကောင်း၊ အဖျင်းစကားအဖြစ်လည်းကောင်း မျိုးစုံအောင် ကြားလာရတော့၏။

အထူးသဖြင့် ဖရိုနာနှင့် စိန့်ဗင်ဆင့်တို့အခြေအနေကို အသေအချာစနည်းနာပြီးသောအခါ မက်ကာသေးသည် ဖရိုနာက စိန့်ဗင်ဆင့်နှင့် တွဲနေပုံကို သဘောမကျနိုင်။

ဒေဗ်ဟာနေက မက်ကာသေးအား ဖရိုနာနှင့် စိန့်ဗင်ဆင့်တို့အကြောင်းကို သူကြားသိရသမျှ စုံစုံစေ့စေ့ပြောပြရုံမျှမက လူစီလီထံမှ ကြားရသမျှကိုလည်း ပြန်၍ဖောက်သည်ချသည်။

သတင်းစာဆရာ စိန့်ဗင်ဆင့်ကို မနာလိုသူများထံမှ ဒေဗ်ဟာနေကြားရသောသတင်းစကားများမှာ အမှန်ရှိသလို အမှားလည်း ရှိနေလေသည်။

စိန့်ဗင်ဆင့်အား ဘာကြောင့် မနာလိုဖြစ်နေကြောင်း၊ မနာလိုသူအချို့ကိုယ်တိုင် သိကြမည်မဟုတ်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ စိန့်ဗင်ဆင့်သည် ယောက်ျားအသိ မိတ်ဆွေများနှင့် ဆက်ဆံပေါင်းသင်းရာ၌ အောင်မြင်သူတစ်ယောက်ကား မဟုတ်။

ဤသို့ဖြစ်ရခြင်းမှာလည်း စိန့်ဗင်ဆင့်သည် အမျိုးသမီးများနှင့် ဆက်ဆံရေးတွင် အခြားယောက်ျားများထက် ပိုမိုထွန်းတောက် အရာရောက်နေသဖြင့် အခြားယောက်ျားများမှာ အလိုလို မှေးမှိန်သွားရခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်။

အခြားနည်းအားဖြင့်ဆိုလျှင်လည်း စိန့်ဗင်ဆင့်သည် ယောက်ျားများနှင့် ဆက်ဆံရာ၌ သူလိုငါလို သာမညအရည်အချင်းမျိုးသာ ရှိနေပြီး ယောက်ျားအပေါင်းအသင်းများအား သူ့ဘက်သို့ ယိမ်းပါလာအောင် ဆွဲဆောင်နိုင်သော အရည်အချင်း နည်းပါးနေသောကြောင့် ဖြစ်နိုင်ပေသည်။

မက်ကာသေးသည် လူစီလီနှင့်လည်း ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ သွား၍ တွေ့သေးသည်။ ဤသို့တွေ့ဆုံပြီးနောက် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ချမှတ်လိုက်၏။ စိန့်ဗင်ဆင့်အား ဂျက်ကော့ဝဲစ်၏ အိမ်တွင် တစ်နာရီခန့်ကြာအောင် တွေ့ဆုံကာ တီးခေါက်ကြည့်မည်ဟူသော ဆုံးဖြတ်ချက်ပင်တည်း။

စိန့်ဗင်ဆင့်နှင့်ပတ်သက်၍ လူစီလီထံမှ ကြားရသည့် စကားကိုမူ မက်ကာသေးက အတည်မပြု။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် လူစီလီနှင့် စိန့်ဗင်ဆင့်တို့ အမြဲလိုလို တပူးတွဲတွဲဖြစ်နေကြောင်း မက်ကာသေးက သိနေသောကြောင့်ပင်။

မက်ကာသေးသည် အပေါင်းအသင်းများသူ၊ စိတ်မြန်သူနှင့် လတ်မြန်သူဖြစ်၏။ ပြဿနာတစ်ခုကို အချိန်ဆွဲ၍ စဉ်းစားဖြေရှင်းလိုသူမဟုတ်။

တစ်ညနေတွင် မက်ကာသေးသည် ဒေဗ်ဟာနေ၏အိမ်တွင် ဖဲခိုင်းရှိကြောင်း သိထားသဖြင့် ထပ်မံ၍ သတင်းစုံစမ်းရန် ဖဲခိုင်းရုံရာသို့

လာခဲ့သည်။

ဤဖဲဝိုင်းတွင် စိန့်ဗင်ဆင့်ကို တွေ့ရလေသည်။

မက်ကာသေးသည် တစ်ညနေလုံး စိန့်ဗင်ဆင့်၏ ပြောပုံ၊ ဆိုပုံ၊ လုပ်ပုံ၊ ကိုင်ပုံတို့ကို မသိမသာ အကဲခတ်နေသည်။

ရိုးသားပုံရသည်။ စိတ်ကို ခပ်ပေါ့ပေါ့ထားသည်။ စိတ်မဆိုးတတ်။ အခြားသူများအား ပြောင်လှောင်တတ်၍ သူ့ကိုပြောင်လှောင်လျှင်လည်း မနောကောင်းကောင်းဖြင့် ခံနေတတ်သည်။ အများဆန္ဒနှင့်အညီ လိုက်လျောစွာ ကျင့်တတ်သည်။ ဤကား စိန့်ဗင်ဆင့်နှင့်ပတ်သက်၍ လက်ငင်း တွေ့ရသော မက်ကာသေး၏ အမြင်တည်း။

ဤအတိုင်းဆိုလျှင် စိန့်ဗင်ဆင့်နှင့်ပတ်သက်၍ မကောင်းပြောဆိုကြသူများ၏ စကားသည် အဓိပ္ပာယ်မရှိဟု မက်ကာသေးက ယူဆမိ၏။

“အမျိုးသမီးတွေနဲ့ ဆက်ဆံရေးမှာ စိန့်ဗင်ဆင့်က ပိုပြီး ခြေလည်နေတော့ မနာလိုလို့ ပြောတဲ့စကားတွေ ဖြစ်မယ်ထင်ပါရဲ့။”

ဤဖဲဝိုင်းတွင်ပင် မက်ကာသေးနှင့် စိန့်ဗင်ဆင့်တို့သည် အပေါင်းအသင်း ဖြစ်သွားကြ၏။ မက်ကာသေးက ဒေဝိဟာနေအကြောင်းကို ရယ်စရာလုပ်၍ ဖဲဝိုင်းတွင်ပြောနေသည်။ ဖဲဝိုင်းတွင် အမတ်ကြီးကိုဘာတင်၊ မစွမ်းမွန်တိမာနှင့် ဖရိုနာတို့လည်း ရှိနေကြလေသည်။

“ဒေဝိဟာနေဟာ တလောတုန်းက သကြားရှားနေလို့ တွေ့တဲ့လူတိုင်းဆီမှာ သကြားလိုက်ပြီးဝယ်နေတယ်လို့ သိရတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ အရင် အတူတူနေကြတုန်းကလည်း နွားနို့လိုက်ရှာရင်းနဲ့ နွားနို့သောက်ပြီး အရက်မူးသလိုမူးတာ ဒေဝိဟာနေပါပဲ”

မက်ကာသေးက ဒေဝိဟာနေ၏ အဖြစ်အပျက်ကို စိကပ်စက်စက် ပြောပြနေသဖြင့် ပွဲကျနေလေသည်။ မိုးချုပ်သွားပြီဖြစ်၍ ဖဲဝိုင်းသိမ်းလိုက်သောအခါ အသီးသီးပင် အိမ်သို့ပြန်ရန် ဟန်ပြင်ကြ၏။

စိန့်ဗင်ဆင့်က ဖရိုနာအား လိုက်ပို့ရန် ဟန်ပြင်နေသည်။ ဤတွင် ဒေဝိဟာနေက...

“မက်ကာသေးက ဖရိုနာရဲ့မွေးစားအဖေပဲ။ ဒီနေ့ညတော့ မက်ကာသေးက ဖရိုနာကို အိမ်အထိလိုက်ပို့ပါလိမ့်မယ်”

မက်ကာသေးသည် သူ့ထုံးစံအတိုင်း တိုးတိုးကြိတ်၍ ရယ်လိုက်ကာ သူ၏လက်မောင်းကို ဖရိုနာဘက်သို့ တိုးပေးလိုက်၏။

စိန့်ဗင်ဆင့်က သူ့အားပြောနေသူများနှင့်အတူ လိုက်၍ရယ်ရင်း နောက်ချန်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

အခြားသူများနှင့် အတန်ဝေး၍ လာသောအချိန်တွင် မက်ကာသေးက တုံးတုံးတိတ်ကြီးပင် ဖရိုနာအားမေးလိုက်၏။

“စိန့်ဗင်ဆင့်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဖရိုနာအကြောင်းကို ကြားနေရတာက ဘာတွေလဲ”

မက်ကာသေးက ဖရိုနာအား စူးရှစွာကြည့်ရင်း မေးလိုက်၏။ ဖရိုနာသည် မက်ကာသေးကဲ့သို့ပင် စူးစူးရှရှ ပြန်ကြည့်သည်။

“အစ်ကိုကြီးမက် ကြားနေတာကိုး၊ ဖရိုနာက ဘာတွေကြားနေတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုလုပ်သိနိုင်ပါ့မလဲ”

“မိန်းကလေးတစ်ယောက်အကြောင်းနဲ့ ယောက်ျားကလေးတစ်ယောက်အကြောင်းကို လူအတော်များများက ဝိုင်းပြီးပြောနေကြတယ်။ မိန်းကလေးက လှပြီး ယောက်ျားကလေးကလည်း အရုပ်မဆိုးဘူး။ နှစ်ယောက်စလုံးကလည်း အသက်ငယ်ငယ်၊ ဘယ်သူမှလည်း အိမ်ထောင်မကျသေး။ အဲဒီတော့ ပြောစရာဆိုလို့ တစ်ခုပဲရှိတော့တယ်မဟုတ်လား”

မက်ကာသေး၏ ပြောပြောမေးမေး အမေးကို ဖရိုနာက “ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”ဟု အဖြေပေးလိုက်သည်။

“နောက်ပြီး တစ်ခုရှိသေးတယ်၊ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အကြီးဆုံးတစ်ခုပဲ”

“ဘယ်လိုဟာပါလိမ့်”

ဖရိုနာ၏စကားသနှင့် ဟန်အမူအရာတွင် စိတ်ဆိုးသည့် လက္ခဏာကို နည်းနည်းမှမတွေ့ရ။ ထို့အတူ မက်ကာသေး၏ စကားအလားကို ကူညီကာ ထောက်ပေးလိုသည့် သဘောမျိုးကိုလည်း မတွေ့ရ။

“မင်းတို့နှစ်ယောက် ယူကြတော့မလို့ဆို”

“ဆိုတယ်လို့ ပြောကတည်းက တခြားလူတွေက ပြောကြဆိုကြတဲ့ စကားပဲ ဖြစ်ရမယ်မဟုတ်လား”

“ဒီလိုပြောနေကြတာကိုကလည်း ဟုတ်နေပြီလို့ ပြောရမှာပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား”

မက်ကာသေးက အသံမာမာဖြင့် မေးလိုက်၏။ ဖရိုနာက အသံမာမာဖြင့်ပင် ပြန်ဖြေသည်။

“မဟုတ်ဘူး။ အစ်ကိုကြီးမက်ဟာ ဖရိုနာထက်ပိုပြီး အသက်လည်းကြီး၊ အတွေ့အကြုံလည်း များတဲ့လူဆိုတော့ ပိုပြီးသိဖို့ကောင်းပါတယ်။ စိန့်ဗင်ဆင့်နဲ့ ကျွန်မတို့ဟာ မိတ်ဆွေအနေနဲ့ ဆက်ဆံနေကြတာပါ။ ဒီလို ဆက်ဆံနေရတာကိုလည်း ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်စလုံးက နှစ်ခြိုက်နှစ်သိမ့်ကြတယ်။ ဒါပါပဲ။ တကယ်လို့ အစ်ကိုကြီးမက်ပြောသလို ဖြစ်နေကြပြီဆိုကြရင်ကော ဘာဖြစ်သေးလဲ”

မက်ကာသေးက သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို လေးလေးကြီးချလိုက်သည်။ ပြီးမှ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပင် ထပ်၍ပြောနေပြန်၏။

“မြို့ထဲမှာကျော်နေတဲ့ သတင်းတစ်ခုလည်း ရှိသေးတယ်။ စိန့်ဗင်ဆင့်ဟာ မိန်းမပျက်တစ်ယောက်နဲ့ တပူးတဲ့လုပ်နေတယ်လို့ မြို့ထဲမှာ သတင်းပြန့်နေတယ်။ လူစီလီဆိုတဲ့ မိန်းမပဲ”

“ဒီလိုကျော်နေတဲ့သတင်းက ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

ဖရိုနာက မက်ကာသေးထံမှ ပေါ်လာမည့်အဖြေကို စောင့်နေ၏။

မက်ကာသေးသည် တစ်လုံးမျှပြန်မဖြေနိုင်သေးဘဲ ဖရိုနာကိုသာ စိုက်၍ ကြည့်နေလေသည်။

“ဖရိုနာက လူစီလီကိုသိတယ်၊ လူစီလီကို သဘောကျတယ်”

ငြိမ်သက်နေသော မက်ကာသေး၏နေရာတွင် ဖရိုနာက ဝင်၍ဖြည့်ပေးလိုက်၏။ ဤသို့ဖြည့်ပေးလိုက်ခြင်းမှာလည်း မက်ကာသေးက ထိန်ချန်မထားဘဲ ရင်ထဲတွင်ရှိသမျှ ဖွင့်ပြောလာအောင် ဖရိုနာက ပြောကျကျပင် စစ်ရေးဆင်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“လူစီလီကို အစ်ကိုကြီးမက် သိသလား။ လူစီလီကို အစ်ကိုကြီးမက် သဘောမကျဘူးလား”

မက်ကာသေးက စကားပြောရန် ဟန်ပြင်လိုက်ပြီး ချောင်းတစ်ချက် ဟန်လိုက်၏။ သို့သော် မပြောဘဲ ရပ်နေပြန်သည်။

နောက်ဆုံးတွင်မူ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဟူသော သဘောဖြင့် ဖွင့်ထုတ်အန်ချလိုက်၏။

“နှစ်ပြားမတန်တဲ့စကားကို ပြောမနေစမ်းနဲ့။ မင်းကို ခါးကကိုင်ပြီး နှစ်ပိုင်းချိုးပစ်လိုက်မယ်”

ဖရိုနာက ရယ်နေလေသည်။

“အစ်ကိုကြီးမက်က ဖရိုနာကို ဒီလိုမလုပ်ရက်ပါဘူး။ ဖရိုနာကလည်း ဒိုင်ယာမှာနေတုန်းက ဖိနပ်မရှိဘဲ ပြေးဆော့နေတဲ့ ကလေးမဟုတ်တော့ပါဘူး”

“ဟေ့...ကျီစယ်မနေစမ်းနဲ့”

“ဖရိုနာက ကျီစယ်နေတာမဟုတ်ပါဘူး။ လူစီလီကို အစ်ကိုကြီးမက် တကယ်သဘောမကျဘူးလား”

“ကျတော့ မကျတော့ မင်းနဲ့ဘာဆိုလို့လဲ”

မက်ကာသေးက ကြိမ်းမောင်းပြောဆိုလိုက်၏။

“ဖရိုနာက သိချင်လို့ မေးတာပါ။ မေးတော့ကော ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ငါဟာ မင်းနားလည်အောင် ရှင်းရှင်းပဲပြောပြမယ်။ ငါဟာ မင့် အဖေလောက် အသက်မကြီးသေးပေမဲ့ မင်းက ငါ့ကို အဖေလိုခေါ်ရင် ခေါ်နိုင်တဲ့အရွယ်ပဲ။ ယောက်ျားတစ်ယောက်က မိကောင်းဖခင်က ပေါက်ပွားလာတဲ့ ကောင်းတဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို တပူးတွဲတွဲလုပ်နေတာ ဟာ ဣန္ဒြေမရဘူး။ ဆိုးဆိုးဝါးဝါးကို ဣန္ဒြေမရတာ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုကြီးမက်”

ဖရိုနာက ရိုသေလေးစားသည့် အမူအရာဖြင့် ဒူးတစ်ဖက်ကို ထောက်လိုက်ကာ မက်ကာသေး၏လက်ကို နမ်းရှုပ်လိုက်ရင်း ရယ်နေသည်။ ပြီးမှ ဖရိုနာက ထပ်ပြော၏။ နာကြည်းနေသံက ထက်ဝက်ခန့်ပါနေ၏။

“ဒီလိုပဲ ယောက်ျားကလေးနဲ့ မိန်းကလေး တွဲနေတာတွေ အများကြီးပဲ မဟုတ်လား။”

“တွဲတဲ့လူရဲ့နာမည်ကို ပြောစမ်း”

မက်ကာသေးက ဒေါသသံဖြင့် အော်၍ပြောလိုက်သည်။

“ဟိုမှာ...ဟောဟိုမှာ...အတူတွဲပြီး သွားနေကြတာ တွေ့လား။”

“မင်းနဲ့တွဲသွားရတာတောင် ငိုချင်လောက်အောင် ရှက်စရာကောင်းတယ်။ ဟောဟိုက မိန်းမမျိုးဆိုရင်တော့ ပိုပြီးတောင် ရှက်စရာကောင်းသေးတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“ရွံ့ရွက်တွေထဲက ရွံ့တွေ တစက်စက်နဲ့ တက်လာတဲ့လူက မင်းရဲ့ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်မှုကို ညစ်နွမ်းအောင်လုပ်မလို့ပဲ။ ကဲ...ဘာကြောင့်လဲလို့ မေးစမ်းပါဦး။”

“နေပါဦး...အစ်ကိုကြီးမက်ရဲ့၊ နေပါဦး။ အစ်ကိုကြီးရဲ့ အခြေခံသုံးသပ်ချက်တွေအပေါ်မှာ...”

“အခြေခံသုံးသပ်ချက်တွေဘာတွေ လုပ်မနေစမ်းနဲ့။ ငါပြောနေတာတွေက လက်တွေ့ဖြစ်ရပ်တွေကို ပြောနေတာ”

မက်ကာသေးက ဟိန်းဟောက်လိုက်၏။

ဖရိုနာသည် အောက်နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းကိုက်လိုက်၏။ ပြီးနောက်

“ကိစ္စမရှိပါဘူး။ အစ်ကိုကြီးမက်ပြောသလိုပဲ ရှိပါစေတော့။ ကဲ...

ဖရိုနာဘာသာ ဖရိုနာ သွားပါရစေတော့။ ဖရိုနာကလည်း ဖရိုနာရဲ့ လက်တွေ့ဖြစ်ရပ်တွေအပေါ်မှာ မူတည်ပြီး လုပ်ရမှာပဲ။ အစ်ကိုကြီးမက်...လူစီလီကို နောက်ဆုံး ဘယ်မှာတွေ့ခဲ့တာလဲဟင်”

“ငါ့ကို ဘာဖြစ်လို့ မေးနေရတာလဲ”

မက်ကာသေးက ပြန်၍မေးနေ၏။ သူ့အသံတွင် သူ့ကိုယ်သူ မယုံသည့်အသံ ပါနေလေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ မေးနေရတာလဲလို့ အစ်ကိုကြီးမက်က မေးတာကို ဖရိုနာက တကယ့်ဖြစ်ရပ်ကို သိချင်လို့လို့ဖြေမယ်”

“ကဲ...ဒါဖြင့်လည်း မနေ့ညက နောက်ဆုံးတွေ့ခဲ့တယ်လို့ ဖြေမယ်”

“လူစီလီနဲ့တွဲပြီး ကကော ကခဲ့သေးသလား”

“ချာခနဲ လှည့်လှည့်ပြီးကရတဲ့ ဘာဂျင်နီယာ ပျော်စရာအကကို ကခဲ့တယ်။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် သဘောချင်းမတိုက်ဆိုင်တဲ့ စကားမျိုးကိုတော့ မပြောဘဲရှောင်ခဲ့တယ်”

ဖရိုနာသည် စကားဆက်၍မဆိုတော့ဘဲ လျှောက်၍သွားမြဲ သွားနေ၏။ ဘာရယ်ဟု မည်မည်ရရမဟုတ်သော်လည်း ခေါင်းထဲတွင် အတွေးများက ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေးဖြစ်နေ၏။ နေ့လယ်တွင် အိပ်မက် မက်နေသကဲ့သို့။

နှစ်ယောက်စလုံးက စကားမပြောကြ။ နှင်းခဲပေါ်တွင် သမင်ရေစိန်ပုံဖြင့် တက်၍ ကြိတ်မိသောအသံကသာ တီးတိုးပေါ်ထွက်လာ၏။

“ကဲ...ဒါဖြင့်...”

မက်ကာသေးက မသက်မသာ ခံစားနေရသော အသံနှင့် မေးနေသည်။

“အဲ...အဲဒါကို ဘယ်လိုသဘောထားမလဲ”

ပထမမေးခွန်း။ ပြီးနောက် အတန်ကြာမှ ထပ်၍မေးလိုက်သော မေးခွန်းဖြစ်သည်။

“အို...ဘယ်လိုမှ သဘောမထားဘူး”

ဖရိုနာက အဖြေပေးနေ၏။

“ဖရိုနာ ခုကလေးတင် စဉ်းစားနေမိတာက ဘယ်သူဟာ ရွံစရာ အကောင်းဆုံးလဲဆိုတာပဲ။ စိန့်ဗင်ဆင့်လား။ အစ်ကိုကြီးမက်လား။ ဒါမှ မဟုတ် ဖရိုနာကိုယ်တိုင်ပဲလားဆိုတာကို စဉ်းစားနေတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ အစ်ကိုကြီးမက်ဟာ ဖရိုနာရဲ့ မလေးမခန့် ပြောဆိုလုပ်ကိုင်နေတာ ကို တွေ့နေရလို့ပဲ”

မက်ကာသေးသည် လူရိုးလူဖြောင့်နှင့် အပေါင်းအသင်းများသူ ဖြစ် သည့်တိုင် လူ့ဆက်ဆံရေးအပိုင်းတွင်ကား အနုစိတ်တတ်သူ မဟုတ်။ အထူးသဖြင့် ယောက်ျားကလေးတစ်ယောက်နှင့် မိန်းကလေးတစ်ယောက် အချစ်ကိစ္စ ဆက်ဆံရေးနှင့်ပတ်သက်၍ ဗဟုသုတများသူ မဟုတ်။

ဖရိုနာနှင့် စိန့်ဗင်ဆင့်အပေါ် ဆက်ဆံရာ၌ သဘောမကျစရာအချက် များကို မက်ကာသေးက တွေ့ရှိနေသည့်တိုင် မည်သို့ဝေဖန်ပိုင်းခြားရမည် ကို မသိသေးသော မက်ကာသေးက ဆုတ်သာ တက်သာရှိအောင်...

“ဖရိုနာကတော့ အစ်ကိုကြီးမက်နဲ့ ပြန်ပြီးတွေ့ရတော့မှပဲ စိတ်ဆိုး ရတော့မလို ဖြစ်နေပြီလားမသိဘူး။ အစ်ကိုကြီးမက်မှာ ဖရိုနာအပေါ် ဘယ်လောက်စေတနာထားတယ်ဆိုတာ ဖရိုနာ အသိပဲမဟုတ်လား။ အဲဒီ စေတနာကြောင့်ပဲ အစ်ကိုကြီးမက်လည်း စိတ်ဆိုးရမလို ဖြစ်နေပြီ”

ဟု လေပြေထိုးလိုက်၏။

“မဆိုးဘူး၊ ဖရိုနာ မဆိုးဘူး”

ဖရိုနာက ပြန်၍ပြောနေ၏။

“ဘာ...မဆိုးဘူးလဲ၊ မင်းဆိုးနေတာ”

“ဒီမယ်...”

ဖရိုနာသည် မက်ကာသေးကို ခေါင်းမို၍ ရုပ်နေရင်း မက်ကာသေး၏ ပါးကို နမ်းလိုက်ရင်း...

“ဒိုင်ရာမှာနေခဲ့ကြတုန်းက ဖရိုနာက ငယ်ငယ် အစ်ကိုကြီးမက်က နည်းနည်းကြီးတော့ ဖရိုနာအပေါ်မှာ အစ်ကိုကြီးမက်ကာက အလိုလိုက်ခဲ့ တာတွေကို တွေးပြီး အစ်ကိုကြီးကို ဘယ်လိုစိတ်ဆိုးနိုင်မှာတဲ့လဲ”

“အင်း...ဖရိုနာ မင်းပြောလိုက်တဲ့စကားကို ငါသိပ်ပြီးသဘောကျ တယ်။ ဖရိုနာဟာ အစ်ကိုကြီးမက်ကို လမ်းလိုသဘောထားပြီး တက်နင်း သွားရင်တောင် အစ်ကိုကြီးမက် စိတ်ဆိုးနိုင်မှာမဟုတ်ပါဘူး”

“အစ်ကိုကြီးမက်ဟာ ဖရိုနာအတွက် အသက်အသေခံနိုင်ပါတယ်။ ဖရိုနာကို ပျော်အောင်လုပ်ပေးပါမယ်။ ဖရိုနာကို စိတ်ညစ်အောင်လုပ်တဲ့ လူကို အစ်ကိုကြီး သတ်ပစ်မယ်။ ဒီလိုသတ်လို့ ငရဲကိုသွားရမယ်ဆိုရင် မျက်နှာကလေးပြုံးပြုံး၊ နှလုံးသားက ပျော်ပျော်နဲ့ သွားနိုင်ပါတယ်”

သူတို့သည် ဂျက်ကော့ဝဲ၏ အိမ်ရှေ့သို့ရောက်လာပြီ ဖြစ်၍ တံခါးမ ကြီးရှေ့တွင် ပြိုင်တူရုပ်လိုက်ကြ၏။

ဖရိုနာက မက်ကာသေး၏ လက်မောင်းကို ကျေးဇူးတင် ချစ်ခင် မြတ်နိုးသည့် အဓိပ္ပာယ်ဖြင့် မိ၍ ဖြစ်ညစ်ထားလိုက်ရင်း...

“ဖရိုနာ စိတ်မဆိုးပါဘူး အစ်ကိုကြီးမက်၊ ဒါပေမဲ့ ဖရိုနာရဲ့အထက် လွဲရင် ဒီအကြောင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီးပြောဖို့ ဖရိုနာက ခွင့်ပြုနိုင်တာ အစ်ကို ကြီးမက်ပဲရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ နောက်တစ်ခါ အစ်ကိုကြီးမက်က ဒီလိုလာ ပြောရင် ဖရိုနာ စိတ်ဆိုးရလိမ့်မယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒါဟာ ဖရိုနာ

တစ်ယောက်တည်းနဲ့ သက်ဆိုင်တဲ့ကိစ္စကြောင့်ပဲ။ အစ်ကိုကြီးမက်မှာ ဝင်စွက်နိုင်တဲ့အခွင့်အရေး မရှိပါဘူး။ ခု ဒီလိုပြောတာဟာ အစ်ကိုကြီး မှားသွားပြီ”

“အန္တရာယ်ထဲကို မျက်စိမိတ်ပြီး လျှောက်သွားနေတာကို လိုက်ပြီး တားတာဟာ အစ်ကိုကြီးမှားတာလား။”

“အစ်ကိုကြီးက ဒီအတိုင်း ဒီသဘောနဲ့ ပြောမယ်ဆိုရင်တော့ ဟုတ်တယ်လို့ ဖရိုနာက ဖြေရလိမ့်မယ်”

မက်ကာသေးက မိမိပြောခင်သောစကားကို ထုတ်မပြောတော့ဘဲ ပြန်၍မျိုချလိုက်၏။ လည်ချောင်းထဲတွင် မြည်လာသောအသံကို ဖရိုနာပင်ကြားလိုက်ရသည်။

[၁၅]

“သိပ်ပြီး ပင်ပန်းသွားသလား သမီး”

ဂျက်ကော့ဝဲစ်သည် သူ့လက်နှစ်ဖက်ကို သမီးဖြစ်သူ ဖရိုနာဝဲစ်၏ ပခုံးနှစ်ဖက်ပေါ်တွင် ယုယုယယတင်လိုက်၏။

ရင်ထဲတွင် တလှိုက်လှိုက်တက်လာသော အကြင်နာတရားအားကြီး သဖြင့် ဂျက်ကော့ဝဲစ်၏ လျှာက လေးနေကာ ပြောချင်သမျှ လျှာက လိုက်၍ မလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေ၏။ သို့သော် မျက်လုံးအစုံကမူ ဂျက်ကော့ဝဲစ်၏ ရင်ထဲမှ အကြင်နာ မေတ္တာတရားကို ထုတ်ဖော်၍ပြောနေကြလေသည်။

ခရစ္စမတ်သစ်ပင်ကြီးမှ ပဒေသာလက်ဆောင်သီးများကိုလည်း ဝေငှပေးကမ်း၍ ပြီးသွားပြီ။ ခရစ္စမတ် နာတာလူးပွဲတော်အကြီး ဓမ္မအခမ်းအနားနှင့် ကျွေးမွေးစဉ်ပွဲကလည်း အောင်မြင်ပြီးစီးလေပြီ။ ခရစ္စမတ်သစ်ပင်ကြီးမှ လက်ဆောင်သီးများကို ရရှိသော ကလေးနှစ်ဆယ်ကျော်ကလည်း ရေခဲပြင်ကိုဖြတ်ကာ နှင်းခဲများဖြင့် ပျော်ပျော်ကစားကြရင်း မိမိတို့နေအိမ်

အသီးသီးသို့ ပြန်ကုန်ကြပြီ။ နောက်ဆုံး ဧည့်သည်လည်း ထွက်ခွာသွားခဲ့ပြီ...။

ခရစ္စမတ်အကြိုနေ့သည် ခရစ္စမတ် နာတာလူးပွဲနေ့နှင့် ရောထွေးပေါင်းစပ်နေလေပြီ။

ဖခင်ဖြစ်သူ၏ အကြင်နာမေတ္တာအကြည်ကို သမီးဖြစ်သူက ခင်မင်မှုလျှမ်းသော အကြည့်ဖြင့် တုံ့ပြန်လိုက်ကာ ဖခင်နှင့် သမီးသည် စိမ့်ခံကုလားထိုင်ကြီးတစ်ခုစီတွင် ဝင်၍ထိုင်လိုက်ကြ၏။

ကုလားထိုင် ၂ ခုအကြားရှိ မီးလင်းဖိုကြီးတွင် မီးခဲရဲရဲကြီးမှာ...

“အင်း...နောင်နှစ် ဒီလိုအချိန်မှာ ဒီသမီးနဲ့ ဒီအဖေဟာ ဒီလို နာတာလူးပွဲတော်ကို ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နဲ့ ခွဲပျော်နိုင်မှ နိုင်ကြပါဦးမလား...ဟင်”

ဂျက်ကော့ဝဲစ်သည် ရဲရဲညီနေသော ထင်းတုံးကို ငေး၍ကြည့်ရင်း မေးခွန်းထုတ်လိုက်၏။ အနာဂတ်ကို ကြို၍ နိမိတ်ဖတ်လိုက်သည့်အလား၊ ရဲရဲညီနေသော ထင်းတုံးမှ မီးအလျှံက ဟုန်းခနဲ ထ၍တောက်လာကာ တဖျစ်ဖျစ်မြည်သောအသံကိုပြုလျက် မီးပွားများ လွင့်တက်လာသည်။ ထို့နောက် ထင်းတုံးသည် မီးခဲကြီးများအဖြစ် ကြွေကျသွားလေသည်။

ဂျက်ကော့ဝဲစ်သည် ပစ္စုပ္ပန်ကို မျက်မှောက်ပြုရန်အတွက် အနာဂတ်ကို ဘေးဖယ်၍ပစ်လိုက်ကာ...

“သမီး၊ ဒီကိုပြန်ရောက်လာပြီး သမီးနဲ့အတူနေရတဲ့အချိန်ကလေးဟာ အဖေဖို့တော့ အင်မတန် ပျော်စရာ၊ နှစ်သိမ်ကြည့်နူးစရာကောင်းတဲ့အချိန်ပဲ။ ဘုရားသခင်က တန်ခိုးပြာဋိဟာကို ဆက်ဆက်ပြီး ပြနေသလိုပါပဲ သမီး။”

“သမီးငယ်ငယ်ကလေးတုန်းကစပြီး သမီးနဲ့အဖေဟာ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် အတူတူနေကြရတဲ့ အချိန်ရယ်လို့ မရှိလှပါဘူး။ ခေါင်းအေး

အေးထားပြီး စဉ်းစားကြည့်တဲ့အခါ သမီးဟာ တကယ်ပဲ အဖေသမီးလေ လားလို့တောင် ထင်လာမိတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အဖေနဲ့သမီးဟာ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် သိပ်ပြီးအနေဝေးနေကြရတာကိုး။

“ဒိုင်ရာမှာ အဖေနေခဲ့တုန်းက သမီးဟာ ဆံပင်ဘုတ်သိုက်ကလေးနဲ့ သတ္တဝါအရိုင်းကလေးလို့ပဲ။ ကျန်းမာတယ်၊ သဘာဝအတိုင်းနေတယ်။ အဲဒီတုန်းက သမီးဟာ အဖေသမီးပဲဆိုတာ အထူးပြောနေစရာ မလိုဘူး။

“ဒါပေမဲ့ ကြီးပြင်းလာတဲ့ ဖရိုနာ ဒီနေ့ညမှာ မြင်ရတွေ့ရတဲ့ ဖရိုနာ၊ ခု အဖေးရှုမှာ ထိုင်နေတဲ့ ဖရိုနာ၊ ယူကွန်ဒေသကို ခုရောက်နေတဲ့ ဖရိုနာဟာ အဖေသမီးမှ ဟုတ်ပါလေစေလို့ အဖေ...အဖေ”

ဂျက်ကော့ဝဲစ်သည် ဆက်၍ စကားမဆိုနိုင်သေးဘဲ မျက်နှာကို လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် အုပ်ထားလိုက်၏။ ပြီးမှ...

“သမီးကို အမေရိကန်မှာပို့လည်းမထား၊ ကောလိပ်မှာလည်း ပညာ သင်မပေးခဲ့ရင် သမီးကို အဖေနဲ့အတူထားပြီး အဖေခရီးထွက်ရင်လည်း အတူတူ၊ စွန့်စားလုပ်ကိုင်စရာရှိရင်လည်း အဖေနဲ့လက်တွဲလို့ အောင်ပွဲ ရရင်လည်း အဖေနဲ့ရင်ပေါင်တန်းလို့၊ အရုံးနဲ့တိုးရပြီဆိုရင်လည်း အဖေနဲ့ မခွဲဘဲထားချင်တဲ့ ဆန္ဒ ပြင်းပြခဲ့တယ်။

“အဲဒီလိုသာထားခဲ့ရင် အဖေသမီးဟာ ဘယ်လိုဆိုတာ အဖေသိမှာ ပဲ။ ခုတော့ အဖေနေထိုင်တဲ့နေရာမှာ ထားခဲ့ရတော့ သမီးကို အရွယ်ရောက် ပြီဖြစ်တဲ့ သမီးအနေနဲ့ အဖေက နှစ်နှစ်ကာကာ မသိခဲ့ဘူး။ အေး...အဖေ သိတာကတော့ ဒိုင်ယာမှာနေခဲ့တဲ့ သမီးဟာ သမီး မကြာခဏ သုံးသုံးနေတဲ့ စကားအတိုင်း နူးညံ့လာတယ်၊ သိမ်မွေ့လာတယ်ဆိုတဲ့ အချက်ပဲ။ နူးညံ့ တယ်၊ သိမ်မွေ့တယ်ဆိုတာကိုလည်း အဖေနားလည်ဖို့ ခဲယဉ်းပါတယ် ကွယ်”

ဖရိုနာက ဖခင်၏စကားအကျကို နားထောင်ရင်း ပါးစပ်ဟရန်

ပြင်လိုက်စဉ် ဂျက်ကော့ဝဲစ်၏ 'နေဦး'ဟု တားကာ လက်ကိုလှုပ်ခါ၍ ပြလိုက်၏။

ဖရိုနာသည် ဖခင်၏ခြေရင်းတွင် ဒူးထောက်၍ ထိုင်လိုက်ပြီး မိမိ ခေါင်းကို ဖခင်၏ဒူးပေါ်တွင် မှီထားလိုက်ကာ ဖခင်၏ လက်တစ်ဖက်ကို မိမိ၏လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ကြင်နာယုယစွာ ဆုပ်ထားလိုက်သည်။

“အဖေ ဘယ်လိုခံစားရတယ်ဆိုတာ အဖေမှာ ပြောပြနိုင်တဲ့စကားလုံး ကို ရှာလိုက် မတွေ့ဘူး။ သမီးမှာ အဖေသွေးရှိတယ်ဆိုတာ အဖေ သိ တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီသွေးဟာ သမီး အဝေးကိုရောက်သွားရင် ပျက်ပြယ် သွားလေမလားလို့လည်း စိုးရိမ်နေခဲ့တယ်။ သမီးလိုက်ပါလာတဲ့ ရေယာဉ် လာနေပြီလို့ ကြားလိုက်ရတော့ အဖေမှာ ဘယ်လိုခံစားနေရသလဲ သိလား။

“အဖေရဲ့လက်တစ်ဖက်မှာ သေမင်းက တရွရွသွားနေပြီး နောက် တစ်ဖက်မှာတော့ ရှင်ခြင်းက တလှုပ်လှုပ်သွားနေတယ်။ ငါ့သမီးဟာ အဖေသွေး အဖေစိတ်အတိုင်းပဲလား၊ ပျက်သွားပြီလားဆိုတာ တွေးရင်း ရူးမလိုဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ ဝဲစ်၊မိဘနှစ်ပါးက မွေးဖွားလာတဲ့ သမီးဟာ ဝဲစ် အတိုင်းမှ ရှိမှ ရှိပါ့မလားဆိုပြီး တွေးပူခဲ့ရတယ်။

“သမီးကို ရေယာဉ်ပေါ်မှာ တက်မကိုင်ပြီး တွေ့လိုက်ရတော့မှ အဖေသမီးဟာ ဝဲစ်အတိုင်းပဲ ရှိပါသေးကလားလို့ အဖေ ဝမ်းသာသွား တယ်”

“ဝဲစ်၊မိဘနှစ်ပါးက မွေးဖွားလာခဲ့တဲ့ သမီးဟာ ဝဲစ် ပီသအောင် အမြဲကြိုးစားနေပါတယ် အဖေ”

ဖရိုနာက တိုးတိုးသက်သက် ညင်ညင်သာသာ ပြောလိုက်၏။

“ဝဲစ်ရဲ့သွေး...ဝဲစ်ရဲ့စိတ်...ဝဲစ်ရဲ့မာန်တော့ သမီးမှာ ပျက်မသွားပါ ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကွဲပြားချက် ခြားနားချက်တစ်ခုတော့ ရှိလာတယ်။ ဒီအချက် ကို အဖေဟာ စောင့်ကြည့်ခဲ့တယ်။ လေ့လာခဲ့တယ်။ ဒီအချက်ဟာ

ဘာလဲဆိုတာ ရှာကြည့်ခဲ့တယ်။

“အဖေဟာ ဒါ ငါ့သမီးဆိုတဲ့ ဂုဏ်ယူမှုနဲ့ သမီးနဲ့အတူ စားပွဲတစ်ခု တည်းမှာ ဝိုင်းထိုင်တယ်။ ဒီလိုထိုင်လိုက်တော့ အဖေဟာ သမီးထက် သိမ်ငယ်သွားသလို ခံစားလိုက်ရတယ်။ သမီးက သေးသေးဖွဲ့ဖွဲ့အကြောင်း တွေကို ပြောနေပေမဲ့ အဖေမှာတော့ အဲဒီအသေးအဖွဲ့ အကြောင်းတွေကို နားလည်အောင် မနည်းကြီးလိုက်ပြီး ကြိုးစားနေရတယ်။

“သမီးက ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် အကြောင်းတွေကို ပြောနေတဲ့အခါ ဆိုရင်တော့ သမီးအဖေဟာ ကျောက်တောင်ကြီးခြေရင်းမှာရှိတဲ့ ကျောက် စရစ်ခဲကလေးလို သိပ်ပြီး သိမ်ငယ်နေတော့တာပါပဲ။

“အနုပညာ၊ ကဗျာ၊ ဂီတ...ဒီအကြောင်းတွေကို အဖေ ဘာနားလည် လို့လဲ။ ဒါတွေဟာ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်တွေမဟုတ်လား။ သမီး ကောလိပ် က ပြန်လာရင်လည်း သမီးနဲ့အဖေဟာ တစ်သွေးတည်း တစ်သားတည်း တစ်စိတ်တည်း ရှိနေလိမ့်မယ်လို့ အဖေထင်ထားခဲ့တယ်။ ခုတော့ ထင်ထား ခဲ့တဲ့အတိုင်း မဟုတ်တော့ဘူး။

“သမီးက ကဗျာဆရာကြီး ဘရောင်းနင်းရဲ့ ကဗျာတွေ ရွတ်ပြပြီး အဖေနဲ့ အိမ်ကိုရောက်လာတဲ့ ဧည့်သည်ကို ဖျော်ဖြေတယ်။ သမီးရဲ့အသံ၊ သမီးရဲ့အမူအရာတွေကို ကြည့်ရ ကြားရတာနဲ့ပဲ သမီးဟာ ဘယ်လိုစိတ် ဝင်စားနေတယ်ဆိုတာ မှန်းကြည့်လို့ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဖေအတွက်ကတော့ ပီတုန်းတွေ တဝီဝီမြည်နေသလိုပါပဲ။ အဓိပ္ပာယ်ခံစားချက်မရှိဘူး။ သမီးနား မှာ ထိုင်ပြီး နားထောင်နေတဲ့ တိုင်းမင်းကြီးကတော်ကတော့ နားလည် သလိုလိုနဲ့ ဟန်လုပ်ပြီး နားထောင်နေတယ်။ တကယ်ဆိုတော့ သူလည်း ဘာမှနားမလည်ပါဘူး။ ဒီလိုနားမလည်ဘဲနဲ့ ဟန်လုပ်ပြီး နားထောင်နေတဲ့ ဟာမကို လည်ပင်းလိမ်ပြီး ချိုးပစ်ချင်တယ်။

“ဒီလိုဖြစ်ရတာဟာ အဖေခေတ်နဲ့ သမီးတို့ခေတ် မတူတော့တဲ့

အတွက်ပဲ။ အဖေက လှည်းဘီးရာထဲမှာ မွေးပြီး လှည်းဘီးရာထဲမှာပဲ ကြီးပြင်းခဲ့ရတယ်။ အဖေ လက်လှမ်းမီတာမှန်သမျှကိုတော့ လေ့လာတယ်။ သိအောင်လုပ်တယ်။ ကောင်းအောင်လုပ်တယ်။

“အဖေဟာ ကြံ့ခိုင်တယ်၊ အနိုင်ရအောင် ကြိုးပမ်းတယ်။ ကံဆိုးတဲ့ ဟာကို နဖားကြီးတပ်နိုင်အောင်အထိ အောင်မြင်ခဲ့တယ်။ လူတွေကိုလည်း ဝယ်နိုင်တယ်။ စိတ်တွေကိုလည်း အဖေ့အလိုကို လိုက်အောင် လုပ်နိုင်ခဲ့ တယ်။ ပန်းချီဆရာတစ်ထောင်လောက်နဲ့ ကဗျာဆရာတစ်ထောင်လောက် ကိုလည်း ဝယ်ယူနိုင်တဲ့ ငွေအင်အားရှိတယ်။

“ဒါပေမဲ့ ငွေကြေးအနေနဲ့ ဘာမှတန်ဖိုးမရှိတဲ့ ပုံနှိပ်ထားတဲ့စာတွေကို တော့ အဖေ အရုံးပေးခဲ့ရတယ်”

ဂျက်ကော့ဝဲစ်က သမီးခေါင်းမှ ဆံပင်ကို လက်ဖြင့် တယုတယ သပ်ပေးနေရင်း ခဏမျှ တိတ်ဆိတ်နေ၏။

“ဒီတော့ အဖေမရနိုင်တဲ့ အရည်အချင်းတွေကို သမီးရအောင်ဆိုပြီး သမီးကို ပညာသင်ဖို့ လွှတ်ခဲ့တယ်။ ပညာသင်ရာက သမီးပြန်လာလို့ရှိရင် လည်း သမီးနဲ့အဖေဟာ တစ်ဝမ်းတည်း တစ်စိတ်တည်းပဲ ရှိနေလိမ့်မယ် လို့ မျှော်လင့်ထားခဲ့တယ်။ ခု ပညာသင်ရာက ပြန်လာတော့လည်း သမီးမှာ အဖေ့သွေး အဖေ့မာန် အဖေ့စိတ်မျိုး ပျောက်မသွားဘူးဆိုတာ တွေ့ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ သမီးက အဖေနားမလည်တဲ့ တခြားစာစကားတွေကို သင်ယူခဲ့ တော့ သမီးက စကားပြောလိုက်ရင် အဖေမှာ နားပင်းနေတဲ့လူလို ဖြစ်နေ တော့တယ်။ နို့ပြီး ပိုပြီး မခံချင်စရာကောင်းတာက သမီးတတ်လာတဲ့ စာစကားက အဖေသိထားတဲ့ စာစကားထက် ပိုပြီးကြီးကျယ်တယ်ဆိုတာ ကိုလည်း အဖေကိုယ်တိုင် သိနေလို့ပဲ။ အင်း...ဒါတွေကို အဖေ ဘာကြောင့် ပြောနေမိပါလိမ့်။ ကိုယ့်အားနည်းချက်ကို ကိုယ် ဝန်ခံနေတာပါကလား။”

ဂျက်ကော့ဝဲစ်က ညည်းညည်းညူညူပြောနေရာမှ စကားကို ရပ်ပစ်

လိုက်သည်တွင် ဖရိုနာက...

“အို...အဖေ၊ သမီးရဲ့အဖေ။ အဖေဟာ ဒီပန်းချီဆရာတွေ၊ ကဗျာ ဆရာတွေထက် ကြီးကျယ်တဲ့အလုပ်ကို လုပ်ခဲ့တဲ့ အဖေပါ။ အဖေဟာ ပြောင်းလဲတတ်တဲ့တရားကို ကောင်းကောင်းသိပါတယ်။ အားနည်းချက် ဆိုတဲ့ စကားမျိုးကို အဖေလိုလူတစ်ယောက်ရဲ့ နှုတ်ဖျားက ထွက်နေစရာ မလိုပါဘူး။ အဖေဟာ အားနဲ့မာန်နဲ့ ဘယ်လိုအလုပ်လုပ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ အဖေ အသိဆုံးမဟုတ်လား”

“အေး...အေး...ဟုတ်တယ်၊ တို့တစ်တွေ ဒီအကြောင်းကို မဆွေးနွေး ဘဲနေတာ ကောင်းတယ်”

“အဖေဟာ အဖေခေတ်က အခက်အခဲမှန်သမျှကို နိုင်အောင်တိုက်ခဲ့ တဲ့ တိုက်ပွဲကျော် သူရဲကောင်းကြီး မဟုတ်လား။ အဖေဟာ တိုက်ရင်း သေမဲ့လူပါ”

“ဟုတ်တယ်...ဝဲစ်တွေဟာ တိုက်ရင်း သေရမယ်”

ဂျက်ကော့ဝဲစ်က စိတ်ဓာတ်ပြန်၍ တက်ကြွလာသည်။ သမီးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်ကိုင်ကာ အားရပါးရ လှုပ်နေ၏။

“ဖရိုနာ...ဘာဖြစ်လို့ ယောက်ျားကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်မလာတာ လဲကွယ်”

ဂျက်ကော့ဝဲစ်က တမ်းတမ်းတတ ပြောလိုက်သည်။

“ဖရိုနာက မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေတယ်။ မိန်းကလေး ဆိုရင် ယောက်ျားကလေး တစ်ယောက်ယောက်ရဲ့ သဘောကျနှစ်ခြိုက် တာကို ခံရမှာတော့ မလွဲဘူး။ ဒီတော့ အဲဒီယောက်ျားရဲ့နောက်ကို လိုက် သွားရမှာကလည်း မလွဲနိုင်ဘူး။ အဲဒီယောက်ျားဟာ ဘယ်သူဖြစ်နိုင်မယ် ဆိုတာ...”

“မပြောပါနဲ့ အဖေရယ်၊ ရတနာမြို့ကြီးမှာ အဖေ ဘယ်လိုတိုက်ပွဲ

ဝင်ခဲ့ရတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ပြောနော်”

“မပြောနိုင်ဘူး သမီးရေ၊ မပြောနိုင်ဘူး။ ဒီသမီးနဲ့ ဒီအဖေ၊ ဒီတစ် သက်မှာ ဒီတစ်ခါပဲ စကားကို လေးလေးနက်နက် ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ဖူးကျ သေးတာ။ သမီးမှာ သမီးမိန်းကလေးနဲ့ ထိုက်တန်တဲ့ သွန်သင်ဆုံးမမှုမျိုး ကို ပေးဖို့ အဖေမရှိတော့ဘူး။ အဖေဆိုတာကလည်း သမီးဟာ အဖေသွေး အဖေမာန် အဖေစိတ်အတိုင်း လိုက်ပြီး လုပ်လိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်ထား တော့ ဘာမှသွန်သင်မပေးခဲ့ဖူးဘူး။ ဒီတော့ ဒီတစ်ခါမှာတော့ သမီးနဲ့ လေးလေးနက်နက် တိုင်ပင်ဆွေးနွေးရလိမ့်မယ်။ စိန်ဗင်ဆင့်ဆိုတဲ့လူနဲ့ သမီးနဲ့ ဘယ်လိုလဲ”

“သမီး ဘာမှမသိပါကလား အဖေ။ သမီးကို ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်နဲ့ မေးတာလဲ”

“သမီး ဖရိုနာ အမြဲမှတ်ထား။ သမီးမှာ ကိုယ့်ကြင်ယာကို ကိုယ် လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရွေးနိုင်ခွင့်ရှိတယ်ဆိုတာ မှတ်ထားပါ။ သမီးက ဘယ်သူ့ကိုလို့ ပြောလိုက်ရင် အဲဒါဟာ အတည်ဖြစ်ပြီးသားပဲ။ သမီးရဲ့ အတည်ပြု သဘောတူချက်ဟာ နောက်ဆုံးအမိန့်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ အဖေက အဖေတစ်ယောက်အနေနဲ့ အကြံပေးနိုင်တဲ့အချက်ရှိရင် အကြံပေးမလို့ပါ။ အကြံပေးရုံကလေးပါ”

ဖခင်ပြောလိုက်သည့်စကားတွင် ဖော်မပြနိုင်လောက်အောင် လေးနက် သော အဓိပ္ပာယ်ပါရှိသည်ကို ဖရိုနာက သိပါ၏။ သို့တိုင်အောင် ချက်ချင်း ပြန်၍ အဖြေမပေးနိုင်သေးဘဲ ဖြစ်နေ၏။

တိကျသော စကားတစ်ခွန်းတည်းကိုသာ ပြောရန်ရှိနေပါလျက် ဖရိုနာ ၏ ခေါင်းထဲတွင် အကြောင်းအချက်အမျိုးမျိုးက ရှုပ်ယှက်ခတ်နေ၏။

မိမိပြောလိုက်သည်ကို ဖခင်ဖြစ်သူ နားလည်မှလည်ပါမလားဟု တွေးနေမိသည်။ မိမိတွင်ရှိနေသည့် ပြင်းထန်သော ရည်စူးချက်ကို မိမိ

သဘောပေါက်နေသည့်အတိုင်း ဖခင်က သဘောမပေါက်ဘဲ လွှဲမှားနေမည် ကိုလည်း စိုးရိမ်နေမိ၏။

တစ်ဖက်တွင်လည်း ငယ်စဉ်တောင်ကျေး ကလေးဘဝမှစ၍ ယခု အထိ ဖခင်ဖြစ်သူအား အမှန်အတိုင်းသာ ဖွင့်ပြောသည့်အကျင့် ရှိနေခဲ့ရာ ဤပြဿနာနှင့်ပတ်သက်၍လည်း အမှန်ကိုသာ ပြောလိုစိတ်က တစ်ဖက်မှ လွန်ဆွဲနေ၏။

မိမိက မိမိအခြေအနေဖြင့် ထုတ်ယူရရှိထားသော အတွေးအခေါ် တစ်ရပ်ကို ဖခင်ဖြစ်သူက သူ၏ရှေးကျသော အတွေးအခေါ်ဖြင့် မှန်ကန် ပါသည်ဟု ဆိုပါမည်လား။

ဖရိုနာသည် မိမိကိုယ်ကိုမိမိ မေးခွန်းအမျိုးမျိုးထုတ်၍ အပြန်အလှန် ဝေဖန်စစ်ဆေးနေသည်။ ထွက်လာသည့်အဖြေက သစ္စာဖောက်ရန်ကို ဖြန့်ဖြူး နေ၏။

“ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက် ဘာမှမဖြစ်ကြပါဘူးအဖေ”

ဖရိုနာက အမှန်တရားကိုပြောနေခြင်း မဟုတ်မှန်း သိနေပါလျက် ခွတ်ပြောချလိုက်၏။

“စိန့်ဗင်ဆင့်က ကျွန်ုပ်တို့ကို ဘာမှမပြောပါဘူး။ ဘယ်လိုမှ မပြောပါ ဘူး။ သူနဲ့ကျွန်ုပ်တို့ တစ်ယောက်အပေါ်မှာ တစ်ယောက် စေတနာကောင်း ထားတဲ့ မိတ်ဆွေတွေပါ။ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်ဟာ တစ်ယောက်ကို တစ် ယောက် သဘောကျကြပါတယ်။ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်ဟာ မိတ်ကောင်း ဆွေကောင်းတွေပါ။ ဒါလောက်ပါပဲ”

“သမီးက တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် သဘောကျတယ်လို့ ပြော တယ်မဟုတ်လား။ သမီးက သူ့ကို သဘောကျသလား။ မိန်းကလေး တစ်ယောက်က ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ကို အမှန်တကယ် အိမ်ထောင် ရှင်အဖြစ်နဲ့ မယူခင် ဒီလိုပဲ ပထမတော့ သဘောကျရုံကျတာပါပဲ။ နောက်

တော့မှသာ ဘဝကိုပုံပြီး အပ်လိုက်တော့တာပါပဲ။ သမီးက သူ့အပေါ်မှာ ကြင်နာစိတ်ရှိနေသလား။ ဒီလိုရှိနေရင်တော့ မင်္ဂလာဆောင်တဲ့အခါ အသင် ၏ မိဘဆွေမျိုးမှန်သမျှသည် ကျုပ်၏မိဘဆွေမျိုးများ ဖြစ်ကြ၍ အသင်၏ ဘုရားသခင်သည် ကျုပ်၏ဘုရားသခင်ပင် ဖြစ်သည်လို့ သမီးက ဆိုနိုင် ရမှာပေါ့”

“မရှိပါဘူးအဖေ။ အင်း...ရှိချင်ရင်လည်း ရှိမှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ပွင့်ပွင့် လင်းလင်း မပြောရဲဘူး။ ဒီလိုပြောဖို့ အဖေ့ကိုလည်း မျက်နှာချင်းမဆိုင်ရဲ ဘူး။ စဉ်းစားတော့ကြည့်တယ်။ အို...မစဉ်းစားပါဘူးလေ။ ငါဆုံးဖြတ်ရမှာ က ငါ့ဘဝတစ်သက်တာမှာ အရေးအကြီးဆုံး ဆုံးဖြတ်ချက်ပဲ။ ဆုံးဖြတ် ချက်ပေါ်လာပြီဆိုရင် ဘယ်လို...ဘယ်က...လို့ မသိနိုင်ဘဲနဲ့ ဖြုန်းခနဲပေါ် လာမှာပဲ။ တန်ခိုးနှင့်ပြလိုက်သလို ဘာကိုမှ မကွယ်မဝှက်ဘဲ ပေါ်လာမှာ ပဲ။ ဒီအတိုင်းပေါ်လာမယ်ထင်တာပဲ”

ဖရိုနာက အထက်ပါစကားများကို နှုတ်ထုတ်မပြောဘဲ ရင်ထဲတွင် မျိုသိပ်ထားသည်။

ဂျက်ကော့ဝဲစ်က လောကအကြောင်းကို နားလည်သည့် လူတစ် ယောက်အနေဖြင့် စဉ်းစားခန်းထုတ်ရင်း ခေါင်းကိုညိတ်နေ၏။ စဉ်းစား၍ သမျှကိုလည်း ပြန်၍ချိန်ဆနေသည်။

ဖခင်ဖြစ်သူက ထပ်၍ မမေးနိုင်မီ ဖရိုနာက မေးခွန်းတစ်ခု ထုတ် လိုက်၏။

“ဘာဖြစ်လို့ သမီးကိုမေးရတာလဲ အဖေ။ ဘာဖြစ်လို့ စိန့်ဗင်ဆင့် ရဲ့အမည်ကိုမှ ထုတ်ပြီး မေးရတာလဲအဖေ။ သမီးမှာ တခြားယောက်ျား ကလေး မိတ်ဆွေတွေ အများကြီးရှိသားပဲမဟုတ်လား”

“တခြားမိတ်ဆွေတွေကို စိန့်ဗင်ဆင့်လို မေးချင်တဲ့စိတ် အသေမှာ မပေါ်လို့ပေါ့။ အတိုချုပ်ပြီး ပြောရရင်တော့ အဖေက စိန့်ဗင်ဆင့်ကို

သဘောမကျဘူး”

“သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး ယောက်ျားတွေထဲမှာ ယေဘုယျအားဖြင့် ရှိနေတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်မျိုးပါ”

ဖရိုနာက ပြန်လှန်၍ ငြင်းချက်ထုတ်သည်။ ဤသို့ငြင်းချက်ထုတ် လိုက်ခြင်းအားဖြင့် ဖရိုနာသည် မလွဲနိုင်မရှောင်သာတော့ဘဲ တရားခံရှေ့နေ ဘဝသို့ ရောက်သွားရတော့၏။

“အများကလည်း သူ့အပေါ်မှာ ဒီအတိုင်းထင်တယ်ဆိုရင် အဖေ ထင်မြင်ချက်က ပိုပြီးခိုင်မာမသွားဘူးလား”

ဂျက်ကော့ဝဲစ်က ဆက်၍ပြောနေသော်လည်း သမီးနှင့် အတိုက်အခံ လုပ်၍ ပြောနေပုံမျိုးမဟုတ်။

“အဖေက သူ့ကိုကြည့်တာ တခြားလူတွေကိုကြည့်သလိုပါပဲ။ အမျိုး သမီးတွေထဲမှာ သူ ရေပန်းစားနေတာကတော့ အမျိုးသမီးတွေရဲ့အမြင် ဟာ ယောက်ျားတွေရဲ့အမြင်နဲ့ တစ်မျိုးစီဖြစ်နေတဲ့ အချက်ကြောင့်ပဲ။ ယောက်ျားနဲ့ မိန်းမဆိုတာ ရုပ်ချင်းရော၊ စိတ်ချင်းရော ခြားနားကြတယ် မဟုတ်လား။ ဘယ်လိုခြားနားတယ်ဆိုတာတော့ အဖေအတွက်ပြောရမှာ မလွယ်လှဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဖေကတော့ အဖေဖီစီအတိုင်း အမှန်တရားကို ရောက်အောင်တော့ ကြိုးစားနေတာပဲ”

“ဒါဖြင့် သူ့နဲ့ပတ်သက်ပြီး အဖေမှာ ပိုပြီးတိကျတဲ့ ထင်မြင်ချက် မရှိဘူးပေါ့။ ပိုပြီးတိကျတဲ့ ထင်မြင်ချက်မျိုးရအောင် တစ်ခုခုတော့ လုပ်ဖို့ ကောင်းတယ်”

ဖရိုနာက ဖခင်ဖြစ်သူထံမှ အဖြေမှန်ပေါ်၍လာအောင် စမ်းတဝါးဝါး ဖြင့် နှိုက်၍ကြည့်သည်။

“မလုပ်ချင်ပါဘူး။ အလိုလို သိလာတာဟာ အကောင်းဆုံးပဲ။ အလို လို သိလာဖို့ဆိုတာကလည်း ဦးနှောက်နဲ့စဉ်းစားတိုင်း ရတာမျိုးမဟုတ်ဘူး။

ဒါပေမဲ့ အဖေကြိုးစားပါမယ်။ တို့ ဝဲစ်တွေဟာ ဘယ်တော့မှ သူရဲဘော ကြောင်တဲ့လူတွေ မဟုတ်ခဲ့ဘူး။ သူရဲဘောကြောင်တဲ့အကောင် တို့ကြားထဲ မှာ ရှိလာပြီဆိုရင်လည်း အဲဒီအကောင်ကို ဖျောင်ပစ်လိုက်ကြတာပဲ။ သူရဲဘောကြောင်တဲ့အကောင်ကို မွေးထားတာဟာ ရောဂါကို မွေးထား သလိုပဲ”

“စိန့်ဗင်ဆင့်မှာတော့ သူရဲဘောကြောင်တဲ့စိတ် ရှိမယ်လို့ သမီး မထင်မိပါဘူး။ သူ့ကို သူရဲဘောကြောင်တဲ့လူတစ်ယောက်အနေနဲ့လည်း သမီး မမြင် မကြားမိပါဘူး”

ဖရိုနာ၏မျက်နှာပေါ်တွင် သောကရိပ်များသမ်းနေ၏။ ဂျက်ကော့ဝဲစ် က သမီး၏မျက်နှာကို အကဲခတ်ရင်း ရင်ထုမနာဖြစ်နေမိလေသည်။

“စိန့်ဗင်ဆင့်နဲ့ပတ်သက်ပြီး သူရဲဘောကြောင်တဲ့အကြောင်းကိုတော့ အဖေ ဘာမှမသိပါဘူး။ သူဟာ ခုဖြစ်နေတဲ့ သတင်းစာဆရာဆိုတာနဲ့က လွဲပြီး သူ့အကြောင်း မကောင်းပြောစရာ သက်သေတစ်ချက်မှလည်း ပြစရာမရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ လူတွေဆိုတာ အမှားနဲ့ မကင်းနိုင်တဲ့အတိုင်း အဖေဘက်ကမှားတာလည်း ရှိချင်ရှိမှာပေါ့။ သို့သော်လည်း အဖေကြား ထားတာ တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ အော်ပရာဇာတ်ရုံ အရက်ခန်းမှာဖြစ်ကြတဲ့ ရန်ပွဲအကြောင်းပဲ။ သမီးသတိထားဖို့က ရန်ဖြစ်တာကိုဖြစ်ဖြစ်၊ ရန်ဖြစ်တဲ့ နေရာကိုဖြစ်ဖြစ် အဖေက ထည့်ပြီး မစဉ်းစားဘူး။ ယောက်ျားတွေဟာ ယောက်ျားတွေပဲမဟုတ်လား။ အရက်မူးချင် မူးမယ်၊ ရန်ဖြစ်ချင် ဖြစ်မယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီည ရန်ပွဲတုန်းကတော့ သူဟာ ယောက်ျားတစ်ယောက် ပြုမူ သင့်သလို မပြုကျင့်ခဲ့ဘူးဆိုတဲ့ အချက်ပဲ”

“အဖေပြောတဲ့အတိုင်း ယောက်ျားတွေဟာ ယောက်ျားတွေပါပဲ။ သူတို့တစ်တွေကို ယောက်ျားတွေ ဖြစ်နေမဲ့အစား တခြားဟာတွေဖြစ်နေရင် ပိုကောင်းမယ်။ ကမ္ဘာကြီးဟာလည်း မုချ ပိုပြီးကောင်းလာမယ်။ ဒါပေမဲ့

ယောက်ျားဆိုတာ ယောက်ျားတွေပဲလို့ သဘောထားရတော့မှာပဲ လူစီလီ...”

“မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး။ သမီးရဲ့ထင်မြင်ချက် လွဲသွားပြီ။ အဖေက အဲဒီအမျိုးသမီးကို ရည်ညွှန်းပြီးပြောနေတာမဟုတ်ဘူး။ ရန်ပွဲအကြောင်းကိုသာ ပြောနေတာ။ သူဟာ ပြန်ပြီးမထိုးသတ်ခဲ့ဘူး။ သူဟာ သူရဲဘောကြောင်တယ်”

“ဒါပေမဲ့ ဒီစကားဟာ လူပြောသူပြောစကားပဲ မဟုတ်လား။ သူကလည်း သမီးကိုပြောပြပါတယ်။ ရန်ပွဲဖြစ်ပြီး သိပ်မကြာခင်မှာပါပဲ။ တကယ်လို့သာ အဲဒီတုန်းက အဲဒီအတိုင်းသာ သူဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုရင် သူက သမီးကို ဒီအကြောင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ပြောရဲပါဦးမလား။”

“အဖေကလည်း စွဲချက်တင်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူများပြောတာ အကြားနဲ့ ပြောနေတာပါ။ သူ့ကို မနာလိုတဲ့လူတွေများနေတော့ ဒီအဖြစ်အပျက်ဟာလည်း မနာလိုလို့ လုပ်ကြံပြီးပြောကြတဲ့ လုပ်ဇာတ်ကြီးဖြစ်နေမယ်လို့ ယူဆနိုင်တဲ့ လုံလောက်တဲ့အကြောင်းရှိနေတယ်။ ဒါနဲ့ပတ်သက်ပြီး သက်သေသက်ကာယဆိုလို့လည်း မရှိသလိုပါပဲ။ ဒီအကြောင်းကို အဖေက တင်ပြဖို့မသင့်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အင်မတန် သတ္တိရှိတဲ့ လူတွေတောင် အဖေတို့ခေတ်တုန်းက ကြောင်သွားပြီး ကြောက်စိတ်ဝင်လာတာမျိုး အဖေကိုယ်တိုင် တွေ့မြင်ခဲ့ရလို့ပဲ။ ကဲ...ဒီတော့ ဒီအကြောင်းကို မေ့ပစ်လိုက်ကြရအောင်”

“ဒီနေ့ ဝဲစ်တစ်ယောက်က မိမိစစ် ဖမစစ်တဲ့ သားတစ်ယောက်ကို မွေးတယ်ဆိုပါတော့။ ဒါဟာ ဝဲစ်တွေရဲ့ စလေ့ထုံးစံဖြစ်သွားတော့မှာပေါ့။ သမီးဟာ ဝဲစ်ရဲ့သမီး ပီသပါစေ။ မကောင်းတာကို လုပ်မိပြီဆိုရင်လည်း ဒါမှမဟုတ် ကောင်းတာကိုလုပ်မိပြီဆိုရင်လည်း ဝဲစ်တွေဟာ ငရဲဘုံမှာဖြစ်ဖြစ်၊ ဘုရားသခင်ရှေ့မှောက်မှာပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်သွေးတစ်သံ တစ်သံတည်း ရပ်တည်ရင်ဆိုင်ကြမှာပဲ ဖရိုနာ။ အဲဒီလိုအတူရပ်မဲ့ လူနှစ်ယောက်ကတော့

အဖေနဲ့ သမီးပဲ”

“အဖေဟာ သမီးထက် လောကကြီးကို ရင်ဆိုင်တဲ့နေရာမှာ ပြောင်မြောက်သူဖြစ်ပါတယ်”

ဖရိုနာက ဖခင်ဖြစ်သူ၏ နားနားတွင်ကပ်၍ ပြောလိုက်ပြီးနောက် ဖခင်၏နဖူးပြင်ကို နမ်းရှုံ့လိုက်၏။

သမီးဖြစ်သူ၏ နှုတ်ခမ်းအစုံဖြင့် နမ်းလိုက်သောအနမ်းသည် ဖခင်ဂျက်ကော့ဝဲစ်အဖို့ လေငြိမ်သောနေ့ဦးပေါက်အချိန်တွင် နူးညံ့သော သစ်ရွက်ကလေးတစ်ရွက် ပွတ်တိုက်၍သွားသကဲ့သို့။

ညှော်ခန်းဆောင်ထဲတွင် မီးလင်းဖိုမှမီးအရှိန်က တဖြည်းဖြည်း ဖျော့၍လာနေ၏။ ဂျက်ကော့ဝဲစ်က သမီးဖြစ်သူအား ဘေးဘိုးဘီဘင်များ၏ အကြောင်းကို ပြောပြနေသည်။ ရတနာမြို့ကြီးတွင် အလွန်သန်မာသော ဝဲစ်တစ်ယောက်သည် ရန်သူတစ်စပ်လုံးကို တစ်ယောက်တည်းခံတိုက်ရင်း အသက်စွန့်သွားခဲ့သည့်အကြောင်းကိုလည်း ပြော၍နေလေသည်။

[၁၆]

‘မိန်းမလှပေဟာ’ပြဇာတ်သည် အလွန်လူကြိုက်များသော ပြဇာတ်တစ်ခုအဖြစ် နာမည်ကျော်နေလေသည်။

သတ္တုတွင်းဘက်ဆိုင်ရာ တိုင်းမင်းကြီးကတော် မစွက်စကိုးဦးက တက်ကြွစွာ သရုပ်ဆောင်သွားနိုင်ခဲ့၏။ မည်မျှသရုပ်ဆောင်ကောင်းသနည်း ဟုဆိုလျှင် ရှေ့တန်းခုံတွင်ထိုင်၍ကြည့်နေသော ဂျက်ကော့ဝဲစ်သည် မစွက်စကိုးဦး၏ ဝသော်လည်း ကြည့်၍လှသော လည်ပင်းဖြူဖြူကို ငေးစိုက်၍ ကြည့်နေသည်သာမက သူ့လက်ကိုလည်း မမြင်ရသော အသံထွက်သည့် ဖြန့်ကိုဆုပ်ကိုင်ထားသည့်အလား ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားမိသည်အထိ ဖြစ်သွားရသည်။

'မိန်းမလှပဟော'ပြဇာတ်ကို ဒေဗ်ဟာနေက ချီးကျူးသင့်သည်ထက် ပို၍ အမွန်းတင်နေ၏။ သို့ရာတွင် သူက ပြဇာတ်၌ သရုပ်ဆောင်မင်းသမီး 'နီရာ'အဖြစ် ပါဝင်သူ၏ ဖိလော်ဆော်မိသည် လေးနက်မှုမရှိလှဟု ဝေဖန်သည်။ 'တော်ဘဲလ်'အဖြစ် သရုပ်ဆောင်သူမှာ ကမ္ဘာလုံးတွင် လျှာအရှည် ဆုံးဟု အပြစ်တင်သည်။

မစ္စ မွန်တီမာက အခြားသရုပ်ဆောင်သူများက ကောင်းလွန်းနေသောကြောင့်သာ 'တော်ဘဲလ်'၏ အခန်းသည် သရုပ်ပျက်သွားရခြင်းမရှိဟု ဆိုသည်။

မက်ကာသေးကမူ နီရာအဖြစ် သရုပ်ဆောင်သူကို အနည်းငယ်မျှ အပြစ်မတင်။ သီချင်းတစ်ပုဒ်လောက်ဆိုကာ ကကြိုးလေးတစ်ကွက်ကို နီရာအတွက် ထပ်၍ထည့်ပေးလိုက်လျှင် ပို၍ကောင်းမည်ဟု အကြံပေးသည်။

"နီရာအဖြစ် သရုပ်ဆောင်ရတဲ့ ဖရိုနာက တော်ပါတယ်" မက်ကာသေးသည် ဒေဗ်ဟာနေနှင့်အတူ ဘေးချင်းယှဉ်၍ လျှောက်လာရင်း မိမိ၏ထင်မြင်ချက်ကို ပြောပြနေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ရှေ့နားတွင် ဖရိုနာနှင့် စိန့်ဗင်ဆင့်တို့က အတူတွဲလျက် ရှိနေကြ၏။

မက်ကာသေးက စကားကို ဆက်လျက်...

"ကျွန်တော်တော့ ကြည့်ဖြစ်လိမ့်မယ်"

မက်၏စကားမဆုံးမီ ဒေဗ်ဟာနေက...

"ရာဘာကိုလား"

"ဘာရာဘာလဲ။ ခင်ဗျားအမေကြီး ရာဘာလား"

မက်က စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် မေးလိုက်၏။

"ကျုပ်ပြောတာက..."

ဒေဗ်ဟာနေသည် အေးဆေးစွာပင် ပြောနေ၏။

"ရာဘာဖိနပ်ဈေးတွေ ဈေးတက်ကုန်မှာကို ပြောတာ။ ရွှေကျင်တဲ့ အချိန်ကျရင် ရာဘာဖိနပ်ဈေးတွေ တက်ကုန်မှာပဲ။ ခုဆိုရင် တစ်ရံကို ရွှေစတစ်အောင်စနဲ့ ဝယ်လို့ရပေမဲ့ ရွှေကျင်တဲ့အချိန်ကျရင် သုံးအောင်စ အထိ ဈေးတက်သွားမှာ သေချာတယ်။ သိပ်ကို သေချာတယ်"

"ခင်ဗျားအဘကြီး သေချာနေ၊ ကျုပ်က နီရာအကြောင်း ပြောနေတာ။ ခင်ဗျားက ဘာဝင်ရွပ်ရတာလဲ"

မက်ကာသေးနှင့် ဒေဗ်ဟာနေတို့သည် ဖရိုနာနှင့် စိန့်ဗင်ဆင့်တို့အား နှုတ်ဆက်ခဲ့ကြပြီးနောက် အော်ပရာဇာတ်ပွဲရုံရှိရာသို့ ထွန်းလင်းနေသော ကြယ်ရောင်အောက်တွင် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ငြင်းခုံရင်း သွားနေကြ၏။

စိန့်ဗင်ဆင့်က ဘေးတွင်ယှဉ်တွဲနေသော ဖရိုနာကြားလောက်ရုံ ကျယ်သော သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ချလိုက်ပြီး...

"နောက်ဆုံးမှာတော့..."

ဟု စကားကို မတင်မကျဆိုလိုက်၏။

"နောက်ဆုံးမှာတော့ ဘာဖြစ်သလဲ"

ဖရိုနာက သိလိုစေ မထက်သန်သည့်လေသံဖြင့် မေးလိုက်လေသည်။

"နောက်ဆုံးမှာတော့ ဖရိုနာ သရုပ်ဆောင်တာဟာ ဘယ်လောက် ကောင်းတယ်ဆိုတာ ပြောပြဖို့ ကျွန်တော့်မှာ ပထမဆုံးအကြိမ် အခွင့်အရေး ရလာတယ်ဆိုတာပဲ။ ဖရိုနာက ဇာတ်သိမ်းပိုင်းကို အံ့ဩလောက်အောင် သယ်သွားနိုင်တယ်။ ဘယ်လောက်များ အသယ်ကောင်းသလဲဆိုရင် ဖရိုနာဟာ ကျွန်တော့်ဘဝထဲက တစ်ခါတည်းပျောက်သွားပြီ။ တကယ့်ကို ပြန်မပေါ်လာဘူးလို့တောင် ထင်လိုက်မိတယ်"

"နီရာ ကြုံရတဲ့ ဇာတ်လမ်းက တကယ့် ကံဆိုးမိုးမှောင်ဇာတ်လမ်းပဲ"

"ဒီအခန်းက တုန်လှုပ်စရာကောင်းတယ်"

“မကောင်းပါဘူး”

“ဒါပေမဲ့ ကောင်းတယ်၊ ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်စိတ်ကူးနဲ့ ပြောနေတာပါ။ ဖရိုနာက ‘နီရာ’ မဟုတ်ဘဲ။ ဖရိုနာဟာ ဖရိုနာပဲ။ ကျွန်တော်ကလည်း ‘တော်ဘဲလ်’ မဟုတ်ပါဘူး။ စိန့်ဗင်ဆင့်ပါ။ ဖရိုနာက နောက်ဆုံးဇာတ်သိမ်းခန်းမှာ ကက်ဦးထုပ်ကိုဆောင်။ အပေါ်အင်္ကျီကိုဝတ်၊ ခရီးဆောင်လွယ်အိတ်ကို လက်မှာကိုင်ပြီး ကျွန်တော်က ရှေ့ကထွက်သွားတဲ့ သရုပ်ဆောင်မှုဟာ ဘယ်လောက်များ ပိုင်သလဲဆိုရင် ကျွန်တော်ဟာ ဇာတ်စင်ထက်မှာ ဆက်ပြီးမနေနိုင်လောက်တဲ့အထိ ကျွန်တော်ပြောရမဲ့ စကားတွေကို ဆုံးအောင်မပြောနိုင်တဲ့အထိ ဖြစ်သွားရတယ်။ ဒါပေမဲ့ သတိထားပြီး ကျွန်တော့်တာဝန်ဆုံးအောင် သရုပ်ဆောင်လိုက်ရတယ်။ နောက်ဆုံးအခန်းမှာ တံခါးနှစ်ချပ်က ဖြုန်းခနဲ ပိတ်သွားပြီး ဖရိုနာကလည်း ဇာတ်လမ်းအရ ထွက်သွားရတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်တော့်ကို ကယ်လိုက်တာကတော့ ကန့်လန့်ကာပဲ။ ကန့်လန့်ကာသာ ကျမလာဘူးဆိုရင် ကျွန်တော်ဟာ ပရိသတ်တွေရှေ့မှာပဲ ဖရိုနာနောက်ကို ပြေးပြီးလိုက်သွားမိမှာ”

“အင်...သရုပ်ဆောင်လောကက လူတွေကို ဘယ်လောက်ဆွဲဆောင်မှုရှိတယ်ဆိုတာ ပြလိုက်တဲ့အချက်ပေါ့”

ဖရိုနာက ထင်မြင်ချက်ပေးလိုက်သည်။

“ဇာတ်ခုံပေါ်မှာ သရုပ်ဆောင်တာ မဟုတ်ဘဲနဲ့ တကယ်လက်တွေ့ဆိုရင်ကော”

စိန့်ဗင်ဆင့်က အကြံပေးချက်ပြုလိုက်၏။

ဖရိုနာက ပြန်မဖြေ။ သို့ဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်သည် စကားမပြောကြဘဲ ဆက်၍လျှောက်နေကြ၏။

ပြဇာတ်ပြီးသွားပြီးနောက် ဇာတ်ရုံမှထွက်ကာ လမ်းလျှောက်နေကြခြင်းဖြစ်သည့်အလျောက် ဖရိုနာ၏ရင်ထဲတွင် ‘နီရာ’ အဖြစ် သရုပ်ဆောင်

ခဲ့ရသည့်အချက်က ယခုတိုင် ရိုက်ခတ်နေဆဲ။

ထိုအပြင် လမ်းတွင်လျှောက်၍ ပြောလာသော စိန့်ဗင်ဆင့်၏ စကားများကို ဖရိုနာက စဉ်းစဉ်းစားစား နားထောင်နေခဲ့သည့်အတိုင်း ထိုစကားများတွင် ၎င်းနေသည့်အဓိပ္ပာယ်များ ပါလာသည့်အလျောက် မည်သို့ပြန်၍ ပြောရမည်မသိအောင် ဖြစ်နေမိ၏။

စိန့်ဗင်ဆင့်၏စကားများမှာ အပေါ်ယံကြည့်လျှင် ရိုးရိုးသားသားဖြစ်သည်ဟု ထင်ရသော်လည်း အမှန်တကယ်တွင်မူ ဖရိုနာထံမှ အချစ်ပန်းကို ရအောင်ချူနေသည့် စကားများသာဖြစ်၏။

အမျိုးသမီးတစ်ယောက်သည် အမျိုးသားတစ်ယောက်နှင့် သာမန်အားဖြင့် စကားပြောဆိုရာ၌ စိတ်တုန်လှုပ်မှု ရှိကောင်းရှိမည်ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ထိုအမျိုးသားကပင် ထိုအမျိုးသမီးအား ချစ်ရေးဆိုလာသောအခါ၌ ထိုအမျိုးသမီးသည် အထူးတုန်လှုပ်၍လာတတ်၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုအမျိုးသမီး၏ တစ်သက်တာတွင် အလွန်အရေးကြီးသော ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ချမှတ်ရသည်ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။

ရုတ်ခြည်းဆိုသလိုပင် မီးမောင်းကြီးတစ်ခုကို ထိုးလိုက်သကဲ့သို့ အဖြူရောင်တန်းကြီးတစ်ခုက ကောင်းကင်ကိုဖြတ်၍ ပေါ်လာ၏။

ညသည် ချက်ချင်းပင် နေ့အဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲသွားသည်။ သွေးရိုးသားရိုးနေ့ မဟုတ်ဘဲ တစ်စုံတစ်ခုသော ပယောဂဖြင့် ပေါ်လာသည့်နေ့မျိုး။

နေ့သည် မန်းလိုက်မှုတ်လိုက်သကဲ့သို့ ရုတ်ခြည်းပေါ်လာပြီးနောက် ပို၍နက်သောညသည် ပြန်၍ရောက်လာ၏။ သို့ရာတွင် အရှေ့တောင်ဘက်ဆီ၌ အသံမထွက်သောလှုပ်ရှားမှုတစ်ခု ပေါ်ပေါက်နေသည်ကား အမှန်။

ကောင်းကင်တစ်ခွင်တစ်ပြင်တွင် အလင်းရောင်တံတားကြီးက အောင်ပွဲခံနေစဉ် ကမ္ဘာမြေကြီး၏ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်မှုသည်လည်း ပြိုကွဲ၍သွားခဲ့ရ၏။ တစ်သောင်းသော ခွေးဝံပုလွေကြီးတို့သည် တစ်ပြိုင်တည်း ဆွဲဆွဲ

ငင်ငင် အူကာ အတူတကွ ငိုကြွေးကြဘိသကဲ့သို့သော အသံမျိုး ပေါ်ပေါက်လာ၏။

ဖရိုနာက တုန်လှုပ်နေသည်။ သို့ဖြစ်၍ စိန့်ဗင်ဆင့်သည် သူ၏လက်ဖြင့် ဖရိုနာ၏ခါးကို ရစ်သိုင်းထားလိုက်၏။

ဖရိုနာ၏ ဣတ္ထိယအတွင်းစိတ်က ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ အတွေ့အာရုံကို ကောင်းစွာသိနေသည်။ အနည်းငယ် ယားသလိုလို ယံသလိုလို ဖြစ်ပေါ်လာသော ရင်ဖိုစရာအာရုံကလည်း ဝိုးတဝါးနှစ်ခြိုက်မှုကို ပေးနေ၏။

ဖရိုနာက လုံးဝရုန်းဖယ်ခြင်းမပြု။

ခွေးဝံပုလွေကြီးများက ဖရိုနာ၏ခြေရင်းတွင် ဆွဲဆွဲငင်ငင် အူနေကာ အနီနှင့်အစိမ်းရောင် ရောယှက်ထားသော အရောင်က ကောင်းကင်တွင် မြူးထူးနေသောအခါ ဖရိုနာသည် စိန့်ဗင်ဆင့်နှင့် ရင်ချင်းအပ်လာမိသည်အထိ ဆွဲယူပွေ့ပိုက်ခြင်းကို ခံရလိုက်၏။

“ဖရိုနာကို ကျွန်တော် ဇာတ်လမ်းတွေ ပြောပြစရာ လိုသေးသလား”

စိန့်ဗင်ဆင့်က ဖရိုနာ၏ နားနားတွင်ကပ်လျက် ညင်သာစွာပြောလိုက်၏။

ဖရိုနာသည် ရင်ခုန်ရလွန်းသဖြင့် မောနေသော်လည်း စိန့်ဗင်ဆင့်၏ ပခုံးထက်တွင် ခေါင်းကို အသာတင်ထားလိုက်၏။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် အနီနှင့်အစိမ်းရောင် တောက်ပြောင်နေသော ကောင်းကင်ပြင်ကြီးကို ငေးစိုက်၍ကြည့်နေကြ၏။ ကြယ်ကလေးများက မှိန်လာကာ ပျောက်ကွယ်၍သွားကြ၏။

ညစက်ဝိုင်းသည် အလေးချိန်မဲ့စွာ အပေါ်သို့ ထိုးတက်သွားသည်။ အလွန်တရာကြီးမားလှသော ညစက်ဝိုင်း။ ကြယ်ကလေးများသည် တစ်ပွင့်ပြီးတစ်ပွင့် ပြန်၍ပေါ်လာကြ၏။ ခွေးဝံပုလွေကြီးများက ထပ်၍ ဆွဲဆွဲ

ငင်ငင် အူနေကြပြန်သည်။

“အချစ်ကို မောင်ပေးနိုင်တာက အလွန်အလွန်ကို နည်းပါတယ်ကွယ်”

စိန့်ဗင်ဆင့်က ကြိတ်မနိုင်ခဲမရသော လေသံမျိုးဖြင့် ဖရိုနာအား နှစ်ကိုယ်ကြား ပြောလိုက်၏။

“မောင်ပေးနိုင်တာဟာ ဆိုးခြေအိမ်ခြေမဲ့ လှည့်လည်သွားလာနေတဲ့ ဂျစ်ပစီတစ်ယောက်ရဲ့ မသေမချာမရေရာတဲ့ စီးပွားချမ်းသာကလေးပါ”

ဖရိုနာသည် စိန့်ဗင်ဆင့်၏လက်ကို သူ့လက်ဖြင့်ကိုင်ကာ သူ၏နှလုံးသားပေါ်တွင် တင်ထားလိုက်၏။ ပြီးမှ များစွာသော မိန်းမများဆိုခဲ့သည့် မရိုးနိုင်သောစကားကို ဆိုလေသည်။

“ရွက်ဖျဉ်းတဲတစ်လုံးနဲ့ ပေါင်မုန့်က အခွဲရရင် မောင်နဲ့အတူ နေနိုင်ပါတယ် မောင်ရယ်”

[၁၇]

‘ဟောင်ဟာ’သည် အင်ဒီယန်းတိုင်းရင်းသူတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ သားငါးရှာ၍ ကြီးပြင်းလာခဲ့ရသူ တစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အတိုင်း သူ့စာရိတ္တနှင့် ဆိုင်သော ကျင့်ဝတ် ကျင့်ထုံးသည် သူ့သွေးလိုပင် ကြမ်းတမ်း၏။ ရိုးအ၏။

သို့ရာတွင် လူဖြူများနှင့် ဆက်ဆံခဲ့ရသည်မှာ ကာလကြာညောင်းလာခဲ့ပြီဖြစ်သည့်အလျောက် လူဖြူတို့၏ ကျင့်ထုံးကျင့်စဉ်ကို ကောင်းစွာ နားလည်သူဖြစ်သည်။

လူဖြူတို့၏ ကျင့်ထုံးကျင့်စဉ်ကို ‘ဟောင်ဟာ’က နှာခေါင်းရှုံ့မိသည် မှန်သော်လည်း လူဖြူ အိမ်ရှင်များ၏ အမိန့်ကိုမူ လိုက်နာခဲ့ရသည်ချည်း။

‘ဟောင်ဟာ’သည် ဂျက်ကော့ဝဲစ်အတွက် လွန်ခဲ့သည့်ဆယ်နှစ်က စ၍ ထမင်းချက်လိုတစ်မျိုး၊ စားပွဲထိုးလိုတစ်သွယ် တောက်တိုမည်ရ

လုပ်ရသူလိုတစ်ဖုံ မျိုးစုံအောင် အမှုတော်ထမ်းခဲ့သူ။ ယခုလည်း ထမ်းနေရသူ ဖြစ်လေသည်။

ထိုင်းမှိုင်းပျင်းရိဖွယ်ကောင်းသော ဇန်နဝါရီလ၏ တစ်ခုသောနံနက်ခင်းတွင် အိမ်ရှေ့တံခါးမကြီးအပြင်ဘက်မှ ဆူညံစွာပေါ်ထွက်လာသည့် လူခေါ်ခေါင်းလောင်းသံကြောင့် 'ဟောင်ဟာ'က တံခါးကို ဟရုံဟရုံ ဖွင့်လိုက်၏။

ဧည့်သည်ကိုမြင်လိုက်ရသောအခါ ခံနိုင်ရည်ရှိနေသည့် ဟောင်ဟာသည်ပင် တုန်လှုပ်သွားခဲ့ရ၏။

'ဟောင်ဟာ'သည် သူ့ရှေ့တွင်ရပ်နေသော အမျိုးသမီးကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်နေသည်။ ဧည့်သည်အမျိုးသမီး၏ မျက်နှာတွင် ထူထဲသော ဇာပဝါ 'ကာ'ထားသောကြောင့် ဟောင်ဟာသည် အမျိုးသမီး၏ မျက်လုံးအရောင်ကို ကောင်းစွာ မခွဲခြားနိုင်။

ဧည့်သည်၏ နှင်းကာအင်္ကျီနှင့် တစ်ဆက်တည်းရှိနေသော ခေါင်းစွပ်ကလည်း အမျိုးသမီး၏ဆံပင်ကို ဖုံးကွယ်ထားရုံမက ကိုယ်ပေါ်တွင် ဝတ်ဆင်ထားသော နှင်းကာအင်္ကျီကလည်း ဧည့်သည်၏ကိုယ်ခန္ဓာ အဆက်အပေါက်ကို ထင်ထင်ရှားရှားမြင်နိုင်အောင် ကွယ်ဝှက်ထား၏။

ဟောင်ဟာသည် အမျိုးသမီးကို နောက်တစ်ကြိမ်ပြန်၍ ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ ဧည့်သည်၏ ကိုယ်ပုံကိုယ်ပန်းကို ရိပ်ဖမ်းသံဖမ်းလောက်တော့ မှတ်မိလာသည်။

ခေါင်းစွပ်နှင့် ဇာပဝါတို့ဖြင့် ဝှက်ကွယ်ထားသည့် ဦးခေါင်းပိုင်းကို ဟောင်ဟာက နောက်တစ်ဖန်ပြန်၍ စူးစမ်းရှာဖွေသောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်လိုက်၏။

ဤအကြိမ်တွင် ဟောင်ဟာသည် ဧည့်သည်အမျိုးသမီး၏ မလွဲနိုင်မမှားနိုင်သော ကိုယ်ဟန်အမူအရာကို သိလာတော့၏။ တစ်ဖန်ထပ်၍

စဉ်းစားကြည့်လိုက်သည့်အခါတွင်ကား ဟောင်ဟာသည် ဧည့်သည်အမျိုးသမီး၏ ပြောပုံဆိုပုံနှင့် ဖြစ်စဉ်အစုံကိုပါ သိလာတော့သည်။

“မြန်မြန်ပြန်တာ ကောင်းတယ်”

ဟောင်ဟာက ပြောလိုက်သည်။

“ဖရိုနာဝဲစ်ကို တွေ့ချင်လို့”

ဧည့်သည်အမျိုးသမီးက မတွေ့ရလျှင် မပြန်နိုင်ဟူသော အသံမျိုးဖြင့် မာဆတ်ဆတ်ပြောနေ၏။

“မြန်မြန်ပြန်တာ ကောင်းတယ်”

ဟောင်ဟာကလည်း မာဆတ်ဆတ်ပင် ပြောလိုက်၏။

“ဒီမယ်...ဒါကို ဖရိုနာဝဲစ်ဆီ ယူသွားစမ်း။ နို့ပြီး တံခါးကိုလည်း ကောင်းကောင်းဖွင့်ထားစမ်း”

ဧည့်သည်အမျိုးသမီးသည် စာတိုကလေးတစ်စောင်ကို ဟောင်ဟာအား လှမ်းပေးရင်း ဟနေသည့်တံခါးကြားတွင် သူ့ဒူးခေါင်းကို လျှို၍ သွင်းထားလိုက်သည်။

ဟောင်ဟာသည် ဧည့်သည်အား မနှစ်မြို့သည့်မျက်နှာထားဖြင့် ကြည့်လိုက်၏။ သို့သော် စာတိုကလေးကိုမူ လှမ်းယူသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဆယ်နှစ်တိုင်တိုင် ကျွန်ခံလာခဲ့ရသောစိတ်က အထက်စီးရနေသည့် လူမျိုး၏ ချုပ်ကိုင်မှုကို တွန်းလှန်ရဲခြင်းမရှိသောကြောင့်ပါတည်း။

“ဖရိုနာကို တွေ့နိုင်ပါ့မလား”

လူစိလီ”

စာတိုကလေးက ဤမျှသာဆို၏။ ဖရိုနာသည် ဟောင်ဟာထံမှ တစ်ခုခုကြားရနိုးဖြင့် မော်ကြည့်လိုက်သည်။

“သူ့ကို အပြင်မှာထားခဲ့တယ်။ မြန်မြန်ပြန်ပါလို့ပြောတာ မပြန်ဘူး။

ဘယ့်နယ်လဲ၊ ခေါ်ခဲ့ရမလား၊ ခေါ်တာမကောင်းဘူးလို့ထင်တယ်”

“ခေါလိုက်ပါ ဧည့်ခန်းထဲ...အဲလေ ဖရိုနာအခန်းထဲခေါ်ခဲ့ပါ”

ဖရိုနာက မြန်မြန်စဉ်းစားရင်း အမိန့်ပေးလိုက်၏။

“ကောင်းပါပြီ”

“သွားခေါ်ချေ”

ဟောင်ဟာသည် မသဲမကွဲသောအသံဖြင့် ညည်းလိုက်၏။ သို့ရာတွင် လှုပ်ခါ၍မရသော အမိန့်အတိုင်းလိုက်နာရန် လှေကားထစ်များအတိုင်း အောက်ထပ်သို့ဆင်းလာခဲ့၏။

အသားဖြူခြင်းနှင့် အသားမည်းခြင်းသည် သခင်နှင့် ကျွန်ဖြစ်စေနိုင်သည် တိုက်ဆိုင်မှုများပင် ဖြစ်လေသလားဟု ဟောင်ဟာသည် သူ၏ မှိန်မှိန်ကလေးသာရှိနေသော အသိဖြင့် စဉ်းစားနေမိလေသည်။

လူစီလီသည် ပြုံးသောမျက်နှာ၊ ဆန့်တန်းသောလက်ဖြင့် ဖရိုနာအား နှုတ်ဆက်လိုက်၏။ ဖရိုနာ၏ အလှပြင်ခန်းထဲတွင် လှပသော စားပွဲတင်မှန်ခုံ၊ အလှအပ ပစ္စည်းကလေးများနှင့် အမျိုးသမီးကလေးတစ်ယောက်၏ အလှပြင် အသုံးအဆောင် တစ်ထောင်လောက်ရှိနေလေသည်။

ဤအလှပြင်အသုံးအဆောင်က လူစီလီ၏ နှာညွန့်ကို မွှေးသော ကြိုင်သော အေးသော ချိုသောရနံ့များဖြင့် ကလူကျီစယ်နေ၏။ လူစီလီသည် သူ့ကိုယ်ကိုသူ အပျိုဖြန်းကလေးတစ်ယောက်လိုပင် ထင်မှတ်သွားမိလေသည်။

“မမ...ဒီလိုအလည်လာတာကို ဝမ်းသာတယ်။ ခေါင်းပေါ်က အစွပ်ကြီး ချွတ်ထားပါဦး။ ခေါင်းစွပ်က ထူတော့ သိပ်ထူတယ်နော်။ သားမွှေးကလည်း သိပ်ကောင်းပြီး လက်ရာကလည်း မြောက်ပါရဲ့”

“ဟုတ်တယ်၊ ဆိုက်ဗေးရီးယားက ခေါင်းစွပ်ပဲ”

လူစီလီသည် စိတ်ထဲမှ ဆက်၍ပြောလိုက်ချင်သော်လည်း နောက်

ဆက်တွဲ ဝါကျဖြစ်သည့် ‘စိန့်ဗင်ဆင့်က ပေးတဲ့လက်ဆောင်’ကို ချန်ခဲ့ကာ...

“ဆိုက်ဗေးရီးယားကလူတွေဟာ သူတို့လက်ရာကို ကောင်းကောင်း မမွမ်းမံတတ်ကြသေးဘူး”ဟု လွဲ၍ စကားဆိုလိုက်၏။

လူစီလီသည် ရှေ့တိုးနောက်ငင် လှုပ်၍ရသည့် ကုလားထိုင်နိမ့်တစ်လုံးတွင် ထိုင်ချလိုက်၏။ ထိုင်ပုံကိုက လှနေအောင် ကျက်သရေရှိနေအောင် ထိုင်ပုံမျိုး။

အလှအပတို့ မက်တတ်သည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်အဖို့ နှစ်သက်အတုခိုးစရာကောင်းသည့် ထိုင်ပုံမျိုး။

လူစီလီသည် ခေါင်းကို ကြောကြောကြွကြွ လှလှကလေး မော့ထားကာ ဖရိုနာပြောသမျှ ငြိမ်၍နားထောင်နေ၏။

ဤသို့နားထောင်ရင်းလည်း စကားကို အသက်ဝင်လာအောင် ကြီးစားပမ်းစား ပြောနေရရှာသည့် ဖရိုနာအဖြစ်ကို သူ၏အတွင်းစိတ်ထဲတွင် ကျိတ်၍ ကျေ့နပ်နေမိသည်။

နာရီစက်သံက တချက်ချက်မြည်ကာ တစ်မိနစ်ပြီးတစ်မိနစ် ကုန်လွန်နေ၏။

“သူ...ဘာလာလုပ်တာလဲ”

ဖရိုနာက သားမွှေးထည်များအကြောင်း၊ ရာသီဥတုအခြေအနေအကြောင်းနှင့် အခြားစကား ထွေထွေရာရာကို အိမ်ရှင်အဖြစ် အမျှင်မပြတ် ပြောရင်း စဉ်းစားနေ၏။ နောက်ဆုံးတွင် မချုပ်တည်းနိုင်တော့သည့် အလား...

“မမက ဘာမှမပြောဘဲနေရင်တော့ ဖရိုနာတော့ ရူးသွားလိမ့်မယ်။ မမ တစ်ခုခုများ ဖြစ်လာတာလားဟင်”

လူစီလီသည် ပြန်၍ စကားမဆိုဘဲ မှန်တင်စားပွဲခုံရှိရာသို့ ထသွား

သည်။ ကလေးအကြိုက် လှအောင်လုပ်ထားရုံမှလွဲ၍ များစွာ တန်ဖိုးမရှိ သည့် ထွေထွေရာရာပစ္စည်းများ မှန်တင်စားပွဲခုံပေါ်တွင် တွေ့ရ၏။ ထို ပစ္စည်းများနှင့်ရောနေသော မှန်ပေါင်သွင်းထားသည့် ပန်းချီပုံတူကလေး တစ်ခုကို လူစီလီက ကောက်ယူလိုက်ကာ...

“ဒါ ဖရိုနာပုံပဲမဟုတ်လား။ ဒီပုံတူဆွဲတုန်းက ဖရိုနာအသက် ဘယ် လောက်ရှိပြီလဲ”

“ဆယ့်ခြောက်နှစ်”

“နတ်မိမယ်ကလေးပါလား။ ဒါပေမဲ့ ဆွဲဆောင်မှုအားနည်းပြီး အေး စက်စက်ဖြစ်နေတယ်။ မြောက်ဘက်ဒေသက ကလေးမမျိုး။ ဆူဆူပြီးပြီး မရှိသေးဘူးနော်”

“ဖရိုနာတို့ မြောက်ဘက်ဒေသမှာ အသက်ကလေး အတော်ကြီးလာ မှ ဆူပြီးလာတာပါ”

ဖရိုနာက လူစီလီ၏ အဆိုကို မလိုလားသည့်လေသံဖြင့် တုံ့ပြန် လိုက်၏။

“ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုပဲဆိုဆို ဆယ့်ခြောက်နှစ်မှာ ဒီအခြေအနေနဲ့ ဆူပြီးတယ်လို့ပဲ ဆိုရမှာပဲ ဖရိုနာ”

လူစီလီက ရယ်လိုက်ပြီး “ခု အသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

“နှစ်ဆယ်ပါ”

“နှစ်ဆယ်။ အင်း...နှစ်ဆယ်” လူစီလီက ထပ်၍ရွတ်ဆိုလိုက်ကာ စောစောက ကုလားထိုင်တွင် ပြန်၍ထိုင်လိုက်သည်။

“ဖရိုနာက နှစ်ဆယ်။ မမက နှစ်ဆယ်လေး”

“သိပ်မကွာလှဘူးနော် မမ”

“ဒါပေမဲ့ မမတို့သွေးသားက အသက်ငယ်ငယ်နဲ့ ဆူပြီးပြီးပြီး လာ လေ့ရှိတယ်”

လူစီလီ၏အသံက ဤသို့အသက်ငယ်ငယ်နှင့် ဆူပြီးရခြင်းကိုပင် ပြစ်တင်လိုသည့် လေသံပါနေလေသည်။

လူစီလီနှင့် ဖရိုနာတို့က မျက်လုံးချင်းမဆုံမိကြ။ မဆုံမိသည့် မျက်လုံး လေးလုံးအကြားတွင် အတိုင်းမသိနက်သော ချောက်ကြီးတစ်ခုက ခြား နေ၏။

ဖရိုနာက ရှုပ်ထွေးလာသည့်စိတ်ကို ချွန်းအုပ်၍ မနိုင်တော့သလို ခံစားလာမိသည်။

လူစီလီသည် မှန်တင်စားပွဲခုံရှိရာသို့ ထသွားပြန်ကာ ဖရိုနာ၏ ပုံတူပန်းချီကားကို ကြည့်နေပြန်၏။ ပြီးမှ ကုလားထိုင်သို့ လာထိုင်သည်။

“အချစ်ဆိုတာကို ဘယ်လိုယူဆသလဲ ဖရိုနာ”

လူစီလီက ရုတ်တရက်မေးလိုက်၏။ သူ့မျက်နှာသည် နူးညံ့သည့် အသွင် ပေါ်လာနေရင်းက အပြုံးတစ်ချက် ပေါ်ထွက်လာ၏။

“အချစ်...အချစ်ဆိုတာလား”

ဖရိုနာက စိတ်လှုပ်ရှားနေသည်။ တုန်လှုပ်နေသည်။

“ဟုတ်တယ်။ အချစ်ဆိုတာ ဖရိုနာက ဘယ်လိုနားလည်သလဲ။ အချစ်ဆိုတာကို ဘယ်လိုထင်သလဲ”

အချစ်နှင့်သက်ဆိုင်သော ရှင်းလင်းဖော်ပြချက်များက ဖရိုနာ၏ လျှာပေါ်သို့ တောက်ပချိုမွှေးစွာ ရောက်လာကြ၏။ သို့ရာတွင် ထိုအဆို ထိုအမိန့် ထိုရှင်းလင်းဖော်ပြချက်များကို ဖရိုနာက ပယ်ချလိုက်ကာ အပြေ ပေးလိုက်၏။

“အချစ်ဆိုတာ အနစ်နာခံခြင်းပါပဲရှင်”

“သိပ်ကောင်းတဲ့စကားလုံးပဲ။ စွန့်လွှတ်ခြင်းလို့ အဓိပ္ပာယ်ဆောင်တာ ပေါ့နော်။ ဒါထက် ဒီလိုအနစ်နာခံ စွန့်လွှတ်လိုက်တော့ ကိုယ်က ဘာများ ပြန်ရသလဲဟင်”

“ရတာပေါ့၊ ရကိုရတယ်။ ဘယ်သူက မရဘူးလို့ ပြောနိုင်လဲ”
လူစီလီ၏ မျက်လုံးအစုံက မြူးထူးတောက်ပနေ၏။ မျက်နှာက ပြုံး
နေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ပြုံးတာလဲ မမ...ဟင်”

လူစီလီက ထိုင်နေရာမှရပ်လိုက်၏။ မျက်နှာက ဝင်းဝင်းလက်နေ
သည်။

“မမကိုကြည့်စမ်း...ဖရိုနာ။ မမ နှစ်ဆယ့်လေးနှစ်ရှိပြီ။ မမဟာ
ချစ်ရာမှာကို ကြောက်နေတဲ့သူလည်းမဟုတ်။ မချစ်ဘဲနဲ့နေတဲ့သူလည်း
မဟုတ်ဘူး။ မမမှာ နှလုံးသားရှိပါတယ်။ မမရဲ့သွေးကလည်း သွေးနီ
သွေးကောင်းပါ။ သွေးကလည်း မအေးဘူး။ ပူနွေးနေတယ်။ အဲ...မမ
လည်း ချစ်ခဲ့ဖူးတယ်။ ဒီလိုချစ်ခဲ့လို့ ဘာပြန်ရခဲ့တယ်ဆိုတာကိုတော့
မမ မမှတ်မိဘူး။ မမက ပေးလိုက်ရတယ်ဆိုတာကိုပဲ မမသိတယ်”

“ဒီလိုပေးလိုက်ရတာကိုကပဲ ကိုယ့်ကိုပြန်ပေးတဲ့ အရာပဲမဟုတ်လား”
ဖရိုနာက နှုတ်လှန်ထိုးနေ၏။ “ပေးလိုက်ရတဲ့အရာဟာ ကိုယ့်အတွက်
ဆုပဲမဟုတ်လား။ အချစ်ဆိုတာ ပျက်ပြယ်တတ်တဲ့သဘောရှိတဲ့တိုင်အောင်
မမကတော့ ချစ်ခဲ့ဖူးပြီမဟုတ်လား။ မမဟာ ချစ်ခဲ့ဖူးပြီ။ အချစ်ကိုအလုပ်
အကျွေးပြုခဲ့ဖူးပြီ။ ဒါထက်ပိုပြီး ဘာများလို့ချင်သေးလဲဟင်”

“ဒါက ငယ်ရွယ်သူတွေရဲ့အချစ်မျိုးပါ” လူစီလီက နှာခေါင်းရှုံ့၍
ပြောလိုက်၏။

“အို...ဒါတော့ မမ မတရားဘူး”

“မမက တရားတာ မှန်တာကို ပြောနေတာပါ”

လူစီလီက သူ့ယူဆချက်ကို ထိထိမိမိဆုပ်ကိုင်လျက် အားတိုက်
အင်တိုက် ပြောနေ၏။

“ဖရိုနာက ပြောလိမ့်မယ်။ ဒါတွေကို သိပါတယ်လို့ ဖရိုနာကိုယ်တိုင်

မကွယ်မဝက် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းနဲ့ ရှင်းရှင်းကြီးသိတာပါလို့။ အချစ်ဆိုတဲ့
အရက်ခွက်ကို တစ်စက်ကလေးမှမကျန် အနယ်ကိုပါ မော့ပြီးသောက်ဖူးပါ
တယ်လို့။ အဲဒီအချစ်တဲ အရသာဟာလည်း အင်မတန်ချိုမြိန်လှပါတယ်လို့
ပြောလိမ့်မယ်”

“အဲ...အဲဒါဟာ ငယ်ရွယ်သူတွေရဲ့ အချစ်မျိုးပဲ။ နို့ပြီး ဖရိုနာက
ဘာပြောမယ်ဆိုတာလည်း မမသိတယ်။ ဖရိုနာဟာ အချစ်ဆိုတာကို
ကောင်းကောင်းကြီး နားလည်နိုင်တဲ့အရွယ် ရောက်နေပြီ။ ကြားဖူး မြင်ဖူး
ကြုံဖူးနေပြီလို့။ ဒီတော့ ဘာမဟုတ်တာကလေးတွေကို နားထောင်နေဖို့
မလိုတော့ပါဘူးလို့။ ဒါပေမဲ့...”

လူစီလီက သေးသွယ်သော သူ့လက်ညှိုးကို သူ့နဖူးပြင်ပေါ်တွင်
ထောက်ပြရင်း...

“အချစ်ဆိုတာ နဖူးစာပဲ။ အချစ်ဟာ နဖူးပြင်မှာရှိတယ်။ နဖူးစာ
ရွာလည်ဆိုတာ ကြားဖူးတယ်မဟုတ်လား။ အချစ်ဟာ ချက်ချင်းမူးစေတဲ့
ကစော်ရေပဲ။ အဲဒီ ကစော်စိမိထားတဲ့ တပွက်ပွက်ထနေတဲ့ အခိုးအငွေ့ကို
ဖရိုနာက အများကြီးရှုရှိုက်မိနေပြီ”

“ဖရိုနာဟာ အချစ်ဆိုတဲ့အရက်ခွက်ကို အနယ်တွေ၊ အမုန်တွေပါ
မကျန် အကျန်မော့ချပြီးပြီ။ ခွက်ကိုတောင် မှောက်ထားလိုက်ပြီပြီ။ ဒီလို
ပြီးတော့မှ ဒီအရက်ဟာ သိပ်ကိုချိုမြိန်ပါတယ်လို့ ပြောပြီးပြီ။

“ဒါပေမဲ့ အချစ်တိုင်းဟာ ခါးသည်းတာမဟုတ်ပါဘူးလေ။ ကောင်း
တဲ့ မြတ်နိုးစရာအချစ်မျိုးလည်း ရှိပါသေးတယ်။ ဒီတော့ ဟန်ဆောင်ချစ်မျိုး
ကို မရှာဘဲနဲ့ အချစ်စစ် အချစ်မှန် လှပတောက်ပတဲ့ အချစ်မျိုးကိုသာ
ရှာပါ ဖရိုနာ”

အသည်းထဲတွင် ခံစားနေရသော ဝေဒနာကြောင့် လူစီလီ၏ နှုတ်ဖျား
မှ ဝေဒနာကို ဖော်ပြသည့်စကားများ ပေါ်ထွက်လာ၏။ ဖရိုနာသည်

လူစီလီအား လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဖက်ထားလိုက်ရင်း လူစီလီ၏ရင်ခွင်ပေါ်တွင် မျက်နှာအပ်ကာ ရှိုက်ငိုလိုက်၏။ ဝေဒနာကို နားလည်သောအသံဖြင့် ငိုကြွေးလိုက်ခြင်းပင်။

လူစီလီအဖို့မှာမူ မျက်မှောင်ကုတ်မိရုံလောက်သာ တုန်လှုပ်မိကာ ခဏအတွင်းတွင်ပင် မျက်ခုံးနှစ်ဖက်ကို နေသားကျသွားစေသည်။ လူစီလီသည် မိခင်တစ်ဦး၏အနမ်းမျိုးဖြင့် ဖရိုနာ၏ခေါင်းကို နမ်းလိုက်၏။ ဤသို့နမ်းရာတွင်လည်း ဖရိုနာ မသိအောင် ဂရုစိုက်လိုက်၏။

အချိန်သည် ခုန်၍သွားသလို မြန်ဆန်လှ၏။

လူစီလီသည် မျက်ခုံးနှစ်ဖက်ကို ပြန်၍စုရင်း နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းကိုက်ရင်း ဖရိုနာကို သူ့ကိုယ်ပေါ်မှ ခွာလိုက်သည်။

“ဖရိုနာက စိန့်ဗင်ဆင့်ကို ယူတော့မလို့ဆို”

လူစီလီ၏မေးခွန်းကြောင့် ဖရိုနာက တထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားမိလေသည်။ မိမိနှင့် စိန့်ဗင်ဆင့်တို့ တစ်ဦးမေတ္တာ တစ်ဦးသို့ ဖလှယ်ကာ ဖွင့်ပွင့်လင်းလင်း ချစ်ရေးသွယ်ခဲ့သည်မှာ ဆယ့်ငါးရက်ခန့်သာ ရှိခဲ့သေးသည်။ တစ်လုံးမှလည်း ဤအကြောင်းနှင့်ပတ်သက်၍ မိမိက လေသံမရှိမ်းခဲ့။

“မင်းက ဘယ်လိုသိတာလဲဟင်”

“ဘယ်လိုသိရတယ်ဆိုတာ ခုပဲ ဖရိုနာက အဖြေပေးပြီးပြီမဟုတ်လား”

လူစီလီက ဖရိုနာရ ဝှက်ကွယ်ထိန်ချန်ထားခြင်းမရှိသော အမူအရာကို အကဲခတ်နေ၏။ စိန့်ဗင်ဆင့်နှင့် ချစ်နေကြောင်း ဖရိုနာမျက်နှာပေါ်တွင် အထင်းသား ကြော်ငြာထားသကဲ့သို့ ရှိနေလေသည်။

ဓားရေးကျွမ်းကျင်သော ဝါရင့်ဓားသမားကြီးက ဓားရေးသင်ယူစလှငယ်တစ်ယောက်ကို တွေ့နေရသကဲ့သို့ လူစီလီက ဖရိုနာကိုတွေ့နေ၏။

“မမ ဘယ်လိုသိတာလဲတဲ့” လူစီလီက ပြင်းစွာရယ်လိုက်၏။ “ယောက်ျားတစ်ယောက်က မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ခွင်ကြားက ရုတ်တရက် ထွက်သွားတဲ့အခါ အဲဒီယောက်ျားရဲ့ နှုတ်ခမ်းတွေဟာ နောက်ဆုံးနမ်းခဲ့တဲ့ အနမ်းတွေကြောင့် စိုနေပြီး...ပါးစပ်ကတော့ နောက်ဆုံးပြောခဲ့တဲ့ မုသားတွေနဲ့ ပြည့်နေတာပေါ့”

“နို့ပြီးတော့...” ဖရိုနာက မေးနေသည်။

“နို့ပြီးတော့ အဲဒီရင်ခွင်ဆီကို သွားတဲ့လမ်းကို မေ့ပစ်လိုက်တော့တာပေါ့”

“ဒီလိုကိုး...”

ဖရိုနာ၏သွေးက ဆူပွက်၍ထလာ၏။ ပူပြင်းသော နေမင်း၏အရှိန်က နှင်းများကို လွင့်ပျောက်စေ၏။ ဖရိုနာ၏ ဆူပွက်လာသောသွေးကလည်း မျက်လုံးအစုံမှ မျက်ရည်များကို ခန်းခြောက်သွားစေသည်။ မျက်လုံးအစုံက အရောင်တဖျပ်ဖျပ် တောက်လာလေသည်။

“ဒါကြောင့် မမ ဒီကိုလာတာကိုး...။ ဒေါ်ဆင်တစ်မြို့လုံးကပြောနေတဲ့ အတင်းအဖျင်းတွေကို ဒုတိယအကြိမ် ပြန်ပြီး စဉ်းစားချင်ချိန်လိုက်မိခဲ့ရင် ဒီအကြောင်းကို ဖရိုနာ မှန်းဆကြည့်လို့ ရနိုင်ခဲ့မှာပါပဲ”

“ခုမှသိရပေမဲ့ သိပ်တော့ နောက်မကျသေးပါဘူး။ ဖရိုနာက ဒါကို သိလို့ ဘယ်လိုလုပ်မယ်ဆိုတာကိုသာ ဆုံးဖြတ်ဖို့ရှိတော့တယ်မဟုတ်လားဟင်”

“ဖရိုနာက ဖရိုနာ့ကိစ္စကို သိပါတယ်။ သိတော့ကော ဘာဖြစ်သေးတဲ့။ မမက မမအပေါ် သူ့ဘာတွေလုပ်ခဲ့တယ်၊ သူ့ကို မမ ဘယ်လိုသဘောထားတယ်ဆိုတာတွေကို ပြောမလို့ စိတ်ကူးနေသလား။ ဒီလိုပြောရင်လည်း အချိန်ကုန် လူပန်းရုပ်ရှိလိမ့်မယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူက ယောက်ျား၊ မမနဲ့ ဖရိုနာက မိန်းမ”

“ဒီလိုပြောမလို့ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်”

လူစီလီက မုသားစကားကိုဆိုရင်း ဖရိုနာ၏ စိတ်နေသဘောထားကို အံ့ဩနေ၏။

“သူလုပ်သမျှတွေ ဖရိုနာကို ထိခိုက်မယ်လို့ မမ မထင်ခဲ့ဘူး။ ဒါ လောက်ဟာကလေးကို ဖရိုနာက မမဘူးဆိုတာ မမ သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဖရိုနာက မမဘက်ကနေပြီး စဉ်းစားစေချင်တယ်ကွယ်”

ဖရိုနာက အသက်ကို တစ်ချက် ၀၀ကြီးရှုလိုက်သည်။ ပြီးမှ သူ့ လက်နှစ်ဖက်ကို ရှေ့သို့ဆန့်တန်း၍ ထုတ်လိုက်၏။ စိန့်ဗင်ဆင့်အား လူစီလီလက်ထဲမှ လုယူမည့်ပုံမျိုး။

“အဖေလိုပါပဲကလေးကွယ်။ ဝဲစံတွေဟာ ဒီအတိုင်းချည့်ပဲ”

လူစီလီက တအံ့တဩပြောနေသည်။ ဆက်လျက်...

“ဆက်မပြောနဲ့တော့။ ပြောရင်လည်း နားထောင်မှာမဟုတ်ဘူး။ မမလူစီလီပြောတာ မှားနေပြီ”

ဖရိုနာ၏စကားကြောင့် လူစီလီက ရပ်သွားသည်။ စောစောက လူစီလီ၏ရင်ခွင်တွင်ဝင်၍ ရှိုက်ကြီးတင်ငိုခဲ့သည့် ဖရိုနာက ယခုမှ ရဲတင်းလွန်းနေ၏။

“ဖရိုနာက ချစ်တဲ့အတွက် ဖရိုနာရဲ့ကိုယ်ကို ပေးတယ်လို့ဆိုရင် လူစီလီဆိုတဲ့ မိန်းမကကော သူ့ချစ်တဲ့လူကို ဘာပေးမတဲ့လဲ”

“ကြမ်းကြမ်းရမ်းရမ်းနဲ့ ဆန်းတဲ့အချိန်ကလေးပေါ့”

လူစီလီက ချက်ချင်းပင် အဖြေပေးလိုက်၏။

ဖရိုနာသည် ကုလားထိုင်နောက်မှိုကို မှီ၍ထိုင်ရင်း လူစီလီကို အကဲ ခတ်နေသည်။ လူစီလီက ဖရိုနာထံမှ ကြားရမည့်စကားကို စောင့်နေသည်။ တစ်ခန်းလုံး တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေပေသည်။

“ကဲ...ဒါဖြင့်...”

လူစီလီက စကားခေါ်လိုက်သည်။ အသံမှာ သိလိုစောပြင်းနေသည့် အသံ။ သို့သော် တိုးတိုး။ ထိုင်ရာမှထကာ ခေါင်းစွပ်ပါသည့် နှင်းကာ အင်္ကျီကိုဝတ်ရန် ဟန်ပြင်နေ၏။

“ဘာမှပြောစရာမရှိပါဘူး။ မမပြန်မှာကို စောင့်နေတာ”

“မမတော့ ဘဝဆုံးပြီ။ မမဘဝတော့ ရှုံးပြီ”

“ဒါဖြင့်လည်း မမကို ဖရိုနာ နားမလည်ဘူးလို့ ပြောပါရစေ”

ဖရိုနာက အတိုချုပ်ကာ အေးအေးစက်စက်ပြောနေ၏။

“မမရဲ့ ရည်စူးချက်က ဘာလဲဆိုတာ ဖမ်းဆုပ်လို့ မရနိုင်ဘူး။ မမ ပြောတဲ့စကားတွေထဲမှာ ကြီးကွင်းထောင်ပြီး စွပ်ဖမ်းဖို့ လုပ်ထားတာတွေ လည်း တွေ့ရတယ်။ ဒီနေ့ မမပြောတဲ့စကားတွေဟာ မမကိုယ်ကိုမမ လိမ်ပြောနေတဲ့စကားတွေ ပါနေတယ်။ ဒါကိုတော့ ဖရိုနာ သေသေချာချာ သိတယ်။ ဘယ်နေရာမှာ ဘယ်လိုလိမ်ပြောတာလဲဆိုတာတော့ မေးမနေနဲ့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မမလိမ်ပြောတာတွေ ပါနေတယ်ဆိုတာတော့ ဖရိုနာသိတယ်။

“ဒီနေ့ ဖရိုနာတွေ့ရတဲ့ လူစီလီဟာ တစ်ခါက သစ်တောအနားက လမ်းကြမ်းပေါ်မှာတွေ့ရတဲ့ လူစီလီမဟုတ်ဘူး။ အဲဒီတုန်းက လူစီလီက တကယ် လူစီလီအစစ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီတုန်းကတော့ ဖရိုနာက မမအကြောင်း ကို နည်းနည်းပဲသိသေးတယ်။

“ဒီနေ့ ဒီကိုရောက်လာတဲ့ လူစီလီကတော့ တစ်ခါမှမတွေ့ဖူးတဲ့ တခြားမိန်းမကြီးတစ်ယောက်ပဲ။ ဖရိုနာက ဒီမိန်းမကြီးကို မသိဘူး။ ဒီမိန်းမကြီးဟာ တစ်ခါတစ်ခါတော့ လူစီလီနဲ့ တူပုံရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရှားရှားပါးပါးပါ။ ဒီမိန်းမကြီးဟာ ဖရိုနာကို လိမ်ခဲ့တယ်။ ကျွန်မကို လိမ်ခဲ့တယ်။ ဒီမိန်းမကြီးဟာ သူ့ကိုယ်ကိုသူလည်း လိမ်ခဲ့တယ်။ ဒီမိန်းမကြီးဆိုတာတော့ ယောက်ျားအကြောင်းကတော့ အဆိုးဆုံးပဲ။ ဒါဟာလည်း ဒီမိန်းမကြီးရဲ့ စိတ်ကူးထင်မြင်ချက်ပဲဖြစ်တယ်။

“အဲဒီယောက်ျားရဲ့ အကြောင်းကိုလည်း ဒီမိန်းမကြီးဟာ လိမ်ပြုံး ပြောတာ ဖြစ်နိုင်တယ်။ လိမ်ပြောတာ အများကြီးဖြစ်နိုင်တဲ့ အချက်တွေ ရှိတယ်။ အဲဒါကို ရှင် ဘယ်လိုထင်သလဲ”

“မမထင်တာကို ပြောရရင်တော့ ဖရိုနာဟာ အင်မတန် လိမ်မာ ပါးနပ်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဆိုတာပဲ။ တစ်ခါတစ်ခါဆိုရင် ဖရိုနာ ဟာ ဖရိုနာသိတာထက်ပိုပြီးမှန်တဲ့ အကြောင်းတွေကိုတောင် ပြောနိုင်တယ်။ တစ်ခါတစ်ခါမှာတော့ ဖရိုနာဟာ သူထင်နေတာထက်ပိုပြီး မျက်စိကန်း နေတာ တွေ့ရတယ်”

“မမဆိုမှာ ကျွန်မချစ်နိုင်တဲ့ တစ်ခုခုတော့ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ မမက အဲဒီတစ်ခုခုကို ဘေးဖယ်ပြီး ငှက်ထားတော့ အဲဒီဟာကို ဖရိုနာ မမြင်နိုင် ပါဘူး။”

လူစီလီသည် စားပြောတော့မည်ကဲ့သို့ နှုတ်ခမ်းများပင် လှုပ်လာ၏။ သို့သော် နှင်းကာအင်္ကျီနှင့် တွဲထားသော ခေါင်းစွပ်ကို သူ့ခေါင်းပေါ်တွင် စွပ်လိုက်ပြီးနောက် ပြန်တော့မည်ကဲ့သို့ တစ်ဖက်သို့လှည့်လိုက်လေသည်။

ဖရိုနာသည် လူစီလီအား အိမ်ရှေ့တံခါးမကြီးသို့အရောက် သူကိုယ် တိုင် လိုက်ပို့သည်။ အိမ်စေမကြီး ဟောင်ဟာသည် ဥပဒေစည်းကမ်း နည်းလမ်းကို လုပ်ခဲ့သော လူဖြူများသည် ဥပဒေထက်ပင် ကြီးကျယ်နေ လေသည်တကားဟု စဉ်းစားနေလေသည်။

အိမ်ရှေ့တံခါးမကြီး ပိတ်သွားပြီးနောက် လမ်းပေါ်သို့ရောက်လာသော လူစီလီသည် ထို့ခနဲ တံတွေးတစ်ချက်ထွေးလိုက်ပြီးနောက် တစ်ကိုယ်တည်း ရည်ရွတ်မြည်တမ်းလိုက်၏။

“ဟယ်...စိန့်ဗင်ဆင့်၊ နင့်နာမည်ကို ပြောရလွန်းလို့ ငါ့ပါးစပ်တော့ သနသွားပြီ”

လူစီလီသည် ထို့ခနဲ တံတွေးတစ်ချက်ထွေးလိုက်ပြန်လေသည်။

[၁၈]

“ဝင်ခဲ့လေ...”

ဝင်ခွင့်ပြုသံကို ကြားသောအခါ မက်ကာသေးသည် တံခါးကို ဆွဲဖွင့် ကာ အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားပြီးနောက် သူ့နောက်မှ တံခါးကို သေချာစွာ ပြန်၍ပိတ်လိုက်၏။

“ဪ...ခင်ဗျားကိုး”

စိန့်ဗင်ဆင့်သည် ဧည့်သည်ဖြစ်သူ မက်ကာသေးအား မလိုတမာ အကြည့်ဖြင့် အကဲခတ်လိုက်၏။ ပြီးမှ သူ့ကိုယ်ကိုသူ ပြန်၍ သတိထားကာ လက်ကို ရှေ့သို့ဆန့်ပေးလိုက်၏။

“ကဲ...မက်...ကိုယ်လူ ဆိုစမ်းပါဦး၊ ခင်ဗျားဝင်ပါတော့ ကျွန်တော့် စိတ်က မိုင်တစ်ထောင်အကွာလောက်ကို ရောက်နေတယ်။ ခွေးခြေတစ်ခုကို ယူဗျာ၊ သက်သာသလိုထိုင်ပေါ့။ ခင်ဗျားအနားမှာ ဆေးတံသောက်ဆေး ရှိတယ်။ တစ်ဆုံလောက် သောက်ကြည့်ပြီး ဘယ်လိုလဲဆိုတာ ပြောပြစမ်း ပါဦး။”

“အင်း...သူ့စိတ်ကတော့ မိုင်ပေါင်းတစ်ထောင်လောက် အရှေ့မှာ ရောက်ချင် ရောက်နေလိမ့်မယ်”

မက်ကာသေးက စိတ်ထဲမှပြောလိုက်၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူသည် အမျိုးသမီးတစ်ဦးအား လမ်းအမှောင်ထဲတွင် တွေ့ခဲ့ရပြီး ထို အမျိုးသမီးမှာ လူစီလီနှင့်တူသည်ဟု စိတ်ထဲက မသင်္ကာဖြစ်နေသော ကြောင့်တည်း။

“ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ။ နေ့လယ်အိပ်မက် မက်နေတာမျိုးပေါ့၊ သိပ်တော့ အံ့ဩစရာမရှိပါဘူး။”

မက်ကာသေးပြောလိုက်သော စကားကြောင့် စိန့်ဗင်ဆင့်က...

“ဘယ်လိုလဲဗျ။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုပြောလိုက်တာလဲ” ဟု ရွှင်လန်းသည် အမူအရာဖြင့် မေးလိုက်၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ လူစီလီကို ကျုပ်က ဒီတဲနဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ တွေ့လိုက်ရပြီ။ သူစီးလာတဲ့ဖိနပ်ရာတွေက ခင်ဗျားတဲက ထွက်လာတယ် ဆိုတာ ညွှန်ပြနေလို့ပဲ။ မိန်းမပျက်တစ်ယောက်က ခင်ဗျားဆီကို တစ်ခါ တစ်ခါ လာနေတယ်ဆိုတာကတော့ ပြန်နေတဲ့ မကောင်းသတင်းတစ်ခု ပါပဲ”

မက်ကာသေးက ရယ်သွန်းသွေးလိုက်ရင်း ပြောလိုက်၏။

“ဒါ အဆိုးဆုံးပေါ့ဗျာ” စိန့်ဗင်ဆင့်က မက်ကာသေးအား ပွင့်ပွင့် လင်းလင်းပင် ကြည့်၍ပြောနေ၏။ ‘ယောက်ျားတစ်ယောက်ဆိုတာ တစ်ခါ တလေ အချိန်ဖြုန်းတဲ့အနေနဲ့ ဟိုဟိုဒီဒီတော့ ကြည့်မိကြမှာပေါ့ဗျာ။ ဒါကို ပဲ တစ်သက်လုံးလုပ်နေတဲ့အလုပ်ကို ပြောနေကြတယ်”

“အချစ်ဟောင်းကြီးနဲ့ ခုဆိုရင် ခွာပြသွားပြီလား”

“ဒီအတိုင်းပဲ ပြောရတော့မှာပေါ့။ ဒါကိုလည်း ခင်ဗျား နားလည် ပါတယ်။ ခင်ဗျား ဒါထက် ငယ်ငယ်ကလည်း ဒီလိုအတွေ့အကြုံမျိုး တွေဖူးမှာပေါ့ဗျာ”

“ကျုပ်အချိန် ဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားသိဖို့က ကျုပ်လည်း ဒီလိုအချိန် ဖြုန်းရအောင် သိပ်ပြီး အသက်ကြီးသေးတာ မဟုတ်ပါဘူးဗျ”

“ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ၊ ဟုတ်တာပေါ့။ အပွေးမြင်ရင် အပင်သိပါတယ်။ နှလုံးသားက ပူဆွေးနေပြီး မျက်လုံးတွေကလည်း အမျိုးသမီးတွေရှိတဲ့ နေရာကို ရောက်ရောက်နေတတ်ကြတာပဲ မဟုတ်လား”

စိန့်ဗင်ဆင့်က မက်ကာသေး၏ ပခုံးကိုပုတ်ရင်း အားရပါးရ ရယ် နေလေသည်။

“ကျုပ်မှာတော့ ခင်ဗျားလို မရှိပါဘူးဗျာ။ မိန်းမတွေနဲ့ ပတ်သက်

လာရင်တော့ ခင်ဗျားဟာ တော်တော်ယုတ်မာတဲ့လူ။ ဒီအချက်ကတော့ ခင်ဗျားနားခေါင်းကို ထင်ရှားနေတာပဲ။ ခင်ဗျားဟာ ဟန်ဆောင်အနမ်းတွေ ကို နမ်းရင်းနဲ့ အသည်းတွေကိုလည်း လိုက်ခွဲနေခဲ့တယ်။ ဒါနဲ့ ခင်ဗျား တကယ်အဖြစ်အပျက်ကို ခင်ဗျားသိရဲ့လား”

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲဗျာ”

“တကယ်ဖြစ်တာ၊ တကယ်အဖြစ်အပျက်...အဲ...အဲဒါ...ခင်ဗျား ကလေးအဖေတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ဖူးရဲ့လား”

စိန့်ဗင်ဆင့်က ခေါင်းကိုခါပြလိုက်၏။

“အင်း...ကျုပ်လည်းပဲ မဖြစ်ခဲ့ဖူးဘူး။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား အဖေတစ် ယောက်ချစ်တဲ့ အချစ်မျိုးကို ချစ်ခဲ့ဖူးရဲ့လား”

“ကလေးအဖေမှ မဖြစ်ဖူးတာ၊ ဘယ်သိမှာလဲဗျ”

“အင်း...ကျုပ်ကတော့ သိတယ်။ အဖြစ်ကလည်းကဲ့ အဖြစ်တစ်ပျက် ပဲ။ ခင်ဗျားကိုပြောပြမယ်။ နို့စို့ကလေးတစ်ယောက် ရှိခဲ့တယ်။ ကျုပ်အိမ် မှာ မဟုတ်ပေမဲ့ ကျုပ်ရဲ့ တစ်အိမ်ခြားမှာပေါ့ဗျာ။ ကလေးက မိန်းကလေး ဗျ။ ခုဆိုရင် အတော်တောင် ကြီးနေပြီ။ အဲဒီမိန်းကလေးကို ကျုပ်က သူ့အဖေချစ်တာထက်တောင် ပိုပြီးချစ်သေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကံဆိုးချင် တော့ဗျာ...ဒီမိန်းကလေးဟာ မကြာခင် လူတစ်ယောက်နဲ့ မှောက်မှားပြီး ကိုယ်ဝန်ရှိလာပါရော။ ဒီမိန်းကလေးဟာ ကလေးအဖေကို မဖော်နိုင်တာ နဲ့ ကလေးအဖေကို လိုက်ရှာရန် ထွက်လာခဲ့တယ်”

မက်ကာသေးသည် ခေါင်းကို ငိုက်စိုက်ချထားလိုက်၏။ သူ့မေးက သူ့ရင်ဘတ်ပေါ်တွင် တင်နေ၏။ သူ့အာရုံသည် အဝါနုရောင်ကေသာ ရှိသည့် ဆက်ဆွန်မျိုးနွယ် မိန်းကလေးထံသို့ ရောက်နေလေသည်။ ထို မိန်းကလေးသည် ခရီးသွားရင်း လမ်းမှာလာကာ ဒိုင်ယာဖြစ်အနီးရှိ သစ်လုံးအိမ်တစ်ခုသို့ ရောက်လာ၏။ ဤအာရုံပျောက်ကွယ်သွားသည်နှင့်

တစ်ပြိုင်နက် မက်ကာသေးသည် ခေါင်းထောင်၍ ကြည့်လိုက်၏။
စိန့်ဗင်ဆင့်သည် ကြမ်းပြင်ကို အဓိပ္ပာယ်မရှိသည့် အကြည့်ဖြင့်
ငဲ့၍ကြည့်နေ၏။

“စိန့်ဗင်ဆင့်...ခင်ဗျားရဲ့ မိုက်မဲမှုတွေကို ရပ်တန်းက ရပ်ဖို့ တော်ပြီ”
သတင်းစာဆရာ စိန့်ဗင်ဆင့်သည် မက်ကာသေးပြောလိုက်သော
မိန်းကလေး၏ အာရုံထဲတွင် နစ်မြောသွားရာမှ ပြန်၍သတိရလာ၏။
အိုင်ရစ်အမျိုးသားဖြစ်သူ မက်ကာသေး၏ မျက်လုံးအစုံက မိမိ၏
နလုံးသားကို ထိုးဖောက်နေသည်ဟု စိန့်ဗင်ဆင့်က ထင်မိသည်။

“ခင်ဗျား သတ္တိရှိတဲ့လူတစ်ယောက်လား စိန့်ဗင်ဆင့်”
မက်ကာသေးနှင့် စိန့်ဗင်ဆင့်တို့သည် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်
ထွင်းဖောက်သွားလောက်မတတ်သော အကြည့်မျိုးဖြင့် တစ်စတူနဲ့မျှကြာ
အောင် စူးစူးဝါးဝါး ကြည့်နေကြသည်။ ထိုမျှသော အချိန်ကလေးအတွင်း
၌ စိန့်ဗင်ဆင့်၏ မျက်လုံးအစုံတွင် အမှားမှိန်ဆုံးသော အရောင်ကလေးကို
သာ မြင်ရသည်ဟု မက်ကာသေးက ကျမ်းကြိမ်၍ ပြောရသည်။

မက်ကာသေးသည် စားပွဲကို လက်သီးဖြင့်ထုကာ မိမိ၏စုံစမ်းချက်
အောင်မြင်သွားပြီဖြစ်ကြောင်း ကြေညာလိုက်သည့်အလား...

“ဘုရားကိုတိုင်တည်ပြီး ပြောစမ်းပါ။ ကျုပ်ပြောတဲ့မိန်းကလေးဟာ
ခင်ဗျားကြောင့် သေရတယ်မဟုတ်လား”

စိန့်ဗင်ဆင့်သည် စီးကရက်ဆေးနှင့် စီးကရက်စာရွက်များ ထည့်ထား
သော ခွက်ကို သူ့အနားသို့ ဆွဲယူလိုက်ကာ စီးကရက်တစ်လိပ် လိပ်နေ
လေသည်။

စိန့်ဗင်ဆင့်သည် စီးကရက်ကို သေသပ်စွာလိပ်နေ၏။ စပါးခွံလို
ပါးသော စီးကရက်စက္ကူသည် သူ့လက်ထဲတွင် တုန်သွားခြင်း၊ လှုပ်သွား
ခြင်းမရှိ။

သို့သော် မျက်နှာက ဒေါသဖြင့် တဖြည်းဖြည်း နီ၍လာသည်။
“အဲဒီမိန်းကလေး သေသွားတာကောင်းတယ်။ ဒီလိုမသေရင် ကျုပ်
ကိုယ်တိုင် သတ်ပစ်နေရမှာ။ အဲဒီမိန်းကလေးကမွေးတဲ့ ကလေးပေါက်စ
ကလေးကတော့ ဒီည ဒေါ်ဆင်မြို့မှာ အိပ်နေလေရဲ့။ ဟေ့...စိန့်ဗင်ဆင့်၊
ကျုပ်ပြောလိုက်မယ်။ ဘယ်တော့မှ မိန်းကလေးတွေကို နောက်ထပ်မစော်
ကားပါနဲ့။”

လူစီလီပြောခဲ့သော တစ္ဆေသရဲသည် စိန့်ဗင်ဆင့်ရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာထဲ၌
လှုပ်ရှားထကြွ၍လာလေသည်။

“ကျုပ်က ခင်ဗျားကို မကြိုက်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်
နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားက နောက်ထပ်မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို စော်
ကားမယ်ကြံရင်တော့ သေပြီသာမှတ်ပေတော့”

မက်ကာသေး၏ စကားအဆုံးတွင် စိန့်ဗင်ဆင့်ထံမှ ဆဲသံပေါ်ထွက်
လာ၏။

“ဟေ့...အိုင်ရစ်ဝက်”
ဤသို့ဖြင့် စိန့်ဗင်ဆင့်ရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာထဲတွင် ထကြွနေသော တစ္ဆေ
သရဲသည် အစွမ်းကုန် သောင်းကျန်းလာတော့၏။

မက်ကာသေးက မိမိမျက်နှာတည့်တည့်ဆီသို့ ချိန်ထားသော ခြောက်
လုံးပူးပြောင်းဝက် မြင်နေရ၏။ စိန့်ဗင်ဆင့်က ခြောက်လုံးပူး လက်ကိုင်ရိုး
ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ထား၏။

“ကျည်ဆန်ထည့်ထားပြီးသား မဟုတ်လား။ ပစ်လိုက်ပါတော့လား။
ဘာဖြစ်လို့ အချိန်ဆွဲနေရတာလဲ”

စိန့်ဗင်ဆင့်၏ ခြောက်လုံးပူးခလုတ်ပေါ်တွင် တင်ထားသည့် ထစ်
ညှိုးက ရွေ့လျားသွားပြီး ကလစ်ခနဲ သတိပေးသံ ပေါ်ထွက်လာသည်။

“ခလုတ်ကိုဆွဲပြီး ဖြုတ်လိုက်ပါတော့လား။ ဆွဲလေ”

စိန့်ဗင်ဆင့်က မက်ကာသေး၏မျက်နှာမှ သူ့မျက်နှာကို ဘေးသို့ လွှဲပစ်ရန် ကြိုးစားလိုက်၏။

“တည့်တည့်ကြည့်ပြီး ပစ်စမ်းပါကွာ” မက်ကာသေးက အပစ်ခံရ မည့်သူ ဖြစ်နေသည့်တိုင် သူကပင် ပြန်၍ အမိန့်ပေးနေသည်။

“ကျုပ်မျက်နှာကို တည့်တည့်ကြည့်ပြီး ပစ်စမ်းပါကွာ”

စိန့်ဗင်ဆင့်သည် မလှည့်ချင်လှည့်ချင်နဲ့ မက်ကာသေးဘက်သို့ ပြန်၍ မျက်နှာလှည့်လိုက်၏။

“ကဲ...ပစ်လိုက်တော့ကွာ” မက်ကာသေးက အမိန့်ပေးလိုက်ပြန် သည်။

စိန့်ဗင်ဆင့်သည် အံ့ကိုကြိတ်လိုက်ပြီးနောက် ခလုတ်ကိုဆွဲဖြုတ်လိုက် ၏။ ဖြုတ်လိုက်သည်ဟု သူ့ကိုယ်သူထင်သည်။ အိပ်မက် မက်နေသူတစ် ယောက်ကဲ့သို့။

စိန့်ဗင်ဆင့်သည် တကယ်ပင် သေနတ်ခလုတ်ကို ဖြုတ်လိုသည့်ဆန္ဒ ရှိပါ၏။ စိတ်ထဲမှနေ၍လည်း ပစ်ချင်နေသည်။ သို့သော် သူ့ဝိညာဉ်က ခလုတ်ကို မဖြုတ်ဖြစ်အောင် တားထားလိုက်၏။

“ခင်ဗျားလက်က အကြောတွေ သေနေသလား?”

မက်ကာသေးက စိတ်ဝေဒနာခံစားနေရသော စိန့်ဗင်ဆင့်၏မျက်နှာ ကို စေ့စေ့ကြည့်၍ ပြောနေ၏။

“ကဲ...ခုဆိုရင် သေနတ်ကို လွှတ်ချလိုက်တော့။ ဖြည်းဖြည်း ဖြည်း ဖြည်း။”

မက်ကာသေး၏အသံက နူးညံ့နေ၏။ နားထောင်ချင်စရာ ကောင်း နေ၏။ အသံက ဖြည်းဖြည်းချင်း နိမ့်၍နိမ့်၍လာသည်။

စိန့်ဗင်ဆင့်သည် အန္တရာယ်ကင်းခလုတ်ကို ပိတ်ထားလိုက်ပြီး နောက် ခြောက်လုံးပူးကို ညင်သာစွာ လွှတ်ချလိုက်၏။

စိန့်ဗင်ဆင့်သည် မတ်တတ်ရပ်ရန် ကြိုးစားပါ၏။ သို့သော် ရပ်၍ မရ။ စားပွဲပေါ်တွင် မှောက်လျက်လဲကျသွား၏။ သူ၏မျက်နှာကို အကြော သေသလို ဖြစ်နေသော လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဖုံးထား၏။

မက်ကာသေးသည် သူ၏လက်အိတ်များကို ဝတ်ရင်း စားပွဲပေါ်တွင် မှောက်လျက်ရှိနေသော စိန့်ဗင်ဆင့်အား သနားစရာ သတ္တဝါတစ်ကောင် ကဲ့သို့ ကြည့်နေသည်။ ခဏကြာလျှင် တံခါးကို အသံမမြည်အောင် ပိတ် လိုက်ပြီးနောက် စိန့်ဗင်ဆင့်၏ တံအိမ်မှ ထွက်ခွာလာခဲ့လေသည်။

[၁၉]

ဧပြီလ အလယ်...

“ဟင်ဒါဆင်တောင်ကုန်းမှာ ရွှေတွေ့ပြီ”

“ဆက်လက်တူးဖော်လျှင် အလားအလာများစွာကောင်းမည်”ဟူသော သတင်းသည် စိန့်ဗင်ဆင့်အား ‘စတီးဝပ်’မြစ်ရှိရာသို့ ရောက်လာစေခဲ့သည်။

ရက်အတန်ကြာတွင် ဂျက်ကော့ဝဲစ်လည်း ‘စတီးဝပ်’ခရိုင်အတွင်းသို့ ရောက်လာ၏။ မြစ်ဖြူမြစ်တစ်ဝိုက်တွင် ကြေးနီတွင်းများ စမ်းသပ်တူးဖော် ၍ ရနိုင် မရနိုင် ခုံစမ်းလို၍တစ်ကြောင်း။ ‘ဂါလာဂါ’လျှိုမြောင်းတစ်လျှောက် ၌ ရွှေတွင်းများ စမ်းသပ်တူးဖော်၍ ရနိုင်သည်ဟူသော သတင်းကို စိတ် ဝင်စားသောကြောင့် တစ်ကြောင်း ရောက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ဤသို့ရောက်လာရာ၌ အလုပ်သဘောထက် ရက်ရှည်အနားယူလို သည့်ဆန္ဒက ပို၍များနေသည်။ အချိန်ကလည်း နွေဦးပေါက်စရာသီ။ သို့ဖြစ်ရာ သမီးဖြစ်သူ ဖရိုနာပါ ဂျက်ကော့ဝဲစ်နှင့် လိုက်ပါလာခြင်းမှာ မထူးဆန်းတော့။

ပထမ စိန့်ဗင်ဆင့်...။ ဒုတိယ ဂျက်ကော့ဝဲစ်နှင့် သမီး ဖရိုနာဝဲစ်...။ သူတို့သုံးဦး ရောက်မလာမီ တစ်လလောက်ကပင် ဗင့်ကောလစ်နှင့်

ဒဲလ်ဘစ်ရှော့တို့က စတီးဝပ်ခရိုင်အတွင်းသို့ ရောက်လာခဲ့ကြကာ 'မေရီး'နှင့် 'မက်ကွက်ရှင်း' နယ်မြေတစ်လျှောက်တွင် ခရီးအနှံ့ ရောက်နေခဲ့ကြ၏။

ထိုနယ်မြေမှ ဟင်ဒါဆင်မြစ် လက်ဝဲဘက် လက်တက်ပေါ်ရှိ ရွှေထွက်မည်ဟု ခန့်မှန်းရသည့် မြေတစ်ကွက်ကို တိုင်းတာရန် ခရီးဆက်လာခဲ့ကြသည်။

ဤနှစ်နှေဦးသည် ခါတိုင်းထက်စောကာ မေလတွင် ပေါက်လာလေသည်။

နှေဦး စောစောပေါက်လာသည်နှင့်အမျှ ချောင်းများ၊ မြောင်းများ၊ မြစ်များကိုဖြတ်၍ ခရီးသွားရာတွင် အန္တရာယ်များလာတော့၏။

ရေခဲနှင့် နှင်းခဲများက အရည်ပျော်လာသည်။

ချောင်းများ၊ မြောင်းများ၊ မြစ်များပေါ်တွင် တစ်ဆောင်းတွင်းလုံး ထုနှင့် ထည်နှင့် ပုံးနေသော ရေခဲပြင်များပေါ်၌ စွပ်ဖားနှင့် ခရီးနှင့်ရခြင်းမှာ လွယ်ကူသည်။

ယခု နှေဦးစောစောပေါက်လာသဖြင့် ရေခဲ နှင်းခဲများ အရည်ပျော်လာသောအခါ ခရီးအသွားရ ခက်လာတော့၏။ သတ္တုတွင်းတူးသမားများသည် စတီးဝပ်မြစ်ဝ အောက်ဘက်ရှိ ကျွန်းစုကလေးများသို့ စုန်၍ ဆင်းလာကြကာ ယာယီတဲများထိုး၍လည်းကောင်း၊ တဲအိမ်ရှင်များထံ ခွင့်တောင်း၍လည်းကောင်း စုပြုတည်းခိုနေကြရ၏။

ဗင့်ကောလစ်နှင့် ဒဲလ်ဘစ်ရှော့တို့သည် စတီးဝပ်မြစ်ဝ အောက်ဘက် 'ကျွန်းကွဲကြီး' ကျွန်းရှိ မိတ်ဆွေဖြစ်သူ 'တော်မိမက်ဖာဆင်' ၏ အိမ်ကြီးတွင် စံတည်းချကြသည်။

'ကျွန်းကွဲကြီးကျွန်း' ဟု အမည်တွင်ခြင်းမှာ နိုင်ငံခြားမှရောက်လာသော လူတစ်စုသည် ဤကျွန်းပေါ်သို့ အရောက်၌ တစ်စုစီ တစ်စုစီခွဲ၍ မိမိတို့ကောင်းမည်ထင်သောအရပ်သို့ သွားခဲ့ကြသဖြင့် 'ကျွန်းခွဲကြီး' ဟု

တွင်ရာမှ 'ကျွန်းကွဲကြီး' ဟု ဖြစ်လာခြင်းပင်။

နှစ်ရက်ခန့်အကြာတွင် မြစ်ဖြူမြစ်တစ်ဝိုက်မှ ခက်ခဲပင်ပန်းစွာ ခရီးနှင့်လာခဲ့ကြသော ကျက်ကော့ဝဲနှင့် ဖရိုနာတို့ ကျွန်းကွဲကြီးကျွန်းပေါ်သို့ ရောက်လာကြ၏။

ကျက်ကော့ဝဲက ကျွန်းကွဲကြီးကျွန်း အထက် အညာဘက်အစွန်းရှိ ကုန်းမြေမြင့်တွင် တဲတစ်လုံးထိုး၍ စတည်းချလိုက်သည်။

နှေဦးပေါက်အချိန်တွင် ရွှေရာရန်လာကြသူများသည် ရွှေမရှာနိုင်ကြသေးဘဲ လှေရာ၊ တက်ရာ၊ ထိုးဝါးရာ၊ တည်းခိုစရာနေရာ ရှာနေကြရ၏။

ဤသို့ ရှာနေသူများအထဲတွင် ကျွန်းကွဲ ကျွန်းသူ-ကျွန်းသားများထံမှ လှေတစ်စင်းဝယ်ယူရန် စုံစမ်းရှာဖွေနေသူတစ်ဦးကို မှတ်မှတ်ရရပြောရလျှင် အမတ်ကြီး ကိုဘာတင်ဖြစ်လေသည်။

"ခရီးသွားလာရတာ သိပ်ကိုပင်ပန်းတယ်၊ သိပ်ကို ဒုက္ခများတယ်"

အမတ်ကြီး ကိုဘာတင်က အမှတ်မထင်တွေ့လိုက်ရသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ရှေ့တွင် ညည်းတွားလိုက်မိ၏။

"ဘာပြောတယ် ဘာကြီး"

အမျိုးသမီးက ဤသို့ဆိုရင် နှုတ်ဆက်ရန် လက်ကို ရှေ့သို့တိုးပေးအလိုက်တွင် အမတ်ကြီးသည် အံ့အားသင့်လျက်...

"မင်း...မင်း...ဖရိုနာ မဟုတ်လား။ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာလိုက်တာ"

"ဝမ်းသာပါတယ် ဘာကြီး"

"ဘာကြီးမှာ လောင်းလှေတစ်စင်း ဝယ်ထားတယ်"

ဖရိုနာက မိမိဖခင်ပါ ဤကျွန်းသို့ရောက်နေကြောင်း ပြောလိုက်လေသည်။

ကျွန်းကွဲကျွန်းအောက်ဘက်တွင် တွယ်ကပ်နေသော ကျွန်းတစ်ကျွန်းရှိ၏။ ထိုကျွန်းကို 'ရိဘာကျွန်း' ဟု ခေါ်ကြသည်။ ထိုကျွန်းသည် ကျွန်းကွဲ

ကြီးနှင့် ရေလက်ကြားကလေးတစ်ခုသာ ခြားနေ၏။

ရေပြင်ပေါ်တွင် ဖုံးလွှမ်းနေသော ရေခဲပြင်ကြီးသည် အောက်ဘက် ရေပြင်ထဲသို့ ထိုးကျတော့မည်ကဲ့သို့ ရှိနေသည့်အချိန်တွင် စိန့်ဗင်ဆင့်သည် စတီးဝပ်မြစ်ဝှမ်းဒေသမှ ရိဘောကျွန်းသို့ ရောက်လာခဲ့၏။

တစ်ဆောင်းလုံး ရေပြင်ပေါ်တွင် ဖုံးနေသည့် ရေခဲပြင်ပေါ်၌ နောက်ဆုံးခရီးနှင့်လာသူ ဖြစ်သည်။ စိန့်ဗင်ဆင့်၏ စွပ်ဖားကိုဆွဲသော ခွေးများမှာ ပျော်နေသည့်ရေခဲပြင်နှင့် ခဏခဏဝင်၍တိုးမိနေသဖြင့် မကြာမကြာ ရေကူးနေခဲ့ကြရ၏။

စိန့်ဗင်ဆင့်သည် စတည်းချနေထိုင်ရန် နေရာလိုက်ရှာရ၏။

အင်ဒီးယန်း တိုင်းရင်းသားတစ်ဦးဖြစ်သူ ဂျွန်ဘော့၏ တံအိမ်တွင် ခိုလှုံစရာနေရာရသွားလေသည်။ မြစ်ချောင်းအင်းအိုင်များမှ ရေခဲပြင်များ ပျော်ဆင်းသွားသည်အထိ စိန့်ဗင်ဆင့်က ဂျွန်ဘော့၏ တံအိမ်တွင် စတည်းချနေရမည်ဖြစ်၏။

ဂျွန်ဘော့သည် အလွန်စကားနည်းသည်။ ရွာတွင် အပေါင်းအသင်း မရှိသလောက်ပင်။ မှုန်ကုပ်ကုပ်။ တစ်ယောက်တည်းနေတတ်သည်။ သို့သော် သူ့မှာ မိန်းမရှိသည်။ 'ဘယ်လာ'ဟုခေါ်၏။ သားသမီးမရှိ။ သူတို့လင်မယားနှစ်ယောက်တည်း။

'ဘယ်လာ'က စိန့်ဗင်ဆင့်အတွက် အိပ်စင်တစ်ခုကို ရှင်းလင်းပေးသည်။ ထိုနောက် မီးဖိုတစ်ခုကိုလည်း စိန့်ဗင်ဆင့်အတွက် သီးသန့်လုပ်ပေးသည်။ စိန့်ဗင်ဆင့်သည် ကိုယ့်မီးဖိုတွင် ကိုယ့်ထမင်းကို ကိုယ်တိုင်ချက်ပြုတ် စားသောက်ရမည်ဖြစ်၏။

ဘယ်လာသည် အင်ဒီးယန်း တိုင်းရင်းသူတစ်ယောက် ဖြစ်သော်လည်း ရုပ်ချောသည်။ အသက်ငယ်သည်။ စိန့်ဗင်ဆင့်တွေ့ဖူးသည့် မိန်းမထဲတွင် ဘယ်လာက အချောဆုံး။

အင်ဒီးယန်းတိုင်းရင်းသူများသည် အများအားဖြင့် အမဲဆီများဖြင့် ပေကျဲနေကာ အသားကလည်း မဲမဲသဲသဲ။ သို့သော် ဘယ်လာ၏ အသားအရေက သန့်သန့်ပြန့်ပြန့်။ ကြေးနီနှင့် ခဲမဖြူစပ်ထားသည့် အရောင်ထက် နုနု။

ဘယ်လာ၏ ကြန့်အင်လက္ခဏာက အခြားတိုင်းရင်းသူများလို ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်းမရှိ။ တိုင်းရင်းသူများထက် အချိုးအစား ပြေပြစ်သည်။ ညလယ်စာ စားပြီးသွားကြ၏။ စိန့်ဗင်ဆင့်က မိမိညလယ်စာကို မိမိဘာသာချက်၍ စားရ၏။

တဲရှင် ဂျွန်ဘော့သည် တံတောင်ဆစ်နှစ်ဖက်ကို စားပွဲပေါ်တွင် ချထားကာ အလွန်အမင်းကြီး၍ အချိုးအစားမကျသော လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် မေးစေ့နှင့် မေးရိုးကို ကျားကန်လျက် စားပွဲတွင်ထိုင်နေသည်။

အနံ့တထောင်းထောင်းထွက်နေသည့် တိုင်းရင်းသားများသုံးနေကျ ဆေးလိပ်ကိုဖွားရင်း ဂျွန်ဘော့သည် သူ့ရှေ့တူရူကိုသာ ငေးစိုက်၍ ကြည့်နေလေသည်။

သူနေထိုင်ပုံကြည့်၍ စားမြုံ့ပြန်နေသည်ဟု ထင်ရ၏။ သူငေးစိုက်ကြည့်နေရာတွင်လည်း မျက်တောင်ခတ်မှ ခတ်လေသလားဟု ထင်မှားဖွယ်ပင်။ သို့သော် သူ့မျက်နှာသည် မှင်တက်မိနေသကဲ့သို့ 'သေ'နေခြင်းကား သေချာလှသည်။

“ခင်ဗျား ဒီနယ်ကိုရောက်တာ ကြာပြီလား။”

စိန့်ဗင်ဆင့်က အပြန်အလှန်စကားပြောနေဖော်ရအောင် အရဲစွန့်၍ စကားစရာကာ မေးလိုက်၏။

မှောင်ကုတ်ကုတ် မှောင်ကြုတ်ကြုတ် မျက်လုံးအစုံဖြင့် စိန့်ဗင်ဆင့်အား ဂျွန်ဘော့က လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့ကြည့်ပုံမှာ စိန့်ဗင်ဆင့်၏ နှလုံးသားထဲ နှလုံးသားကိုဖြတ်လျက် နှလုံးသားမှကျော်ကာ ကြည့်နေသည့်

ပုံမျိုး။ ထိုထက်မက စိန့်ဗင်ဆင့်ကို ထပ်ဆင့်အကဲခတ်နေရင်း သူ့ကိုယ်ကို ပင် သူ မေ့နေသည့်ဟန်မျိုး။

သူသည် အလွန်တရာကြီးကျယ်၍ အလွန်တရာ လေးနက်သော ပြဿနာကြီးတစ်ရပ်ကို စဉ်းစားနေသလို...။

“သူ့မကောင်းမှုတွေကို သူ စဉ်းစားနေသလို”

သတင်းစာဆရာ စိန့်ဗင်ဆင့်က စိတ်တွင်းမှ ကတုန်ကယင်ဖြစ်ရင်း တစ်ကိုယ်တည်းပြောနေမိသည်။ စီးကရက်ကိုလည်း လိပ်လျက်။

လိပ်ပြီးသည့် ဆေးလိပ်ကို စိန့်ဗင်ဆင့်က ရှိုက်ဖွာနေ၏။ မီးခိုးများ က ကွေ့၍ လိမ်၍ အပေါ်သို့တက်နေကြ၏။

စိန့်ဗင်ဆင့်သည် ဒုတိယစီးကရက်ကို မလိပ်ချင်ဘဲနှင့် တမင်တကာ လိပ်တော့မည့်ဟန်ပြင်နေစဉ် ဂျွန်ဘော့က ရုတ်တရက် ပြောလိုက်သည်။

“ဆယ့်ငါးနှစ်ရှိပြီ”

ဂျွန်ဘော့သည် ဤသို့စကားဆိုလိုက်ပြီးနောက် လုပ်လက်စ ဧရာမ စဉ်းစားခန်းကို ပြန်၍လုပ်နေတော့၏။

ဘယ်လားက ညလယ်စာစားပြီးသည့် ပန်းကန်များကို ဆေးကြောနေ၏။ ဆေးကြောပြီး ပန်းကန်ပြားများကို ဂျွန်ဘော့နောက်ဘက်ရှိ စင်ပေါ်တွင် တင်နေ၏။ ဤသို့ပြုလုပ်နေစဉ် သံဖြူဖြင့်ပြုလုပ်ထားသော လေးလံသည့် ပန်းကန်ပြားတစ်ချပ်သည် လက်မှလွတ်၍ ကျသွားလေသည်။

တဲအိမ်အတွင်းတွင် အလွန်တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိရာ ပန်းကန်ပြားကျသည့် အလွန်ကျယ်လောင်၍ သွားသည်ဟုထင်ရ၏။

ဂျွန်ဘော့သည် တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ကဲ့သို့ အော်လိုက်ကာ ချက်ချင်း ကုန်းရပ်လိုက်သည်။ ကုလားထိုင်က မှောက်၍ကျသွား၏။ ဂျွန်ဘော့၏ မျက်လုံးအစုံက မီးဝင်းဝင်းတောက်နေကာ မျက်နှာက ဒေါသအမျက် ခြောင်းခြောင်းထွက်နေ၏။

ဘယ်လားသည် ကြောက်လန့်တကြားနှင့် တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ကဲ့သို့ မပီမသ အော်လိုက်ပြီးနောက် ဂျွန်ဘော့၏ခြေရင်းတွင် တဆတ်ဆတ်တုန်ကာ ဝပ်တွားလျက်ရှိနေလေသည်။

ဤအဖြစ်အပျက်ကို မြင်လိုက်ရသော စိန့်ဗင်ဆင့်အဖို့ ဆံပင်များ ထောင်လာသည်ဟု ထင်လိုက်ရ၏။ ပန်း၍ထွက်လာသော လေကဲ့သို့ အလွန်အေးသော အအေးဓာတ်က သူ၏ကျောရိုးတစ်လျှောက်တွင် စုန်ဆန်ကူးလာနေသည်ဟု ထင်ရသည်။

ဂျွန်ဘော့သည် ကုလားထိုင်ကို ပြန်၍ထောင်လိုက်ပြီးနောက် စောစောက ပုံစံအတိုင်း ပြန်၍ထိုင်လိုက်၏။ စကားတစ်ခွန်းမျှမပြော။ ဘယ်လားကလည်း ဘာမျှမပြောသကဲ့သို့ ပန်းကန်ပြားများကို ဆေးလိုက်။ စင်ပေါ်တွင် တင်လိုက် လုပ်နေလေသည်။

စိန့်ဗင်ဆင့်သည် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် လိပ်နေရင်း သူတွေ့လိုက်သည့် အဖြစ်အပျက်သည် အိပ်မက်များပင် ဖြစ်နေသလားဟု တွေးနေမိတော့၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ စိန့်ဗင်ဆင့်သည် ဂျွန်ဘော့၏ ရူးကြောင်ကြောင် ပြုမူခြင်းများကို အရေးမထားခဲ့။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုလျှင် သူသည် ကျွန်းကွဲကြီးတွင် ဖရိုနာ၊ အမတ်ကြီး ကိုဘာတင်တို့နှင့်သာ ရှိသမျှအချိန်ဖြုန်းနေသောကြောင့်တည်း။

တစ်နေ့တွင်မူ စိန့်ဗင်ဆင့်သည် ဂျွန်ဘော့အပေါ်၌ စိတ်ခွဲ၍သွားမိလေသည်။ ဖြစ်ရပုံမှာလည်း ဤသို့တည်း။

‘ရိဘော’ကျွန်း၏ အခြားတစ်ဖက်တွင် စခန်းချလျက်ရှိသော ဆွီဒင်အမျိုးသားနှစ်ယောက်သည် ရှဉ့်ပစ် ထွက်လာရင်း စိန့်ဗင်ဆင့်စခန်းချလျက်ရှိသော ကျွန်း၏ ဤမှာဘက်သို့ ရောက်လာကြသည်။

ထိုဆွီဒင်အမျိုးသားနှစ်ယောက်က ဆေးလိပ်ညှိရန် မီးခဏတောင်းပြီး

နောက် တဲရှေ့ရှိ ကွက်လပ်တွင် နေပူဆာလှုံနေကြ၏။ စိန့်ဗင်ဆင့်နှင့် ဂျွန်ဘော့တို့က ထိုစဉ်သည်နှစ်ယောက်ကို လက်ခံ၍ စကားပြောကြ၏။

လက်ခံစကားပြောသည်ဆိုသော်လည်း ဂျွန်ဘော့မှာ သူ့ထုံးစံအတိုင်း တစ်ခွန်းစနစ်ခွန်းစသော ပြောဖော်ရခြင်းဖြစ်၏။

သူတို့၏နောက်ဘက် တဲအိမ်တံခါးဝရှေ့တွင် ဘယ်လာက အဝတ်များကို လျှော်နေသည်။ ရေထည့်သောစည်ပိုင်းမှာ နဂိုအတိုင်းကပင် လေးလံ ရသည့်အထဲတွင် ရေတစ်ဝက်လောက် ထည့်ထားသောအခါ သာမန်အမျိုးသမီးတစ်ယောက် မ၊၍မရနိုင်လောက်အောင် လေးလံနေတော့သည်။

ဤစည်ပိုင်းကို မနိုင်တနိုင် သယ်ယူနေသည့် ဘယ်လာ၏အဖြစ်ကို စိန့်ဗင်ဆင့်က မြင်ရသောအခါ နောက်ဘက်သို့ မြန်မြန်ထသွားပြီး ဘယ်လာအား အကူအညီပေးလိုက်၏။

စည်ပိုင်းကို အလယ်ကထားလျက် တဲအိမ်မှနေ၍ အောက်ဘက်သို့ ရေစီးဆင်းနိုင်မည့်နေရာတွင်ထားရန် သယ်ယူလာခဲ့ကြ၏။ စိန့်ဗင်ဆင့်သည် ပျော်စပြုနေသော နှင်းခဲထဲတွင် ခြေချော်၍သွားသည်။ စည်ပိုင်းထဲတွင်ရှိသော ဆပ်ပြာရည်များက ဖိတ်စင်ကျလာ၏။ ဘယ်လာသည် ခြေချော်သွားသည်။ သို့ဖြစ်ရာ ဘယ်လာရော စိန့်ဗင်ဆင့်ပါ မိမိတို့ကိုယ်ကို ရုတ်တရက် မထိန်းနိုင်ကြဘဲ ခြေချော်၍သာနေကြလေသည်။

ဘယ်လာက တခစ်ခစ်ရယ်သည်။ စိန့်ဗင်ဆင့်ကလည်း လိုက်၍ ရယ်၏။

ပျော်မြူးစရာကောင်းသော နွေဦး၏လှုံ့ဆော်ချက်သည် လေနှင့်အတူ ရော၍ပါနေသည်ဖြစ်ရာ သူတို့နှစ်ဦး၏ သွေးသားထဲတွင်လည်း ပျော်မြူးလိုသော စိတ်ဓာတ်က တဖျပ်ဖျပ်ခတ်လျက် ရှိနေမည်ဖြစ်၏။

ဤသို့ ပျော်မြူးစရာကောင်းသော နွေဦး၏ နေ့တစ်နေ့တွင် ဆောင်းကဲ့သို့ အေးစက်သောနှလုံးသားရှိသူများသာ ပျော်နိုင်မြူးနိုင်မည်မဟုတ်။

ဘယ်လာက ထပ်၍ခြေချော်ပြန်၏။ မလဲအောင် ကိုယ်ကိုထိန်းလိုက်၏။ ခြေတစ်ဖက်ကို ထိန်းလိုက်စဉ် အခြားတစ်ဖက်က ချော်သွားကာ မြေပေါ်တွင် ဖင်ထိုင်လျက်ကျသွားသည်။

နှစ်ယောက်စလုံးပင် အားရပါးရရယ်လိုက်ကြ၏။ စိန့်ဗင်ဆင့်က ဘယ်လာအား ထူပေးရန် လက်နှစ်ဖက်ကို ဆွဲကိုင်လိုက်၏။

တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင် အော်မြည်လိုက်သကဲ့သို့ ၎င်းအသံနှင့်အတူ ဂျွန်ဘော့သည် တစ်လှမ်းတည်းနှင့် ဘယ်လာ လဲကျနေသောနေရာသို့ ရောက်သွားသည်။

ဂျွန်ဘော့သည် ဆွဲကိုင်ဖမ်းချုပ်ထားသော စိန့်ဗင်ဆင့်နှင့် ဘယ်လာတို့၏ လက်များကို တအားဆွဲဖယ်လိုက်ပြီးနောက် စိန့်ဗင်ဆင့်ကိုလည်း နောက်ဘက်သို့ တွန်းပစ်လိုက်၏။

စိန့်ဗင်ဆင့်သည် နောက်သို့ နှစ်ကိုက်ခန့် ယိမ်းထိုး၍ ရောက်သွားပြီးနောက် လဲကျသွားသည်။ ဤနောက်ပိုင်းတွင် ညလယ်စာစားပြီးသည့် ညက တွေ့ရသောမြင်ကွင်းကို ပြန်၍မြင်ရပြန်သည်။

ဘယ်လာသည် ဂျွန်ဘော့၏ခြေရင်းတွင် ကြောက်ရွံ့စွာ ဝပ်တွားလိုက်သည်။ ထိုနောက် ရွံ့ထဲတွင် လူးလိုမိနေ၏။ အရှင်သခင် လင်ဖြစ်သူ ဂျွန်ဘော့က ဘယ်လာအား ဒေါသပုန်ထသော မျက်နှာဖြင့် အပေါ်မှစီး၍ ကြည့်နေလေသည်။

“သတိထားနေပါ။ ခင်ဗျား ကျုပ်တဲအိမ်မှာ အိပ်ပါ။ ခင်ဗျားထမင်းကို ခင်ဗျားချက်ပါ။ ဒါဆိုရင် တော်ပြီ။ ကျုပ်မိန်းမဘာသာ ကျုပ်မိန်းမနေပါစေ”

ဂျွန်ဘော့က စိန့်ဗင်ဆင့်သို့လှည့်ကာ လည်ချောင်းသံမာမာဖြင့် ပြောလိုက်၏။

ဤသို့ဖြစ်ပျက်ပြီးနောက် ဂျွန်ဘော့၊ ဘယ်လာနှင့် စိန့်ဗင်ဆင့်တို့သည်

ဘာမျှမဖြစ်သကဲ့သို့ နေထိုင်ကြ၏။ သို့ရာတွင် စိန့်ဗင်ဆင့်က ဘယ်လာအား ဝေးဝေးမှရှောင်သည်။ ဘယ်လာကိုပင် စိန့်ဗင်ဆင့်က မေ့နေပုံပေါ်၏။

ထိုနေ့က ဆွီဒင်အမျိုးသားနှစ်ယောက်သည် ဂျွန်ဘော့၏ အိမ်ရှေ့မှ အဖြစ်အပျက်ကလေးကို ရယ်စရာအဖြစ်အပျက်ကလေးဟု သဘောထားကာ ရယ်မောသွားခဲ့ကြ၏။

ရယ်စရာအဖြစ်အပျက်ကလေးတစ်ခုသာဟု ထင်မှတ်ခဲ့ရသော ထိုနေ့က အဖြစ်အပျက်သည် နောင်သောအခါ အလွန်တရာ အရေးကြီးသည့် အရေးအခင်းကြီးတစ်ခု ဖြစ်လာတော့သည်။

[၂၀]

နူးညံ့သော နွေးထွေးသော လက်များဖြင့် ဝင်ရိုးစွန်းဒေသကို နွေဦးပေါက်သည် ညှို့မြှူခဲ့၏။ ထိုသို့ ညှို့မြှူချက်သည် လူများအား တစ်သက်သက် တမ်းတ၍ နေစေ၏။ ဤတမ်းတမှုသည် လူအများ၏အမြင်တွင် ထူးဆန်းသည့်အိပ်မက်အသွင်ကို ဖြစ်နေစေသည်။

သို့သော် နွေသို့မရောက်မီ ညှို့မြှူလိုက်သော နွေဦးပေါက်၏ ရုပ်ပုံလွှာသာ ဖြစ်၏။

နှင်းခဲများသည် မြစ်ချောင်း အင်းအိုင်တို့ကို စွန့်ခွာခဲ့ပြီးနောက် လျှိုမြောင်ချပ်ကြားများ၏ ရင်ခွင်တွင် မှေးစက်နေ၏။ ရေခဲတောင်ကြီးများ ပျော်ဆင်းလာတော့မည့် အရိပ်အခြည်ကို မြင်နေရပြီ။ ချောင်းမြောင်းများတွင်လည်း ရေတဝေဝေ ဆင်း၍လာပြီ။

နွေသို့ လုံးလုံးရောက်၍ လာပြီတည်း။
နေသည် တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ပို၍ စောစွာထွက်လာ၏။ တစ်နေ့ထက် တစ်နေ့ ပို၍ကြာအောင်လည်းနေသည်။ နေ့ဘက်တွင် သုံးနာရီအချိန်သို့ ရောက်လာသောအခါ အေးလာပြီး ည ၉ နာရီတွင် သိမ်မွေ့သော

ဆည်းဆာရောင်ကို မြင်နေရ၏။

တောတိရစ္ဆာန်များနှင့် သစ်ပင်များက အချိန်အခါ ရာသီအလျောက် ထကြွလှုပ်ရှားနေကြသော်လည်း မထမကြွ မလှုပ်မရှားဘဲ ငြိမ်သက်နေသည့်အရာကား ယူကွန်နယ်မြေပင် ဖြစ်လေသည်။

ယူကွန်၏ မိုင်ထောင်ပေါင်းများစွာသော နယ်မြေသည် အေးစက်စက်၊ မရယ်မပြုံး။ သေနေသကဲ့သို့ ငြိမ်သက်လဲလျောင်းနေ၏။

တောင်ဘက်ဒေသမှ ပျံတက်၍လာသော တောကြက်သည် ယူကွန်ဒေသသို့ ရောက်သောအခါ ရပ်လှက်၏။ မောပန်းလွန်းသဖြင့် ရေတစ်ပေါက်လောက်သောက်ရန် ရေအိုင်ရှိမည့်နေရာကို ရှာသည်။ မတွေ့။

တောကြက်သည် ကြောက်ရွံ့ခြင်းမရှိဘဲ ရေထပ်၍ရှာရန် မြောက်ဘက်သို့ အတွင်းပိုင်းကျကျ ဒေသအထိ တက်သွားပြန်သည်။ ယခင်က ချောင်းရေပြင်၊ မြစ်ရေပြင်တို့သည် ယခုအချိန်၌ ကြောက်စရာကောင်းသော ရေခဲပြင်အတိ ဖြစ်နေလေပြီ။

ထိုရေခဲပြင်၏ ဟိုနေရာ သည်နေရာများ၌ အောက်မှရေသည် ရေခဲပြင်ကို ဖောက်ထွက်လျက် ပန်းနေ၏။ တချို့နေရာတွင် ပန်းထွက်နေရုံမက ရေများသည် အိုင်လျက်ပင်ရှိသည်။ သို့သော် အေးစက်သောညများ၌ ထိုသို့ပန်းထွက်နေသော ရေများသည် ပြန်၍ ခဲသွားကြပြန်လေသည်။

ယူကွန်နယ်မြေသည် ထုံးစံနှင့်အညီပင် အခါရာသီကိုလိုက်၍ အခါနှင့် ဆီလျော်သော အကျင့်ကို ဆောက်တည်ခဲ့၏။ ဤသို့ဆောက်တည်ခဲ့သည်မှာ နွေသုံးနွေပင် ကြာမြင့်ခဲ့ပေပြီ။

သို့ဖြင့် နွေသည် မြစ်ချောင်းအင်းအိုင်တို့မှ ရေခဲများပျော်၍ကျမည့် အချိန်ကို စောင့်နေလေသည်။

လေးကန်ပင့်နွေသော ယူကွန်မြစ်သည် နေ့ဆွဲ ညဆွဲဖြင့် ရေခဲပျော်ကျအောင် မလုပ်သေး။ အညောင်းအညာ ဆန့်နေသေးသည်။ တောင့်တင်း

ကိုက်ခဲနေသော အရိုးအဆစ်များကို အနိပ်ခဲနေသေးသည်။

ယခုဆိုလျှင် ယူကွန်မြစ်ရေမျက်နှာပြင်ပေါ်တွင် အထပ်ထပ်ဖုံးလျက် ရှိသော ရေခဲပြင်၌ လေထွက်ပေါက်တစ်ခုက ပေါ်လာကာ ရေခဲပြင်၏ မျက်နှာပြင်ကို လှိုက်၍လှိုက်၍ စားနေ၏။

ထိုသို့ လှိုက်၍လှိုက်၍ စားနေသော နေရာမှ ရေခဲပြင်သည် ပတ်ကြားအက်၍လာသည်။ ထိုသို့ အက်၍လာသော ပတ်ကြားသည် တဖြည်းဖြည်း ကြီးထွားလာကာ နောက်ပြန်၍ ခဲမသွားတော့။

သို့ဖြင့် ရေခဲပြင်ကြီးသည် မြစ်ကမ်းစပ်ကိုပါ လွှမ်းခြုံ၍နေရာမှ ပတ်ကြားအက်သည့်ဒဏ်ကြောင့် ကမ်းစပ်မှ အနည်းငယ် ကွာဟလာသည်။ အတိုင်းအတာအရဆိုလျှင် တစ်ကိုက်မျှသာ။

သို့တိုင်အောင် မြစ်ကြီးက ရေခဲပြင်ကြီးကို ချုပ်ကိုင်ထားသည့် မိမိ၏လက်ကို မလွှတ်လိုသေး။

သဘာဝကို နိုင်သည်ဆိုသော လူသားတို့၏စွမ်းရည်မှာ ပုံပြင်ထဲတွင် ပါသည့် ပစ်ကမိလူပုကလေး၏ စွမ်းရည်မျိုးသာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ကျွန်းကွဲကြီးပေါ်သို့ ရောက်နေသူများသည် မြစ်ရေပြင်တွင် ဖုံးနေသည့် ရေခဲပြင်ကြီး ကျိုးပဲ့ကာ မျောလာမည့်အန္တရာယ်ကို ကာကွယ်ရန် အသင့်ရှိနေကြ၏။

ရေကြောင်းခရီးဆိုသည်မှာ အကောင်းဆုံးသော ကူးသန်းသွားလာရာ လမ်းမကြီးအဖြစ် အစဉ်တည်နေခဲ့သည် မဟုတ်လား။ ယူကွန်မြစ်သည် ဤဝန်ရိုးစွန်းဒေသ၌ တစ်ခုတည်းသော လမ်းမကြီးပင်။

သို့ဖြစ်သည့်အလျောက် မြစ်အထက်သို့ ဆန်တက်သွားလာလိုသူများက ပေါ်ပေါက်လာမည့်အန္တရာယ်ကို ကြိုတင်ကာကွယ်သောအားဖြင့် မိမိတို့၏ ထိုးဝါးဖြင့်ထိုး၍ သွားရသည့်လှေများကို ဝါးတိုင်စိုက်ကာ သံကြိုးဖြင့် ချည်နှောင်ထားကြ၏။

အောက်သို့စုန်လိုသူများက မိမိတို့၏ ဝမ်းပြားလှေများ၊ သမ္ဗန်ကြီးများကို ချုပ်တန်ချုပ်၊ ဖာတန်ဖာ၊ ထေးတန်ထေးဖြင့် အလုပ်များနေကြ၏။ လှော်တက်ရှည်များကိုလည်း အပိုအမို ကြိုတင်၍ လုပ်ထားခဲ့ကြသည်။

ဂျက်ကော့ဝဲစ်သည် အလုပ်မှ အနားယူနေသဖြင့် ကျွန်းပေါ်တွင် ဟိုဟိုသည်သည် လှည့်ပတ်သွားလာနေခြင်းကို ပျော်နေ၏။ ဖရိုနာကလည်း အဖေပျော်သလို ပျော်နေသည်။ အမတ်ကြီးကိုဘာတင်တစ်ဦးသာ လာမည့်ဘေးကို ပြေးမတွေ့ရသေးသဖြင့် မကျေမနပ် ဖြစ်နေလေသည်။

တစ်ဆောင်းလုံး တိရစ္ဆာန်တွင်းအောင်းသကဲ့သို့ မလှုပ်မယှက် အောင်းနေခဲ့ပြီးနောက် နွေသို့ရောက်လာပြန်တော့လည်း ယခုတိုင် စွန့်စားခန်းနှင့် ရင်ဆိုင်ခွင့်မရသေး။ သို့ဖြစ်၍ အမတ်ကြီးကိုဘာတင်သည် စိတ်လှုပ်ရှားနေ၏။ ထွန်းလက်သောနေရောင်ခြည်များကလည်း သူ့စိတ် သူ့ကိုယ် သူ့လက်ကို စွန့်စားခန်းများနှင့် ရင်ဆိုင်ချင်အောင် လှုံ့ဆော်ပေးနေဟန် တူသည်။

“အို...ဒီရေခဲပြင်ကြီးတွေက ဘယ်တော့မှ ပြိုပြီးဆင်းလာမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒီရေခဲပြင်ကြီးက တို့ကို မကောင်းကြံစည်နေတာ သိရဲ့လား စိန်ရတီ၊ မကောင်းလုပ်ကြံနေတာ”

အမတ်ကြီးသည် ဝယ်ယူထားသော လောင်းလှေကို ‘စိန်ရတီ’ဟု အမည်ပေးထားသည်။ ထိုလှေကို မြင်းကောင်းတစ်စီးအလား ကျောသပ်ရင်သပ်လုပ်ကာ ရေခဲပြင်ကြီးကို ငေးကြည့်ရင်း ပြောနေခြင်းဖြစ်၏။

ဖရိုနာနှင့် စိန်ဗင်ဆင့်တို့က အမတ်ကြီးကိုဘာတင် ပြောပုံကို သဘောကျကာ ရယ်နေကြလေသည်။ ပြီးမှ အောင်နိုင်လျှင် အောင်နိုင်ကြောင်း ပြောပြကြ၏။ ဤတွင် အမတ်ကြီးက သူတို့နှစ်ယောက်ထက် လျှာရှည်၍ လာကာ အောင့်အည်းသည်ခံမှုတရား မည်မျှမြတ်ကြောင်း ဟောနေလေ

တော့၏။

“ကြည့်လိုက်စမ်း...ကိုဘာတင်၊ ဟောဟိုမှာ...ကမ်းစောက်ကြီးရဲ့ တောင်ဘက်မှာ၊ ခင်ဗျား တစ်ခုခုမြင်ရဲ့လား၊ တစ်ခုခုရွေ့လျားသွားလာနေ သလိုပဲ”

ဂျက်ကော့ဝဲစ်က ကြားဝင်၍ပြောလိုက်မှ အမတ်ကြီးကိုဘာတင်သည် ပြောလက်စတုရားကို ဖြတ်လိုက်ကာ ညွှန်ပြရာသို့ကြည့်ရင်း...

“ဟုတ်တယ်...ခွေးတစ်ကောင်နဲ့တူတယ်”

“ရွေ့လျားပုံက သိပ်ကိုနွေးနေတယ်၊ ခွေးဆိုရင် ဒီလောက်နွေးမှာ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ သမီးဖရိုနာ...မှန်ပြောင်းသွားယူစမ်း”

ဂျက်ကော့ဝဲစ်သည် မှန်ပြောင်းကို မျက်နှာတွင်အပ်ကာ မြစ်ကိုကျော် လျက် တစ်ဖက်သို့ စိုက်၍ကြည့်နေ၏။

ကျွန်းကွဲကြီးမှ မြစ်တစ်ဖက်ကမ်းအထိ အလွန်ဆုံး တစ်မိုင်လောက် သာ ဝေးသည်။ သို့သော် ရေခဲပြင်ကြီးပေါ်တွင် ထိုးကျနေသော နေရောင် ၏ ရောင်ပြန်ဟပ်မှုကြောင့် မြင်ကွင်းမှာ မရေမရာ။

“လှုပ်လှုပ်...လှုပ်လှုပ်နဲ့ မြင်နေရတာက လူဗျ။ တစ်ခုခုတော့ ဖြစ် နေပြီ”

“တွားသွားတယ်။ လေးဘက်ထောက်ပြီး သွားနေတယ်။ ကြည့်...” ထိုလူ၏လှုပ်ရှားမှုကို ကြည့်နေရသည်မှာ ကြည့်ရသူအဖို့ပင် နာကျင် သော ဝေဒနာကို ခံစားနေ၏။

“လူတစ်ယောက်ပါ။ ဖြည်းဖြည်းနွေးနွေးကလေး တွားပြီးသွားနေ တယ်။ ခုကလေးပဲ သစ်တုံး ဒီဘက်ရောက်ရောက်လာပြီ”

ဂျက်ကော့ဝဲစ်သည် တဲအတွင်းမှ ရိုင်ဖယ်သေနတ်သွားယူပြီးနောက် အပေါ်သို့ထောင်၍ ခြောက်ချက် ဆက်တိုက် ပစ်ဖောက်လိုက်သည်။

“သူ...လှုပ်ရှားလာတယ်။ သူ ကမ်းစပ်ဘက်ကို လေးဘက်တွားပြီး

လာနေတယ်။ အား...ခဏကလေး...အင်း...ဟုတ်တယ်။ သူ...မြေပြင် ပေါ်မှာ လှဲနေပြီး သူ့ဦးထုပ်၊ ဒါမှမဟုတ် တစ်ခုခုကို တုတ်တစ်ချောင်း ပေါ်မှာတင်ပြီး မြောက်ပြန်တယ်။ ဟော...အဲဒီဦးထုပ်နဲ့ ရှေ့ယမ်းပြီး ပြန်တယ်”

ဂျက်ကော့ဝဲစ်သည် နောက်ထပ် သေနတ်ခြောက်ချက်ကို ပစ်ဖောက် လိုက်ပြန်သည်။

“ဟော...ရှေ့ယမ်းပြီး ပြပြန်ပြီ။ ဟော...ခုတော့ ငြိမ်ပြီးလှဲနေတယ်”

အမတ်ကြီးကိုဘာတင်၊ ဖရိုနာနှင့် စိန့်ဗင်ဆင့်တို့အားလုံး ဂျက်ကော့ ဝဲစ်အား လှည့်ကြည့်လိုက်ကြ၏။

“ဒီလူဟာ တိုင်းရင်းသားတစ်ယောက်လား၊ လူဖြူတစ်ယောက်လား။

ကျုပ်လည်း ဘယ်သိနိုင်မလဲ။ ရိက္ခာပြတ်ပြီး ဒီလိုဖြစ်နေတာနဲ့တူတယ်။ ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း ဒဏ်ရာရနေတာ ဖြစ်ရမယ်”

“ဒါပေမဲ့ အဖေရယ်၊ ဒီလူဟာ ဒီအတိုင်းဆို သေရတော့မယ်”

ဖရိုနာက ဖခင်အား အသနားခံနေ၏။

ခက်ခက်ခဲခဲအလုပ်မျိုးကို လုပ်၍ အောင်မြင်ခဲ့သော ဂျက်ကော့ဝဲစ် သည် အားလုံးသောအလုပ်မျိုးကိုလုပ်၍ အောင်မြင်မည်ဟု သမီးဖြစ်သူက ထင်မှတ်နေပုံရသည်။

“ကျုပ်တို့ ဘာမှမလုပ်နိုင်ဘူး”

ဂျက်ကော့ဝဲစ်သည် ဤသို့ပြောလိုက်ရာ အမတ်ကြီးကိုဘာတင်က-

“ဒါဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဒီလူမှာ စားစရာလိုနေသလား၊ ဆေးလိုနေသလား၊ ဘာဖြစ်နေ သလဲဆိုတာ ကျုပ်တို့ သိဖို့လိုတယ်။ နေဦး...နေဦး။ ကျုပ်တို့အားလုံးစုပြီး ကြီးစားကြည့်ကြရအောင်”

ဂျက်ကော့ဝဲစ်က ဤသို့ပြောလိုက်ရာ စိန့်ဗင်ဆင့်က...

“ကျွန်တော့်ကို လိုသလိုခိုင်းပါ” ဟု သွက်သွက်လက်လက် ဆိုလိုက်သည်တွင် ဖရိုနာ၏မျက်လုံးအစုံက တောက်ပလင်းထိန်၍ သွားလေသည်။

တဲအတွင်း ဖရိုနာက စားစရာများကို အထုပ်တစ်ထုပ်တွင် ထည့်နေစဉ် ယောက်ျားသုံးယောက်က ပေခြောက်ဆယ် ခုနစ်ဆယ်ခန့် ရှည်သည့် ကြိုးခိုင်ခိုင် ပေါ့ပေါ့တစ်ပင်ကို မိမိတို့ခါး၌ ရစ်ပတ်နေကြ၏။

ဂျက်ကော့ဝဲစ်နှင့် စိန့်ဗင်ဆင့်တို့က ကြိုးစ၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် နေရာယူထားကာ အမတ်ကြီးကိုဘာတင်အား အလယ်တွင် နေရာယူစေသည်။

ဖရိုနာက အစားအစာပါသည့်အထုပ်ကို ယူလာသောအခါ အမတ်ကြီးက မိမိသည် အလယ်တွင်နေရာယူဖြစ်သောကြောင့် မိမိသာ ထမင်းထုပ်ထမ်းသည်တာဝန်ကို ယူသင့်သည်ဟုဆိုကာ ထမင်းထုပ်ကို ပခုံးကျယ်ကြီးတွင် ကြိုးဖြင့်သိုင်း၍ လွယ်လိုက်၏။

ဖရိုနာသည် မြစ်ကမ်းစပ်မှနေ၍ မြစ် ရေခဲပြင်ကြီးဆီသို့ ထွက်သွားကြသူများကို လှမ်းမျှော်ကြည့်နေလေသည်။

ပထမ ကိုက်တစ်ရာခန့်မှာ သွားရလွယ်ကူသည်ကို တွေ့ရ၏။ သို့သော် ထိုထက်လွန်လာသောအခါ လမ်းကြောင်းပြောင်းလိုက်သည်ကို ဖရိုနာက သတိထားလိုက်မိသည်။

ဂျက်ကော့ဝဲစ်သည် ရှေ့ကိုလည်းကောင်း၊ ဘေးကိုလည်းကောင်း သူ့လက်ထဲမှတုတ်ဖြင့် ထောက်၍ထောက်၍ စူးစမ်းရင်း ကြံ့ခိုင်စွာ ရှေ့ဆောင်ချီတက်နေ၏။ သွားနေသည့်လမ်းကြောင်းကိုလည်း အမြဲလိုပင်ပြောင်းနေသည်။

ကြိုးတန်း၏ နောက်ဆုံးတွင်ရောက်နေသော စိန့်ဗင်ဆင့်က လမ်းအခြေအနေအရ ရှေ့မှဦးဆောင်ချီတက်ရမည့်အလှည့်သို့ ရောက်လာ၏။ သူသည် ရှေ့ဆောင်၍ ချီတက်လိုက်သည်။

ပတ်ကြားအက်နေသည့် ရေခဲတွင်းထဲသို့ စိန့်ဗင်ဆင့် ကျွဲကျသွားသည်။ သို့သော် လက်ထဲတွင်ကိုင်ထားသော ဓားကို ပတ်ကြားအက်ပေါ်တွင် ကျင်လည်စွာ ကန့်လန့်ခံ၍ထားလိုက်၏။ သူသည် ပတ်ကြားအက်ထဲမှနေ၍ ရေခဲပြင်အောက်သို့ ရောက်မသွား။ ရေခဲပြင်အောက်တွင် ရေစီးက သန်နေသည်။ ဂျက်ကော့ဝဲစ်နှင့် အမတ်ကြီးကိုဘာတင်တို့က ကျွဲကျနေသော စိန့်ဗင်ဆင့်ကို အားကုန်ဆွဲထုကြ၏။

သုံးယောက်သား ခဏမျှဆွေးနွေးနေကြသည်။ အမတ်ကြီးက လက်ညှိုးတထိုးထိုး ကိုယ်ဟန်လက်ဟန် တပြုပြင်ဖြင့်...

ခဏအကြာတွင် စိန့်ဗင်ဆင့်သည် ထိုလူစုမှ ခွဲထွက်ကာ ကမ်းဘက်သို့ ပြန်လာသည်ကို ဖရိုနာတွေ့လိုက်ရ၏။

“အမယ်လေးဗျာ၊ အေးလိုက်တာ” စိန့်ဗင်ဆင့်က ဖရိုနာရှိရာသို့ လာရင်း ပြောလိုက်၏။

“သွားလို့ ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်ဘူး”

“သွားလို့မဖြစ်နိုင်ရင် သူတို့ကော ဘာဖြစ်လို့ ပြန်မလာကြတာလဲ” ဖရိုနာ၏အသံတွင် မနှစ်မြို့သည့်လေသံ အနည်းငယ်ပါနေလေသည်။

“သူတို့ကပြောတော့ စမ်းပြီး နည်းနည်းသွားကြည့်ဦးမယ်တဲ့။ ကိုဘာတင်ဆိုတဲ့လူကြီးက သိပ်ကိုလောကြီးတဲ့လူကြီး”

“ဒါဖြင့် ဖရိုနာအဖေက သိပ်ပြီး ဒေါသကြီးတဲ့လူကြီးပေါ့လေ” ဖရိုနာက ဤသို့ပြောရင်း ပြုံးလိုက်၏။ “အဝတ်အစားတွေ မလဲဘူးလား။ လဲစရာတွေရှိတယ်လေ တဲထဲမှာ”

“အို...မလိုပါဘူး။ နေရောင်ထဲမှာ နွေးပါတယ်” စိန့်ဗင်ဆင့်က ဖရိုနာအနားတွင် ကပ်၍ထိုင်လိုက်သည်။

သူတို့သည် ရေခဲပြင်ကြီးကိုဖြတ်၍ ချီနေကြသော လူနစ်ယောက်ကို ထိုင်၍ကြည့်နေခဲ့ကြသည်မှာ တစ်နာရီခန့်ရှိပြီဖြစ်၏။

လူနှစ်ယောက်သည် အဝေးဆီတွင် မည်းမည်းအစက်ကလေးနှစ်စက် မျှသာ ဖြစ်နေတော့၏။ သူတို့သည် ရေခဲဖုံးထားသော မြစ်အလယ်ကြော ကို ဖြတ်၍ ချိတက်နိုင်ခဲ့ကြကာ မြစ်၏အညာဘက်ဆီသို့လည်း တစ်မိုင် နီးပါး ခရီးရောက်ခဲ့ကြပြီဖြစ်လေသည်။

ဖရိုနာက ဖခင်နှင့် ဘဘကြီး ကိုဘာတင်တို့ကို မှန်ပြောင်းဖြင့် ဆက်မပြတ် လိုက်ကြည့်နေ၏။ ခင်တန်းလို မိုးမောက်နေသော ရေခဲထုများ ၏ နောက်သို့ ရောက်သွားကြသည့်အချိန်များတွင်သာ သူတို့ကို မျက်ခြည် ပြတ်သွားတတ်သည်။

“ဖရိုနာအဖေ့နဲ့ ဘဘကြီးကိုဘာတင်က မတရားဘူး။ မောင့်ကိုတော့ ခဏကလေးပဲ စမ်းပြီးသွားကြည့်မယ်လို့ပြောပြီး ခုတော့ အဝေးကြီးကို သွားနေကြတယ်။ ဒီလိုသွားမယ်ဆိုရင် မောင် ဘယ်ပြန်လာပါ့မလဲ။ ဒါပေမဲ့ ဟိုလူရှိတဲ့နေရာကို သူတို့ရောက်အောင်သွားနိုင်ကြမှာ မဟုတ်ပါ ဘူး။ လုံးဝကို မရောက်နိုင်ဘူး။”

စိန်ဗင်ဆင့်က ညည်းညည်းတွားတွား စကားဆိုလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်...မရောက်နိုင်ဘူး။ မဟုတ်ဘူး...မဟုတ်ဘူး။ အင်း... အဲ...ဟုတ်တယ်...ဟုတ်တယ်။ သူတို့ပြန်လှည့်လာနေပြီ။”

ဖရိုနာက မှန်ပြောင်းကို မျက်နှာမှမခွာဘဲ ပြောနေရာမှ...

“ဟော...ဘာလဲ၊ နားထောင်စမ်းပါဦး၊ ဘာများပါလိမ့်”

ကြားရသည့်အသံက အဝေးဆီမှပေါ်ထွက်သည့် မိုးချွန်းသံနှင့်တူ၏။ သို့သော် အဝေးမှမဟုတ်။ ရေခဲပြင်ကျယ်ကြီး၏ အလယ်မှ ပေါ်ထွက်လာ ခြင်းသာ။

ဖရိုနာသည် ထိုင်ရာမှ ဖြုန်းခနဲရပ်လိုက်ပြီး...

“ရေခဲပြင်ကြီး ပြိုမကျနိုင်ပါဘူးနော်” ဟု အားတင်း၍ ပြောလိုက် သည်။

“ပြိုမကျပါဘူး။ တကယ့်ကို ပြိုမကျပါဘူး။ ဟော...အသံပျောက် သွားပြီမဟုတ်လား” စိန်ဗင်ဆင့်က အားပေးလိုက်၏။

ရေခဲပြင်ကျယ်ကြီး၏အလယ်မှ ပေါ်ထွက်လာသော အသံသည် မြစ် အောက်ဘက်သို့ တဖြည်းဖြည်းရွေ့သွားကာ ပျောက်သွားသည်။

“ဟော...ဟော”

မိုးချွန်းသံကဲ့သို့သော အသံကြီးက ထပ်၍ပေါ်လာပြန်၏။ အသံမှာ ယခင်ကထက်ကျယ်ကာ ယခင်ကထက် ပို၍ ကြောက်စရာကောင်းနေ သည်။

သပိတ်လွယ် ရင်အုပ်နီငှက်များနှင့် ရှဉ့်များ၏ အသံဗလံများပင် တိတ်သွားသည်။

ဟိန်းနေသောအသံကြီးသည် ဖရိုနာတို့ရပ်နေသည့်နေရာနှင့် ရင်ပေါင် တန်း တစ်နေရာသို့အရောက်တွင် အဝေးရှိ တံတားတစ်ခုကို ဖြတ်၍ ခုတ်မောင်းသွားသော ရထားတစ်စင်း၏အသံမျိုး ဖြစ်လာလေသည်။

မိုးချွန်းသံနှင့်တူသော အသံကြီးက တတိယမြောက် ပေါ်ထွက်လာ ပြန်၏။ ဤအသံက ပို၍ကြာသည်။ ရေခဲပြင်ပေါ်မှ ပေါ်လာကာ တဖြည်း ဖြည်း ပျောက်လွင့်သွား၏။

“အဖေတို့ ဘာဖြစ်လို့ မြန်မြန်ပြန်မလာကြတာလဲဟင်”

အဝေးဆီတွင် လှုပ်ရှားနေသော အစက်အပြောက်ကလေးနှစ်ခုသည် ရပ်တန့်သွားကြ၏။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် တိုင်ပင်နေကြဟန် တူ သည်။

ဖရိုနာသည် မှန်ပြောင်းဖြင့် မြစ်အညာနှင့် အကြေကို မြန်မြန်ကြီး ပြန်လှန်၍ကြည့်လိုက်၏။

စတုတ္ထမြောက် မိုးချွန်းသံကဲ့သို့သော အသံကြီး ပေါ်ထွက်လာပြန် သည်။ သို့သော် ရေခဲပြင်ကြီးပြိုကျသည်ကို မတွေ့ရ။

ရေခဲပြင်ကြီးသည် မလှုပ်မယှက် ငြိမ်သက်လျက်။

သပိတ်လွယ်ရင်အုပ်နိဋကင်ကလေးများက တေးပြန်၍သီလာကြကာ ရှည်ကလေးများကလည်း တွတ်တီပါလီ ညစ်စီအသံဖြင့် မြူးရွှင်၍လာကြပြန်သည်။

“မကြောက်ပါနဲ့အချစ်ရယ်”

စိန့်ဗင်ဆင့်က ဖရိုနာအား အန္တရာယ်မှ ကာကွယ်ထားဟန်ဖြင့် ဖရိုနာ၏ ကိုယ်အထက်ပိုင်းကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဖက်ထားလိုက်ရင်း...

“အန္တရာယ် တစ်ခုခုဖြစ်မယ်ဆိုရင် သူတို့က မောင်တို့ထက် ပိုပြီး နားလည်ပါတယ်။ သူတို့ အချိန်အခါကိုစောင့်နေတာပါ”

“ဖရိုနာတော့ မြစ်ကြီးတစ်မြစ်က ရေခဲပြင်ကြီး ပြိုကျတာကို တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသေးဘူး”

ဖရိုနာက ဤသို့ပြောလိုက်ပြီးနောက် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် စောင့်၍သာ ကြည့်နေလေသည်။

မိုးချွန်းသကဲ့သို့သော အသံကြီးများက ပြောက်ကျားပြောက်ကျားပေါ်ထွက်နေသည်။ သို့သော် ရေခဲပြင်ကြီးပြိုသည့် အရိပ်အရောင်ကို မတွေ့ရ။

ဂျက်ကော့ဝဲစ်နှင့် အမတ်ကြီးကိုဘာတင်တို့သည် ရှောင်လိုက် တိမ်းလိုက် ကွေ့လိုက်ဖယ်လိုက်လုပ်ရင်း မြစ်ကမ်းစပ်ရှိရာသို့ ပြန်လာခဲ့ကြ၏။

ကမ်းပေါ်သို့ရောက်လာသည့်အချိန်တွင် သူတို့ကိုယ်မှ ရေများက ချောင်းစီးသလို စီးကျနေကာ နှစ်ယောက်စလုံး ခိုက်ခိုက်တုန်နေကြလေသည်။

ဖရိုနာက ဖခင်ဖြစ်သူ၏လက်နှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားရင်း...

“အဖေတော့ ပြန်လာနိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူးလို့ ထင်နေတာ၊ ခုမှပဲ”

“အေး...အေး၊ ကံ...ညနေစာ သွားပြင်ချေစမ်း၊ ဘာမှလည်း

အန္တရာယ်မရှိပါဘူး သမီးရယ်”

“ဒါဖြင့် မိုးချွန်းသံကြီးတွေလို ကြားကြားနေရတာက ဘာဖြစ်တာလဲဟင်...အဖေ”

“ဒါက စကီးဝပ်မြစ်မှာရှိတဲ့ ရေခဲပြင်ကြီးတွေ ပြိုကျမျောပါသွားပြီး ယူကွန်မြစ်အောက်မှာရှိတဲ့ ရေခဲပြင်တွေနဲ့ သွားပြီးတိုက်မိတဲ့အသံ၊ အဖေတို့လည်း အဲဟိုနေရာကနေရင်း ကြားကြရတာပဲ”

“အဲ...အဲ...ဒီအသံကြီးတွေက သိပ်ကိုကြောက်စရာ၊ အင်း...ဟိုလူကိုတော့ ကျုပ်တို့ မကယ်နိုင်ကြဘူးထင်တယ်”

အမတ်ကြီးကိုဘာတင်က အော်၍ပြောနေ၏။ ဂျက်ကော့ဝဲစ်က “ကယ်နိုင်ပါတယ်။ ညနေစာစားပြီးရင် ခွေးတွေခေါ်ပြီး ထပ်ကြိုးစားကြည့်မယ်။ ကံ...ဖရိုနာ၊ ညနေစာ မြန်မြန်သွားပြီးပြင်စမ်း”

ညနေစာစားပြီးနောက် ခွေးများကိုခေါ်၍ ကြိုးစားကြည့်သော်လည်း မအောင်မြင်။

“ရေခဲပြင်ကြီး ပြိုကျသွားပြီးမှ သူ့ဆီကို ရတီစိန်နဲ့သွားနိုင်မှာ... ကိုဘာတင်ရေ။ စိန့်ဗင်ဆင့်က ကိုယ့်စောင့်တွေ ကိုယ်သွားယူပြီး ဒီည ဒီမှာအိပ်ပေါ့။ လှေလှော်မည့်လူသုံးယောက် လိုလိမ့်မယ်။ မက်ဖာဆင်ကိုလည်း ကျုပ်တို့ခေါ်လို့ ရလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

ဂျက်ကော့ဝဲစ်က ဤသို့ပြောလိုက်ရာ စိန့်ဗင်ဆင့်က...

“ကျွန်တော် ဒီည ဒီမှာအိပ်ဖို့လိုမယ် မထင်ဘူးခင်ဗျာ။ ဒီကျွန်းနဲ့ ကျွန်တော်နေတဲ့ကျွန်းအကြားမှာရှိတဲ့ ရေလက်ကြားက ရေခဲပြင်က စိန်လောက် မာနေတာ။ ဒီတော့ ကျွန်တော် ဟိုမှာပြန်အိပ်ပြီး နက်ဖြန်မနက်မှ ပဲ လာတော့မယ်”

“ကျုပ်ကိုကော ရတီစိန်နဲ့လိုက်ရမဲ့ လှေလှော်သမားတွေထဲမှာ မထည့်ဘူးလားဗျ”

အမတ်ကြီးကိုဘာတင်က သူ့လိုလားချက်ကို တောင်းဆိုလိုက်သည်
တွင် ဖရိုနာက ရယ်လိုက်ပြီး...

“ဘာကြီးက ရေမမကူးတတ်တာ၊ ဘယ်နှယ်လုပ် လိုက်မှာလဲ”

“ဟုတ်တယ် ကိုဘာတင်၊ သွားရမည့်ခရီးက လွယ်လွယ်မဟုတ်
ဘူး။ ရေခဲပြင်ကြီး ပြိုကျသွားပေမယ့် အိမ်လုံး တောင်လုံးလောက်ရှိတဲ့
ရေခဲတုံးကြီးတွေက ရေပြင်ထဲမှာ မျောနေဦးမှာ။ ဒါနဲ့တိုက်မိပြီး လှေ
မှောက်သွားရင်...”

အမတ်ကြီး ကိုဘာတင်သည် လိုက်ခွင့်မရသဖြင့် မြေမဆည်နိုင်
အောင် ဖြစ်နေလေသည်။

နာရီဝက်တိတိ ကြာသည်အထိ မည်သူ့ကိုမျှ စကားမပြောတော့...။

“လူစီလီက ဗိုလ်မှူးကြီးထရက်ဝေးနဲ့ ယူသွားလို့ စိတ်ညစ်နေတာနဲ့
တူတယ်”

ဂျက်ကော့ဝဲစ်က အမတ်ကြီးကိုဘာတင်ကို စ,လိုက်၏။

“အေးဗျာ၊ ထရက်ဝေးဆိုတဲ့လူက အတော့်ကို ဇွတ်တရွတ်နိုင်တဲ့
လူကြီး။ တစ်ခုတော့ ကောင်းတာပေါ့ဗျာ။ လူစီလီ အရင်ကလို့ မပွေနိုင်
တော့ဘူး”

“ဟော...ဘာကြီးက ခုမှစကားပြောဖော်ရတော့တယ်”

ဖရိုနာက ရယ်နေရာမှ ပြောလိုက်၏။

“တိတ်စမ်း”

အမတ်ကြီးကိုဘာတင်က စိတ်ဆိုးသည်ဟန်မျိုးဖြင့် မာန်လိုက်ရာ
ဖရိုနာသည် ဆက်၍ရယ်နေလေသည်။

[၂၁]

“ထကြ၊ ထကြ အိပ်မက်,မက်နေကြတဲ့သူတွေ”

ဒဲလ်ဘစ်ရှောကစ၍ နှိုးလိုက်စဉ် ဖရိုနာသည် အိပ်နေသော သားမွေး
အိပ်ရာတွင်းမှ ထပြီးဖြစ်နေ၏။ စကတ်စစ်ထည်ကိုဝတ်ပြီးဖြစ်ကာ သမင်
ရေ ဖိနပ်ကို စီးထားပြီးဖြစ်နေ၏။

ဂျက်ကော့ဝဲစ်မှာမူ ဖရိုနာနှင့် တင်းတိန်ခြား၍ အိပ်နေသောနေရာမှ
ရွက်ဖျဉ်တံခါးကိုဖွင့်ကာ တဲအပြင်သို့ပင် ရောက်နေပြီဖြစ်လေသည်။

“မက်ဖာဆင်ကို ပြောလိုက်စမ်းဟေ့...၊ အသင့်ပြင်ထားလို့၊ လာ
ခေါ်မယ်”

ဂျက်ကော့ဝဲစ်က လှည့်ထွက်သွားသော ဘစ်ရှောအား အော်၍ပြော
နေ၏။ ထို့နောက် ဖရိုနာအား “ခုဆိုရင် စိန့်ဗင်ဆင့်ဟာ ရေလက်ကြား
ကလေးကိုဖြတ်ပြီး အပေတို့ဆီရောက်ဖို့ကောင်းပြီ”ဟု သူ့ဆန္ဒကို ဖော်ပြ
လိုက်၏။

ကြီးမားသော ရေခဲတုံးကြီးတစ်ခုသည် မြစ်ရေထဲတွင် မြုပ်ချည်
ပေါ်ချည် ဖြစ်နေလေသည်။ ထိုရေခဲတုံးကြီးသည် ရေအောက်တွင် မြောနေ
သော တခြားရေခဲတုံးကြီးတစ်ခုနှင့် သွား၍တိုက်မိဟန်တူ၏။ အမြောက်
များ တစ်ပြိုင်နက် ပစ်ဖောက်လိုက်သကဲ့သို့သော အသံများပေါ်လာကာ
စောစောကရေခဲတုံးကြီးသည် အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ကွဲထွက်ပြန်ကဲ့သို့
သည်ကို ဖရိုနာတို့လူသိုက်က မြင်လိုက်ကြရလေသည်။

အမတ်ကြီးကိုဘာတင်က တအံ့တဩဖြစ်သွားကာ ဘုရားကိုဝင်
တလိုက်မိသည်။

ရေခဲတုံးကြီးများသည် ပို၍မြန်စွာ ရွေ့လျားလာကြသည်။ ရေအောက်
တစ်နေရာရာတွင် ရေခဲတုံးကြီးတစ်တုံးသည် ကမ်းကိုလာ၍ တိုက်မိဟန်
တူ၏။ ဖရိုနာတို့လူသိုက် ရပ်လျက်ရှိသော မြေကြီးသည် ယိမ်းထိုး၍သွား
သည်ကို ကြုံတွေ့လိုက်ကြရသည်။

ရေခဲတုံးကြီးနှစ်တုံးသည် ရေမျက်နှာပြင်နှင့် ကပ်လျက်ပေါ်လာ၏။

တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ဝင်၍တိုက်မိကြမလိုဖြစ်ပြီး ရေအောက်သို့ ငုပ်သွား၏။ ရေမျက်နှာပြင်ပေါ်သို့ ရေခဲတုံးကြီးတစ်တုံးက ပြန်၍ပေါ်လာသည်။ ထို ရေခဲတုံးကြီးပေါ်တွင် တစ်တန်ထက်ကျော်မည်ဖြစ်သော ရွှံ့များ ကပ်၍ ပါလာသည်။ အခြားရေခဲတုံးကြီးတစ်တုံးက မြစ်ကမ်းအတွင်းဘက်ဆီ သို့ပင် ရောက်လာကာ ထင်းရှူးပင်ကြီး သုံးပင်ကို အမြစ်မှနေ၍ ဖြိုလှဲပစ် လိုက်၏။

နေအရက်ကျင်း၍ လင်းလာပြီ။

ပိတ်ဆို့နေသော ရေခဲတုံးကြီးများ ပျော်ဆင်းသွားသည့်အချိန်တွင် မြစ်ရေပြင်သည် ဆောင်းဥတု၌ ရှိလေ့ရှိထအတိုင်း နိမ့်ဆင်းသွားသည်။ ကြွင်းကျန်နေသော ရေခဲတုံးကလေးများက ဖြည်းဖြည်းနှင့်မှန်မှန် ရေထဲတွင် မျောနေကြ၏။ ရေခဲဖုံးနေသည့် မြစ်ရေပြင်တွင်လည်း လှေငယ်များ တိုးတေ့ ၍ ခက်ခက်ခဲခဲ သွားနိုင်လောက်သည့် လမ်းကြောင်းများ ပေါ်ထွန်းလာ သည်။

“ကဲ...တစ်ဖက်ကမ်းမှာ မနေ့ကတည်းက ဒုက္ခရောက်နေတဲ့သူကို သွားပြီး ကယ်ကြရအောင်”

အမတ်ကြီးကိုဘာတင်က လှုံ့ဆော်၍ပေးလိုက်၏။

“ဒါပေမဲ့ ဘာကြီးတော့ မလိုက်ရဘူး”

“မလိုက်ပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်မှ ရေမကူးတတ်တာ။ ဒါထက် မနက် အစောကြီး လာမယ်ဆိုတဲ့ စိန့်ဗင်ဆင့်လည်း မပေါ်လာပါကလား”

အမတ်ကြီးကိုဘာတင်၏ စကားကြောင့် ဖရိုနာက မျက်နှာညှိုး၍ သွားသည်။

“မက်ဖာဆင်နဲ့ ဗင်ကောလစ်ကို ကျုပ်သွားခေါ်မယ်”

အမတ်ကြီးကိုဘာတင် ထွက်သွားပြီးနောက် မကြာမီပင် ဗင်ကော လစ်နှင့် မက်ဖာဆင်တို့ ရောက်လာကြ၏။

ဗင်သည် အပေါ်မှဝတ်ထားသော သားမွေးအင်္ကျီရှည်ကြီးကိုသာမက အောက်မှခံ၍ ဝတ်ထားသော ဖလန်နယ်ရှပ်အင်္ကျီကိုပါ ချွတ်ပစ်လိုက်၏။

ဖရိုနာကလည်း အပေါ်ဝတ်အင်္ကျီနှင့် အပေါ်မှ စကတ်ကို ချွတ်ထား လိုက်သည်။ အောက်ခံစကတ်သာ ကျန်နေတော့၏။

“ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ထဲမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်တောင် ပါနေသေး တာပဲ၊ ယောက်ျားတွေက ဘာမစွန့်ရဲစရာရှိသလဲ”

မက်ဖာဆင်က အားတက်သရောပြောရင်း လှေတက်များကို ခိုင်မခိုင် စမ်းကြည့်နေသော ဖရိုနာအား ချီးကျူးသည့်အမူအရာဖြင့် ငေးစိုက်ကြည့် နေလေသည်။

ဗင်ကောလစ်သည် ရတီစိန် လောင်းလှေကို ဦးပိုင်းမှနေ၍ မကြည့် လိုက်ပြီးနောက် နောက်ဘက်သို့ကြည့်လိုက်၏။ ရွံ့ရှောင်ထနေသော ရေက လှေအောက်ပိုင်းကို အရပ်ဆိုးအောင်လုပ်ထားသည်။

ရေထဲတွင်မြုပ်နေသော ရေခဲတုံးပြားပြားတစ်ခုက လှေပေါ်သို့တက် ရန် ခုတုံးသဖွယ် ဖြစ်နေ၏။

“ကဲ...မက်ဖာဆင်၊ ဦးဘက်ကပဲ တက်”

ဗင်ကောလစ်က အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

ဖရိုနာက လှေပဲ့ပိုင်းတွင် နေရာယူလိုက်ရင်း...

“ကျွန်မ ကောင်းကောင်းကြီး ပဲ့ကိုင်နိုင်ပါတယ်”ဟု ဆိုလိုက်၏။

သည်တော့မှပင် မိမိတို့နှင့်အတူ ဖရိုနာလည်း လိုက်ပါမည်ဖြစ်ကြောင်းကို ဗင်ကောလစ်က သိလိုက်ရလေသည်။ သို့တိုင်အောင် စိတ်မချသေးသည့် အနေဖြင့် ဗင်ကောလစ်က ဂျက်ကော့ဝဲစ်၏ မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်လိုက် မိသေးသည်။

ဂျက်ကော့ဝဲစ်က ခေါင်းညိတ်၍ ပြလိုက်၏။

[၂၂]

ရတီစိန်သည် လှသလောက် လျင်မြန်သော လောင်းလှေကလေး ဖြစ်သည်။ နုလည်းနုနယ်၏။ ပေါ့လည်း ပေါ့၏။

ရတီစိန်၏ ရှစ်ပုံသုံးပုံလက်မသာထူသော အရေပြားသည် အပြေ ဝင်ဆောင့်လာမည့် လူတစ်ယောက်၏ ဦးခေါင်းပေါက်သာရှိသော ရေခဲတုံး တစ်တုံးဒဏ်ကိုပင် ခံနိုင်ရည်မရှိ။

ယူကွန်မြစ်ပြင်တစ်လျှောက်တင် လှေငယ်တက်စင်းများ သွား၍ လာ၍ ရုနိုင်လောက်သောလမ်းကြောင်း ပွင့်သွားပြီဆိုစေကာမူ အန္တရာယ် ကား ကင်းလှသည်မဟုတ်။ ရေထဲတွင်မျောပါနေသော ရေခဲတုံးများ ရှိ နေသေးသည်။ ဤရေခဲတုံးများသည် မြစ်ကမ်းစပ်နှစ်ဖက်ပေါ်တွင် ကျောက် နံရံကြီးများသဖွယ် ကြိုကြားကြိုကြား ရှိနေသေးသည့် ရေခဲတောင်များမှ ပဲ့၍ကျလာခြင်းဖြစ်၏။

သို့ဖြစ်၍လည်း ဤအရပ်ဒေသတွင် မွေးဖွားကြီးပြင်းခဲ့သော ဖရိုနာ က လှေပဲ့ကိုင်အဖြစ် တာဝန်ယူလိုက်ခြင်းကို ဗင့်ကောလစ်က ကျေနပ် နေမိသည်။

ယူကွန်မြစ်ပြင်ကျယ်ကြီး၏ အခြေအနေမှာ ဤသို့တည်း။

ကျောက်စလင်းကဲ့သို့ အဖြူရောင်တောက်နေသော မြစ်ကမ်းတစ်ဖက် တစ်ချက်ရှိ ရေခဲအငူ၊ ရေခဲကျောက်တောင်၊ ရေခဲကျောက်စောင်း။ ထို အကြားမှ တဝေါဝေါအော်မြည်ကာ စီးဆင်းနေသည့် မည်းညစ်ညစ်ရေပြင်။

ကျောက်စလင်းကဲ့သို့ အဖြူရောင်တောက်နေသော ကမ်းပါးနှစ်ဖက် အလွန်တွင် မြရောင်စိမ်းနေသော တော။ ထိုတောသည် မိုးသားကွက်ကျား ရှိနေသည့် နွေဦးကောင်းကင်ကိုပင် ထိတော့မလို။

မီးခိုးခေါင်းတိုင်မှထွက်နေသော အငွေ့ကဲ့သို့ ပူလောင်လှသောနေက မြေပြင်ကို နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းနေသည်။ ဤကား မြောက်ဝင်ရိုးစွန်း အောက်

ဘက်နားရှိ အလာစကာနယ်မြေ၏ နွေရာသီရွာခင်းပင်။

လောင်းလှေ ရတီစိန်သည် ရေထဲတွင် တစ်လည်လည်ဖြစ်နေသော ရေခဲတုံးကို ဖြတ်ကျော်၍ တက်သွားသည်။ အလွန်အေးသော ရေလက် ကြားတစ်ခုထဲသို့ ထိုးဝင်လိုက်သည်။ ပြီးမှ မြစ်ပြင်ကျယ်ထဲသို့ ဝင်လာ ပြန်၏။ မြစ်၏ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် စလင်းရောင် ရေခဲနံရံကြီးများ ရှိနေကာ ထိုနံရံကြီးများက ရေခဲတုံးများ ပဲ့၍ပဲ့၍ ထွက်နေလေ သည်။

မက်ဖာဆင်က ညည်းညူလိုက်သဖြင့် ဗင့်ကောလစ်က အားပေး နေ၏။

ရတီစိန်သည် ရေခဲနံရံကြီးများမှ ရေကဲတုံးများ ပဲ့၍ ပဲ့၍ ကျအလာ ကို ရှောင်ကာတိမ်းကာဖြင့် ရှေ့သို့ချီတက်နေသည်။

“ဒီလှေကလည်းဗျာ၊ ဒါထက် မြန်မြန်ကလေးပြေးရောပေါ့”

မက်ဖာဆင်၏ ရေရွတ်သံကို ဖရိုနာက ကြားသောအခါ တမင်ပင် ဟစ်၍ရယ်လိုက်၏။ ဗင့်က သူ့ပခုံးပေါ်မှကျော်ကာ ပဲ့ကိုင်လျက်ရှိသော ဖရိုနာအား စောင်းငဲ့၍ကြည့်လိုက်၏။

ဖရိုနာ၏အပြုံးတွင် ပြုစားချက်ပါနေလေသည်။

ခေါင်းတွင်ဆောင်းထားသော ကက်ဦးထုပ်က ဖရိုနာ၏ခေါင်းပေါ် တွင် ပြုတ်ကျလုတ်တဲရှိနေ၏။ ရွှေဝါရောင်ဆံပင်များက နေရောင်ခြည် တွင် လက်ကာ လေထဲတွင်ဝဲပျံနေသည်။ ဖရိုနာ၏ မျက်နှာအသွင်အပြင် သည် ဒိုင်ရာတွင် စ၍တွေ့စဉ်ကကဲ့သို့။

“သေတော့မလို ဒုက္ခရောက်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ကယ်ဖို့သွားတဲ့ ခရီးဖြစ်နေလို့သာ။ နို့မဟုတ်ရင် ဘယ်လောက် သီချင်းဆိုလို့ ကောင်းလို့ထ် မလဲ။ ဓားသီချင်း...ဒါမှမဟုတ် ကျောက်ဆူးကြိုးတင်တဲ့သီချင်း”

ဖရိုနာ၏စကားကို ဗင့်ကောလစ်က ထောက်ခံရင်း....

“ကျွန်တော်တွေ့တဲ့ ရည်းစားဟာ အသားမည်းလို့ဗျာ”ဟု ညည်း

လိုက်၏။

ထိုးထိုးထောင်ထောင်နှင့် မျောပါလာသော ရေခဲတုံးကြီးတစ်ခုကို ရှောင်တိမ်းရန်အတွက် ဖရိုနာသည် လှေဦးကို တစ်ဖက်သို့ လှည့်ပေးလိုက်၏။

“ဒီအတိုင်းသာ သွားရမယ်ဆိုရင် တစ်သက်လုံးတောင် သွားနေနိုင်ပါရဲ့။”

“ကျွန်တော်လည်း ဖရိုနာလိုပါပဲ”

လောင်းလှေရတီစိန်သည် ရေစီးကို လေးဆယ့်ငါးဒီဂရီ အနေအထားဖြင့် ဆန်တက်လျက်ရှိသည်။ ရည်ရွယ်ချက်မှာ မြစ်ကို ကန့်လန့်ဖြတ်လျက် တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ရောက်နိုင်ရန်တည်း။

အနောက်ဘက်ကမ်းသို့ရောက်လျှင် ရေစီးအား များစွာ မသန်တော့သဖြင့် ကမ်းနားမှ မြောင်ကာ အထက်ဘက်သို့ ဆန်အတက်ရ လွယ်ကူပေမည်။

သို့ရာတွင် ဖြောင့်တန်းခြင်းမရှိသော အနောက်ဘက်ကမ်းခြေကို တစ်မိုင်လောက်အထိ ဆန်တက်ရဦးမည်။ ထို့နောက် ကြောက်စရာကောင်းသော ကမ်းပါးစောက်ကြီးအနီးမှနေ၍ ရေအစီးသန်နေသည့် ကိုက်တစ်ရာခန့်ကို ဖြတ်ကျော်ရပေဦးမည်။

ဤအခက်အခဲများကို ကျော်လွန်သွားမှသာ ကယ်ဆယ်ရမည့်လူထံသို့ ရောက်ပေလိမ့်မည်။

“ဒီအခြေအနေ၊ ဒီအချိန်အခါကို မေလ အလယ်ပါလို့ ပြောရင် ဘယ်သူယုံမှာလဲ။ ဗင့်ကော ယုံမှာလား။”

ဖရိုနာက မျောချင်သလို မျောပါလာသော ရေခဲတုံးကြီးများကို လှမ်းကြည့်ရင်း စကားပြောနေ၏။

ဗင့်ကောလစ်က ခေါင်းကိုခါယမ်း၍ ပြလိုက်၏။

ဗင့်ကောလစ်၊ မက်ဖာဆင်နှင့် ဖရိုနာတို့သုံးယောက် တိုင်ပင်၍ မထားကြသော်လည်း ပြိုင်တူပင် တက်ကို ကျုံး၍ကျုံး၍ လှော်နေကြသည်။

လောင်းလှေရတီစိန်သည် ယိမ်းထိုးနေသော ကျောက်နံရံကြီးအောက်မှ ရေပြင်ကို ခုန်လွှား၍ ကျော်တက်သွားသည်။

တိုက်လှေကြီးများမှ အမြောက်များကို တစ်ပြိုင်နက် ပစ်ဖောက်လိုက်သကဲ့သို့သော အသံများ ဆက်၍ ပေါ်ထွက်လာကာ ဝင်းခနဲ ဝင်းခနဲ လက်သည်အရောင်များကလည်း ပေါ်ပေါက်လာပြီးနောက် ရေခဲနံရံကြီးသည် မြည်ဟည်းပြိုလဲ၍ ကျသွားလေသည်။

ရတီစိန်၏ နောက်ဘက်တွင် အလေးချိန် တန်ပေါင်းများစွာစီးသော ရေခဲနံရံကြီးသည် အလွန်ကျယ်လောင်သော မိုးချုန်းသံမျိုးဖြင့် ရေထဲသို့ ပြိုကျသွားခဲ့လေပြီတကား။

တန်ပေါင်းများစွာ အလေးချိန်စီးသော ကျောက်နံရံကြီးက အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် ရေထဲသို့ကျလာသောကြောင့် ယူကွန်ရေမျက်နှာပြင်သည် ပွက်ပွက်ဆူ၍ အပေါ်သို့ မြင့်တက်လာ၏။ ဝဲကတော့ကြီး လှည့်သကဲ့သို့ လှည့်၍နေ၏။

လောင်းလှေရတီစိန်သည် ရေအောက်သို့ ရောက်မသွားရန် သွေးစူးသွေးတန်းဖြင့် ကြိုးစားရင်း ထကြွနေသည့် လှိုင်းလုံးကြီးပေါ်ဖြတ်လျက် လာနိုင်ခဲ့၏။ သို့သော် ထပ်ဆင့်၍ ပေါ်လာသော အခြားလှိုင်းလုံးကြီးအကြားတွင် ပိတ်မိနေလေသည်။

လှေဝမ်းထဲတွင် ရေက ထက်ဝက်လောက် ပြည့်သွား၏။

“ကျုပ် သတိမပေးဘူးလား။ ခင်ဗျားတို့က စကားများနေ” မက်ဖာဆင်က အပြစ်တင်စကားပြောရင်း လှေပေါ်တွင် ယိမ်းထိုးနေ၏။

“ငြိမ်ငြိမ်ထိုင်နေစမ်း...ရေပက်။ ပြောတဲ့အတိုင်းမလုပ်ရင် ခင်ဗျား

နောက်ထပ် စကားပြောခွင့် ရတော့မှာမဟုတ်ဘူး”

ဗင်ကောလစ်က စူးစူးရှရှအော်၍ပြောရင်း မက်ဖာဆင်ကို ထိန်းထားလိုက်သည်။

ဗင်က ဖရိုနာအား ခေါင်းညိတ်၍ပြလိုက်သောအခါ ဖရိုနာက ပြန်၍ မျက်ရိပ်ပြလိုက်၏။ မက်ဖာဆင်အား ထိန်းထားပုံမှန်ကြောင်း သဘောတူချက်ပြလိုက်ခြင်းပင်တည်း။

ဤသို့ အချက်ပြပြီးသည့်နောက် နှစ်ယောက်စလုံးပင် တစစတစ ရယ်လိုက်ကြသည်။ သေကြေပျက်စီးရတော့မည်ဟု ထင်နေရသော အန္တရာယ်မှ လွတ်မြောက်လာကာ ထိုအန္တရာယ်သည် အမှန်အားဖြင့် ကြောက်စရာမကောင်းဟု သိလာရသော ကလေးများကဲ့သို့ ရယ်လိုက်ခြင်းပင်တည်း။

ပြိုကျတော့မည့်ဆဲဆဲ ရေခဲတောင်ကြီးများ၏ အရိပ်အောက်မှဖြတ်ကာ ရတီစိန်သည် စိုးတထိတ်ထိတ်ဖြင့် တွား၍ တွား၍ တက်လာခဲ့ရာ နောက်ဆုံးတွင် ဝဲကတော့ဆီသို့ တိတ်ဆိတ်စွာရောက်လာခဲ့တော့သည်။

ကမ်းပါးစောက်ကြီး၏ တစ်ခုသော ထောင့်စွန်းသည် မြစ်ရေပြင်ထဲသို့ ကြောက်မက်ဖွယ် ထိုးထွက်နေ၏။ ကြီးမား၍ ထုထည်မာကျောလှသော ပကတိကျောက်စွန်းကြီး၊ ရာစုနှစ်ပေါင်းများစွာနှင့်ချီ၍ ဖြတ်သန်းသွားလာခဲ့သမျှသော လှေသမ္ဗန်များကို ကြေမှုစေ၊ ပျက်စီးစေခဲ့သော ကျောက်စွန်း။

ယူကွန်မြစ်ရေအလျဉ်တစ်ခုလုံးသည် ဤကျောက်စွန်းကြီးကို အားနှင့်ဖိ၍ ကန်ကျောက်၏။ ဤကျောက်စွန်းကြီး၏ တံတိုင်းမီးတားများကို ရက်ရက်စက်စက် တိုက်ပွဲဆင်နွှဲ၏။ ထိုသို့ ကန်ကြောက် ထိုးနှက် တိုက်ပွဲဆင်ပြီးနောက် မြစ်ရေအလျဉ်သည် ယူကွန်မြစ်ပြင်အလယ်သို့ ပြန်၍ ထိုးဆင်းသွားတတ်၏။

ကျောက်စွန်းကြီး အောက်ခြေပတ်လည်ကို ပြင်းထန်သောလှိုင်းလုံးကြီးများက ဆင့်၍ ဆင့်၍ ရိုက်ခတ်နေကြသည်။ လှိုင်းလုံးကြီးများအကြားရှိ ရေအနက်သည် တိုင်းထွာ၍ပင် မရနိုင်စကောင်း။

“ဟေ့...ကုန်းပြီး လှော်လိုက်ကြစမ်း။ အားကုန်နဲ့လိုက်ကြစမ်း”

ဗင်ကောလစ်က နောက်ဆုံးအမိန့်အနေဖြင့် ဤမျှသာပေးနိုင်သည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ပွက်လော့ရှိုက်အောင် ဆူညံနေသော ဤနေရာသို့ အပင်ဝဉ္ဇ လူတစ်ယောက်၏ အော်သံသည် လေထဲကြီးလှောင်၍ မတက်လည်၊ နေစဉ် ပရစ်ကလေးတစ်ကောင် ထ၍အော်လိုက်သလို ဖြစ်နေသောကြောင့်တည်း။

ရတီစိန်သည် ရှေ့သို့ ရိပ်ခဲတက်လာပြီးနောက် ဤနေရာမှ ဝဲကတော့ကြီးကို တစ်လှမ်းတည်းဖြင့် ခုန်ကျော်လွတ်မြောက်လာနိုင်ခဲ့၏။

သို့သော် ဝဲကတော့ကြီးအလွန်တွင် ရေစီးက အလွန်လျင်မြန်နေပြန်သည်။

တက်သုံးချောင်းသည် တူးလိုက်ပေါက်လိုက်နှင့် ကာရံညီညီ အလုပ်လုပ်နေကြ၏။ ရေပြင်က ပွက်သေးထနေကာ လှေကို နောက်သို့ပြု၍ ပြန်၍ တွန်းနေ၏။

ရတီစိန်သည် ကျောက်စွန်းကြီးကို ကျော်ဖြတ်၍တက်လိုက်၊ ကျောက်စွန်းကြီးအနားသို့ ပြန်၍ရောက်လာလိုက် ဖြစ်နေ၏။

တစ်ခါတစ်ခါတွင် ကျောက်စွန်းကြီးနှင့် ကိုက်ဝက်ခန့်သာ ကွာနေတော့၏။ နောက်ထပ် ကိုက်ဝက်ဆိုလျှင် ရတီစိန်၏ အသားအရည်တို့သည် မွမ္မကြေ၍ နေပေတော့မည်။

မွမ္မကြေရန် ကိုက်ဝက်သာလိုတော့သည့်နေရာမှ ရတီစိန်သည် ပြန်၍ ကွာသွားပြန်၏။ ထို့နောက် ကိုက်တစ်ဝက်အကွာသို့ ရောက်လာပြန်သည်။ ကျောက်စွန်းကြီးသည် လှေထဲမှ လူသုံးယောက်၏ ပင်ပင်ပန်းပန်း

လှော်ခတ်နေရမှုကို ပြက်ရယ်ပြု၍ နေလေသည်။

ငါးမိနစ်...

တစ်မိနစ်၊ တစ်မိနစ်သည် အဆုံးအမဲ့သော ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုကဲ့သို့ ထင်ရ၏။ ထိုကဲ့သို့သော ကမ္ဘာကြီးပေါင်း ငါးကမ္ဘာ။

ငါးကမ္ဘာမျှကြာပြီးနောက် ရတီစိန်သည် ကျောက်စွန်းကြီးကို လွန်လာခဲ့၏။

ဆယ်မိနစ်အကြာ၌ ကျောက်စွန်းကြီးသည် ရတီစိန်၏ ပဲ့ပိုင်း နောက်ဘက် ပေတစ်ရာအကွာတွင် ကျန်နေရစ်ခဲ့ပေပြီ။

တူးလိုက် ပေါက်လိုက်၊ ပေါက်လိုက် တူးလိုက်ဖြင့်...

ဖရိုနာ၊ ဗင်ကောလစ်နှင့် မက်ဖာဆင်တို့အဖို့ ကမ္ဘာကြီးကိုလည်း သတိမထားနိုင်။ မြစ်ကြီးကိုလည်း သတိမပြုအား။ သူတို့သုံးယောက်၏ အသိဉာဏ်ထဲတွင်ရှိနေသော အရာမှာ ကုန်း၍ ကျုံး၍ လှော်ခတ်နေရန်သာ။ အခြားဘာကိုမျှ သတိမပြုအား။

ဖရိုနာသည် ခေါင်းကို နောက်သို့လှန်လျက် နေမင်းကြီးကိုကြည့်ရင်း ငိုရွိုက်နေ၏။ လှေအလယ်တွင် ဗင်ကောလစ်သည် အသက်ကို ပြင်းပြင်းရှုကာ ရှေ့သို့ မှောက်လျက် မက်ဖာဆင်က ဒူးနှစ်လုံးပေါ်တွင် ခေါင်းကို ငိုက်စိုက်ချကာ...

ရတီစိန်သည် ကမ်းစပ်မှ လွတ်ထွက်နေသည့် ရေခဲတုံးကြီးတစ်တုံးနှင့် အသာအယာပွတ်ထိကာ ရပ်တန့်နေလေသည်။

နေရောင်တွင် သက်တန့်ရောင်စုံထွက်နေသော ရေခဲတုံးခုံကြီးသည် လောင်းလှေရတီစိန်ကိုမိုးလျက်။ မှန်ကူကွက်များသဖွယ် ဖြာကျနေသည့် နေရောင်ခြည်သည် ရေခဲခုံကြီးကို ကျောက်သံပတ္တမြားတို့ဖြင့် လွမ်းခြုံထားသကဲ့သို့။

ရေခဲခုံကြီးမှ ဘော်ရောင်၊ ငွေရောင်တို့သည် ခုံကြီးအောက်ဘက်

သို့ ယှက်ဖြာထိုးဆင်းနေ၏။ ကြည်လင်သော ထိုအရောင်များအောက်တွင် သေခြင်းတရားနှင့် ရှင်ခြင်းတရားတို့၏ လျှို့ဝှက်ချက်များသည် ကွယ်ဝှက်လျက် ရှိနေလေဟန်။ ကျဉ်းသည်နှင့်အမျှ ရှည်လျားသောအပြာရောင်လွင်လွင်ကို မြင်ရ၏။ အိပ်မက်၊မက်ရင်း မြင်ရပုံအတိုင်း။

ကချေသည်တစ်ဦးသည် ကပွဲကြမ်းပြင်ကြီးပါ မှန်ဝါးသွားအောင် ခြေဖျားထောက်လျက် လှည့်၍ ကလိုက်သောအခါ စကြဝဠာကြီး လည်ပတ်နေသည်ဆိုသည်မှာ ဤသို့ပါတကားဟု သဘောပေါက်သွားနိုင်သည်။ ဤနည်းအတိုင်းပင် တက်တစ်ချောင်းဖြင့် လှော်ပြီးရင်း လှော်ခတ်နေရသူ တစ်ယောက်သည်လည်း အချိန်နှင့် လေဟာပြင်ကျယ်ကြီးအကြောင်းကို နားလည်သွားနိုင်သည်။ ဗင်ကောလစ်သည်လည်း ထိုလူကဲ့သို့ပင်။

ဗင်၏ ကိုယ်ခန္ဓာထဲတွင် သွေးများ ဘောင်ဘင်ခတ်နေရာမှ တည်ငြိမ်လာသည်။ စောစောက ပျားရည်လိုချိုသော လေသည်လည်း ယခု မချိုတော့။ လက်တွေ့ မျက်မှောက်ပြုနေရသော ဖြစ်ရပ်များကို ပြန်၍ ပြက်ပြက်ထင်ထင် တွေ့မြင်လာ၏။

ကျွန်တော်တို့ ဒီအထဲက လွတ်အောင်ထွက်ရလိမ့်မယ်"

ဗင်၏အသံက အရက်ကို များများကြာကြာကြီး သောက်ထားသူ၏ အသံလို လည်ချောင်းကွဲသံ ပါနေသည်။

သူသည် တက်ကို ကတုန်ကယင်ကိုင်ရင်း တွန်း၍ လှော်လိုက်၏။

"ဟုတ်တယ်။ ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ် ပြန်ပြီးလှော်ကြစို့"

ဖရိုနာ၏အသံကလည်း ပြာနေလေသည်။

မက်ဖာဆင်သည်ခေါင်းကို ထောင်လိုက်ပြီး တောင်မြောက်ဝဲယာသို့

ကြည့်ရင်း 'မလှော်ချင်တော့ဘူး'ဟု ပြောလိုက်၏။

"ကုန်းပြီးလှော်လိုက်စမ်း"

"မောင်ရင် လှော်ခိုင်းပေမဲ့ ကျုပ် မလှော်ချင်တော့ဘူး"

“အသည်းနလုံးတွေ ကွဲထွက်သွားအောင် လှော်လိုက်စမ်း...မက်ဖာ ဆင်ရယ်”

ဖရိုနာက ထပ်၍တိုက်တွန်းလိုက်၏။

သူတို့သုံးယောက်သည် ရေတစ်ဟုန်ထိုးစီးနေသည့် ရေဝဲကတော့ ကြီးကို ဒုတိယအကြိမ် ဆန်တက်ရန် အားသွန်၍ လှော်ခတ်နေကြလေပြီ။ ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံး ပျောက်ကွယ်နေကာ အမြုပ်တစ်စီ ထထနေသည့် လှိုင်းဂယက်များ ဟိန်းဟောက်နေသော ရေအလျဉ်နှင့် သွားကြီးကိုဖြူ နေသည့် ကျောက်ဆောင်ကြီးသာ သူတို့ရှေ့တွင် ရှိနေသည်။

တစ်လက်မပြီး တစ်လက်မ။

ဤနှုန်းဖြင့် သူတို့သည် ရေဝဲကတော့ကြီးကို ဖြတ်ကျော်လာနိုင်ခဲ့ ကြ၏။

သို့သော် သူတို့အပေါ်တွင် မကျေနပ်မချမ်းနိုင်ဖြစ်နေသော ကျောက် ဆောင်ကြီးကို ပန်းဝိုက်၍ ဆန်ရပေဦးမည်။

စိန်ရတီသည် ခုန်၍ကျော်၍ တက်နေသည်။ အောက်မှ ရေဆွဲအား ကြောင့် သိမ်သိမ်တုန်၍လည်းနေ၏။ လှေမှာ ရွေ့သည်ဟုပင် မထင်ရ။

တူးလိုက် ပေါက်လိုက်၊ ပေါက်လိုက် တူးလိုက်ဖြင့်...

အချိန်မည်မျှကြာသည်၊ ဝေဒနာမည်သို့ခံစားရသည်ကိုပင် မသိနိုင် ကြတော့။ သူတို့ကိုယ် သူတို့စိတ် အားလုံးသည် တူးလိုက် ပေါက်လိုက် တည်းဟူသော စည်းချက်ဝါးချက်များသာ ဖြစ်နေတော့၏။

ရှေ့တွင်လည်း အဆုံးအစမရှိ။ နောက်တွင်လည်း အဆုံးအစမရှိ။ အဆုံးအစမရှိသည့် ရှေ့နှင့်နောက်အကြားတွင် အမြဲတူး၍ ပေါက်၍ လှော်၍ ခတ်၍သာ။

စိန်ရတီသည် တလွန်လွန် တလိမ်လိမ်တက်နေ၏။ လှေထဲမှ လူ သုံးယောက်တို့သည် လှော်ရမည်၊ ကျုံး၍လှော်နေရမည်ဟူသော အချက်မှ

လွဲ၍ ဘာကိုမျှမသိ။

လှော်တက်များက ရေခဲတုံးများပွတ်ထိကြသည်။ ရေလှိုင်းများက လှေကိုပြေးဝင်ဆောင့်ကြသည်။ ရေပန်းများက သူတို့မျက်နှာကို လာ၍ ဖြန်းပက်ကြသည်။ အားလုံးကို သူတို့မသိ။

စိန်ရတီသည် ကျွန်းကွဲကြီးရှိရာသို့ ဦးတည်နေသော ရေကြောင်း အတိုင်း ဦးလှည့်လိုက်၏။ သူတို့သည် ကမ္ဘာသစ်ကြီးတစ်ခု၏ ကုန်းမြေ အများကို မြင်လိုက်ရသကဲ့သို့။

စိန်ရတီသည် ကမ်းခြေနှင့်နီးလာ၏။ ကမ်းပေါ်တွင် ဂျက်ကော့ဝဲစ် နှင့် လူနှစ်ယောက် ရပ်နေသည်။

ဂျက်ကော့ဝဲစ်က ဝမ်းသာအားရ လှမ်း၍ နှုတ်ဆက်နေ၏။

ဖရိုနာသည် လှေကို ဆတ်ခနဲရွေ့လိုက်၏။ လှေသည် ကမ်းနှင့် မျဉ်းပြိုင်ဖြစ်နေလေသည်။ လှေဦးဘက်မှာတော့ ဆန်တက်ရဦးမည့် ရေပြင် ကျယ်တစ်ခု...

မက်ဖာဆင်သည် လှော်မည့်ဟန်ပြင်ထားသော တက်ကို လှေဝမ်းထဲ သို့ ပစ်ချလိုက်၏။

“တက်ကို ပြန်ကောက်စမ်းပါ”

ဗင့်၏အသံက စူးရှနေ၏။ ညှာတာလိုသည့်လက္ခဏာမရှိ။

“ကျုပ် ဒါမျိုး ဆက်မလုပ်ချင်ဘူး”

ဂျက်ဖာဆင်က ရန်စသည့်အမူအရာဖြင့် ပြောနေသည်။ အံတကွီတီ ကျိတ်ဖြင့် ဒေါသလည်းထွက် စိတ်လည်းပျက်နေ၏။

စိန်ရတီသည် ရေစီးနှင့်ပျောပါနေရာ ဖရိုနာက ရေစီးနှင့် အလိုက်သင့် အောင် ပဲ့ကိုင်ပေးနေ၏။

ဗင့်ကောလစ်သည် လှေဝမ်းထဲတွင် တွား၍လာပြီး...

“မက်ဖာဆင်...ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် နာအောင် ကျင်အောင် မလုပ်

ချင်ပါဘူး။ ကဲ...တက်ကိုပြန်ကောက်လိုက်ပါ။ ခင်ဗျားလည်း လူတော် တစ်ယောက်ပါ။”

“မကောက်ဘူး။”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားကို ကျုပ် သတ်ရလိမ့်မယ်”

ဗင့်က တည်ငြိမ်စွာပြောရင်း ဓားအိမ်မှ အမဲလိုက်ဓားကို ဆွဲထုတ် လိုက်၏။

“ကျုပ်...မကောက်ရင်...”

မက်ဖာဆင်က မာဆတ်ဆတ်ပြောနေ၏။ သို့သော် ကြောက်ကုပ် ကုပ် ဖြစ်နေသည်။

ဗင့်က ဓားကို မက်ဖာဆင်၏ကျောဘက် ရှုပ်အင်္ကျီကို အသာဖောက် ၍ ထိုးနေသည်။ အသားကို ဓားဖျားက သွား၍ထိသည်။ မက်ဖာဆင် သည် တွန့်သွားကာ...

“ကောင်းပြီ...ကောင်းပြီ”

“သမီးတို့ ဒီဘက်ကနေပြီး ကြီးစားကြည့်မလို့။ ဒုက္ခရောက်နေတဲ့လူ ဆီကို။ ခုပဲ ပြန်လာမှာပါ”

ဖရိုနာက ဖခင် ဂျက်ကော့ဝဲစ်အား အော်၍ပြောလိုက်သည်။

စတီးဝပ်မြစ်ကား ရှင်းနေ၏။ မျောနေသော ရေခဲတုံးများ မရှိတော့။ စိန်ရတီသည် စတီးဝပ်မြစ်ကို နှစ်ဖာလှဲခန့် ဆန်တက်ပြီးနောက် ယူကွန်မြစ်အတိုင်း ဆန်ကြရပြန်သည်။

ဒုက္ခရောက်နေသောလူနှင့် နီးကာမှ အခက်အခဲတစ်ခုကို ထပ်တွေ့ နေရ၏။

အထက်ဘက် တစ်မိုင်ကွာတွင် ကျွန်းတစ်ကျွန်းရှိသည်။ ထိုကျွန်း သည် ဧရာမ ရေခဲတုံးကြီးများ ဝင်ရောက်တိုက်မိခြင်းကို ခံရသဖြင့် ကျွန်း အမြီးပိုင်းသည် ရေထဲတွင် သောင်ကြီးတစ်ခုလို ဖြစ်သွားကာ ရှိရင်းစွဲ

သဲသောင်ခုံတွင် မေးတင်ထားသည်။

ကမ်းပါးမြင့်ကြီးတစ်ခုနှင့် တောင်ကုန်းတစ်ခုလိုဖြစ်နေသော ရေခဲတုံး ပုံကြီးတစ်ခုလည်း ကန့်လန့်ခံနေပြန်သည်။

“လှေကိုထမ်းယူသွားမှ ဖြစ်မယ်”

ဖရိုနာက လှေကို ကမ်းပါးပြေပြေရှိသော နေရာတွင် ရပ်လိုက်၏။ “အင်း...ဒီနေရာက သိပ်ကို လမ်းလျှောက်ဖို့ကောင်းတဲ့ နေရာပဲ” မက်ဖာဆင်က သရော်၍ပြောလိုက်ပြီး ‘ကျုပ်တော့ မလိုက်နိုင်ဘူး’ ဟု ဆိုလိုက်၏။

ဗင့်နှင့် ဖရိုနာက ပြန်၍ စကားမဆိုဘဲ စိန်ရတီကို ဦးမှတစ်ယောက် ပဲ့မှတစ်ယောက် ထမ်းလိုက်ကြ၏။

“ပါရှင်းလူမျိုးတွေဟာ သူတို့ရဲ့ကျေးကျွန်တွေကို ကြာပွတ်နဲ့ရိုက်ပြီး စစ်ပွဲထဲကိုသွင်းတယ်ဆိုတာ အရင်က နားမလည်ခဲ့ဘူး”

ဖရိုနာက ထင်မြင်ချက်ပေးနေ၏။ ဗင့်သည် မက်ဖာဆင်အား ခြေနှင့် လှမ်းကန်လိုက်ကာ ရှေ့မှသွားစေသည်။

စိန်ရတီသည် အလေးချိန်အားဖြင့် ပြောပလောက်အောင် မလေး။ သို့သော် အမြင့်ကိုတက်ရသည့်အခါ၊ စောင်းထောင်ဖီလာဖြစ်နေသော ရေခဲတုံးကလေးများကို နင်း၍တက်ရသည့်အခါ လှေ၏ကိုယ်ထည်က စကားပြောလာတော့သည်။

နေက ဗင့်နှင့် ဖရိုနာတို့အပေါ်သို့ ပူလောင်စွာထိုးကျနေ၏။ အရောင် ကလည်း မျက်စိကိုကျိန်းစပ်စေသည်။ ချွေးဒီးဒီးကျနေ၏။ နှစ်ယောက် စလုံး အသက်ကိုလှူ၍ ရှုနေကြရသည်။

“ကဲ...သွားလေ၊ ကျွန်မတို့ ခရီးတစ်ဝက် ရောက်နေပြီရှင်”

ဖရိုနာက ပြောပြောဆိုဆို လှေပဲ့ပိုင်းကို ချထားရာမှ ကောက်၍ ထမ်းလိုက်၏။

“ရှင်က သေရမှာကို သိပ်ကြောက်တဲ့လူ။ ဘယ်လိုသေရမလဲဆိုတာ ရှင် မသိဘူးလား။”

“ကျွန်တော်တော့ မသေချင်ဘူး။” မက်ဖာဆင်က ကြောက်လန့် တကြား ပြောလိုက်၏။

“ဒါပေမဲ့ မသေလို့ မနေရတဲ့ အချိန်အခါမျိုးနဲ့ လူတိုင်းတွေ့ရတတ် တယ်။ သေရမှာကလွဲရင် ဘာမှလုပ်လို့မရတဲ့ အချိန်အခါမျိုး။ ဘယ်အခါ သေရမယ်၊ ဘယ်လိုသေရမယ်ဆိုတာ ရှင် နားလည်ထားသင့်တယ်။”

မက်ဖာဆင်က ရှေ့မှချောက်ထဲသို့ ဆင်းသွားသည်။

“ဒီလူက သိပ် ကပ်ဖဲလုပ်တဲ့လူ။ ဘုရားသခင်ရဲ့ နောက်ဆုံးတရား ဆုံးဖြတ်မဲ့နေမှာတောင် ကပ်ဖဲလုပ်မဲ့အကောင်”

ဗင့်က လှေကို ဦးမှ ရှေ့ဆောင်၍ထမ်းရင်း ပြောနေ၏။

“ရှင် ဘယ်မှာလှေလှော်သင်ခဲ့တာလဲ”

“ကောလိပ်မှာပေါ့၊ ကောလိပ်လှေအသင်းမှာ”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ချောက်ထဲသို့ ရောက်လာကြပြီးနောက် အမော ဖြေကြ၏။ ဖရိုနာသည် ရေအိုင်ဘေးတွင် အလျားလိုက်မှောက်လိုက်ကာ ပူလောင်နေသောပါးစပ်ကို ရေထဲတွင်စိမ်ထားလိုက်သည်။ ဖရိုနာ၏ ခြေ ထောက်နှစ်ဖက်တွင် စီးထားသော သမင်ရေဖိနပ်မှာ အညှင်းလိုက် စုတ်ပြဲ နေကာ ခြေဖဝါးကို အတိုင်းသားမြင်နေရ၏။ ပွန်းရာပဲ့ရာ ရှာရာများဖြင့် ပြည့်နေသည်။ သွေးကလည်း စို၍ထွက်နေ၏။ ခြေချောင်းကလေးတစ်ချောင်း မှာမူ သွေးများ တစ်မိမိထွက်နေလေသည်။

“မက်ဖာဆင်...ခင်ဗျားမှာ ရှုပ်အင်္ကျီ နှစ်ထပ်ဝတ်ထားတယ် မဟုတ် လား။ တစ်ထည်ပေးစမ်းဗျာ”

မက်ဖာဆင်သည် ခဏမျှတွေ့၍ ရပ်နေသည်။ ပြီးမှ ခေါင်းကို ခါ လိုက်ကာ ချောက်ထဲမှ ရှေ့သို့ထွက်သွားသည်။

ဖရိုနာက အပန်းဖြေနေရာမှ ထရပ်လိုက်၏။ ဗင့်က ဖရိုနာ၏ပခုံးကို လက်ဖြင့်ဖိကာ ထိုင်ခိုင်းနေသည်။

“ဖရိုနာရဲ့ခြေထောက်တွေ ဒီအတိုင်းသွားလို့ မဖြစ်ဘူး။” ဗင့်က ဖရိုနာ၏ ခြေဖဝါးတစ်ဖက်ကို လက်ဖြင့်ပွတ်လိုက်ကာ

လက်ဝါးတွင်ပါလာသည့် သွေးစများကို ပြလိုက်ရင်း...

“ကျွန်တော့်ကို ဘာလို့မပြောတာလဲဟင်”

“အို...သိပ်ပြီး ကိစ္စမရှိပါဘူး။”

“ဖရိုနာရဲ့ စကတ်တစ်ထည်ပေးစမ်း။”

“အို...ဖရိုနာမှာ တစ်ထည်တည်းဝတ်လာတာ”

ဗင့်က မက်ဖာဆင်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ မမြင်ရတော့။

“ကျွန်မတို့ သွားမှဖြစ်လိမ့်မယ်”

ဖရိုနာက ထရန် ဟန်ပြင်ရင်း ပြောလိုက်၏။

ဗင့်သည် ကိုယ်မှစွပ်ကျယ်ကို ချွတ်လိုက်ကာ ပတ်တီးများဖြစ်သွား အောင် ဆွဲဖြဲလိုက်ပြီးနောက် ဖရိုနာ၏ ခြေဖဝါးနှစ်ဖက်ကို ပတ်တီးစည်း ပေးသည်။

ဖရိုနာ၏အနီးတွင် ကပ်၍နေရုံမက ဖရိုနာ၏ခြေဖဝါးနှစ်ဖက်ကိုပါ လွတ်သပ်ဆုပ်နယ်လျက် ပတ်တီးစည်းပေးနေရသောအခါ ဗင့်၏စိတ်က ဖောက်ပြားလာ၏။

ဗင့်သည် ဖရိုနာ၏ ဖြူဖွေး၍ နုထွတ်နေသော ခြေချောင်းကလေး တစ်ချောင်းကို သူ့နှုတ်ခမ်းဖြင့် နှမ်းလိုက်၏။

ဖရိုနာက ခြေထောက်ကို နောက်သို့ဆုတ်မပစ်။ သို့သော် မျက်နှာ က ရှက်သွေးဖြာ၍သွားသည်။

“ရှင်က ကျွန်မကို သဘောကောင်းတာတွေကိုပြပြီး အမြတ်ထုတ် နေတယ်”

ဖရိုနာက အသံကလေးထန်ထန်ဖြင့် ပြောနေသည်။

“ဒါဖြင့် ဒီလိုပဲ သဘောကောင်းတာကလေးတွေကိုပြပြီး နောက်ထပ် နှစ်ဆလောက် အမြတ်ထုတ်လိုက်ဦးမယ်။ ထုတ်ရမလား...ဟင်”

“ဟင့်အင်း”

“ဘာဖြစ်လို့ ငြင်းနေရတာလဲ။ သင်္ဘောတစ်စင်း နှစ်တော့မယ်ဆိုရင် သင်္ဘောပေါ်မှာပါတဲ့ အရက်စည်တွေ ဖောက်ပစ်ရတဲ့ထုံးစံရှိတယ်။ ခုလည်း သင်္ဘောပျက်တဲ့ကိန်းမျိုး မဟုတ်လား။ ဒီတော့ အရက်စည်ကို ဖောက် သလို ဘာဖြစ်လို့ မဖောက်ဘဲနေရမှာလဲ”

“ဒါပေမဲ့...”

“ဘာ ဒါပေမဲ့လဲ။ ဣန္ဒြေရှင်ကြီးရယ်”

“အို...ဖရိုနာက ဣန္ဒြေရှင်ကြီး အခေါ်မခံထိုက်ပါဘူး။ တကယ်လို့ သာ တစ်ယောက်ယောက်ကို ငဲ့ညှာထောက်ထားစရာ မရှိဘူးဆိုရင် ဒီလို အခြေအနေမျိုးမှာ ဘာဖြစ်လို့ ငြင်းနေရမှာလဲ”

ဗင့်သည် ဖရိုနာ၏ခြေထောက်မှ နောက်ဆုံးပတ်တီးကို ခပ်တင်းတင်း ကလေးနေအောင် ချည်၍ပေးလိုက်ပြီးနောက် ဖရိုနာ၏ ခြေထောက်ကို လွှတ်ချလိုက်ရင်း...

“ငါ့ စိန်ဗင်ဆင့်၊ ကဲ...လာ”

“ဖရိုနာသာ ဗင့်ဖြစ်နေရင် ဗင့်လိုပဲ ဖရိုနာလည်း လုပ်မှာပဲ။ ရှင် တော့ ပြောင်းလဲသွားပြီ။ ရှင်ဟာ ဒိုင်ရာမှာ ကျွန်မတွေ့ခဲ့တဲ့ ဗင့်ကောလစ် မဟုတ်တော့ဘူး။ အဲဒီတုန်းက ရှင်ကျိန်ဆဲပြီး မပြောတတ်သေးဘူး”

ဖရိုနာက ရုတ်စိန်လောင်းလှေကို ပဲ့ပိုင်းမှ ကောက်၍ထမ်းရင်း ပြော လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်ဟာ အရင်တုန်းက ဗင့်ကောလစ် မဟုတ် တော့ဘူး။ ဒီလိုမဟုတ်တဲ့အတွက် ဘုရားသခင်နဲ့ ဖရိုနာကို ကျေးဇူးတင်

တယ်။ ကျွန်တော်ဟာ ဖရိုနာထက်တော့ ပိုပြီးရိုးသားတယ်လို့ ထင်တယ်။ ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်အဘိဓမ္မာအတိုင်း ကျင့်သုံးတဲ့သူ”

“ရှင်ပြောတာတွေဟာ မတရားဘူး။ အဲဒါကို ဝန်ခံစမ်းပါ။ ခုအခြေ အနေမှာ ရှင်က အခွင့်အရေးတွေ သိပ်တောင်းနေတယ် မဟုတ်လား”

“ခြေချောင်းကလေး တစ်ချောင်းတည်းပါဗျာ”

“ဒါမှမဟုတ်ရင် ကျွန်မထင်တယ်။ ရှင်က ကျွန်မအပေါ်မှာ အစ်ကို ကြီးတစ်ယောက်လို ကြင်ကြင်နာနာ ဂရုစိုက်ချင်တယ်ဆိုရင်လည်း စိုက် တာပေါ့လေ”

“တိတ်တိတ်နေစမ်း။ ကျွန်တော့်ဟာကျွန်တော် အရူးလိုလုပ်နေမိပြီ လား မသိဘူး”

ဗင့်က ကြားမှဖြတ်၍ ခပ်မာမာပဲ ပြောလိုက်၏။
“ဒါဖြင့်လည်း ကျွန်မခြေချောင်းကလေးတွေ အားလုံးကို နမ်းစမ်းပါ”
ဗင့်ကောလစ်သည် ပြန်၍ အမြဲမပေးသော်လည်း တစ်ကိုယ်တည်း မကြားတကြား ရေဂွတ်နေ၏။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် မြစ်မကြီးသို့ ဆင်းသည့်လမ်းအတိုင်း လာခဲ့ ကြရာ မက်ဖာဆင်ကို တွေ့ကြရ၏။

“ဦးလေးကြီး၊ ဘစ်ရှောက စိန်ဗင်ဆင့်ကို ဘာဖြစ်လို့ မုန်းနေရတာ လဲ”

ဖရိုနာက ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းနှင့် ရဲရဲတင်းတင်းပင် မေးလိုက်သည်။
“ဒီလိုပဲ မုန်းနေတယ်ထင်တာပဲ။ သူက ဘယ်သွားသွား ရုရှားစာနဲ့ ရေးထားတဲ့ စာအုပ်အမှောင်းကြီးတစ်အုပ်ကို ရင်ခွင်မှာပိုက်ပြီး သွားတတ် တယ်။ အဲဒီစာအုပ်ကို သူလည်း မဖတ်တတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သိပ်ကို အမြတ် တနိုး ထားတယ်။ အဲဒီစာအုပ်ဟာ စိန်ဗင်ဆင့်ကို လက်စားချေမဲ့ နတ် သမီးအဖြစ်နဲ့ ဘစ်ရှောက ယူဆထားပုံရတယ်။ ဒါထက် ဖရိုနာက ကျွန်

တော်ဆီကို လာမှာလား။ ကျွန်တော်က ဖရိုနာဆီကို လာရမှာလား။ ဒါကို ကျွန်တော်...”

“တကယ်လို့ ကျွန်တော်...” ဗင့်က စကားစလိုက်၏။

“ရူးနေတာလား” ဖရိုနာက ရယ်လိုက်၏။ “ရူးမနေစမ်းပါနဲ့။ ဒါထက်ဆိုးတာက ဣန္ဒြေကြီးတစ်ခွဲသားနဲ့ လုပ်နေတာပဲ။ ခုလိုအချိန်မျိုးမှာ ဣန္ဒြေတွေ၊ ဟိတ်တွေ၊ ဟန်တွေ လုပ်နေလို့ ဘယ်ရပါ့မလဲ။

“ရှင်ဆံပင်တွေက ဖရိုဖရဲနဲ့ ရှင်ခါးမှာက အမဲလိုက်စားကြီးထိုးလို့။ နို့ပြီး တိုက်ပွဲခွဲတော့မယ့် ပင်လယ်စားပြလို အင်္ကျီကျွတ်ကြီးနဲ့။ ကြောက်စရာဟန်မျိုး လုပ်ရင်လည်း လုပ်ထားပါ။ ဆဲချင်ဆိုချင်ရင်လည်း ဆဲပါဆိုပါ။ ဘာမဆို လုပ်နိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဣန္ဒြေကြီးနဲ့တော့ လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့ရှင်”

“ဖရိုနာ...ခင်ဗျား စကတ်ကော...”

“ကျွန်မမှာ စကတ်အရှိသားပဲရှင်။ ကဲ...တော်စမ်းပါ။ သွားစမ်းပါ။ မက်ဖာဆင် စောင့်နေလိမ့်မယ်။ ရှင်ကျောကုန်းတစ်ခုလုံးလည်း နေပူလောင်ပြီး အရေတွေ ကွာကုန်တော့မှာပဲ”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် နောက်ဆုံးဆင်ခြေလျောအဆင်းသို့ ရောက်လာပြီးနောက် ရတီစိန်ကို ခေတ္တချထားလိုက်ကြ၏။

ဒုက္ခရောက်နေသာလူနှင့် ထိုလူပြုလုပ်ထားခဲ့သော အချက်ပြဦးထုပ်ကို မြင်ရသည်။ ဒုက္ခရောက်နေသူသည် မလှုပ်မယှလဲ။ ကိုယ်ခန္ဓာက ပိန်ပါးပါးနှင့် ညှိုးခြောက်နေသည်။ အသားဟူ၍မရှိ၊ ကြွက်သားဟူ၍မရှိတော့။

“ဖရိုနာက လှေကို အသင့်ပြင်ထား၊ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ဒီလူကို ထမ်းလာခဲ့မယ်”

လှေဝမ်းမိုက်ထဲသို့ ထိုလူကို ချလိုက်သောအခါ သတိပြန်၍ ရလာ

သည်။ သူသည် မျက်စိကိုဖွင့်လိုက်ပြီး လုံးထွေးနေသောအသံဖြင့် တဖွဖွစကားဆိုနေ၏။

“ဂျက်ကော့ဝဲ...စာတွေပါတယ်၊ အပြင်ဘက်ကမ္ဘာက စာ”

ပိန်နေသော ရင်ဘတ်ပေါ်မှ အင်္ကျီအောက်တွင် သားရေဖြင့်ပြုလုပ်ထားသည့် အိတ်ငယ်တစ်လုံး။ စာထည့်သည့်အိတ်။

ဗင့်ကောလစ်သည် လှေအလယ်မှ နေရာယူကာ ချောပိုသမား ဒုက္ခသည်အား သူ့ဒူးနှစ်ဖက်အကြားတွင် တစောင်းကလေး လှဲနေစေသည်။

“ဒီနေ့ ဘယ်သူလဲ ကြောက်တာ”

ဖရိုနာက ဤသို့မေးလိုက်ပြီး ရယ်လိုက်၏။

“ကျွန်တော်တော့ နည်းနည်းကြောက်မိတယ်၊ ဒါပေမဲ့...”

ဘုရားပူဇော်ပွဲသဘင်တွင် လေးနက်တည်ငြိမ်သော အသံဖြင့် ဘုရားကို တ၊သသည်အသံမျိုးဖြင့် မက်ဖာဆင်က ရွတ်ဆိုလိုက်၏။

“ဘုရား...ဘုရား...”

ဖရိုနာနှင့် ဗင့်ကောလစ်တို့က ဟိုဟိုသည်သည် လှည့်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

ရေခဲနံရံကြီးတစ်ခု။ ထိုရေခဲနံရံကြီးက ကမ်းကွေ့ကိုပတ်လျက် သိမ်သိမ်တုန်နေ၏။

ကြည့်နေဆဲမှာပင် လက်ယာဘက်တောင်ပံတွင် ရှိနေသော ရေခဲနံရံသည် ကမ်းကွေ့သည်အတိုင်း လိုက်၍ ကွေ့နိုင်စွမ်းမရှိတော့သည့်အလား ကမ်းပေါ်သို့ ထိုးကျလာ၏။ တောင်များ တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ပြီးဆင်းလာသကဲ့သို့။

“ဘုရားသခင်...ထောင်ချောက်မိတဲ့ ကြွက်တွေလို့...”

မက်ဖာဆင်က ညည်းညူမြည်တမ်းလိုက်ကာ လက်မှလှော်တက်ကို ရေထဲသို့ ဆောင့်ထိုးနေသည်။

“လှော်...”

ဗင့်ကောလစ်က မက်ဖာဆင်၏နားနားတွင်ကပ်၍ ဟစ်ကြွေးလိုက်၏။ ရတီစိန်သည် ခုန်ပျံ၍သွားသည်ဟု ထင်လိုက်ရလေသည်။

လှော်ကို ကျွန်းကွဲကြီးကျွန်းနှင့် ထောင့်မှန်အနေအထားဖြင့် ဦးတည်ကာ ရေအလျဉ်ကိုဖြတ်လျက် ဖရိုနာက ပဲ့ကိုင်ပေးနေ၏။

သို့ရာတွင် ရှေ့က သဲသောင်ပြင်ကြီးတစ်ခု ခံနေ၏။ ထိုသောင်ပြင်မှာ စောစောက လှော်ကိုထမ်း၍ ယူသွားခဲ့ရသည့် သောင်ပြင်။ ထိုသောင်ပြင်သည် ယခု အခိုက်အခါ၌ အလေးချိန် တန်သန်းပေါင်းများစွာ၏ ဖိညှစ်ခြင်းကို ခံနေရသည့်အတွက် ပြိုဆင်းနေသည်။

ဗင့်က ဖရိုနာအား စိုးရိမ်သည်မျက်နှာဖြင့် စောင်းငဲ့ကြည့်လိုက်၏။ ဖရိုနာက တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ကာ ခေါင်းကိုခါပြလိုက်သည်။ တစ်ချိန်တည်း လိုပင် လှော်ကို တစ်ဖက်သို့ ပြောင်းပေးလိုက်၏။

“ဘယ်လိုမှတော့ မတတ်နိုင်ဘူး၊ ကျွန်မတို့က ရေခဲခုံကြီး သူ့နေရာက တစ်ပိုင်းစီ တစ်ပိုင်းစီ ပြိုမကျခင် လွတ်အောင်ပြေးဖို့ပဲ”

ဖရိုနာက နောက်ဘက် ပေ ၂၀၀ အကွာရှိ ပြိုကျနေသော ရေခဲခုံရံ တစ်ပိုင်းကို လှည့်ကြည့်ရင်း တီးတိုးပြောလိုက်သည်။

မျောပါလာသော ရေခဲတုံးများကို သတိဖြင့် လွတ်အောင်ရှောင်ရင်း ဖရိုနာက လှော်ကို တတ်နိုင်သမျှ မြန်အောင် ပဲ့ကိုင်ပေးနေ၏။ လမ်းခရီးလက်မတိုင်း လက်မတိုင်းသည် သတိအမြဲရှိနေအောင် လှုံ့ဆော်ပေးနေလေသည်။

“ဒီအတိုင်း တစ်လက်မပြီး တစ်လက်မ သွားနေရမယ်ဆိုရင်...”

မက်ဖာဆင်က ညည်းညည်းညူညူပြောလိုက်၏။ သို့ရာတွင် ဖရိုနာနှင့် ဗင့်ကောလစ်တို့က စကားမပြောဘဲ လှော်မြဲလှော်နေသည်ကို တွေ့ရသောအခါ သူလည်း ဆက်၍လှော်နေသည်။

ငါးပေ ခြောက်ပေခန့် ထုရှိ၍ နှစ်စကခန့်ကျယ်သော ရေခဲပြင်ကြီးတစ်ခုက ရေပြင်ထဲသို့ ထိုးဝင်လာ၏။ ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ရေပန်းနှင့် ရေလှိုင်းများ ထနေသည်။

မက်ဖာဆင်က ရေခဲပြင်ကြီးကို မြင်လိုက်ရသောအခါ လဲကျသွားတော့မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်သွား၏။ ဗင့်က လှော်နေရင်းပင် မက်ဖာဆင်၏ ကျောကုန်းကို တက် လက်ကိုင်ရိုးဖြင့် ထိုး၍ ထိန်းထားလိုက်သည်။

ရေခဲကျောက်ဖြာကြီးသည် လက်ဝဲဘက်ကမ်းမှ လက်ယာဘက်ကမ်းသို့ မျောလာ၏။ ထိုသို့မျောလာပြီးနောက် ကျွန်းကွဲကြီးကျွန်းကို ဝင်၍ တိုက်သည်။ ငလျင်ကြီးလှုပ်သကဲ့သို့။

ပေငါးဆယ်မျှ အနံ့ အလျားရှိသော မြေကြီးများ ပြိုကျလာ၏။ အပင်နှစ်ဆယ်ခန့်သောနေရာမှ တောင်လောက်ရှိသော ရေခဲတုံးကြီးတစ်တုံးဘွားခနဲပေါ်လာသည်။ ထို့နောက် မြုပ်သွားသည်။ ပြီး တစ်ဖန် ပြန်ပေါ်လာသည်။

ကျွန်းပြိုကျရာ အောက်ဘက်အရပ်မှ ကမ်းပါးသို့ပြေးလာသော ဒဲလ်ဘစ်ရှော့ကို မြင်ကြရ၏။

“မြန်မြန်လှော်...”

ကမ္ဘာပျက်သကဲ့သို့ ဆူညံနေသည့် အသံဗလံများအကြားမှ ဘစ်ရှော့၏ သတိပေးသံကို သဲသဲကြားကြရသည်။

ကမ်းစပ်တွင်ရှိနေသော ရေကဲခုံကြီးက တွန့်ခေါက်၍လာ၏။ ဘစ်ရှော့သည် ရေခဲခုံကြီး အပီမခံရအောင် ရှောင်ပြေးသွားသည်။

“လမ်းတော့ တစ်ဖြတ်ပွင့်သွားပြီ”

ဗင့်ကောလစ်က အသက်ကို ပြင်းပြင်းရှုရင်း သတိပေးလိုက်သည်။ ဖရိုနာက ကြားသော်လည်း စကားမပြော၍ ရုတ်တရက်မရ။ ထို့ကြောင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

နေတလက်လက်တွင် သက်တန်ရောင်စုံပေါက်နေသည့် ရေခဲခုံရုံ အောက်ခြေတစ်လျှောက်မှ လှေကို အပြင်းလှော်ခတ်လာကြ၏။ ရတီစိန်၏ နောက်ဘက်တွင် ကမ်းပါးများ တဝန်းဝန်းပြိုကျနေလေသည်။

ကျွန်းကွဲကြီးကျွန်းတစ်လျှောက်တွင် ရတီစိန်အတွက် ခိုရာ ကပ်စရာ နားစရာနေရာဟူ၍ မရှိသလောက်။

ဖရိုနာသည် ကျွန်းကွဲကြီးကျွန်း နောက်ဘက်ရှိ ရေလက်ကြားအဝကို ဖြတ်ကူးရန် လှေဦးကိုတည့်ပေးလိုက်၏။ ရေလက်ကြားတစ်ဖက်တွင် 'ရီဘော' ကျွန်းရှိသည်မဟုတ်လား။

ဤရေလက်ကြားအဝတွင်လည်း ကမ်းစပ်မှ ခွာထွက်လာသည့် ရေခဲ တုံးကြီးတစ်တုံးနှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့ရပြန်သည်။ လှေဦးသည် ရေခဲတုံးကြီး ပေါ်တွင် တစောင်းကလေး မေးတင်သွား၏။ ဤသို့ မေးတင်နေရာမှ ရေခဲတုံးကြီးက စောင်းအသွားတွင် လှေတစ်ပိုင်းသည် ရေခဲတုံးကြီးပေါ်သို့ ရောက်သွားလေသည်။

သုံးယောက်လုံးပင် လှေပေါ်မှခုန်ဆင်းကာ ရေခဲတုံးကြီးပေါ်တွင် ရပ်နေရင်း ရတီစိန်ကို ဆွဲထားကြ၏။ မက်ဖာဆင်မှာ လှေဦးတွင် နေရာယူ လာခဲ့သူဖြစ်သည့်အတိုင်း ရေခဲတုံးကြီးပေါ်၌ ရပ်နေရာတွင်လည်း ရှေ့က ဖြစ်နေ၏။

သူသည် ရတီစိန်ကို မိမိတို့နှင့် တစ်ပါတည်းပါလာအောင် ဆွဲယူရန် အားထုတ်ရမည့်အစား သူတစ်ကိုယ်တည်း လွတ်မြောက်ရေးကိုသာ ကြိုးစား နေ၏။

ဤသို့ ကြိုးစားနေရင်းကပင် မက်ဖာဆင်က ခြေချော်၍ လဲကျသွား သည်။ ပြန်ထရန် အားထုတ်စဉ်ပင် လဲကျသွားပြန်သည်။ လှေတစ်စင်းလုံး ရေခဲတုံးကြီးပေါ်ရောက်အောင် ဆွဲတင်နေသော ဗင့်ကောလစ်က မက်ဖာ ဆင်ကို တက်နင်းမိသည်။

လဲကျနေသော မက်ဖာဆင်က လှေခုံကို လက်ဖြင့်ဆွဲကာ တင်းနေ အောင် ချိတ်ထားလိုက်၏။ ဗင့်ကောလစ်နှင့် ဖရိုနာတို့နှစ်ယောက်တွင် တွန်းအားမရှိတော့။

ရတီစိန်သည် တုံ့ခနဲ တန့်သွားသည်။

လှေဦးပိုင်းသို့ရောက်နေသော ဗင့်က မက်ဖာဆင်အား လှေခုံကို ဆွဲချိတ်ထားသည့်လက်ကို လွှတ်လိုက်ရန် အော်ပြောနေ၏။

သို့သော် မက်ဖာဆင်က ရေနစ်တော့မည့် လူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ သနားစရာမျက်နှာဖြင့် မော့ကြည့်ရင်း လှေခုံကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆွဲ ချိတ်ထားသည်။

သူတို့နောက်ဘက်နားတွင် ရေခဲခုံရုံများက ပြိုဆင်းတော့မည်ကဲ့သို့ ဟန်ပြင်နေ၏။ မာန်ဖိ ဟိန်းဟောက်သံများ ပေါ်လာသည်။ ပျက်သုဉ်း ရတော့မည့် အရိပ်အရောင်သည် ပြောင်ပြောင်ပင် နိမိတ်ပြနေချေပြီ။

ဗင့်နှင့် ဖရိုနာတို့က လှေကို ရှေ့သို့ အားသွန်၍ ဆွဲယူနေကြ၏။ သို့သော် လှေခုံကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ချိတ်ထားသော မက်ဖာဆင်၏ ကိုယ်အလေးချိန်က အဟန့်အတားဖြစ်နေလေသည်။

ဗင့်နှင့် ဖရိုနာတို့သည် လှေကို အားသွန်၍ ဆွဲယူရင်း ဒူးညှတ်သွား ကြ၏။ လှေဝမ်းထဲတွင်ရှိနေသော ချောပို့သမား ဒုက္ခသည်က ထ၍ ထိုင် လိုက်ရင်း သွေးရူးသွေးတွန်း ရယ်နေလေသည်။

“သွေးတွေ...သွေးတွေ...ငါ့ဝိညာဉ်မှာ သွေးတွေ”

ကယောင်ကတမ်း ဟစ်ကြွေးပြီးနောက် တဟားဟား ရယ်နေပြန် သည်။

ရေခဲခုံရုံအချို့ ပြိုဆင်းသွားသည်။ ရီဘောကျွန်းသည် သိမ်ခနဲ ခါသွား ကာ ဖရိုနာ၊ ဗင့်နှင့် မက်ဖာဆင်တို့ ခြေဖဝါးအောက်တွင်ရှိနေသည့် ရေခဲတုံးကြီးကလည်း လှုပ်နေသည်။

လှေပဲ့ပိုင်းကိုတွန်းနေသော ဖရိုနာက လှေထဲမှ တက်တစ်ချောင်းကို ကောက်ယူလိုက်ပြီးနောက် လှေခုံကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆွဲချိတ်ထားသည့် မက်ဖာဆင်၏ လက်ခေါက်များကို တက်စောင်းဖြင့် ရိုက်ချလိုက်သည်။

ဆွဲချိတ်ထားသော လက်များက ပြေကျသွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဗင်က ရတီစိန်ကို ကမူးရှူးထိုး ဆွဲတင်သွားသည်။ ဖရိုနာက နောက်မှ တွန်းပေးလိုက်၏။

ရေခဲခုံကြီးသည် စက္ကူလိပ်ကြီး တစ်လိပ်ကဲ့သို့ တွန့်ခွေလိမ်ကောက်၍လာသည်။ ဤသို့ တွန့်ခွေ လိမ်ကောက်လာရာက တစ်တွန့်နှင့်တစ်တွန့် တစ်လိမ်နှင့်တစ်လိမ် ရောယှက် ရှုပ်ထွေးလာ၏။ ဤသို့ဖြစ်အလာတွင် မက်ဖာဆင် ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့တော့၏။ အလွန်တရာ ကြီးကျယ်ခမ်းနား၍ မရေမတွက်နိုင်သည့် ပွင့်လွှာပွင့်ချပ်များရှိသော သစ်ခွပန်းပွင့်ကြီးအကြား၌ ပီတုန်းတစ်ကောင် ပျောက်ဆုံးသွားသကဲ့သို့တည်း။

ဖရိုနာနှင့် ဗင်ကောလစ်တို့သည် ရေခဲတုံးကြီးနှင့်ဆက်လျက်ရှိသော ခိုဘောကွန်း ကမ်းစပ်သောင်ပြင်တွင် လဲကျသွားကြသည်။ အသက်ပင်ကောင်းကောင်းမရွှံနိုင်။

တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ဆို့ထစ်နေသော ရေခဲခုံကြီးမှ အလွန်ကြီးမားသော ရေခဲတုံးကြီးတစ်တုံးက သူတို့နှစ်ယောက်နှင့် ရတီစိန်အပေါ်တွင် မိုးနေသည်။ ပြိုကျတော့မည်ကဲ့သို့။

ဖရိုနာက ထရန်ကြီးစားသည်။ ပြန်၍လဲကျသွား၏။ ဗင်က ဖရိုနာကို ဆွဲယူလာသည်။ ထို့နောက် လှေကိုပါ ဆွဲယူလာ၏။ နှစ်ယောက်လုံး ပင် ရောက်သည့်နေရာတွင် လဲကျသွားပြန်သည်။

ဤအကြိမ် လဲကျသောနေရာမှာ ဘေးအန္တရာယ်မှ လွတ်ကင်းသည့်နေရာ၊ ထင်းရှူးပင်များအောက်။

နေသည် စိမ်းသော ထင်းရှူးဆူးများအကြားမှနေ၍ ယှက်ဖြာထိုးဆင်းနေ၏။ ထင်းရှူးပင်များပေါ်တွင် သပိတ်လွယ်ရင်အုပ်နီနှင့် ငှက်ငယ်များက တေးသီနေကြ၏။

ပုရစ်တစ်အုပ်က နေပူဆာလှူရင်း မာဂသေံဖြင့် ထံတျာတေးကို သီကြွေးနေကြသည်။

[၂၃]

ဖရိုနာသည် အိပ်မက်ရှည်ကြီး မက်နေရာမှ နိုးလာသူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ တဖြည်းဖြည်းနိုးလာလေသည်။

သူသည် လဲကျသည့်နေရာ၌ပင် အိပ်ပျော်သွားခဲ့ခြင်းဖြစ်ရာ နိုးလာမှ ဗင်၏ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကို ကန့်လန့်ဖြတ်လျက် အိပ်ပျော်သွားကြောင်း တွေ့လာရတော့၏။

ဗင်ကောလစ်ကမူ ပက်လက်ကြီးလန်ကာ နေမင်းကို မျက်နှာပြုလျက် အိပ်တုန်း။

ဖရိုနာသည် ဗင်ရှိရာသို့ တွား၍သွားသည်။ ဗင်က အသက်ကို မှန်မှန်ရှုနေ၏။ မျက်စိနှစ်လုံးကိုလည်း စုန်းစုန်းပိတ်ထားသည်။

ဖရိုနာက စိုက်၍ကြည့်လိုက်သောအခါ ဗင်က မျက်လုံးကိုဖွင့်လိုက်၏။ မျက်လုံးချင်းဆုံမိသွားကြသည်။

ဗင်က ပြုံးနေ၏။ ဖရိုနာက ဗင်အနားတွင် ထိုင်လိုက်သောအခါ ဗင်က ဖရိုနာထိုင်နေသည့်ဘက်သို့ ကိုယ်ကိုစောင်းလိုက်သည်။ သူတို့သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်နေကြလေသည်။

“ဗင်”

“ဖရိုနာ”

ဖရိုနာက လက်ကို ဗင်၏မျက်နှာပေါ်သို့ တင်လိုက်သောအခါ

ဗင်က ဖရိုနာ၏လက်ကို ဆွဲ၍ဆုပ်ထားသည်။ နှစ်ယောက်သား မျက်
တောင် တဖျပ်ဖျပ်ခတ်ရင်း တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်နေကြရာမှ
မျက်လွှာချလိုက်ကြ၏။

“မက်ဖာဆင်တော့ ပျောက်သားပြီ”

ဗင်ကောလစ်က တွေးတွေးတောတော ပြောလိုက်၏။ ရေခဲခံရံကြီးနှင့်
အပြိုင် အနိုင်ပြု၍ အသက်လုခဲရပုံကို မြင်ယောင်နေသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ လူ့လက်ခေါက်ကို ရိုက်လိုက်မိတယ်။ သူ့လုပ်နေပုံက
လဲ၊ ဒါပေမဲ့ လှေထဲမှာရှိတဲ့လူကတော့ သူ့ထက်သာတဲ့လူ။ သူ့အတွက်
ကျွန်မတို့ ခုချက်ချင်း လုပ်သင့်တာလုပ်ရမယ်။ အလို...ဟောဟိုမှာ”

ဖရိုနာက လက်ညှိုးညွှန်၍ပြလိုက်၏။

သူတို့ထိုင်နေသောနေရာနှင့် ပေနှစ်ဆယ်မျှပင် မကွာသောနေရာတွင်
တံအိမ်ကြီးတစ်အိမ်၏ခံရံကို သစ်ပင်များအကြားမှ မြင်နေရ၏။

“လူတစ်ယောက်မှလည်း မမြင်ရဘူး။ ဘယ်သူမှ မရှိဘူးနဲ့တူတယ်။
ဒါမှမဟုတ် အလည်သွားနေကြတာနဲ့တူတယ်။ ရှင်က ကျွန်မတို့လူကို
ကြည့်နေရစ်ခဲ့။ ကျွန်မ သွားကြည့်မယ်။ ကျွန်မက ရှင်နဲ့စာရင် လူတော
တိုးလို့ရတဲ့ အခြေအနေရှိသေးတယ်”

ဖရိုနာက တံအိမ်ကြီးရှိရာသို့ ခုန်ကျော်၍သွားသည်။

အိမ်တံခါးမကြီးက အပွင့်သား။

ဖရိုနာက တံခါးခေါက်ရန် ဟန်ပြင်နေစဉ် အိမ်အတွင်းဘက်မှ
မြင်ကွင်းကို အံ့မှိုင်းရီဝေစွာ မြင်နေရ၏။

အံ့မှိုင်းရီဝေ အံ့ဖွယ်အထွေထွေ ဖြစ်နေသောမြင်ကွင်း။

လူတစ်စု...။ အစပထမ၌ လူများစုပြုံနေသည်ကို မြင်ရ၏။ အရေး
ကြီးသော ကိစ္စတစ်ခုခုအတွက် စုရုံးရောက်ရှိနေကြခြင်းဖြစ်မည်။

ဖရိုနာသည် ပွင့်နေသောတံခါးကိုပင် ခေါက်လိုက်သောအခါ ခေါင်း

ချင်း ဆိုင်နေသော လူစုသည် ကွဲသွားလေသည်။ ထိုသို့ လူစုခွဲလိုက်သည်
တွင် အလယ်မှ လူသွားလမ်းကလေးတစ်ခု ပေါ်လာ၏။ ဤလမ်းကလေး
သည် အခန်းဆုံးသည်အထိ ရှည်လျားကာ လမ်းအဆုံး၌မူ တစ်ဖက်တစ်ချက်
ထိုင်လျက်ရှိသော တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်သည့် လူကြီးအချို့။ နံရံအနီးတွင်
စားပွဲတစ်လုံး။

ဤစားပွဲသည် စိတ်ဝင်စားဖွယ်အကောင်းဆုံးနေရာ ဖြစ်ဟန်တူသည်။

နေပူကျကျထဲမှ လာခဲ့ရသော ဖရိုနာအဖို့ အခန်းသည် မှောင်နေ
မည်းနေသလို။ သို့သော် ခဏမျှ စိုက်၍ကြည့်လိုက်သောအခါ စားပွဲတွင်
ထိုင်နေသောပုဂ္ဂိုလ်ကို ခွဲခြား၍ မြင်လာ၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် အမေရိကန်
အမျိုးသားတစ်ဦးနှင့် တူ၏။ မုတ်ဆိတ် ပါးမြိုင်းမွေးများ ရှိသည်။ လက်
တွင် တရားသူကြီးများ ကိုင်လေ့ရှိသည့် သစ်သားတူတစ်လက်ကို ကိုင်ထား
သည်။

တရားသူကြီးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဘက်တွင် ထိုင်နေသူကား စိန့်ဗင်
ဆင့်။

စိန့်ဗင်ဆင့်၏မျက်နှာသည် နှမ်းလှနေ၏။ ညှိုးရော်နေ၏။ စားပွဲနား
တွင် စကင်ဒီနေးဗီယန်အမျိုးသားနှင့်တူသူတစ်ယောက်က ပျင်းတိပျင်းတွဲ
ရပ်နေသည်။

သစ်သားတူကိုကိုင်ထားသော တရားသူကြီးသည် ယာလက်ကို
မြှောက်ထားရင်း တာဝန်ရှိသည့်စကားကို ဆိုနေ၏။

“ကျွန်ုပ်သည် အလေးနက်ဆုံး ကျမ်းသစ္စာကျိန်ဆို၍ ယခု ဤ
ရုံးတော်၌ ထွက်ဆိုမည့်စကားသည်...”

“ခဏလောက် ခွင့်ပြုပါရှင်”

ဖရိုနာက ဤသို့ တောင်းပန်ရင်း လူသွားလမ်းကလေးအတိုင်း တရား
ခွင့်ရှိရာသို့ ဝင်လာသည်။ အခန်းထဲတွင်ရှိသောလူများက ဝိုင်းအံ့၍ ကြည့်

နေကြ၏။

စိန့်ဗင်ဆင့်သည် ထိုင်ရာမှခုန်၍ ထလိုက်ပြီးနောက် လက်နှစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်းလျက် ဖရိုနာကို ကြိုဆိုရင်း အော်ပြောလိုက်သည်။

“ဖရိုနာ၊ အို...ဖရိုနာ။ ကျွန်တော့်မှာ အာမှအပြစ်မရှိဘူး”

စိန့်ဗင်ဆင့်ထံမှ ကြားလိုက်ရသောစကားသည် ဖရိုနာအဖို့ မိုးကြိုးအပစ်ခံလိုက်ရသကဲ့သို့။ ဤသို့သောစကားမျိုးကို စိန့်ဗင်ဆင့်ထံမှ ကြားရလိမ့်မည်ဟု တစ်ခါမျှ မထင်ခဲ့။

“အပြစ်မရှိပါဘူးတဲ့။ ဘာက အပြစ်မရှိတာလဲ”

ဖရိုနာက ဤသို့တွေးရင်း စိန့်ဗင်ဆင့်ကို ကြည့်လိုက်၏။

“ခဏကလေး ခွင့်ပြုပါရှင်”

ဖရိုနာက စားပွဲကိုမှီရင်း တွေဝေနေ၏။ လက်တစ်ဖက်ကလည်း စားပွဲပေါ်တွင် ထောက်မိလျက်သား။

“ကျွန်မ နားမလည်လို့ပါရှင်။ ကျွန်မ တွေ့နေရတာတွေက ကျွန်မအဖို့ အဆန်းချည့် ဖြစ်နေလို့ပါ”

“ကံစွမ်းရှိပါဘူး။ ထိုင်ပါ။ ကျုပ်တို့လည်း ခင်ဗျားလိုပဲ ဘာမှ မသိသေးဘူး။ ခု သိအောင်လုပ်မလို့။ ကံ...ထိုင်”

“သဘာပတိကြီးရှင်၊ ဒီအစည်းအဝေးဟာ ထတ္တုတွင်းနဲ့ သက်ဆိုင်သူများရဲ့ အစည်းအဝေးလို့ ကျွန်မ ယူဆပါတယ်”

သစ်သားတူကိုကိုင်ထားသော လူကြီးက ခေါင်းညိတ်၍ပြလိုက်၏။

“ဒါပေမဲ့ မိန်းကလေးက ထုံးတမ်းစလေ့အတိုင်းမဟုတ်ဘဲနဲ့ မိန်းကလေး အမည်က...”

“ဖရိုနာဝဲစ်...”

ဖရိုနာကိုယ်တိုင် မဖြေရဘဲ ဒါဇင်ဝက်ခန့်လူများက သံပြိုင်အော်၍ အဖြေပေးလိုက်ကြ၏။

“အဲ...ဖရိုနာဝဲစ်က ထုံးတမ်းစလေ့ စည်းကမ်း နည်းလမ်းအတိုင်း နားထောင်မှပေါ့။ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ထိုင်ပြီး နားထောင်ပါ”

တရားသူကြီးက ‘ဝဲစ်’အမည်ကို ကြားလိုက်ရသောကြောင့် ဖရိုနာအပေါ်တွင် အလေးထားလာသည့် အမူအရာကို ပြလာလေသည်။

“သဘာပတိကြီးနဲ့ ရောက်ရှိလာကြတဲ့ လူကြီးမင်းများရှင်၊ ခု ဒီမှာ ဒီလိုလူတွေစုပြီး ဘာလုပ်မယ်ဆိုတာ ကျွန်မ မသိရပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ သိတာကတော့ လူတစ်ယောက်ဟာ ဒီအိမ်ကြီးရဲ့ အပြင်ဘက်မှာ အစာရေစာငတ်ပြီး သေမတတ်ဖြစ်နေတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းပဲ။ ဒီလူကို ကျွန်မ တို့ဟာ မြစ်ဟိုဘက်ကမ်းက ကယ်လာခဲ့ပါတယ်။ ဒီလူကို ကျွန်မတို့ ခဏတည်းခိုနေတဲ့ ကျွန်းကြီးကျွန်းကို ခုချက်ချင်း ယူမသွားနိုင်သေးတာနဲ့ ခုလို သဘာပတိကြီးနဲ့ လူကြီးမင်းများထံမှ အကူအညီတောင်းရခြင်းပါ။ ဒီလူကို ခုချက်ချင်း ပြုစုကုသဖို့ လိုနေပါတယ်”

“တံခါးပေါက်နဲ့ အနီးဆုံး လူနှစ်ယောက်က ခုပြောတဲ့လူကို သွားပြီး ကြည့်ကြပါ။ ကူညီကြပါ။ အဲ...ဒေါက်တာဟော်လီဒေး၊ ခင်ဗျားလည်း သူတို့နဲ့ လိုက်သွားပြီး တတ်နိုင်သလောက် ပြုစုကုသပေးလိုက်ပါဗျာ”

တရားသူကြီးအဖြစ် တာဝန်ယူထားသော သဘာပတိကြီးက အမိန့်ပေးနေ၏။ ဤသို့အမိန့်ပေးနေစဉ် စိန့်ဗင်ဆင့်က ဖရိုနာအား လေသံဖြင့်-

“ရုံးတော်ကို ခေတ္တ နားခွင့်တောင်းစမ်းပါ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဖရိုနာက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး...

“သဘာပတိကြီးရှင်၊ လူနာကိုပြုစုပြီးတဲ့အချိန်ထိ ရုံးတော်ကို ခေတ္တ နားခွင့်ပေးပါလို့ ကျွန်မ အဆိုတင်သွင်းပါတယ်”

“နားခွင့်မပေးနဲ့၊ လုပ်စရာရှိတာ ဆက်လုပ်”

လူအုပ်က ဝိုင်းအော် ကန့်ကွက်လိုက်ကြသဖြင့် ဖရိုနာက ခွေးခြေပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်ရင်း...

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

ဟု စိန်ဗင်ဆင့်အား ပြုံး၍မေးလိုက်၏။

စိန်ဗင်ဆင့်သည် ဖရိုနာ၏လက်ကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်သည်။

“ဖရိုနာ...သူတို့ပြောတာ မယုံနဲ့။ သူတို့က ကျွန်တော့်ကို သတ်မလို့ ကြံစည်နေကြတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ သတ်ဖို့ကြံစည်နေကြတာလဲ၊ စိတ်ကို ငြိမ်အောင်ထိန်းထားစမ်းပါ။ ကဲ...ဘာဖြစ်လို့ဆိုတာ...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကုန်ခဲ့တဲ့ညက...”

စိန်ဗင်ဆင့်က စကားကို တစ်ပိုင်းတစ်စနှင့် ဖြတ်ထားလိုက်ရသည်။ စောစောကသက်သေက ပြန်၍ထွက်ဆိုနေသည်။

“ကျွန်တော် အိပ်ရာက လန့်နိုးလာပါတယ်၊ ကျွန်တော် တံခါးနားကို ရောက်တော့ သေနတ်သံတစ်ချက် ထပ်ပြီး ကြားရပါတယ်”

သက်သေတစ်ဦးအဖြစ် ထွက်ဆိုနေသော စကင်ဒီနေးဗီးယန်း အမျိုးသားအား ပျူပျူငှာငှာအမူအရာရှိ၍ အရောင်အသွေးတောက်ပခြင်း မရှိတော့သည့် ကုတ်အင်္ကျီတို့ကို ဝတ်ဆင်ထားသူက ကြားဖြတ်လျက်...

“တံခါးနားရောက်တော့ ခင်ဗျား ဘယ်လိုထင်နေမိသလဲ” ဟု မေးလိုက်၏။

ထိုသူမှာ လူထုတရားရုံးက တရားလိုရှေ့နေအဖြစ် ဆောင်ရွက်ရန် တာဝန်ပေးခြင်းခံရသူ မစ္စတာဘရောင်းဖြစ်လေသည်။

“အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော့်မှာ ဖိနပ်စီးမထားဘူး။ ဒီတော့ တော်တော်ကို အေးတယ်လို့ထင်တယ်”

လူအုပ်ထဲမှ ရယ်သံများ ပေါ်ထွက်လာသဖြင့် သက်သေက ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။ ပြီးမှ ဆက်၍ထွက်ဆိုနေ၏။

“သေနတ်သံ နောက်တစ်ချက် ထပ်ကြားတယ်၊ ကျွန်တော်လည်း တောင်ဆင်းလမ်းအတိုင်း ပြေးဆင်းလာခဲ့တယ်”

ဤအခိုက်တွင် ဗင်ကောလစ်က လူအုပ်ကြားမှ တိုးဝင်ကာ ဖရိုနာအနီးသို့ ရောက်လာသည်။ သက်သေဖြစ်သူ မည်သို့ဆက်၍ ထွက်ဆိုနေသည်ကို သတိမထားနိုင်တော့။

“ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲဟင်”

သတ္တုတွင်းအင်ဂျင်နီယာဖြစ်သူ ဗင်ကောလစ်က တီးတိုးမေးနေ၏။

“သိပ်ပြီ အရေးကြီးနေလား။ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ သိပ် အရေးကြီးနေတယ်။ ရေလက်ကြားကို ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ဖြတ်ကျော်ပြီး ကျွန်မအဖေကို ဒီကိုလာဖို့ ပြောပါ။ စိန်ဗင်ဆင့်ကို ဘာမှုနဲ့ စွဲထားတာလဲဟင်”

ဖရိုနာက စိန်ဗင်ဆင့်ကို လှမ်းမေးနေ၏။

“လူသတ်မှု”

“လူသတ်မှု...ဟုတ်လား”

ဗင်က ထပ်မေးနေသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်။ ကျွန်မအဖေကို ပြောပါ။ ဒီကိုလိုက်လာပါလို့၊ ကျွန်မအဝတ်အစားတွေလည်း ယူခဲ့ပါလို့၊ ဒီအမှုကလွတ်အောင် လုပ်ဖို့ အရေးကြီးနေတယ်လို့”

ဗင်ကောလစ်က ခေါင်းညိတ်လိုက်ကာ အခန်းပြင်သို့ ထွက်သွားသည်။

“ရှင့်ဘက်က ဘယ်သူလဲ ရှေ့နေလိုက်တာ”

စိန်ဗင်ဆင့်က ခေါင်းခါလိုက်ပြီး...

“ရှေ့နေမရှိဘူး။ သူတို့က ရှေ့နေတစ်ယောက်ပေးမယ်လို့ပြောတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီကောင်က အမေရိကန်က သစ္စာမဲ့တဲ့အကောင်၊ ရှေ့နေဘရောင်း

ပဲ။ သူ့ကို မလိုချင်ဘူးလို့ ငြင်းလိုက်တယ်။ ဒီကောင်က ခုတော့ လူထုရုံး ဘက်က။ သူတို့ ခုလုပ်နေတာက တရားခံကို ကျကျနနမစစ်ဆေးဘဲနဲ့ လည်ပင်း ကြိုးကွင်းစွပ်ပြီး သေဒဏ်ပေးတဲ့ ဥပဒေနဲ့ စစ်နေတာ။ သိလား။ အမှုစစ်မပြီးသေးပေမဲ့ လူထုက စီရင်ချက်ချပြီးသား။ ကျွန်တော့်ကိုဆွဲချဖို့ လုပ်ပြီးသား။”

“ရှင်ဘက်ကပြောတဲ့ စကားတွေကို နားထောင်ရမယ့်အချိန် ရစေ ချင်တယ်”

“ဒါပေမဲ့ ဖရိုနာရယ် ကျွန်တော့်မှာ အပြစ်မရှိပါဘူး”

“မောင်...”

ဖရိုနာက တိတ်တိတ်နေအောင် ‘ရှူး...’ခနဲ အသံပြုလိုက်ပြီး သက် သေထွက်ချက်ကို အာရုံစိုက်လိုက်၏။

“ဒီလိုနဲ့ သတင်းစာဆရာက ထိုးတယ်၊ ကြိတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မစွတာဖလစ်ချားနဲ့ ကျွန်တော်က သူ့ကိုဆွဲပြီး တဲထဲကို ခေါ်လာတယ်။ သူဟာ တစ်နေရာတည်းမှာ မတ်တတ်ရပ်ပြီး အော်ငိုတော့တာပဲ”

“ဘယ်သူ ငိုတာလဲ”

တရားလိုဘက်မှ ရှေ့နေဘရောင်းက မေးလိုက်၏။ သက်သေက စိန့်ဗင်ဆင့်အား လက်ညှိုးထိုး၍ ပြလိုက်သည်။

“ပြီးတော့ ကျွန်တော်က မီးထွန်းလိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်အိတ်ထဲမှာ မီးတိုင်က အမြဲရှိနေတတ်တယ်။ တဲထဲက မှန်အိမ်ကတော့ ကွဲနေပြီး ဖယောင်းတိုင်မီးရောင်နဲ့ ‘ဘော့’ကို မြင်ရတယ်။ သွေးအိုင်ထဲမှာ လဲကျ သေဆုံးနေတယ်။ ဘော့ရဲ့မိန်းမ ‘ဘယ်လာ’က သူ့ကို သူသတ်ပါတယ်လို့ ပြောပြီး အသက်ထွက်သွားတာပဲ”

“ဘယ်လာက သူ့ကိုသတ်တဲ့လူဟာ ဘယ်သူလို့ပြောသလဲ”

ရှေ့နေမေးလိုက်ရာ သက်သေ၏ လက်ညှိုးသည် စိန့်ဗင်ဆင့်ရှိရာသို့

ထိုးပြီးဖြစ်နေ၏။ “သူ...သူပေါ့။ အဲ...ဟိုက...သူပဲ”

“ဘယ်လာက ဒီအတိုင်းပြောခဲ့သလား” ဖရိုနာက စိန့်ဗင်ဆင့်အား တီးတိုးမေးလိုက်ရာ စိန့်ဗင်ဆင့်ကလည်း တီးတိုးသံဖြင့်ပင်...

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီအတိုင်းပဲပြောတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ ဘယ်လာက ဒီလိုပြောတယ်ဆိုတာကိုတော့ မောင်လည်း...အဲ...ကျွန်တော်လည်း မပြော တတ်ဘူး။ ရူးသွားတယ်လို့ ထင်တာပဲ။ ရူးလို့ပြောတာ ဖြစ်မှာပါပဲ”

တရားလိုရှေ့နေ ဘရောင်းက သက်သေထံမှ ရုနိုင့်သမ္မုသော ထွက် ဆိုချက်များကို ညှစ်ထုတ်နေ၏။ သို့သော် ထွက်ဆိုပြီးသမ္မုထက် များများ ပို၍မရကြောင်း ဖရိုနာ သတိထားလိုက်သည်။

“မောင်မင်းမှာ တရားလိုဘက်က သက်သေကို ပြန်လှန်မေးခွန်း ထုတ်ခွင့်ရှိတယ်။ မေးစရာများ ရှိသလား”

တရားသူကြီးက စိန့်ဗင်ဆင့်အား ပြောလိုက်၏။ စိန့်ဗင်ဆင့်က ခေါင်းခါပြနေသည်။ ဖရိုနာကမူ ပြန်လှန်မေးခွန်းထုတ်ရန် တိုက်တွန်း နေ၏။

“မေးလိုကော ဘာအကျိုးရှိမှာတဲ့လဲ။ ကျွန်တော့်အတွက် စီရင်ချက် က ချပြီးသားပါ။ အမှုမစစ်ခင်က စီရင်ချက်က ချပြီးသားပါ”

စိန့်ဗင်ဆင့်က မျှော်လင့်ချက်မဲ့စွာဖြင့် ငြင်းဆိုနေလေသည်။

“ခဏလောက် မေးခွင့်ပြုပါရှင်...”

ဖရိုနာ၏အသံက ပြတ်ပြတ်သားသားပေါ်လာ၏။ သက်သေက သွားတော့မည်ဟု ခြေလှမ်းပြင်နေရာမှ ရပ်နေလိုက်သည်။

“ဒီ လူသတ်မှုကို ဘယ်သူကျူးလွန်တယ်ဆိုတာ ရှင်အသိနဲ့ ရှင် သိတာမဟုတ်ဘူး...မဟုတ်လား...”

သက်သေဖြစ်သူက ဖရိုနာအား နှားထီးတစ်ကောင် စောင်၍ ကြည့် သကဲ့သို့ ကြည့်နေ၏။ မေးခွန်းကို နားမလည်သဖြင့် မဖြေဘဲ စောင့်ဆိုင်း

နေခြင်းဖြစ်သည်။

“ဘယ်သူသတ်တယ်ဆိုတာ ရှင်ကိုယ်တိုင် မျက်စိနဲ့ တပ်အပ်မမြင်ဘူး။ အဲဒါ ဟုတ်ရဲ့လား။”

“အေး...ဟုတ်တယ်။ ဘယ်လားက သူသတ်တယ်လို့ပြောတယ်” သက်သေက စိန့်ဗင်ဇ်ကို လက်ညှိုးထိုးပြနေ၏။

“ဒါပေမဲ့ စိန့်ဗင်ဆင့် သတ်တာကိုတော့ ရှင် မမြင်ဘူးမဟုတ်လား။”

“ကျုပ် သေနတ်သံတွေကိုတော့ ကြားတယ်”

“ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူပစ်တယ်ဆိုတာကိုတော့ ရှင်ကိုယ်တိုင် မမြင်ဘူး မဟုတ်လား။”

“မမြင်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လားကပြောတယ်”

“ဒါပါပဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်” ဖရိုနာက ပြုံးချိုစွာပြောလိုက်၏။ ဒုတိယမြောက် သက်သေခံရန် လာသူကား မစ္စတာဖလစ်ချား ဖြစ်လေသည်။

ရုံးထုံးစံအတိုင်း အမည်၊ အသက်၊ နေရပ် စသည်တို့ကို မေးမြန်း ဖြေဆိုပြီးနောက် မစ္စတာဖလစ်ချားက အမှုနှင့်ပတ်သက်၍ အောက်ပါ အတိုင်း ထွက်ဆိုသည်။

“နွေဦးပေါက်ဆိုတော့ ညဆိုရင် တံခါးဖွင့်ပြီး အိပ်ရတာ အေးအေးလူလူရှိပါတယ်။ ကုန်ခဲ့တဲ့ညကလည်း ကျုပ် ဒီအတိုင်းပဲ တံခါးဖွင့်အိပ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကြက်အိပ် ကြက်နိုး အိပ်တာပါ။ သစ်ရွက်ကလေးတွေ ကြော့ကျသံ၊ လေတိုးသံတွေကိုတောင် ကြားကြားနေတယ်။ ဒါကြောင့် သနော့ခလုတ်ကို ဆွဲလိုက်တဲ့အသံနဲ့ သေနတ်သံကို ပထမ ကြားလိုက်ရပြီး ကျုပ်က နိုးနေရုံမက တံခါးပေါက်တောင် ရောက်နေပြီ...။

“နောက်...သေနတ်ပစ်သံ နှစ်ချက် ထပ်ပြီးကြားရတယ်။ ဆင့်ဆင့်ပြီး ကြားရတာပါ။ ဘော့ရဲ့တဲကပဲလို့ ကျုပ်ဟာကျုပ်ပြောပြီး တောင်ကုန်း

ပေါ်က ပြေးဆင်းခဲ့တယ်”

“ကျုပ်အထင်ကတော့ ဘော့က ဘယ်လားကို သတ်တာ။ ဒီလိုဆိုရင် သိပ်ကိုရက်စက်တာပဲလို့ ထင်နေတယ်။ ဘယ်လားက သိပ်လှတဲ့မိန်းကလေးကိုး။ ကျုပ်က ဘယ်လားကို ခင်တယ်။ ဒါကြောင့် ပြေးဆင်းလာတယ်။ ဒီအချိန်မှာပဲ ခုနက သက်သေခံသွားတဲ့ ဂျွန်ကလည်း သူ့တဲအိမ်က နွားမဝဝကြီးတစ်ကောင်လို အသံဗလံ ဆူဆူညူညူနဲ့ ပြေးထွက်လာတယ်။ သူက ‘ဘာဖြစ်တာလဲ’လို့ မေးတယ်။ ကျုပ်က မသိဘူးလို့ဖြေတယ်”

“ဒီအခိုက်မှာပဲ မှောင်ထဲက တဖိုးဖိုးနဲ့ တစ်ခုခုပြေးထွက်လာတယ်။ အဲဒီ တစ်ခုခုဟာ ပထမ ဂျွန်ကိုဝင်တိုက်တယ်။ ဂျွန် လဲကျသွားတယ်။ နောက် ကျုပ်ကိုဝင်တိုက်တယ်။ ကျုပ်လည်း လဲကျသွားတယ်”

“ဒီလိုလဲကျရာက ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်လုံး ရမိရရာ မမ်းဆွဲလိုက်ကြတယ်။ ခုနက တစ်ခုခုဆိုတာ လူတစ်ယောက်ဖြစ်နေတယ်။ သူ့မှာ အင်္ကျီကို ဖရိုဖရဲဝတ်ထားတယ်။ ညအိပ်ရန်ဝတ်တဲ့ အင်္ကျီမျိုးပဲ”

“သူဟာ ကျုပ်တို့လက်ထဲက ထွက်ပြေးမလို့ ရုန်းတယ်၊ ကန်တယ်၊ ထိုးတယ်၊ ကြိတ်တယ်။ နောက် အော်ပြီးငိုတယ်။ ကျုပ်တို့က သူ့ကို တင်းတင်းကြီးချုပ်ကိုင်ထားကြတယ်။ ပြီးတော့ မြန်မြန်ကလေး ဘော့ရဲ့ တဲအိမ်ဆီကို သွားမယ်လို့ ကျုပ်က ပြောလိုက်တယ်”

“အဲဒီလူဟာ ဘယ်သူလဲ” တရားလိုရှေ့နေက မေးလိုက်၏။ မစ္စတာဖလစ်ချားသည် ကိုယ်ကို တစောင်းလှည့်လိုက်ကာ စိန့်ဗင်ဆင့်ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ကဲ...ဆက်ပြီး ပြောစမ်းပါ”

“သူက ဘော့ရဲ့တဲအိမ်ကို မသွားဘူးလို့ ငြင်းနေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဂျွန်နဲ့ကျုပ်က သွားရမယ်လို့ပြောတော့ သူ လိုက်လာတယ်”

“သူက ဘာမှမပြောဘူးလား...”

“ကျုပ်က ဘာဖြစ်တာလဲလို့မေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူက ငိုချည်းနေတာ”

“သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ ဘာများ မသင်္ကာစရာတွေ့သလဲ”

“သွေးတွေ သူ့လက်တွေမှာ သွေးတွေ။ တဲအိမ်ထဲရောက်တော့ ဂျွန်က ဖယောင်းတိုင်ကို ထွန်းလိုက်တယ်။ ဘယ်လာကို တွေ့ရတယ်။ တညည်းတည်းညည်းနေတယ်။ ပင်လယ်ဖျံကို ရေရဲ့အောက်ကို ပစ်ထည့် လိုက်ရင် ဘယ်လိုနေသလဲ။ ဘယ်လာလည်း အဲဒီလို၊ ဘော့ကတော့ ထောင့်တစ်ထောင့်မှာ ကျုပ်ကသွားကြည့်လိုက်တော့ သေနေပြီ...။”

“ဒါနဲ့ ကျုပ်က ဘယ်လာကို ပြန်ကြည့်တယ်။ ဘယ်လာဟာ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်တယ်။ ဘယ်လာဟာ ကျုပ် ဘယ်သူဆိုတာ သိနေသေး တယ်။ ဒါကို ကျုပ်သိတယ်”

“ကျုပ်က ဘယ်လာကို ဘယ်သူပစ်တာလဲလို့ မေးလိုက်တယ်။ ဒီတော့ ဘယ်လာဟာ သူ့ခေါင်းကို ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ လှိမ့်လိုက်ပြီး အင်မတန်တိုးတဲ့အသံ၊ အင်မတန်နေ့တဲ့အသံနဲ့ သူသေပြီလားလို့ မေး တယ်။ သူဆိုတာ၊ ဘော့...ကိုပြောမှန်း ကျုပ်သိတယ်။ ဒါနဲ့ ကျုပ်ကတော့ သေပြီလို့ ပြောလိုက်တယ်။”

“ဒီတော့ ဘယ်လာဟာ တံတောင်ဆစ်တစ်ဖက်ကို ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ထောက်ပြီး တဲတစ်ခုလုံးကို မျက်စိကစားပြီး ကြည့်လိုက်တယ်။ စိန့်ဗင် ဆင့်ကို မြင်လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ ဘယ်လာဟာ ဘယ်ကိုမှ မကြည့်တော့ဘဲ စိန့်ဗင်ဆင့်ကိုသာ စိုက်ပြီး ကြည့်နေတော့တယ်”

“ဒီလိုကြည့်နေရင်းက စိန့်ဗင်ဆင့်ကို ဒီလို လက်ညှိုးထိုးလိုက်ပြီး သူ...သူ...သူပဲလို့ ပြောလိုက်တယ်။ ကျုပ်က တစ်ခါ ထပ်မေးလိုက်တယ်။ ဘယ်လာ... ဘယ်လာကို ဘယ်သူပစ်သလဲလို့။ ဒီတော့ ဘယ်လာက သူ...သူ...သူပဲ။ စိန့်ဗင်ဆင့်ပဲလို့ ပြောလိုက်တယ်။ ဒီလိုပြောပြီးတဲ့နောက် ဘယ်လာဟာ အသက်ထွက်သွားတော့တာပါပဲခင်ဗျာ”

တရားလိုရှေ့နေ မစ္စတာဘရောင်းက ထုံးစံအတိုင်း တိုက်ရိုက် မေးခွန်းများ ဆက်၍မေးနေ၏။ ဘော့ကိုသတ်ရာတွင် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် အကြိတ်အနယ် လုံးထွေးသတ်ပုတ်ရသည်အထိ ကွက်ကွက် ကွင်းကွင်းပေါ်လာအောင် မေးနေခြင်းဖြစ်သည်။

တဲအိမ်အတွင်းရှိ လေးလံသော စားပွဲကြီးက ကျိုးပဲ့ပျက်စီးနေပုံ၊ ခွေးခြေနှင့် အိပ်စင်များ ကြေမှုနေပုံ၊ မီးဖိုစောက်ထိုးမှောက်ခုံ ဖြစ်နေပုံများ ကို ပို၍ ထင်ရှားပေါ်လွင်လာစေသည်။

“ဒီလို ဖရိုဖရဲ ပျက်ပျက်စီးစီးဖြစ်နေတာမျိုး တစ်ခါမှ မမြင်ရပါဘူး ခင်ဗျာ”

မစ္စတာဖလက်ချားက ရှေ့နေ မစ္စတာဘရောင်း၏ မေးခွန်းများကို ဤသို့ နိဂုံးချုပ်၍ အဖြေပေးသွားသည်။

မစ္စတာဘရောင်းက ဖရိုနာအား တရားခံရှေ့နေအဖြစ် မေးရန် အလှည့်ပေးလိုက်၏။ ဖရိုနာလိုချင်သော အရာမှာ မေးခွန်းမဟုတ်။ မိမိ ဖခင် ရောက်အလာကိုသာ မျှော်လင့်တောင့်တ လိုချင်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ဖခင်အလာကို စောင့်သည့်အနေဖြင့် မေးခွန်းများကို များများမေး၍ အချိန် ဖြုန်းရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ဖခင်လာလျှင် ဖခင်နှင့်တိုင်ပင်မည်။ စိန့်ဗင်ဆင့်ထံမှ တကယ် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှ နီးနီးကပ်ကပ်မေးမည်။

တရားလိုရှေ့နေ မစ္စတာဘရောင်းက တရားသူကြီးအား မစ္စတာ ဖလက်ချားနှင့် ပတ်သက်၍ မေးစရာမရှိတော့ကြောင်းပြောသည့် အဓိပ္ပာယ် ဖြင့် ကိုယ်ကိုညွှတ်ကာ အရှိအသေပေးလိုက်၏။ ပြီးမှ ဖရိုနာဘက်သို့လှည့် ၍ ပြုံးပြလိုက်သည်။

ရှေ့နေ မစ္စတာဘရောင်းသည် မည်သို့သောသူပင် ဖြစ်လင့်ကစား

ယခုအချိန်အခါ၌ ခင်မင်မှုကို ရယူထားခြင်းသည် အကျိုးရှိနိုင်သည်ဟူသော တွက်ကိန်းအရ ဖရိုနာကလည်း ပြန်၍ ပြုံးပြလိုက်လေသည်။

“ပထမ သေနတ်ပစ်သံနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တရားလိုသက်သေ မစ္စတာ ဖလက်ချားက ပြောသွားပါတယ်။ တရားသူကြီးက တစ်ဆင့် မေးပါရစေ။ သစ်လုံးတွေနဲ့ဆောက်ထားတဲ့ တဲအိမ်တွေရဲ့ နံရံတွေဟာ သိပ်ကို ထူထဲ ပါတယ်။ တကယ်လို့သာ မစ္စတာဖလက်ချားရဲ့ တဲအိမ်တံခါးကို ပိတ်ထားမယ်ဆိုရင် ပထမသေနတ်သံကို ကြားနိုင်ပါ့မလား။”

မစ္စတာဖလက်ချားက ခေါင်းခါ၍ပြလိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် တကယ်လို့သာ အဲဒီအချိန်မှာ ဘော့ရဲ့ သစ်လုံးတဲအိမ်က တံခါးက ပိတ်ထားတယ်ဆိုရင်ကော ပထမပစ်တဲ့ သေနတ်သံကို ကြားရပါ့မလား။”

မစ္စတာဖလက်ချားက ဒုတိယအကြိမ် ခေါင်းခါပြပြန်သည်။

“ဒါဖြင့် ပထမအကြိမ် သေနတ်ပစ်သံဆိုတာဟာ တကယ့်တကယ် ပထမဆုံးအကြိမ်ပစ်တဲ့ သေနတ်သံမဟုတ်ဘဲ မစ္စတာဖလက်ချားက ပထမဆုံး ကြားလိုက်ရတဲ့ သေနတ်သံ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။”

မစ္စတာဖလက်ချားက ခေါင်းညိတ်၍ပြလိုက်လေသည်။

မိမိလိုသည့်အချက်ကို ဆွဲထုတ်၍ရသည့်တိုင် ထိုအချက်သည် ရုပ်အခြေအနေအားဖြင့် မည်သို့မျှ အထောက်အထား ထင်ရှားပြစရာ မရှိကြောင်း ဖရိုနာက သိနေ၏။

“တရားလိုသက်သေ မစ္စတာဖလက်ချားက ထွက်ဆိုခဲ့ပါတယ်။ အခင်းဖြစ်ပွားတဲ့အချိန်ဟာ မှောင်မည်းနေပါတယ်လို့၊ ဟုတ်ပါသလား။”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အခင်းဖြစ်ပွားချိန်က မှောင်မည်းနေပါတယ်။”

“ဘယ်လောက်မှောင်မည်းနေတာလဲ၊ ဒီလို မှောင်ထဲမည်းထဲမှာ

မစ္စတာဖလက်ချားတွေ့တဲ့လူဟာ ဂျွန်ဖြစ်ပါတယ်လို့ ဘယ်လိုသိနိုင်တာလဲ”

“ဂျွန်က ပြေးလာရင် အသံဗလံ ဆူဆူညံညံလုပ်လာလို့ပါ။ သူ့အသံကို ကျုပ် ကြားနေကြဖို့ သိတာပါ။”

“ပြေးလာတဲ့လူဟာ ဂျွန်ဆိုတာ မြင်ရလို့လား။”

“မမြင်ဘူး။”

ဒါဖြင့် မစ္စတာဖလက်ချား၊ မစ္စတာစိန့်ဗင်ဆင့်ရဲ့လက်မှာ သွေးတွေ ပေနေတာကို ဘယ်လိုလုပ်သိတာလဲ”

မစ္စတာဖလက်ချားက တောက်ပစ္စာ ပြုံးလိုက်၏။

“ဘယ်လိုသိသလဲ...ဟုတ်လား၊ သူ့လက်တွေဟာ သွေးတွေနဲ့ နွေးနေတယ်။ နို့ပြီး ကျုပ်နှာခေါင်းကလည်း...အင်း...ကျုပ်က မုဆိုးတစ်ယောက်ဆိုတော့ တောထဲမှာ ဘယ်လောက်ဝေးတဲ့နေရာမှာပဲ စခန်းချနေနေ၊ ယုန်အောင်းနေတဲ့တွင်းကို အနံ့ခံလို့ရသလို၊ ရှေ့ကဖြတ်ပြီးသွားနှင့်တဲ့ သမင်ရဲ့ခြေရာကို ကောက်နိုင်သလို၊ ကျုပ်နှာခေါင်းကလည်း သူ့လက်မှာ သွေးတွေ ပူနွေးနေတဲ့ သွေးတွေ ပေနေတာကို သိတယ်။”

“ဟုတ်တယ်၊ သူက သိပ်အနံ့ခံကောင်းတဲ့လူ”

လူအုပ်ထဲမှ တစ်ယောက်က အော်၍ပြောလိုက်သည်။

မစ္စတာဖလက်ချား၏ စကားက ယုံမှားစရာမရှိ။ ဖရိုနာကလည်း ယုံသည်။ ဖရိုနာ၏မျက်လုံးအနံ့သည် အလိုအလျောက်ပင် စိန့်ဗင်ဆင့်၏ လက်များဆီသို့ ရောက်သွား၏။

ဖလန်နယ် ရုပ်အကျိပ်လက်များတွင် နီညိုရောင်အစွန်းအထင်းများ...။

မစ္စတာဖလက်ချားက သက်သေနေရာမှ ထွက်ခွာသွားသောအခါ ရှေ့နေမစ္စတာဘရောင်းသည် ဖရိုနာထံလာကာ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရင်း...

“တရားခံရှေ့နေက တော်ပါပေတယ်” ဟု ချီးမွမ်းစကားဆိုလိုက်ပြီး နောက် ဆက်၍ခေါ်မည့် သက်သေများစာရင်းကို ကြည့်နေ၏။

“ဒါပေမဲ့...ကျွန်မအဖို့ ဒီအမှုနဲ့ပတ်သက်ပြီး ပြင်ဆင်စရာ ဘာမှ အချိန်မရလို့ သိပ်ပြီးတော့ တရားမျှတမှုမရှိဘူးလို့ မထင်ဘူးလား။ ကျွန်မ အနေနဲ့ ဘာမှလည်း မသိရဘူး။ သိရသမျှတွေကလည်း ရှင်သက်သေ နှစ်ယောက် ထွက်ချက်ပဲရှိတယ်။ ဒီတော့ ဒီအမှုကို နက်ဖြန်အထိ ရွှေ ဆိုင်းထားဖို့ မကောင်းဘူးလား”

ဖရိုနာက ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်ပင် ပြောလိုက်၏။

“အင်း...” မစ္စတာဘရောင်းက နာရီကိုကြည့်ရင်း စဉ်းစားနေသည်။

“အကြံပေးပုံ မဆိုးဘူး၊ ခု ညနေငါးနာရီထိုးနေပြီ၊ လူတွေ ညလယ်စာ စားဖို့ အချိန်တော်နေပြီ”

ဖရိုနာက စကားမဆိုသော ကျေးဇူးတင်နည်းဖြင့် မစ္စတာဘရောင်း ကို ကျေးဇူးတင်နေသည်။

ရှေ့နေဘရောင်းသည် မိမိယူထားသည့်နေရာသို့ ပြန်သွားကာ ရုံး တော်သို့ လျှောက်ကြားလိုက်၏။

“တရားခံနဲ့ တရားလိုရဲ့ ရှေ့နေများရဲ့ ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ချက်နဲ့ အချိန်ကလည်း နည်းနေပြီး အမှုကိုလည်း တော်တော်နဲ့ စစ်လိုပြီးမှာ မဟုတ်တဲ့အတွက် ကျွန်တော်က အမှုကို နက်ဖြန်နံနက် ရှစ်နာရီအထိ ရွှေဆိုင်းသင့်ကြောင်း အဆိုတင်သွင်းခွင့် ပြုပါခင်ဗျား”

“ကောင်းပြီ...ရွှေဆိုင်းစေ”

တရားသူကြီးက ကြေညာလိုက်ပြီးနောက် စားပွဲမှထလာသည်။ ဤ သို့ ထလာခြင်းမှာ မီးမွှေးရနံ့ဖြစ်၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် တရားသူကြီး အဖြစ် ဆောင်ရွက်သူသည် ဤအိမ်ကြီးကို ပိုင်သူတစ်ဦးဖြစ်ကာ ဤအိမ် သို့ ရောက်နေကြသော ဧည့်သည်အတွက် ညလယ်စာချက်ရန် တာဝန်ယူ ထားရသည့် အလှည့်နှင့် တိုက်ဆိုင်နေသောကြောင့်တည်း။

[၂၄]

အခန်းထဲမှ လူအုပ်ကြီး ထွက်ခွာသွားကြ၏။

ဖရိုနာက စိန်ဗင်ဆင့်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သောအခါ စိန်ဗင်ဆင့်သည် ဖရိုနာ၏လက်များကို ရုတ်တရက်ဆွဲဆုပ်လိုက်ပြီး...

“မောင်ကိုယ့်စမ်းပါ ဖရိုနာ၊ ယုံတယ်လို့ ကတိပေးစမ်းပါ”

ဖရိုနာ၏မျက်နှာက ရှက်သွေးဖြာနေသည်။

“စိတ်လှုပ်ရှားနေတယ်။ စိတ်သာမလှုပ်ရှားရင် ရှင် ဒီလိုစကားမျိုးတွေ ပြောနေမှာမဟုတ်ဘူး။ ရှင့်ကို အပြစ်တင်နေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ အခြေအနေက ဒါလောက်တောင် စိတ်လှုပ်နေစရာ မဟုတ်ပါဘူး”

ဖရိုနာက အေးတိအေးစက်လေသံဖြင့် ပြောလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်...မောင်လည်း ကောင်းကောင်းသိပါတယ်။ မောင်ဟာ အရူးလိုဖြစ်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ မတတ်နိုင်ဘူး ဖရိုနာ။ ကြုံရတဲ့အဖြစ်အပျက် က နှလုံးတုန်စရာကြီး။ ဘော့သေရုံကို ကြုံရတာနဲ့ မလုံလောက်သေးလို့ မောင်ကို လူသတ်သမားအဖြစ် စွပ်စွဲနေကြသေးတယ်။ လူအုပ်နဲ့ချီပြီး ဆုံးဖြတ်ပုံမျိုးနဲ့ ဆုံးဖြတ်အပြစ်ပေးဖို့ လုပ်နေကြတယ်။ ခွင့်လွှတ်ပါ ဖရိုနာ။ မောင်တော့ ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ် မထိန်းနိုင်တော့ဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဖရိုနာကတော့ မောင်ကို ယုံမယ်ဆိုတာ မောင် ယုံကြည်တယ်”

“ဒါဖြင့်လည်း ဘယ်လိုဖြစ်တယ်ဆိုတာ ပြောပြစမ်းပါဦးခွင့်”

“ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ ပထမဆုံး ဟိုမိန်းမ ဘယ်လာဆိုတဲ့ မိန်းမ လိမ်တာပဲ။ သူ့အတွက်ရော၊ သူ့ယောက်ျားအတွက်ပါ မောင်က ခုခံ ကာကွယ်ပေးရက်သားနဲ့ သေခါနီးမှာ မောင်ကို လူသတ်သမားအဖြစ်နဲ့ စွပ်စွဲပြောဆိုသွားတာ ရူးလို့ပဲဖြစ်ရမယ်။ ရှင်းပြဖို့ရှိတာက ဒါပဲ”

“အစက စပြီးပြောမှပေါ့။ ဖရိုနာက ဘာမှမသိသေးဘူးဆိုတာလည်း

သတိထားစမ်းပါဦး”

စိန့်ဗင်ဆင့်သည် ခွေးခြေပေါ်တွင် ပို၍ သက်သောင့်သက်သာဖြစ်အောင် ထိုင်လိုက်ပြီးနောက် စီးရက်တစ်လိပ်ကို လိပ်ရင်း မနေ့ညက အဖြစ်အပျက်ကို ဇာတ်ကြောင်းလှန်နေလေသည်။

“ည တစ်နာရီလောက်ရှိပြီထင်တယ်။ ဖန်မီးအိမ်က မီးရောင်ကြောင့် မောင်ဟာ အိပ်ရာကနိုးလာတယ်။ ဘော့ဟာ တစ်ခုခုကို ရှာနေတယ်လို့ ထင်မိတယ်။ ဒါနဲ့ ပြန်ပြီးအိပ်ပျော်ခဲ့အလုပ်မှာ ဘာကြောင့်ရယ်လို့ မဆိုနိုင်ဘူး။ မောင်က မျက်လုံးဖွင့်ပြီး ကြည့်လိုက်မိတယ်။

“ဒီလိုဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ လူစိမ်းနှစ်ယောက် အိမ်ခန်းထဲကိုရောက်နေတာ တွေ့ရတော့တယ်။ နှစ်ယောက်လုံး မျက်နှာပုံးစွပ်ထားကြတယ်။ သားမွေးဦးထုပ်ဆောင်းပြီး နားကာတွေကိုလည်း ဆွဲချထားကြတယ်။ မျက်လုံးပေါက်ဖောက်ထားတဲ့နေရာကလွဲပြီး ဘာမှမမြင်ရဘူး။

“အန္တ ရာယ်တော့ အန္တ ရာယ်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုအန္တ ရာယ်မျိုးလဲဆိုတာ ပထမတော့ မစဉ်းစားမိဘူး။ မောင်ဟာ တစ်စက္ကန့်လောက်ငြိမ်ပြီး ဧည့်စားနေတယ်။

“ဘော့ကလည်း မောင့်ရဲ့ပစ္စုတိုကို ယူထားတော့ မောင့်မှာ လက်နက်ဆိုလို့ ဘာမှမရှိဘူး။ မောင့်ရိုင်ဖယ်ကလည်း တံခါးနားရောက်နေတယ်။ ရိုင်ဖယ်ကို အတင်းခုန်ပြီး ကောက်ယူမယ်လို့ မောင် ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

“ဒါပေမဲ့ မောင်က ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ခြေချလိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် လူတစ်ယောက်က မောင့်ဘက်ကို လှည့်လိုက်ပြီး ခြောက်လုံးပူးနဲ့ ပစ်တော့တာပါပဲ။ ဒါဟာ ပထမဆုံးပစ်လိုက်တဲ့ ကျည်ဆန်ပဲ။ မစ္စတာ ဖလက်ချား မကြားလိုက်တဲ့ သေနတ်သံ။ နောက် ဒီလူနဲ့ လုံးထွေးသတ်ပုတ်တော့မှ တံခါးပွင့်ထွက်သွားပြီး နောက်ပစ်တဲ့သေနတ်သံသုံးချက်ကို မစ္စတာဖလက်ချား ကြားရတာ။

“အင်း...မောင်က ပစ်တဲ့လူနဲ့လည်း သိပ်ပြီးကပ်နေ၊ နို့ပြီး...အိပ်စင်ပေါ်က မောင်ခုန်ချမယ်လို့လည်း ဒီလူက တွက်မိထားဟန်မတူတော့ သူပစ်လိုက်တာ မောင့်ကိုမထိဘဲ လွဲသွားတယ်။

“သူနဲ့မောင်ဟာ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ လုံးထွေး သတ်ပုတ်နေကြတယ်။ ဘော့ကလည်း သေနတ်သံကြောင့် နိုးလာမှာ အမှန်ပဲ။ ဒုတိယလူစိမ်းက ဘော့နဲ့ ဘယ်လာတို့ကို အာရုံစိုက်နေမှာပဲ။

“ဒီ ဒုတိယလူပဲ ဘော့နဲ့ ဘယ်လာကို သတ်တာ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ပထမလူက မောင်နဲ့ သတ်ပုတ်နေရတာနဲ့ သတ်ဖို့အချိန်တောင် ရမှာမဟုတ်ဘူး။ သက်သေထွက်ချက်တွေကိုလည်း ဖရိုနာ အကြားသားပဲ။ တဲအိမ်တစ်ခုလုံး ဖရိုဖရဲပြိုကွဲပျက်စီးနေတာကိုထောက်ရင် တိုက်ပွဲ ဘယ်လောက်ပြင်းထန်တယ်ဆိုတာ ဖရိုနာ တွေးကြည့်နိုင်ပါတယ်။ မောင်တို့ဟာ စားပွဲတွေ၊ ခွေးခြေတွေ၊ အိပ်စင်တွေအားလုံး ကြေမှုပျက်စီးသွားတဲ့အထိ ထိုးကြကြိတ်ကြ သတ်ကြပုတ်ကြရတယ်။

“အို...တိုက်ပွဲက ဘယ်လောက် ကြောက်စရာကောင်းတယ်ဆိုတာ အသက်ကိုလုပြီး တိုက်နေကြရတာ။ ဘော့ကလည်း အသက်လုပြီး တိုက်ခိုက်နေတယ်။ ဘယ်လာက သူ့ယောက်ျားကို ကူနေတယ်။ ဒဏ်ရာရနေပြီး ညည်းရင်းညှုရင်းနဲ့ ကူပြီးတိုက်နေတယ်။ မောင်ကလည်း မောင့်ရန်သူနဲ့ဆိုတော့ ဘာမှ အကူအညီမပေးနိုင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ နောက်ဆုံးမှာတော့ အင်မတန်တိုတောင်းတဲ့ အချိန်ကလေးအတွင်းမှာ မောင်ဟာ မောင့်ရန်သူကို အနိုင်ရစပြုလာတယ်။

“မောင်ဟာ ရန်သူကို ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ပက်လက်ကြီးလန်နေအောင် လှဲချလိုက်နိုင်ပြီး ရန်သူ့လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို မောင့်ဒူးခေါင်းနှစ်လုံးနဲ့ ဖိထားလိုက်တယ်။ ပြီးမှ သူ့လည်မျိုကို ညှစ်နေတယ်။ အားကုန်သလောက် ဖြစ်နေတော့ ဖြည်းဖြည်းပဲညှစ်နိုင်တော့တယ်။

“အဲဒီအချိန်မှာပဲ ဒုတိယလူက မောင့်ဘက်ကို လှည့်လာပြန်ပါရော။ ဟိုမှာ...သူလုပ်စရာရှိတာ လုပ်ပြီးသွားတာကိုး။ မောင် ဘာတတ်နိုင်တော့ မှာလဲ။ နှစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်။ နို့ပြီး မောင်က ခြေကုန်လက်ပန်း ပြစ်နေပြီ။ မောင့်ကို အခန်းထောင့်ထဲကို ပစ်သွင်းပြီး လူနှစ်ယောက်လည်း ပြေးထွက်သွားကြတော့တာပါပဲ။”

“ဒီလိုပြေးထွက်သွားတဲ့အချိန်မှာ မောင်ဟာ သိပ်ကို အမောဆိုနေ တယ်ဆိုတာ ဝန်ခံပါတယ်။ အမော နည်းနည်းပြေသွားတာနဲ့ ချက်ချင်းပဲ မောင်ဟာ အဲဒီလူနှစ်ယောက်နောက်ကို ပြေးလိုက်တယ်။ လက်နက်ဆိုလို့ လည်း တစ်ခုမှ မပါဘူး။”

“ဒီလိုလိုက်ရင်းနဲ့ မစွတာဖလက်ချား၊ ညွန်တို့နဲ့ ဝင်ပြီးတိုက်မိတော့ တာပဲ။ နောက်တော့ အင်း...ကျန်တာတွေ ဖရိုနာသိတဲ့အတိုင်းပါပဲ။ အဲ...တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ ဒီတစ်ခုက ဘာလဲဆိုတော့ ဘယ်လားက မောင့် ကို ဘာဖြစ်လို့ စွပ်စွဲသွားတယ်ဆိုတာ နားမလည်နိုင်တာပဲ။”

စိန့်ဗင်ဆင့်က ဖရိုနာအား တိုးလျှိုးတောင်းပန်သည့် အမှုအရာဖြင့် ကြည့်နေ၏။ ဖရိုနာက စိန့်ဗင်ဆင့်၏လက်ကို ကြင်နာယုယစွာ ဆုပ်ကိုင် ထားသည်။ သို့သော် စကားတစ်ခွန်းမျှ မဆို။ ကြားရသမျှစကားကို ရှေ့နောက်ချင့်ချိန်နေ၏။ အတန်ကြာမှ ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ခါလိုက် ရင်း...

“အမှုကတော့ သိပ်မလွယ်တဲ့ အမှုပဲ။ လိုတာက သူတို့ကို ယုံကြည် လက်ခံလာအောင် လုပ်ဖို့ပဲ”

“ဒါပေမဲ့ မောင်ဟာ အပြစ်ကင်းသူပါ။ မောင်ဟာ ရဟန္တာမဟုတ်ဘူး ဆိုတာ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မောင့်လက်တွေဟာ သွေးမစွန်းခဲ့ပါဘူး။ မောင် ဘယ်သူ့ကိုမှ မသတ်ခဲ့ပါဘူး”

“မောင့်ကို အဆုံးအဖြတ်ပေးမဲ့လူဟာ ဖရိုနာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ

သတိထားစမ်းပါ မောင်။ အဆုံးအဖြတ်က သတ္တုတွင်းနဲ့သက်ဆိုင်တဲ့ လူတွေရဲ့ အစည်းအဝေးဆုံးဖြတ်ချက်ပေါ်မှာ တည်တာပါ။ ဒီတော့ ပြဿနာက မောင့်မှာ အပြစ်မရှိဘူးဆိုတာ ဒီလူတွေ ယုံကြည်လက်ခံလာ အောင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲဆိုတဲ့ ပြဿနာပဲ။ ဒီအမှုနဲ့ပတ်သက်ပြီး အရေးကြီး တဲ့ အချက်နှစ်ချက်ရှိတယ်။ ဘယ်လားရဲ့ သေခါနီးပြောခဲ့တဲ့စကားနဲ့ မောင့်အကျိုးလက်မှာပေးနေတဲ့ သွေးတွေပဲ”

“တဲအိမ်ခန်းတစ်ခုလုံးက သွေးအိုင်ထွန်းနေတယ်”
စိန့်ဗင်ဆင့်က အသည်းနှလုံးထဲမှလာသော အသံဖြင့် အော်၍ပြော ရင်း ထိုင်နေရာမှ ခုန်၍ထလိုက်သည်။

“မောင်ပြောတယ်မဟုတ်လား။ အခန်းက သွေးအိုင်ထွန်းနေပါတယ် လို့။ သူ့အသက် ကိုယ့်အသက်လုပြီး တိုက်နေရတဲ့အချိန်မှာ သွေးကို ဘယ်လိုလုပ် ရှောင်နေနိုင်မှာလဲ။ မောင့်စကားကို ဖရိုနာက မယုံနိုင်ဘူး လား...ဟင်”

“နေပါဦး...နေပါဦး မောင်ရယ်၊ ထိုင်ပါဦး။ မောင်ဟာ တကယ်ပဲ စိတ်ထားမမှန်တော့ဘူး။ မောင့်အမှုကိုသာ ဖရိုနာ ဆုံးဖြတ်ပေးလို့ ရမယ် ဆိုရင်တော့ မောင်ဟာ ကွင်းလုံးကျွတ် လွတ်မယ်ဆိုတာ မောင် အသိသား ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီလူတွေ လူထုနဲ့ဆုံးဖြတ်တယ်ဆိုတာ မောင်လည်း သိသားပဲ။ ဒီလူတွေကို မောင့်ကိုလွတ်လိုက်ပါလို့ ဘယ်လိုဆွဲဆောင်မလဲ။”

“မောင်သိတဲ့အတိုင်း...မောင့်ဘက်က သက်သေဆိုလို့ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး။ သေခါနီးမိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ စကားဟာ အသက်ရှင်နေတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ စကားထက် လေးနက်တယ်။ ဘယ်လားက မုသားစကားဆိုသွားတယ်ဆိုတာ မောင် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အကြောင်းပြမလဲ။ သူက မောင့်အပေါ်မှာ မုန်းတီးစရာအကြောင်းရှိနေလို့လား။ မောင်က ဘယ်လားကိုဖြစ်ဖြစ်...၊ ဘယ်လားရဲ့ ယောက်ျားကိုဖြစ်ဖြစ် နာကြည်းအောင်

လုပ်ခဲ့လို့လား”

စိန်ဗင်ဆင့်က ခေါင်းခါပြလိုက်၏။

“မောင်နဲ့ ဖရိုနာတို့အဖို့ကတော့ ဘာမှ ရှင်းလင်းနေစရာ မလိုတာ အမှန်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ သတ္တုတွင်းနဲ့သက်ဆိုင်တဲ့လူတွေအဖို့ ရှင်းလင်းတင်ပြ တာတွေကို မလိုတော့ဘူး။ သူတို့အဖို့ ရှင်းနေပြီ။ ထင်ရှားနေပြီ။ ဒီတော့ သူတို့အဖို့ ထင်ရှားနေပြီလို့ ယူဆထားတဲ့အမှုဟာ မဟုတ်ကြောင်း မမှန် ကြောင်း ပြဖို့လိုမနေဘူးလား။ မောင်နဲ့ ဖရိုနာတို့က ဒီလိုလုပ်ပြနိုင်မှာ လား”

သတင်းစာဆရာသည် စိတ်ပျက်စွာ ပြန်၍ထိုင်လိုက်၏။

“ဒါဖြင့် မောင့်ဘက်က တကယ်ပဲ ရှုံးနေပြီပေါ့”

“မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ဒါလောက်လည်း မဆိုသေးပါဘူး၊ မောင့်ကို ကြီးစင်တင်ပြီး မသတ်စေရဘူး၊ ဒါကိုယုံပါ”

“ဒီလိုအသတ်မခံရအောင် မောင်တို့က ဘာများတတ်နိုင်မှာမို့လဲ။ သူတို့ကို ဥပဒေကို သူတို့လက်ထဲမှာ သူတို့လုပ်ချင်သလို လုပ်နေကြပြီ။ ဥပဒေဆိုတာ သူတို့လုပ်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်နေပြီ”

“ဘာလုပ်နိုင်တယ်ဆိုတာ ပြောပြမယ်။ ပထမအချက်...ရေကြောင်း လမ်းတွေ ပွင့်သွားပြီ။ ရေကြောင်းလမ်း ပွင့်သွားတယ်ဆိုတာ အဓိပ္ပာယ် တွေ အများကြီးရှိတယ်။ ဘုရင်ခံနဲ့ ဒေသဆိုင်ရာ တရားသူကြီးတွေ ဒီကို အချိန်မရွေး ရောက်လာနိုင်တယ်။ သူတို့နောက် ရဲအဖွဲ့တွေ ကပ် ပါလာမယ်ဆိုတာလည်း သေချာတယ်။ သူတို့ ဒီမှာ စတည်းချပြီး လုပ်စရာ ရှိတာ၊ စီမံစရာရှိတာ စီမံကြ လုပ်ကိုင်ကြမှာပဲ”

“ဒုတိယအချက် ဖရိုနာတို့နည်းနဲ့ ဖရိုနာတို့ကိုယ်တိုင် လုပ်နိုင်တဲ့ အလုပ်။ ရေလမ်းပွင့်နေပြီ။ ဒီတော့ အဆိုးဆုံးနဲ့ ရင်ဆိုင်ရမယ်ဆိုရင် အဲဒီ အဆိုးဆုံးက လွတ်မြောက်အောင် လုပ်နိုင်ပြီမဟုတ်လား။ လွတ်

မြောက်အောင်လုပ်ဖို့ဆိုတာတော့ သူတို့သတ္တုတွင်းသမားတွေ အိပ်မက် တောင် မက်မိကြမှာမဟုတ်ဘူး”

“မဖြစ်နိုင်တာ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဖရိုနာနဲ့ မောင်နဲ့ နှစ်ယောက်တည်းနဲ့ သူတို့ဘက်က လူအများကြီး...”

“ဖရိုနာအဖေလည်း ရှိသေးတယ်။ ဘာကြီး ကိုဘာတင်လည်း ရှိသေးတယ်။ သန့်ဋ္ဌာန်ချထားတဲ့ လူလေးဦးဟာ အတူတူပူးပေါင်းပြီး လုပ်မယ်ဆိုရင် တန်ခိုးပြာဋိဟာပြသလို ထူးဆန်းတာတွေကို လုပ်လို့ရပါ တယ် မောင်ရယ်။ ဖရိုနာပြောတာကို ယုံစမ်းပါ။ ဖရိုနာတို့အကြံအစည် အထမြောက် အောင်မြင်ပါလိမ့်မယ်”

ဖရိုနာက စိန်ဗင်ဆင့်ကို နမ်းလိုက်ရင်း ချစ်သူ၏ဆံပင်ကို လက်ဖြင့် ပွတ်သပ်ပေးနေ၏။ သို့တိုင် စိန်ဗင်၏မျက်နှာတွင် စိုးရိမ်သည့်လက္ခဏာ က ပျောက်မသွား။

ထိုနေ့ နေမမှောင်မီ စောစောပိုင်းကပင် ဂျက်ကော့ဝဲစ်သည် ရေ လက်ကြားကို ဖြတ်ကူးကာ ‘ရီဘော့ကျွန်း’သို့ ရောက်လာခဲ့လေသည်။ သူနှင့်အတူ ဒဲလ်ဘစ်ရှော့၊ အမတ်ကြီးကိုတာတင်နှင့် ဗင်ကောလစ်တို့ လိုက်ပါလာကြ၏။

ဖရိုနာက တဲအိမ်ကလေးတစ်ခုအတွင်း အဝတ်အစားလဲနေစဉ် ဂျက် ကော့ဝဲစ်က ချောပို့သမား ဒုက္ခသည်အတွက် လိုအပ်သမျှ စီမံပေးနေသည်။

ချောပို့သမား ဆောင်ကြဉ်းယူလာသည့် ချောစာများမှာ အလွန်အရေး ကြီးနေသောစာများဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရလေသည်။ ထိုစာများကို တစ်စောင် ပြီးတစ်စောင် ဖတ်ရင်း ဂျက်ကော့ဝဲစ်၏ မျက်နှာမှာ မကြည်မသာ မည်း မှောင်နေ၏။

ဖရိုနာအား တဲအိမ်ငယ်ပိုင်ရှင်က တဲအိမ်ကို ယာယီပေးထားသည်။ စိန်ဗင်ဆင့်ကိုမူ ထိုတဲအိမ်ငယ်နှင့် ကပ်နေသော အခြားတဲအိမ်တစ်ခု၌

ချုပ်ထား၏။ သို့ရာတွင် ဖရိုနာတို့လူသိုက်နှင့် တွေ့ဆုံစကားပြောခွင့် ပေးထားလေသည်။

ထိုည မိမိတို့ ယာယီတည်းခိုနေသော တဲအိမ်အသီးသီးသို့ လူစုခွဲ၍ မသွားကြမိ ဂျက်ကော့ဝှဲစံက စိန့်ဗင်ဆင့်အား အားပေးစကားပြောနေ၏။

“အမှုသွား အမှုလာကတော့ ဆိုးနေတယ်။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ချသာနေ။ ဆိုးသည်ဖြစ်စေ၊ ကောင်းသည်ဖြစ်စေ၊ ဒီရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်မှုမှာ ကျုပ် သာ ပါလာရင် မောင်ရင် ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ မသေစေရဘူး။ ဘော့ကို မောင်ရင်မသတ်ဘူးဆိုတာတော့ ကျုပ် သေသေချာချာသိတယ်။ ဒီအမှုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျုပ် အတတ်နိုင်ဆုံးလုပ်ပေးမယ်။ စိတ်ချနေ”

ဖရိုနာအား ယာယီနေထိုင်ရန်ထားသော တဲအိမ်ငယ်ဆီသို့ ဗင့်ကော လစ်က လိုက်ပို့ပေးသည်။

“ဒီနေ့ဟာ နှစ်ဆယ့်လေးနာရီထက် ရှည်တဲ့နေ့ပဲ ဖရိုနာ” ဗင့်က ဖရိုနာနှင့်အတူလျှောက်ရင်းမှ မှတ်ချက်ချလိုက်၏။

“နက်ဖြန်ဆိုရင် ဒီနေ့ထက် ရှည်ဦးမယ်” ဖရိုနာက ပန်းလျလျ ပြန်ပြောနေသည်။

“ဖရိုနာတော့ သိပ်ကို အိပ်ချင်နေပြီ” “ဖရိုနာက အမျိုးသမီးလူစွမ်းကောင်းမကလေးပဲ။ ဖရိုနာအတွက် ကျွန်တော် ဂုဏ်ယူပါတယ်”

အချိန်မှာ ဆယ်နာရီခန့် ရှိနေပြီဖြစ်၏။ ဗင့်ကောင်လစ်သည် မှန်ရိုးတဝါးဖြစ်နေသော မြစ်ရေပြင်ကို လှမ်း

ကြည့်လိုက်သည်။ တစ္ဆေသရဲနှင့်တူသော ရေခဲတုံးများသည် တဖြည်းဖြည်း မျောပါနေကြ၏။

“ဒီလိုဒုက္ခကြုံရတာဟာ ကျွန်တော်နဲ့လည်း တစ်နည်းနည်းနဲ့ သက်ဆိုင်နေတယ်”

ဗင့်က ထင်မြင်ချက်ကို ပြောလိုက်သဖြင့် ဖရိုနာက...

“တစ်နည်းနည်းနဲ့ ဟုတ်လား”

“ခု ကြုံနေရတဲ့ပြဇာတ်မှာ ကျွန်တော်သာ ဇာတ်လိုက်ဖြစ်မယ်ဆိုရင် တော့ သတ်လိုက်ကြစမ်းကွာလို့ ပြောလိုက်မှာပဲ။ ခုတော့ ကျွန်တော်က လည်း ဇာတ်လိုက်မဟုတ်တော့ ဒီလိုပဲပြောရတော့မှာပဲ”

“ဗင့်ဟာ ဖရိုနာအပေါ် ကောင်းတဲ့လူ၊ ဗင့်ရဲ့ကျေးဇူးကို ဘယ်တော့မှ ပြန်ဆပ်...”

“ဒါတွေ ပြောမနေစမ်းပါနဲ့ဗျာ။ ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်ကိုယ်ကို ရောင်းကုန်အနေနဲ့ အစွန့်ထုတ်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အချစ်ဆိုတာ အလုပ် အကျွေးပြုခြင်းပါလို့ ကျွန်တော် ခံယူထားတယ်”

ဖရိုနာက ဗင့်ကောလစ်အား အကြာကြီး ကြည့်နေသည်။ ဤသို့ ကြည့်နေရင်း မျက်နှာပေါ်တွင် နူးညံ့အံ့သြသည့် လက္ခဏာ အသည်းထဲ နှလုံးထဲတွင် နာကြည်းသည့်ဝေဒနာ ပေါ်ပေါက်လာ၏။ ဘာကြောင့် ဤသို့ ပေါ်ပေါက်လာသည်ကို ဖရိုနာကိုယ်တိုင် မသိ။ တစ်ရက်လုံး အန္တရာယ် နှင့် နပန်းလုံးခဲရသည့် အဖြစ်အပျက်များက စိတ်အာရုံထဲတွင် စိကာ စဉ်ကာ ပေါ်လာသည်သာမက ဗင့်နှင့် စ၍တွေ့ရသည့်အချိန်မှ နောက်ပိုင်း ထိ အဖြစ်များပါ တောက်လျှောက် ထင်ဟပ်လာသည်။ လိပ်ပြာကလေး တောင်ပံတဖျပ်ဖျပ်ခတ်၍ ပျံ့ပဲ့နေသကဲ့သို့။

“ဖြူစင်သန့်ရှင်းတဲ့ မိတ်ဆွေအဖြစ်ဆိုတာကို ယုံရဲ့လား ဗင့်”

ဖရိုနာက တိတ်ဆိတ်စွာ လမ်းလျှောက်နေရာမှ မေးလိုက်ရင်း တစ် ဆက်တည်းပင်...

“ဖရိုနာတော့ ဒီလို ဖြူစင်သန့်ရှင်းတဲ့ မိတ်ဆွေအဖြစ်က ဗင့်နဲ့ ဖရိုနာတို့ကို အမြဲလက်တွဲနေစေလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ထားတယ်။ ထွန်း တောက်တဲ့ ဖြူစင်တဲ့မိတ်ဆွေအဖြစ် အင်မတန်ချစ်တဲ့ ခင်တဲ့ ရင်းနှီးတဲ့

အဖြစ်ပဲမဟုတ်လား”

ဖရိုနာက ဤသို့မေးနေသည့်တိုင် သူ့ဝေါဟာရမှာ သူ့ခံစားချက်ကို အဓိပ္ပာယ် ပြည့်ပြည့်စုံစုံနှင့် ဖော်ကျူးပြနိုင်ခြင်းမရှိဟု သိနေ၏။

သို့ဖြစ်၍လည်း ဗင်ကောလစ်က ခေါင်းခါ၍ပြလိုက်သောအခါ ရှင်းလင်း ဖော်ပြခြင်းငှာ မတတ်နိုင်သော ဝမ်းသာရင်း ရင်ခုန်နေရသည့် အတွေ့အကြုံကလေးကို ဖရိုနာက ခံစားလိုက်ရလေသည်။

“အင်မတန် ချစ်တဲ့ ခင်တဲ့ ရင်းနှီးတဲ့အဖြစ် ဟုတ်လား”

ဗင်က ပြန်၍မေးနေလေသည်။

“ကျွန်တော်က ဖရိုနာကို ချစ်နေတယ်ဆိုတာ ဘယ်တုန်းက သိနေတာလဲဟင်”

“အို...သိတာပေါ့”

ဖရိုနာက အသံတိုးတိုးနှင့် အတည်ပြုလိုက်၏။ ဗင်က တစ်ဆက်တည်းပင်...

“ဖရိုနာရဲ့လူတွေနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ဗဟုသုတဟာ ပြောရမှာတော့ အားနာပါရဲ့။ သိပ်ကို နယ်ကျဉ်းသေးတယ်လို့ ထင်မိတယ်။ လူသားတိုင်းဟာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဖြူစင်တဲ့၊ သန့်ရှင်းတဲ့ မိတ်ဆွေအဖြစ်နဲ့ ချစ်ခင်ရင်းနှီးနေကြတာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်က ပေးနိုင် ကျွေးနိုင်ရင် ကိုယ့်ကို မိတ်ဆွေပါ။ သူငယ်ချင်းပါ၊ ရဲဘော်ပါလို့ ပြောတတ်ပြီး သူက ကျွေးရ မွေးရ ပေးရမယ့်အလှည့်ကျတော့ သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေလို့ သဘောမထားနိုင်ကြတော့ဘူး”

“ချစ်တယ်၊ ခင်တယ်၊ ရင်းနှီးတယ်ဆိုတာ တစ်ယောက်မှာ ပျော်စရာရှိရင် တစ်ယောက်က လိုက်ပျော်တာမျိုးပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဖရိုနာ ခဏကလေး စဉ်းစားကြည့်လိုက်စမ်းပါ။ တခြားလူတစ်ယောက်နဲ့ ရတဲ့ကလေးကို ဖရိုနာက ရင်ခွင်မှာ ပိုက်ချီထားတယ်။ ဒါကို ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်ကလေးပါ

လို့ နှစ်နှစ်ကာကာ သဘောထားနိုင်ပါ့မလား။ ဖရိုနာကတော့ ဖရိုနာသာ ဖြစ်တဲ့အတွက် ဒီကလေးရဲ့မျက်နှာကိုကြည့်ရင်း ကြည့်နူးနေမယ်။ ကျွန်တော်က ကြည့်နူးနိုင်ပါ့မလား။ ဒီတော့ အချစ်ဆိုတာကို မိတ်ဆွေစစ်မိတ်ဆွေမှန်ဆိုတဲ့ ကြိုးနဲ့ ချုပ်နှောင်ထားချင်လို့တော့ မရနိုင်ပါဘူး။

ဖရိုနာက ဗင်၏လက်မောင်းပေါ်တွင် လက်တင်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော် မှားတယ်လို့ ထင်သလား ဟင်”

ဖရိုနာ၏မျက်နှာတွင် မကြည်မသာသည့် လက္ခဏာကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် ဗင်ကောလစ်က စိတ်ရှုပ်သွားသည်။

ဖရိုနာက ရှိုက်၍ ရှိုက်၍ ငိုနေလေသည်။

“ပင်းပန်းလှပြီ၊ မောလည်း မောလှပြီ။ သွားပြီးအိပ်ချည်ပါတော့လား ဖရိုနာ။ ကျွန်တော်လည်း သွားတော့မယ်”

“မသွားပါနဲ့၊ မသွားနဲ့နော်”

“ဖရိုနာက ဗင်ကောလစ်၏လက်ကို ဖမ်းဆွဲထားရင်း...

“ရှင်ပြောသလို ကျွန်မ မောနေတယ်။ ရူးလည်း ရူးနေတယ်။ ဒါပေမဲ့ နားထောင်စမ်းပါဦး။ လုပ်စရာတွေ အများကြီးရှိသေးတယ်။ နက်ဖြန်အတွက် စီစဉ်ရဦးမယ်မဟုတ်လား။ လာ...တဲ့ထဲကို...။

“အဖေနဲ့ ဘာကြီး ကိုတာတင်တို့ကတော့ တစ်ကြိတ်တည်း တစ်ဉာဏ်တည်းပဲ။ သူတို့လည်း တဲထဲမှာရှိတယ်။ တကယ်လို့ အဆိုးဆုံးဖြစ်လာရင် ကျွန်မတို့လေးယောက်က အင်မတန်ကြီးကျယ်တဲ့ အလုပ်ကြီးတစ်ခုကို လုပ်ရလိမ့်မယ်”

“လူတိုင်း တအံ့တဩ ငေးမောသွားရမဲ့ အလုပ်မျိုးပါ”

ဂျက်ကော့ဝဲစ်က မှတ်ချက်ချလိုက်၏။ ဖရိုနာက တစ်ဦးစီယူရမည့် တာဝန်ကို ရှင်းပြရင်း...

“ဒီလိုလုပ်မယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှ မျှော်လင့်ထားမှာ မဟုတ်ဘူး။

ဒီလိုမျှော်လင့်မထားတဲ့အတွက် ကျွန်မတို့ရဲ့ အစီအစဉ်က အောင်မြင်ဖို့ အများကြီးရှိပါတယ်”

“လုပ်ကြံမှုကြီးပေါ့ဗျာ”

အမတ်ကြီးကိုဘာတင်က ဆုံးဖြတ်ချက်ပေးနေသည်။

“လက်မြောက်လို့ အမိန့်ပေးလိုက်တော့ သူတို့က လက်မမြောက်ဘဲ နေရင်...”

ကိုဘာတင်က ဂျက်ကော့ဝဲစ်ကို လှည့်၍မေးလိုက်၏။

“မမြောက်ရင် ပစ်ထည့်လိုက်ပေါ့။ သေနတ်ကို ကိုင်ထားပြီးရင် ဘယ်တော့မှ ဖြီးမနေနဲ့တော့။ သေနတ်ကို ကိုင်ထားရက်နဲ့ ကလေးကစား သလို လုပ်နေရင် ကိုယ်ခံသွားရလိမ့်မယ်”

“ဗင်ကကတော့ ရတီစိန်ကို တာဝန်ယူရလိမ့်မယ်။ ဒီနေ့ည ရေခဲ တုံးကြီးတွေ ပိတ်မနေဘူးဆိုရင် နက်ဖြန် မြစ်ထဲမှာမျောနေတဲ့ ရေခဲတုံး တွေ နည်းနည်းပဲရှိလိမ့်မယ်လို့ အဖေက ပြောတယ်။ ရှင်က လှေကို အမှုစစ်တဲ့ တဲအိမ်ကြီးရှေ့က ကမ်းနားမှာ အသင့်ထားပြီး စောင့်နေဖို့ပဲ။ အမှုစစ်တဲ့အခန်းထဲမှာ ဘာတွေဖြစ်နေတယ်ဆိုတာတော့ ရှင် မြင်ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ စိန်ဗင်ဆင့် ပြေးဆင်းလာတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် သူ့ကို လှေပေါ်တင်ပြီး ဒေါ်ဆင်မြို့အရောက် လှော်ပြေးဖို့ပဲ”

“ကဲ...ဒီတော့ ခုကတည်းက ဝှတ်နိုက် ဝှတ်ဘိုင်ဆိုပြီး နှုတ်ဆက် လိုက်မယ်။ နက်ဖြန် နှုတ်ဆက်ဖို့အချိန် ရချင်မှရမယ်”

“ဝှတ်နိုက်...ဝှတ်ဘိုင်”

[၂၅]

နံနက်ရှစ်နာရီ...

မနေ့ညနေ ၅ နာရီက ရွှေဆိုင်ထားခဲ့သည့် သတ္တုတွင်းဆိုင်ရာ

အစည်းအဝေးကို ဆက်လက်ကျင်းပသည်။

ဂျက်ကော့ဝဲစ်မှာ မိမိဂုဏ်သရေ အဆင့်အတန်းနှင့်ညီစွာ အစည်း အဝေးတွင် အလေးပေးဂုဏ်ပြုခြင်းခံရ၏။

အစည်းအဝေးဖွင့်လှစ်ဖွင့်ချင်း ဂျက်ကော့ဝဲစ်က စကားပြောခွင့် ရလေ သည်။

သို့သော် ဂျက်ကော့ဝဲစ်၏ အဆိုကို ဆွေးနွေးခြင်းပင်မပြုဘဲ အသံ ပြင့် မဲခွဲ၍ အရုံးပေးလိုက်လေသည်။

“သိပြီမဟုတ်လား၊ မျှော်လင့်ချက်မရှိဘူး”

စိန်ဗင်ဆင့်က ဖရိုနာအား တီးတိုးပြောလိုက်၏။

“ရှိပါတယ်၊ နားထောင်”

ဖရိုနာက ဤသို့အစချီလိုက်ကာ ညကစည်းဝါးရိုက်ထားခဲ့သည့် အစီအစဉ်ကို အကြမ်းဖျင်း နှစ်ယောက်ကြားလောက်ရုံ ပြောပြလိုက်သည်။

“ဒီလိုကြံစည်တာကိုက ရူးမိုက်ရာကျတာပဲ”

“ဒါဖြင့် ကြိုးစင်တင်ပြီး အသတ်ခံရမှာကိုလည်း မကြံစည်နဲ့ပေါ့”

ဖရိုနာက စိတ်မရှည်နိုင်တော့သလို ဒေါသကလေးဖြင့် စကားဆို ရင်း...

“ရွတ်ရွတ်ချွန်ချွန်လုပ်ရလိမ့်မယ်နော်” ဟု သတိပေးလိုက်၏။

“လုပ်ပါမယ်ဗျာ”

စိန်ဗင်ဆင့်၏ အဖြေပေးသံက လေးလေးနက်နက်မရှိလှ။

ယနေ့စတင်စစ်ဆေးရာတွင် ဆွစ်အမျိုးသားနှစ်ဦးကို ဦးဆုံးဖွဲ့ထုတ် ထားလေသည်။ ဤအမျိုးသားနှစ်ဦးက ‘ရေစည်ပိုင်းအဖြစ်အပျက်’ကို မိမိတို့သိသမျှ မြင်သမျှ ကြားသမျှ အစစ်ခံ ထွက်ဆိုသွားကြ၏။

‘ရေစည်ပိုင်းအဖြစ်အပျက်’မှာ အမှန်စင်စစ် အသေးအဖွဲ့မျှသာ ဖြစ် သော်လည်း နောက်ထပ်ပေါ်ပေါက်လာသည့် လူသတ်မှုကြီးကြောင့် ထို

အဖြစ်အပျက်သည် အရေးကြီးလာရတော့၏။

သဆွစ်အမျိုးသားနှစ်ဦးအား စစ်ဆေးပြီးနောက် သက်သေ ဒါဇင်ဝက် ခန့်ကို မြန်မြန်ဆန်ဆန်ပင် ဆက်တိုက်စစ်ဆေးသည်။ ဤဒါဇင်ဝက်ခန့် သော သက်သေများမှာ လူသတ်မှုဖြစ်ပွားသည့်နေရာကို စေ့စေ့စပ်စပ် လေ့လာခဲ့သူများ၊ လူဆိုးနှစ်ယောက် ထွက်ပြေးသွားသည့်ခြေရာကို ကျွန်း အနံ့ လိုက်လံရှာဖွေ ကြည့်ရှုခဲ့သူများဖြစ်ကြ၏။

ဤသက်သေအားလုံးပင် လူဆိုးနှစ်ဦး၏ခြေရာများကို မတွေ့ရ ကြောင်းဖြင့် တညီတညွတ်တည်း ထွက်ဆိုကြသည်။ ဤသက်သေများ အစစ်ခံ၍ ပြီးသွားနောက် သက်သေခံမည့်နေရာသို့ ရောက်လာသူကား ဒဲလ်ဘစ်ရှော့...။

ဖရိုနာက ဘစ်ရှော့ကိုကြည့်ရင်း အံ့အားသင့်နေ၏။

ဘစ်ရှော့က စိန့်ဗင်ဆင့်အား မနှစ်မြို့ကြောင်းကိုလည်း ဖရိုနာ သိထားပြီးဖြစ်သည်။ ဤအမှုနှင့်ပတ်သက်၍ ဘစ်ရှော့တွင် သက်သေခံစရာ အထောက်အထားလည်း ရှိမည်မဟုတ်။

အသက်၊ လူမျိုး စသည်တို့ကို ထုံးစံအတိုင်း မေးခြင်း၊ ဖြေခြင်း၊ ကျမ်းသစ္စာကျိန်ဆိုခြင်းများ ပြုလုပ်ပြီးနောက် တရားလိုရှေ့နေ ဘရောင်း က ဘစ်ရှော့၏ အလုပ်အကိုင်ကို မေးလိုက်၏။

“တစ်ကိုယ်တော် ရွှေတွင်းတူးသမား”

ဘစ်ရှော့က အသံမာမာဖြင့် အဖြေပေးလိုက်ပြီးနောက် ပရိုသတ် တစ်ခုလုံးကို မာန်ဝင့်၍ ကြည့်လိုက်သည်။

မြောက်ဝင်ရိုးစွန်အောက်ရှိ အလာစကာပြည်နတ်တစ်လျှောက်၌ တစ် ကိုယ်တော် ရွှေတွင်းတူးသမားဟူ၍ နှစ်ယောက်စ၊ သုံးယောက်စ ရှိကောင်း ရှိမည်ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် အများအားဖြင့် သတ္တုတွင်း ရွှေတွင်းများကို အလုပ်သမားဂိုဏ်းများဖွဲ့၍ တူးသည့်စနစ်သာ ခေတ်စားနေသည်။ တစ်

ကိုယ်တော် ရွှေတွင်းတူးသည့်နည်းကိုလည်း ယေဘုယျအားဖြင့် အယုံ အကြည်မရှိကြ။ အခြေအနေက ဤသို့ဖြစ်နေသည်။

ထို့ကြောင့် ဘစ်ရှော့က ‘တစ်ကိုယ်တော်ရွှေတွင်းတူးသမား’ဟု မိမိ အလုပ်အကိုင်ကို ဝင့်ဝင့်ဝါဝါ ကြေညာလိုက်သောအခါ...

“တစ်ကိုယ်တော်ရွှေတွင်းတူးသမားတဲ့လား”ဟူသော သရော်သံက လူအုပ်ကြားမှ ပေါ်ပေါက်လာတော့သည်။

“ဟုတ်တယ်” ဘစ်ရှော့က အတည်ပြုပြောလိုက်၏။

“အဲဒီလိုစိတ်ကူးယဉ်နည်းနဲ့ ရွှေတူးလို့ ရဖူးလို့လား”

လူအုပ်ထဲမှစ၍ သရော်သူက ဆက်၍မေးနေသည်။

“ရဖူးတယ်”

“မယုံကြနဲ့ဗျို့”

ဘစ်ရှော့က တံတွေးကိုမျိုချလိုက်ပြီး ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲမော့လိုက် ကာ...

“သဘာပတိကြီးခင်ဗျား... ကျွန်တော် ဒီနေရာကို သက်သေခံဖို့ လာတာပါ။ ကျွန်တော် ရုံးတော်ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ရိုသေလေးစားပါတယ်။ အနှောင့်အယှက် မလုပ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ရုံးတော်ကတစ်ဆင့် ကျွန်တော် ရိုးရိုးကြီးနဲ့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းကြီး ပြောလိုပါတယ်။ ဒီနေ့ရုံးဆင်းပြီးတဲ့ အချိန်မှာ ကျွန်တော်ကို ပြောင်လှောင်သရော်သူများရဲ့ခေါင်းကို ရိုက်ခွဲပစ် မယ်လို့ ပြောလိုပါတယ်။ နားလည်ကြရဲ့လား”

“နားလည်ကြရဲ့လား”ဟူသော စကားကို ဘစ်ရှော့က ပရိုသတ်ဘက် သို့လှည့်၍ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

တရားသူကြီးအဖြစ် ဆောင်ရွက်သူသည် လက်ထဲမှ သစ်သားတူဖြင့် စားပွဲကိုထုလိုက်ပြီးနောက် ဘစ်ရှော့အား...

“လူကြီးမင်းခင်ဗျား၊ လူကြီးမင်းဟာ ရုံးတော်ကို မလေးမစားပြုရာ

ရောက်နေပါတယ်”ဟု သတိပေးလိုက်၏။

“အင်း...ခင်ဗျားခေါင်းကိုလည်း ရိုက်ခွဲပစ်မယ်။ ခင်ဗျားကော ဥပဒေ စည်းကမ်းကို ထိန်းသိမ်းနိုင်လို့လား။ ဒီအမှုနဲ့ တစ်ကိုယ်တော်ရွှေတွင်းတူး သမားအလုပ်နဲ့ ဘာမှဆိုင်တာမဟုတ်ဘူး။ မဟုတ်တဲ့မေးခွန်းတွေကိုတော့ ဘာဖြစ်လို့ ခင်ဗျားက မေးခွင့်ပြုနေရတာလဲ။ ခင်ဗျားကိုလည်း နောက်တော့ အကြောင်းပြလိုက်မယ်။ အလကား လေးအိုး”

“ကျုပ်ကို အကြောင်းပြမယ်။ မင်းကလား...ကျုပ်ကို အကြောင်း ပြမှာ”

သဘာပတိက မျက်နှာနီလာကာ လက်မှသစ်သားတူကို လွှတ်ချ လိုက်သည်။ ထို့နောက် ထိုင်ရာမှခုန်၍ထလိုက်၏။ ဘစ်ရှောကလည်း သဘာပတိ တရားသူကြီးနှင့် ရင်ဆိုင်ရန် ရှေ့သို့တိုးလာသည်။

ရှေ့နေဘရောင်းက တရားသူကြီးနှင့် သက်သေကြားတွင် ဝင်၍ ရပ်လိုက်ကာ နှစ်ဦးစလုံးကို တားထားလိုက်၏။

“လူကြီးမင်းများခင်ဗျာ၊ စည်းကမ်းဥပဒေကို လေးစားကြပါ။ လိုက်နာ ကြပါ။ ဒီအချိန်ဟာ မတော်တရော်တွေ ဖြစ်ရမဲ့အချိန် မဟုတ်ပါဘူး။ နို့ပြီး ရုံးခန်းထဲမှာ ဂုဏ်သရေရှိ အမျိုးသမီးများလည်း ရောက်ရှိနေတယ် ဆိုတာ သတိပြုကြပါခင်ဗျား”

တရားသူကြီးနှင့် သက်သေက တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မကြား တကြားရေရွတ်ရင်း မိမိတို့နေရာအသီးသီးသို့ ပြန်သွားကြသည်။

တရားလိုရှေ့နေ မစ္စတာဘရောင်းက...

“မစ္စတာဘစ်ရှောခင်ဗျား၊ လူကြီးမင်းဟာ တရားခံနဲ့ပတ်သက်လို့ တရားခံရဲ့ ယေဘုယျအကျင့်စရိုက်ကို ရုံးတော်သို့ပြောကြားရန် မေတ္တာ ရုပ်ခံပါတယ်”ဟု ဆိုလိုက်၏။

ဘစ်ရှောက အားရပါးရပြုံးလိုက်ပြီး...

“ပထမအစချီ ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ တရားခံဟာ အင်မတန်မှ အငြင်းသန် ရန်လိုတဲ့အကျင့်စရိုက် ရှိပါတယ်”

“ရုပ်ပါဦး...ရုပ်ပါဦး။ ကျွန်တော် ဒီလိုပြောတာ မခံနိုင်ဘူး” တရားခံ စိန့်ဗင်ဆင့်က ထိုင်ရာမှထလိုက်ပြီး အော်ပြောနေသည်။ ဒေါသကြောင့် အသားကလည်း တဆတ်ဆတ်တုန်နေ၏။

“ခင်ဗျား ကျုပ်အကြောင်းကို ဒီပုံမျိုးနဲ့ပြောလို့ တစ်သက်လုံး မရ ဘူး။ အရူးတစ်ယောက်ကို ကျုပ် အကျင့်စာရိတ္တနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မေးဖို့ ရုံးကိုခေါ်လာတယ်။ သူ့ကို ကျုပ်ဘဝမှာ တစ်ခါပဲတွေ့ဖူးတယ်”

ဘစ်ရှောက တရားခံဘက်သို့ လှည့်လိုက်၏။

“ဒါဖြင့် မောင်ရင်က ကျုပ်ကိုမသိဘူးပေါ့၊ ဟုတ်လား စိန့်ဗင်ဆင့်ရဲ့”

“မသိဘူး၊ ခင်ဗျားကို ကျုပ်မသိဘူး”

“ကျုပ်ကို မောင်ရင်က မသိဘူး ဟုတ်လား”

ဘစ်ရှောက အော်၍ ဟစ်၍ မေးနေသည်။ သို့သော် တရားခံက ဂရုမစိုက်ဘဲ ပရိသတ်ဘက်သို့ လှည့်ကာ...

“ဒီလူကို ကျွန်တော် တစ်ခါမှမတွေ့ဖူးဘူး။ အရင်က တစ်ခါပဲ မြင်ဖူးတယ်။ ဒါတောင် ဒေါ်ဆင်မြို့မှာ ခဏကလေး မြင်ဖူးလိုက်တာပါ”

“ကျုပ်ပြောပြလို့မဆုံးခင် မောင်ရင် ကျုပ်ကို မှတ်မိလာလိမ့်မယ်” ဘစ်ရှောက သရော်လိုက်ရင်း “ဒီတော့ ငြိမ်ပြီးတော့သာ နားထောင်နေ။ ကျုပ်ပြောစရာရှိတာကလေးတွေ ပြောဦးမယ်။

“ကျွန်တော်ဟာ ဒီနယ်မြေဒေသကို တရားခံနဲ့အတူတူ ဟို...တစ် ထောင့် ရှစ်ရာ ရှစ်ဆယ့်လေးခုနစ် ကတည်းက ရောက်လာခဲ့ပါတယ်” စိန့်ဗင်ဆင့်က ချက်ချင်းပင် စိတ်ဝင်စားလာကာ ဘစ်ရှောစကားကို နားစိုက်နေသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ မစ္စတာစိန့်ဗင်ဆင့်။ ခု ကျုပ်ပြောတာကို မှတ်မိစ

ပြုလာပြီမဟုတ်လား။

“အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော်ဟာ မုတ်ဆိတ်မွေးတွေ ထားခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော့်နာမည်ကလည်း ခုလို ဒဲလ်ဘစ်ရှော့ မဟုတ်သေးပါဘူး။ ဘာရောင်းပါ။ ဂျီဘာရောင်းပါ။ အဲဒီတုန်းက...”

ဘစ်ရှော့က လက်စားချေလိုသည့် အပြုံးမျိုး ပြုံးလိုက်သောအခါ တရားခံသည် စိတ်ပျက်သွားပုံပေါ်နေလေသည်။

“သူပြောတာ မှန်ရဲ့လား”

ဖရိုနာက စိန့်ဗင်ဆင့်အား တီးတိုးမေးနေ၏။

“အင်း...မောင်တော့ နည်းနည်းသတိရလာပြီ” စိန့်ဗင်ဆင့်က မပွင့်တပွင့် ဖြည်းဖြည်းလေးလေး ဖြေရာက “မောင် မသိဘူး...မသိဘူး။ အရူး စကားတွေ။ ဒီ ဂျီဘာရောင်းဆိုတဲ့လူ ခုလောက်ဆို သေရောပေါ့”

“လူကြီးမင်းက ခုနက တစ်ထောင့်ရှစ်ရာရှစ်ဆယ့်လေးခုနှစ်လို့ ထွက်ဆိုလိုက်ပါသလားခင်ဗျာ”

ရှေ့နေဘရောင်းက သွေးထိုးပေးရင်း ထပ်မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်...ရှစ်ဆယ့်လေးခုနှစ်ပါ။ တရားခံက သတင်းစာဆရာ ပါ။ ကမ္ဘာကြီးကို အလာစကာနဲ့ ဆိုက်ဗေရီးယားကနေ လှည့်မယ်ဆိုပြီး လာတာ။ ကျွန်တော်ကတော့ ဆစ်ကာမြို့မှာ ရပ်နားနေတဲ့ ဝေလငါးဖမ်း သင်္ဘောက ထွက်ပြေးလာတဲ့လူပါ။ ကမ္ဘာလှည့်မဲ့လူနဲ့ သင်္ဘောကပြေးလာ တဲ့ ဘရောင်းနဲ့ သိပ်ကို အံဝင်ခွင်ကျဖြစ်သွားကြတာပေါ့။ သူက ကျွန်တော့် ကို တစ်လ ငွေလေးဆယ်နဲ့ ငှားတယ်။ အဲ...ဒါပေမဲ့ သူနဲ့ ကျွန်တော့်နဲ့ ရန်ဖြစ်ကြတာပေါ့”

မည်သည့်နေရာမှဟု တပ်အပ်မပြောနိုင်သော ကြိတ်၍ရယ်သံတစ်ခု က ပေါ်လာသည်။ ထိုရယ်သံသည် တစ်ယောက်မှတစ်ယောက်သို့ ကူးစက် သွားကာ ကျယ်၍လောင်၍ ထွက်လာ၏။

ဖရိုနာနှင့် ဘစ်ရှော့တို့ပင် ပြုံးလာကြသည်။ မရယ်မပြုံးဘဲ တည်ငြိမ် နေသူကတော့ တရားခံတစ်ဦးတည်း။

“သူဟာ ကျွန်တော်နဲ့သာ ရန်ဖြစ်တာမဟုတ်ပါဘူး။ ဒိုင်ယာက အဘိုးကြီးအင်ဒီနဲ့လည်း ရန်ဖြစ်တယ်။ ချိလ်ကွတ်က လူမျိုးစုအကြီးအကဲ ကျောနဲ့လည်း ရန်ဖြစ်တယ်။ ပဲလ်လီက ပွဲစားနဲ့လည်း ရန်ဖြစ်တယ်။ တစ်လျှောက်လုံးမှာရှိတဲ့လူတွေနဲ့ ရန်ဖြစ်တော့တာပါပဲ။

“သူ့အတွက် ကျွန်တော်တို့ဟာ မဆုံးနိုင် မတိုးနိုင်အောင် ဒုက္ခ ရောက်ခဲ့ကြရတယ်။ အထူးသဖြင့် မိန်းမနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ဒုက္ခပေါ့ခင်ဗျာ။ သူဟာ အမြဲပဲ မိန်းမနဲ့ ကမြင်းဖို့...”

“သဘာပတိကြီးရှင်...ကျွန်မ ကန့်ကွက်ပါတယ်”

ဖရိုနာက မတ်တတ်ရပ်လိုက်၏။ မျက်နှာက ပကတိ တည်ငြိမ်နေ သည်။ ဒေါသကိုထိန်းချုပ်ထားပုံရ၏။

“မစ္စတာစိန့်ဗင်ဆင့်ရဲ့ အချစ်ကိစ္စတွေကို ဒီအမှုနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဆွဲသွင်း လာဖို့ မလိုပါဘူး။ အဲဒီအချစ်ကိစ္စတွေဟာ ဒီအမှုနဲ့လည်း ဘယ်လိုမှ မသက်ဆိုင်ပါဘူး။ နို့ပြီး ဒီအခန်းထဲမှာရောက်ရှိနေတဲ့ အမျိုးသားများဟာ လည်း ဒီလိုအချစ်ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မေးခွန်းထုတ်နေရလောက်အောင် ဘယ်သူမှ ကင်းရှင်းနိုင်ကြမယ်မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် အမှုနဲ့သက်ဆိုင် တဲ့ အချက်အလက်တွေကိုသာ မေးဖို့ ကျွန်မ တောင်းဆိုပါတယ်”

ဖရိုနာက ထိုင်လိုက်သောအခါ ရှေ့နေ မစ္စတာဘရောင်းက ကျေနပ် သောအပြုံး၊ ဖော်ရွေလိုက်လျောသော အပြုံးဖြင့် ထလိုက်၏။

“သဘာပတိကြီးခင်ဗျား...”

“တရားခံရဲ့ရှေ့နေ တင်ပြ မေတ္တာရပ်ခံသွားတဲ့ အချက်ကို ကျွန်တော် တို့ကလည်း ဝမ်းပန်းတသာနဲ့ ကျေနပ်စွာ လက်ခံကြိုဆို သဘောတူပါ တယ်။

“သဘာပတိကြီးခင်ဗျား...

“ကျွန်တော်တို့တင်ပြသွားတဲ့ အချက်တွေဟာ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် အမှုနဲ့သက်ဆိုင်နေတဲ့ လက်ဆုပ်လက်ကိုင်ဖြစ်နေတဲ့ အချက်များသာ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့တင်ပြဖို့ ရည်ရွယ်ထားတဲ့အချက်တွေအားလုံးဟာ လည်း အမှုနဲ့သက်ဆိုင်တဲ့၊ အမှုနဲ့အကျိုးဝင်နေတဲ့၊ ရုပ်သဘာဝကျတဲ့ အချက်အလက်တွေသာ ဖြစ်ပါတယ်။

“သဘာပတိကြီးခင်ဗျား...

“မစ္စတာဘစ်ရှော့ဟာ ကျွန်တော်တို့တင်ပြတဲ့ သက်သေတွေထဲမှာ ဇာတ်လိုက်ကြီးဖြစ်နေပါတယ်။ သူတင်ပြ သက်သေခံတဲ့ အချက်တွေဟာ ထိထိမိမိနဲ့ အရာရောက်လှပါတယ်။

“ကျွန်တော်တို့ သတိပြုရမှာက ဣန္ဒာဓိကအသတ်ခံရတဲ့အမှုမှာ တိုက်ရိုက် သက်သေရယ်လို့ မရှိတဲ့ အချက်ပါပဲ။ မျက်မြင်သက်သေဆိုလို့လည်း ကျွန်တော်တို့ တစ်ယောက်မှ ခေါ်မလာနိုင်ခဲ့ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့မှာရှိတဲ့ သက်သေတွေဟာ အခြေအနေအရ ကျိုးကြောင်းဆက်ပြီး ထွက်ဆိုနေတဲ့ သက်သေတွေသာ ဖြစ်ပါတယ်။

“ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့မှာ ဘာကြောင့် ဘယ်သူက ဘယ်လိုသတ်ပါတယ်ဆိုတာ ကျိုးကြောင်းဆက်နွယ်ပြီး ထင်ရှားအောင် သက်သေထူဖို့ လိုလာပါတယ်။ ဒါဟာ မလွဲမကင်းနိုင်တဲ့ တာဝန်တစ်ရပ်ပါ။

“ဒီလိုအကျိုးအကြောင်းဆက်နွယ်ပြီး ထင်ရှားအောင် ပြနိုင် သက်သေထူနိုင်ဖို့အတွက် တရားခံရဲ့ အကျင့်စာရိတ္တကို နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် လေ့လာစုံစမ်း မေးမြန်းဖို့ လိုလာပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဒါကိုလုပ်ဖို့ ရည်ရွယ်ခြင်းပါ။

“ကျွန်တော်တို့ဟာ တရားခံရဲ့ ကာမေသုမိစ္ဆာစာရက်ထိုက်တဲ့ အကျင့်စရိုက်တွေ၊ လုပ်ငန်းတွေ၊ ကာမရာဂကျူးတဲ့ သဘာဝတွေကို ဖော်ထုတ်ဖို့

လိုပါတယ်။ ဒီဒုစရိုက်အကျင့်တွေဟာ အထွတ်အထိပ်ကို ရောက်လာခဲ့လို့လည်း လူသတ်မှုကြီးနှစ်ခုကို တစ်ပြိုင်နက် ကျူးလွန်မိတဲ့ အဖြစ်ကို ရောက်လာခဲ့ရပါပြီ။ လည်ပင်းမှာ ကြိုးကွင်းတပ်ပြီး အသတ်ခံရမဲ့ အခြေအနေကို ဆိုက်ရောက်နေပါပြီ။

“တရားခံမှာ သစ္စာတရားဆိုတာ မရှိဘူးဆိုတာကို ဖော်ထုတ်တင်ပြဖို့ ရည်ရွယ်ပါတယ်။ တရားခံဟာ လိမ်တဲ့နေရာမှာ ကမ်းကုန်နေပြီဆိုတာ တင်ပြဖို့ ရည်ရွယ်ပါတယ်။ တရားခံက ဘာပဲပြောပြော သူပြောတဲ့ စကားလုံးတိုင်းဟာ ဂုဏ်သရေရှိ ဂျူရီလူကြီးမင်းများအဖို့ နားမထောင်အပ်တဲ့ မုသားသာဖြစ်ပါတယ်ဆိုတာ ဆွဲထုတ်တင်ပြဖို့ ရည်ရွယ်ပါတယ်။

“ကျွန်တော်တို့ဟာ ဒါတွေအားလုံးကို တစ်ခုစီ တစ်ခုစီ တင်ပြရင်း ဒါတွေအားလုံးကို တစ်လွန်းစီ တစ်လွန်းစီ ကျစ်လိုက်ခြင်းအားဖြင့် ကြိုးတစ်ပင်စီ တစ်ပင်စီ ရလာမှာဖြစ်ပါတယ်။ ကြိုးတစ်ပင်စီ တစ်ပင်စီကို ထပ်ပေါင်းပြီး ကျစ်လိုက်တော့ ခိုင်လည်းခိုင်၊ မာလည်းမာ၊ ရှည်လည်းရှည်ပြီး တရားခံကို ကြိုးကွင်းစွပ်ပြီးသတ်နိုင်တဲ့ ကြိုးကြီးတစ်ချောင်းကို ဒီနေ့နေမကုန်ခင် ရမှာဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် သဘာပတိကြီးခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ သက်သေကို ရှေ့ဆက်ပြီး တင်ပြခွင့်ပြုပါလို့ ရိုသေလေးစားစွာ တင်ပြပါတယ်ခင်ဗျား။”

သဘာပတိကြီးက ဖရိုနာ၏ အဆိုပြုချက်ကို မလိုက်လျော့ ဖရိုနာက ပရိသတ်ကြီးထံ တင်ပြလိုက်ပြန်သည်။ ပရိသတ်က အသံဖြင့် မဲခွဲကာ ထပ်၍ပယ်ချလိုက်၏။

ရှေ့နေ မစ္စတာဘရောင်းက ဘစ်ရှော့အား ဆက်လက်ထွက်ဆိုရန် ခေါင်းညိတ်၍ပြလိုက်လေသည်။

“ကျွန်တော်ပြောခဲ့သလို တရားခံဟာ ကျွန်တော်တို့ကို ဒုက္ခတွေ မဆုံးနိုင်အောင် ပေးနေခဲ့တယ်။

“ကျွန်တော်ဟာ တစ်သက်လုံး ရေနဲ့အလုပ်လုပ်ခဲ့တဲ့ လူပါ။ တစ်ခါမှ ရေနဲ့မကင်းနိုင်တော့ဘူးလို့ ထင်နေရတော့တယ်။ တရားခံကလည်း ဒီ အကြောင်းကို သိတယ်။ တရားခံဟာ ပဲကိုင်တာ ကျွမ်းကျင်တဲ့လူတစ် ယောက်ဖြစ်မဲ့ ဘောက်ကင်ယွန်ကို ဖြတ်ကူးရမဲ့အချိန်မှာ ကျွန်တော့်ကို တစ်ယောက်တည်း ရေကြောင်းကလွတ်ပြီး သူကတော့ ကမ်းကနေ ခြေ ကျင် လျှောက်သွားပါတယ်။

“ကျွန်တော့်မှာ တစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ လှေမှောက်ပြီး ပါလာတဲ့ ပစ္စည်းတွေလည်း တစ်ဝက်လောက်ဆုံးရှုံးခဲ့ရတယ်။ ဆေးရွက်တွေလည်း အားလုံးဆုံးခဲ့ရတယ်။ ဒါတောင် သူက ကျွန်တော့်ကို အပြစ်ဆိုနေသေး တယ်။

“အဲဒီလိုဖြစ်ပျက်ပြီးနောက် တရားခံဟာ လိတ်လိဘားကလူတွေနဲ့ အရှုပ်အထွေးဖြစ်ခဲ့သေးတယ်။ သူရော ကျွန်တော်ပါ ပျက်စီးလုနီးနီးဖြစ်ခဲ့ ကြရတယ်”

“ဘယ်လိုအရှုပ်အထွေးဖြစ်တာလဲခင်ဗျာ”

ရှေ့နေဘရောင်းက ကြားဖြတ်၍ မေးလိုက်၏။

“ချောတဲ့တိုင်းရင်းသူအမျိုးသမီးတစ်ယောက်နဲ့ ပတ်သက်လို့ပါပဲ။ ဒီအမျိုးသမီးက သူ့အပေါ်မှာ သိပ်ပြီး စေတနာတွေ အကြင်နာတွေ ပိုနေပုံရတယ်။ အဲဒီနောက်တော့ ဒီအမျိုးသမီးနဲ့ ပြဿနာရှင်းသွားတယ်။ ရှင်းသွားတော့ ကျွန်တော်က သူ့ကို ဆုံးမဩဝါဒပေးတယ်”

“အမျိုးသမီးအားလုံးနဲ့ဆိုင်တဲ့ ယေဘုယျဩဝါဒနဲ့ တိုင်းရင်းသူတွေနဲ့ အသေးစိတ်သက်ဆိုင်တဲ့ ဩဝါဒပါ။ ဒီတော့ တရားခံက ကောင်းကောင်း မွန်မွန် နေပါတော့မယ်လို့ ကတိပေးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ လစ်တဲလ်ဆဲလ်မွန် က အမျိုးသမီးတွေနဲ့ ပြဿနာပေါ်လာပြန်ပါရော”

“ဒီတစ်ချိန်မှာတော့ သူက သိပ်ပီရိတယ်။ ဘယ်လိုဖြစ်တယ်ဆိုတာ

အတိအကျမသိပေမဲ့ မှန်းဆလိုတော့ရတယ်။ သူကတော့ ဗိန္နောဆရာ ပြဿနာပါလို့ပြောတယ်။ ဒါပေမဲ့ မိန်းမပြဿနာမပါရင် သူက စိတ်ချမ်း သာတဲ့လူမျိုးမှမဟုတ်ဘဲ။ ကျွန်တော်က သူ့ကို သားတစ်ယောက်ကို ဆုံးမသလို ဆုံးမစကားပြောပါတယ်။ ပြောတော့ သူက စိတ်ဆိုးလာတယ်။ ဒီတော့ သူ့ကို မြစ်ကမ်းစပ်ခေါ်သွားပြီး ကြိမ်နဲ့ရိုက် ဆုံးမရတော့တာပေါ့။

“ဒီအချိန်ကစပြီး သူစိတ်ကောက်သွားတယ်။ ကျွန်တော့်ကို စကား မပြောတော့ဘူး။ ဒါနဲ့ ‘ရေခဲသမင်မြစ်ဝ’ကို ရောက်လာပြီး ငါးသလောက် ဖမ်းတဲ့ပိုက်ထဲမှာ တိုင်းရင်းသူအမျိုးသမီးတွေနဲ့ တွေ့တော့မှ သူ ပြုံးပြုံး ရွှင်ရွှင်ဖြစ်လာတော့တယ်။ ဒီမှာလည်း ကျွန်တော့်ကို ဟိုလှည့်ဒီလှည့်နဲ့ အမျိုးသမီးနဲ့ရှုပ်တာပဲ”

“တရားခံဟာ မိန်းမဆိုရင် လျှာရည်တမြားမြားဖြစ်နေတာကိုတော့ ဘာမှငြင်းချက်ထုတ်နေစရာ မလိုပါဘူး။ သူကလည်း ဒီဘက်မှာ ဣတ္ထိယ မှော် အောင်နေတယ်လို့ထင်ရတယ်။ လေချွန်ပြီးခေါ်လိုက်ရင် ခွေးတွေ လာသလို သူ့ဆီကိုလည်း မိန်းမတွေက လာကြတာပါပဲ။ လေချွန်လိုက်ဖို့ သာ လိုတယ်။ ရေခဲသမင်ဒေသမှာ အင်မတန်ချောပြီး အင်မတန် ယုတ်မာ တဲ့ တိုင်းရင်းသူတစ်ယောက်ရှိတယ်။ ချောတဲ့နေရာမှာ သေဆုံးသွားတဲ့ ဘယ်လားကိုတော့ မမိဘူး။ ဒီစခန်းမှာလည်း သူဟာ ကြာသင့်တာထက် ပိုကြာနေတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မိန်းမဆိုရင်...”

“ဒါလောက်ဆို တော်ပါပြီ မစ္စတာ ဘစ်ရှော့”

သဘာပတိကြီးက ကြားဝင်၍ ဟန့်တားလိုက်သည်။

ဘစ်ရှော့ထွက်ဆိုနေသည့် တစ်ချိန်လုံးတွင် သဘာပတိကြီးက ဖရိုနာ ကို အကဲခတ်ကြည့်နေခဲ့၏။ ဖရိုနာ၏မျက်နှာအမူအရာက ပကတိအတိုင်း ပင်။ သို့သော် ဖရိုနာ၏လက်က ဆုပ်ချည်ဖြန့်ချည်ဖြစ်နေသည်ကို သဘာ ပတိကြီးက သတိပြုမိသည်။ စိတ်ထဲတွင် ခံစားရသမျှ မျက်နှာတွင်

အရိပ်လက္ခဏာမပေါ်အောင် ထိန်းထားရာမှ ရန်းကန်ပေါ်ထွက်လာသည် ဖရိုနာ၏ စိတ်လှုပ်ရှားမှု။

သို့ဖြစ်၍လည်း သဘာပတိကြီးက...

“ဒါလောက်ဆို တော်ပါပြီ မစွတာဘစ်ရှော။ မိန်းမတွေအကြောင်း ဒါလောက်ဆို တော်ပါပြီ”ဟု ဟန့်တားလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“သက်သေခံထွက်ချက်တွေကို မနှောင့်ယှက်ဖို့ တောင်းပန်ပါရစေ ရှင်” ဖရိုနာက ချိုလွင်သောအသံဖြင့် ပြောလိုက်၏။

“ဒီသက်သေထွက်ချက်ဟာ အင်မတန်မှ အရေးကြီးပုံရတယ်”

“ကျုပ် ဘာဆက်ပြီး ထွက်ဆိုမယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားသိလို့လား”

ဒဲလ်ဘစ်ရှောက တံရားသူကြီးကို ဒေါသဖြင့်မေးလိုက်ရင်း...

“ဘာပြောမယ်ဆိုတာ မသိဘူးမဟုတ်လား။ ဒါဖြင့် တိတိတိတိနမိမ်း။ ဒါဟာ ကျုပ်က သေသေချာချာ သီးသီးသန့်သန့် တင်ပြနေတဲ့ ကျုပ်ပွဲပဲ”

ရှေ့နေဘရောင်းက ရန်လိုမှန်းထားမှုများကို တားဆီးရန် ထိုင်ရာမှ ခုန်၍ထလိုက်၏။ သို့ရာတွင် တရားသူကြီးလုပ်သူက မိမိကိုယ်ကို မိမိ ပြန်၍ ထိန်းထားလိုက်သည်။

ဘစ်ရှောက ဆက်၍ပြောနေ၏။

“ကျုပ်ပြောနေတာ ကြားဝင်ပြီး မနှောင့်ယှက်ရင်...ဒါလောက်ဆို သေနတ်ပစ်ပြိုင်ပွဲအကြောင်းတွေ၊ တိုင်းရင်းသူမိန်းမအကြောင်းတွေနဲ့ အားလုံး အကြောင်းတွေပြောလို့ ပြီးရောမယ်။ အဲ...ကျွန်တော်ပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း မိန်းမဆိုရင် လျှာရည်တမြားမြားဖြစ်နေတဲ့ တရားခံဟာ ကျွန်တော့်ခေါင်းကို ရိုင်းဖယ်သေနတ်ဒင်နဲ့ရိုက်ပြီး ကျွန်တော်မူးမေနေတုန်း ခုနကပြောခဲ့တဲ့ တိုင်းရင်းသူချောချောကို လှေပေါ်ဆွဲတင်၊ စခန်းမှာရှိတဲ့ ပစ္စည်းတွေယူပြီး ထွက်သွားတော့တာပဲ။

“ယူကွန်ဒေသဟာ ရှစ်ဆယ့်လေးခုနှစ်လောက်က ဘယ်လိုအခြေ အနေရှိတယ်၊ ဘယ်လောက်ကြမ်းတမ်းတယ်ဆိုတာ လူကြီးမင်းများအားလုံး အသိဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီအခြေအနေမျိုးမှာ ကျွန်တော်ဟာ စခန်းချစရာ ပစ္စည်းပစ္စယဆိုလို့လည်း တစ်ခုမှမရှိဘဲနဲ့ တစ်ယောက်တည်း ကျန်နေခဲ့ရ တယ်။

“ဘယ်အရပ်မျက်နှာကိုပဲ ကြည့်ကြည့်၊ ကျွန်တော်ရောက်နေတဲ့ နေရာဟာ ယဉ်ကျေးမှုရှိတဲ့ဒေသနဲ့ အနည်းဆုံး မိုင်တစ်ထောင် ဝေးနေပါ တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုယဉ်ကျေးမှုနဲ့ မနီးတဲ့ ဒေသကနေပြီး ကျွန်တော်ဟာ သေကံမရောက် သက်မပျောက်ဘဲ လွတ်မြောက်လာခဲ့ပါတယ်။ ဘယ်လို လွတ်မြောက်လာတယ်ဆိုတာကိုတော့ အထူးချဲ့ပြောနေစရာ လိုမယ်မထင် ပါဘူး။ တရားခံလည်း အဲဒီအရပ်ကနေပြီး ထွက်လာနိုင်ခဲ့တယ်။ ဘယ်လို ထွက်လာနိုင်ခဲ့တယ်ဆိုတာတော့ သူ့ဟာသူ သိမှာပါပဲ။

“ဒါပေမဲ့ ပရိသတ်ကြီးကတော့ တရားခံရဲ့ ဆိုက်ဗေးရီးယားက စွန့်စားခန်းတွေကို ကြားဖူးပြီးသား ဖြစ်ကြမှာပါပဲ။ ဒီတော့ ယူကွန်စွန့်စား ခန်းက စာမဖွဲ့လောက်တော့ပါဘူး။ ကျွန်တော်လည်း တရားခံရဲ့ ဆိုက် ဗေးရီးယားစွန့်စားခန်းတွေထဲက တစ်ခုနှစ်ခုတော့ သူများကပြန်ပြောလို့ ကြားဖူးလိုက်ပါရဲ့။”

ဘစ်ရှောက ဆက်မပြောသေးဘဲ သူ့ကုတ်အင်္ကျီအိတ်ကြီးထဲသို့ လက် တစ်ဖက်ကို နှိုက်လိုက်၏။ လက်ကိုပြန်၍ နုတ်ယူလိုက်သောအခါ သားရေ ဖြင့် ချုပ်ထားသော စာအုပ်ကြီးတစ်အုပ် ပါလာသည်။

စာအုပ်မှာ ရှေးခေတ်ပုံစံအတိုင်း ချုပ်လုပ်ထားပြီး ညစ်ပေဟောင်းနွမ်း နေလေသည်။

“ကျွန်တော်ဟာ ဒီစာအုပ်ကို ပီတိဝှစ်ပူးရဲ့ မိန်းမကြီးဆီက ရခဲ့ပါ တယ်။ အယ်ဒီရာဒိုက ဝှစ်ပူးပါ ဒီစာအုပ်မှာပါတဲ့ အကြောင်းအရာတွေဟာ

ဝှစ်ပူးရဲ့အဘေး၊ ဒါမှမဟုတ် အဘီလက်ထက်က ဦးလေးဖြစ်သူ အဘေးလား အဘီလား သေသေချာချာမသိပါ။ အဲဒီတုန်းက အကြောင်းအရာ အဖြစ်အပျက် အတွေ့အကြုံတွေကို ရေးထားတာပါ။ ပရိသတ်ထဲမှာ ရုရှစာဖတ်နိုင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ယောက်ပါရင်၊ အင်း...တရားခံ စိန့်ဗင်ဆင့် ပြောပြောနေတဲ့ ဆိုက်ဗေးရီးယား ခရီးသွားစွန့်စားခန်းကို အသေးစိတ် တွေ့ရပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီမှာ ရုရှားစာဖတ်တဲ့လူ တစ်ယောက်မှ..."

ဘစ်ရှော့၏ စကားမဆုံးမီ လူအုပ်ထဲမှ တစ်ယောက်ယောက် အော်ဟစ်ပြောဆိုသံ ပေါ်ထွက်လာသည်။

"ကိုဘာတင်အမတ်ကြီး ကိုဘာတင် ဖတ်တတ်ပါတယ်..."

ပြင်သစ်လူမျိုး ကိုဘာတင်အတွက် လမ်းဖယ်၍ပေးကြ၏။ ရှေ့တန်းတရားသူကြီးအနားသို့ ရောက်အောင် တွန်းသူကတွန်း ဆွဲသူကဆွဲပေးနေကြသည်။

"ရုရှစကား ရုရှစာတတ်တယ်မဟုတ်လား"

ဒဲလ်ဘစ်ရှော့က မေးလိုက်ရာ ကိုဘာတင်က...

"တတ်တော့တတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ နည်းနည်းပါးပါး မဖတ်တာ မပြောတာကြာတော့ မေ့နေပြီ"

"ဖတ်တာဖတ်ပါ။ ကျွန်တော်တို့ အပြစ်တင်ဝေဖန်မနေပါဘူး"

တရားသူကြီးအဖြစ်ဆောင်ရွက်သူ အစည်းအဝေးသဘာပတိကလည်း အမတ်ကြီးကိုဘာတင်အား ဖတ်ရန် တိုက်တွန်းလိုက်၏။

ဘစ်ရှော့သည် စာအုပ်ကြီးကို အမတ်ကြီးကိုဘာတင်၏ လက်ထဲသို့ ထိုးပေးလိုက်ပြီးနောက် ဝါထိန်နေသော ခေါင်းစဉ်ရှိရာ စာမျက်နှာကို လှန်လိုက်ရင်း...

"ခင်ဗျားလို ရုရှစာတတ်တဲ့လူမျိုးနဲ့ တွေ့ချင်လိုက်တာ၊ လပေါင်းအတော်ကြာနေပြီ။ ခုတော့ ခင်ဗျားကိုတွေ့နေပြီ။ ငြင်းမနေနဲ့တော့၊ ကဲ"

ဖတ်လည်းဖတ်၊ အမိပွယ်လည်း တစ်ခါတည်းပြန်ပေးပေတော့"

အမတ်ကြီးကိုဘာတင်က နှေးနှေးစ၍ ဖတ်သည်။

"ဘုန်းတော်ကြီး ယာကွန်တတ်၏ ခရီးသွားမှတ်တမ်းဂျာနယ်..."

"အိုဘီဒေါ့စက်နယ်ရှိခြင်နီဒစ်တိုင် ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း၌ သီတင်းသုံး နေထိုင်ခဲ့ပုံအကျဉ်းချုပ်နှင့်..."

"ဆိုက်ဗေးရီးယားအရှေ့ပိုင်း သမင်လူမျိုးနွယ်များအတွင်း ထူးထူးဆန်းဆန်းကြုံတွေ့ခဲ့ရပုံ စွန့်စားခန်းအပုံပုံ မျိုးစုံအောင်ပါဝင်သည်။

အမတ်ကြီးကိုဘာတင်က ခဏရပ်လိုက်ကာ မော့ကြည့်လိုက်သည်။

"ဒီစာအုပ်ကို ဘယ်တုန်းက ပုံနှိပ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ပြောပြစမ်းပါ"

"၁၈၀၇ ခုနှစ် ဝါဆောမြို့မှာ ပုံနှိပ်ခဲ့တယ်"

တစ်ကိုယ်တော်ရွှေတွင်းတူးသမား ဘစ်ရှော့သည် တစ်ခန်းလုံးကို အောင်မြင်သောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်လိုက်ရင်း...

"ကြားကြသလားခင်ဗျာ၊ သေသေချာချာမှတ်ပြီး နားထောင်ကြပါ။

၁၈၀၇ ခုနှစ် မှတ်ထားကြပါ..."

အမတ်ကြီးကိုဘာတင်က စာကိုယ်မှ ပထမစာပုဒ်ကို စ၍ဖတ်ရင်း အင်္ဂလိပ်စကားဖြင့် ဘာသာပြန်၍ တစ်ဆက်တည်းပြောနေသည်။

"တိမာလိန်း၏အကြောင်းကြောင့်သာ..."

အမတ်ကြီးကိုဘာတင်၏ ဘာသာပြန်ချက်ကို စ၍ကြားလိုက်ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဖရိုနာ၏မျက်နှာက သွေးမရှိတော့သလို ဖြူသွားသည်။ အမတ်ကြီး စာဖတ်၍ပြနေသည့် အချိန်တစ်ချိန်လုံးလည်း ဖရိုနာ၏မျက်နှာမှာ ဖြူလျက်။

စာဖတ်ပြ ဘာသာပြန်ပြသည်ကို နားထောင်ရင်း ဖရိုနာက ဖခင်ဖြစ်သူထံ မျက်စိတစ်ချက်ရောက်သွားသည်။

တော်ပါသေး၏။ ဖခင်ဖြစ်သူက ဖရိုနာအား မကြည့်ဘဲ ရှေ့တူစုသို့

သာ ငေးစိုက်နေသောကြောင့် ဖရိုနာမှာ ဤအချိန်အတောအတွင်း ဖခင်၏ အကြည့်ကိုပင် မခံနိုင်သည့်အခြေအနေမျိုး။

တစ်ဖက်တွင် ချစ်သူ စိန့်ဗင်ဆင့်က မိမိအား အကဲခတ်နေမည်ကို ဖရိုနာက သိနေ၏။ သို့သော် ဖရိုနာက ဂရုမစိုက်။ စိန့်ဗင်ဆင့်က မြင်နေရသော ဖရိုနာ၏မျက်နှာတွင် မုန့်ခြင်း၊ ချစ်ခြင်း၊ သနားခြင်း၊ ကြောက်ခြင်း၊ ဝမ်းသာခြင်း စသော အရိပ်လက္ခဏာ တစ်ခုမျှမတွေ့ရ။ စက္ကူဖြူသကဲ့သို့ ဖြူနေသော မျက်နှာသာ။

“အာရှအရှေ့ပိုင်းဒေသသို့ တိမာလိန်းသည် ဓားရောင်တဝင်းဝင်း မီးလျှံတပြောင်ပြောင်ဖြင့် ဝင်ရောက်စီးနင်း တိုက်ခိုက်လေသောအခါ...

“နိုင်ငံတို့သည် ပျက်သုဉ်းကြကုန်၏။ မြို့ကြီးများသည် ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုံ ဖြစ်ကြလေကုန်၏။ မျိုးနွယ်စုများသည်လည်း ဖွဲပြာကျသကဲ့သို့ လွင့်ပျောက်ကြလေကုန်၏။

“များစွာသောလူအပေါင်းသည် ခြေဦးတည်ရာသို့ ပြေးအောင်းကြရကုန်၏။ နိုင်သူ၏ လောဘမီးသည် အတောမသတ် မပြတ်လောင်ကျွမ်းလာသောအခါ လူအပေါင်းတို့သည် ဆောက်တည်ရာမရ အသက်ကိုလှူ၍ ပြေးလွှားကြရကုန်၏။

“ဤသို့ အသက်ကိုလှူ၍ ပြေးလာရသူ ဒုက္ခသည်များသည် ဆိုက်ဘေးရီးယားပြည် အတွင်းဘက်သို့ အလှူအယက် ခိုအောင်းလာကြလျက် မြောက်ဘက်သို့လည်းကောင်း၊ အရှေ့ဘက်သို့လည်းကောင်း၊ ဝင်ရိုးစွန်းမြစ်ဝှမ်းသို့လည်းကောင်း သွားရောက်ကြ၏။ ဤသို့သွားကြရာတွင် မွန်ဂိုအမျိုးအနွယ်များလည်း ကြိုကြားကြိုကြား ပျံ့နှံ့ပါရှိလာလေသည်”

ရှေ့နေ မစ္စတာဘရောင်းက...

“စာမျက်နှာတော်တော်ကလေးကျော်ပြီး ဖတ်လိုက်စမ်းပါ။ ဟိုနေရာနည်းနည်း၊ ဒီနေရာနည်းနည်းပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ တစ်ညလုံးစာဖတ်နေဖို့

အချိန်ရနိုင်မယ်မဟုတ်ဘူး”

ဟု အကြံပေးလိုက်သည်။

အမတ်ကြီးကိုဘာတင်သည် အကြံပေးသည့်အတိုင်း လိုက်နာလျက် စာမျက်နှာအတော်များများကို ကျော်၍ဖတ်လိုက်၏။

“ကမ်းခြေတွင်နေထိုင်သူများသည် အက်စကီမိုးမျိုးနွယ်များဖြစ်သည်။ ပျော်ပျော်နေတတ်သော သဘာဝရှိ၏။ ရန်မလို။ သူတို့က သူတို့ကိုယ်ကို အိုကီလီယွန်၊ သို့မဟုတ် ပင်လယ်လူဟု ခေါ်ကြ၏။

“သူတို့ထံမှ ကျွန်ုပ်သည် ခွေးများနှင့် အစားအစာများကို ဝယ်ယူသည်။

“သို့ရာတွင် ဤပင်လယ်လူများသည် အတွင်းပိုင်းတွင်နေထိုင်လျက် ရှိသော ချောင်ချူယင်လူမျိုးစု၏ လက်အောက်ခံများဖြစ်နေကြ၏။ ချောင်ချူယင်မျိုးနွယ်စုကို သမင်လူဟုလည်း ခေါ်ကြ၏။ ဤလူမျိုးစုသည် ရိုင်းစိုင်း၏။ ကြောက်စရာကောင်းသည်။

“ကျွန်ုပ်သည် ကမ်းခြေဒေသမှခွာ၍ ထွက်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သမင်မျိုးနွယ်စုမှလူများသည် ကျွန်ုပ်အား ပိုင်းဝန်းဖမ်းဆီးတိုက်ခိုက်ကြတော့၏။ ကျွန်ုပ်ထံမှ ကုန်စည်များကို လုယူရုံသာမက ကျွန်ုပ်ကိုလည်း ကျွန်ုပ်အဖြစ် ဖမ်းဆီးလိုက်ကြတော့သည်”

အမတ်ကြီးကိုဘာတင်သည် စာမျက်နှာအချို့ကို ကျော်လှန်ကာ ဆက်၍ဖတ်နေ၏။

“ကျွန်ုပ်သည် ခေါင်းဆောင်လူကြီးတစ်ဦးဖြစ်အောင် အဆင့်ဆင့် လုပ်ဆောင်ရတော့သည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်ကား လွတ်လပ်ရေးနှင့်မနီးသော ကျွန်ုပ်၏ အသိဉာဏ်ပညာမှာ ထိုသူများအတွက် အလွန်တရာမှပင် တန်ဖိုးရှိနေလေရာ ကျွန်ုပ်အား လက်မလွတ်လိုကြတော့။

“အဘိုးကြီး ပိုင်-အန်သည် လူမျိုးစုအကြီးအကဲ ခေါင်းဆောင်ကြီး

တစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။ သူက ကျွန်ုပ်အား သူ့သမီးအစ်ဆွမ်းဂါနှင့် လက်ထပ်ရမည်ဟု အမိန့်ချမှတ်၏။

“အစ်ဆွမ်းဂါသည် ညစ်ပတ်ပေရေနေသော သတ္တဝါမလေးဖြစ်သည်။ ဝါစခါမျှ ရေမချိုး။ သူ၏အနေအထိုင် အပြုအမူက ကောင်းမွန်ခြင်းမရှိ။

“ကျွန်ုပ်သည် အစ်ဆွမ်းဂါနှင့် လက်ထပ်လိုက်ရ၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်၏ဇနီးဟူသော နာမည်ခံမျှသာ။ ထို့ကြောင့် အစ်ဆွမ်းဂါက သူ့ဖခင်အား ကျွန်ုပ်အပေါ်တွင် မကျေနပ်ကြောင်းကို တိုင်တန်းတော့သည်။

“ခေါင်းဆောင်အဘိုးကြီး ပို-အန်သည် ကျွန်ုပ်ကို ဒေါသအမျက်ခြောင်းခြောင်းထွက်လာတော့၏။ သူ၏လူမျိုးစုတစ်စုလုံးကလည်း ကျွန်ုပ်အား လက်စားချေ ရန်ပြိုးထားကာ ကျွန်ုပ်အား - သုတ်သင်ပစ်မည်ဟု သစ္စာဆိုကြတော့၏။

“သို့သော် နောက်ဆုံး၌ ကျွန်ုပ်သည် ယခင်ကထက်ပင် ပို၍ တန်ခိုးထွားလာတော့သည်။ ဤသို့ တန်ခိုးထွားလာခြင်းမှာလည်း ကျွန်ုပ်၏ကိုယ်စွမ်းကိုယ်စနှင့် အလိမ္မာသုံးမှုကြောင့်ပင်။

“အစ်ဆွမ်းဂါသည်လည်း မကျေမနပ်တိုင်တန်းခြင်း မပြုတော့။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်ုပ်က သူ့အား တစ်ကိုယ်တည်း ကစားနိုင်သည့် ဖဲကစားနည်းများနှင့် အခြားကစားနည်းများကို သင်ပြပေးထားသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။”

အမတ်ကြီးကိုဘာတင်က ခဏရပ်လိုက်ကာ...

“ဒါလောက်ဆို တော်ပြီလား။”

ဟု မေးလိုက်၏။

“တော်ပြီ၊ ဒါလောက်ဆို တော်ပြီ။ ဒါပေမဲ့ ခဏကလေး ဒီစာအုပ်ကို ဘယ်တုန်းက ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခဲ့တယ်ဆိုတာ ပြန်ပြီး ပြောပြပါဦး။”

“၁၈၀၇ ခုနှစ်က ဝါဆောမြို့မှာ”

တစ်ကိုယ်တော်ရွှေတွင်းတူးသမား ဒဲလ်ဘစ်ရှောက် အမတ်ကြီးအား...

“နေပါဦး၊ ခဏကလေးနေပါဦး။ ခု ခင်ဗျားက သက်သေခံတဲ့နေရာမှာ ရောက်နေတော့ ကျွန်တော် တစ်ခု နှစ်ခုလောက် မေးချင်သေးတယ်။”

ဘစ်ရှောက် ဤသို့ပြောလိုက်ပြီးနောက် ရုံးခန်းအတွင်းရှိ ပရိသတ်များဘက်သို့ လှည့်လိုက်ကာ...

“လူကြီးမင်းများခင်ဗျာ...”

“လူကြီးမင်းများဟာ တရားခံရဲ့ ဆိုက်ဗေးရီးယား အတွေ့အကြုံကို အနည်းနှင့်အများ ကြားဖူးကြသူများ ဖြစ်ကြပါတယ်။ တရားခံရဲ့ ဆိုက်ဗေးရီးယား အတွေ့အကြုံဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းတစ်ရာက ဘုန်းတော်ကြီးယာကွန်တက် ထုတ်ဝေခဲ့တဲ့ ရေးသားခဲ့တဲ့ အကြောင်းအချက်တွေနဲ့ ထပ်တူထပ်မျှလို တူနေတာကို ထူးထူးခြားခြား မှတ်သားမိကြပါလိမ့်မယ်။”

“ဒီလို ထူးထူးခြားခြား မှတ်သားမိတာနဲ့အမျှ တစ်နေရာရာမှာ စာအုပ်ကြီးက စာလုံးတိုင်းကို တရားခံက ကူးချကူးယူပြီး ပြောပြတာကိုလည်း နားထောင်ဖူးကြပါလိမ့်မယ်။”

“ခု ကျွန်တော်တင်ပြနေတာက ကူးချ ကူးယူပြီး ကိုယ်ပိုင်တွေ့ကြုံခဲ့ရသလို စွန့်စားခဲ့ရသလို ပြောနေတာထက် ဆိုးတဲ့အချက်ပါပဲ။”

“တရားခံဟာ ကျွန်တော့်ကို ရှစ်ဆယ့်ရှစ်ခုနှစ်မှာ ရေခဲသမင်ဒေသမှာ သေနတ်ဒင်နဲ့ရိုက်ပြီး စွန့်ပစ်ထားခဲ့တယ်။ အဲဒီနှစ် ဆောင်းဦးပေါက်အချိန်မယ် သူဟာ ဆိုက်ဗေးရီးယားကို အသွား စိန်မိုက်ကယ်မြို့ကို ရောက်လာတယ်။ ရှစ်ဆယ့်ကိုးနဲ့ ကိုးဆယ်မှာတော့ တရားခံရဲ့ စကားအတိုင်းဆိုရင် ဆိုက်ဗေးရီးယားမှာ စွန့်စားခန်းတွေ တစ်ပုံကြီးတွေ နေရတဲ့အချိန်ပေါ့။”

“ကိုးဆယ်တစ်ခုမှာတော့ တရားခံဟာ ယဉ်ကျေးမှုအသိုင်းအဝိုင်းကို ပြန်ရောက်လာတယ်။ တကယ် အပွဲပွဲနဲ့ခွဲပြီး အနိုင်ရလာတဲ့ စစ်သူကြီးအနေမျိုးနဲ့ပေါ့။ ကဲ...ဒီတော့ တရားခံပြောတာတွေ ဟုတ်မဟုတ်၊ မှန်

မမှန် အမတ်ကြီးနဲ့ အကဲတင်ကြည့်ကြရအောင်...

“အမတ်ကြီးက ဂျပန်နိုင်ငံကိုရောက်ခဲ့တယ်မဟုတ်လား”

ဘစ်ရှောက အမတ်ကြီးကိုဘာတင်အား တစ်ဆက်တည်း မေးနေသည်။

ကိုဘာတင်သည် ခုနှစ်သက္ကရာဇ်များကို မြန်မြန်တွက်စစ်ကြည့်ရင်း အံ့ဩမှုကို ပုံးဖိရုမရနိုင်ဖြစ်နေ၏။ ဖရိုနာကိုလည်း ခွင့်လွှတ်ရန် တောင်းပန်သည့်အကြည့်ဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဖရိုနာကလည်း ထူးခြားသည့် အမူအရာမပြ။

ထို့ကြောင့် မတတ်သာသည့်အဆုံးတွင် ဟုတ်မှန်သည့်အတိုင်း ဖြေလိုက်ရတော့၏။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ရောက်ခဲ့ပါတယ်”

“ဂျပန်မှာ ခု တရားခံဖြစ်နေတဲ့ စိန့်ဗင်ဆင့်ကို တွေ့တယ်မဟုတ်လား”

“တွေ့တယ်”

“တရားခံနဲ့ ဂျပန်မှာတွေ့တဲ့နှစ်က ဘယ်နှစ်လဲ”

ပရိုသတ်က အဖြေကို ထင်ထင်ရှားရှား ကြားလိုသဖြင့် ရှေ့သို့တိုးလာကြ၏။

“၁၈၈၉ ခုနှစ်”

“ဘယ်နှယ်ဖြစ်နိုင်မှာလဲ အမတ်ကြီး၊ အဲဒီနှစ်မှာ တရားခံက ဆိုက်ဗေးရီးယားကို ရောက်နေတာ”

အမတ်ကြီးက ပခုံးကိုတွန့်ပြလိုက်၏။ ဆိုက်ဗေးရီးယားရောက်သည့် ကိစ္စမှာ သူနှင့်မဆိုင်ဟုဆိုလိုသော အဓိပ္ပာယ်။

ကိုဘာတင်က သက်သေခံသည့်နေရာမှ ထွက်လာခဲ့၏။

စကားပြောသံများက တီးတိုးတီးတိုးပေါ်လာရာမှ တဖြည်းဖြည်း

ကျယ်လာ၏။ ခေါင်းတဆတ်ဆတ် လည်တခါခါဖြစ်နေသူကလည်း အများ။ သို့ဖြင့် ရုံးမင်း၏ခွင့်ပြုချက်မရှိဘဲ ရုံးခန်းအတွင်းတွင် အားလပ်ချိန်ပေးထားသလို ဖြစ်နေလေသည်။

“ဒါတွေဟာ အားလုံး မှသားတွေချည်းပဲ”

စိန့်ဗင်ဆင့်က ဖရိုနာအနားသို့ ကပ်မိုရင်း တီးတိုးပြောလိုက်၏။ သို့သော် ဖရိုနာက မကြား။

“သရုပ်သကန်တွေကတော့ မောင်ကို အဟုတ်ပုန်ကန်နေကြပြီ ဖရိုနာ၊ ဒါပေမဲ့ ဒါတွေအားလုံးကို မောင် ရှင်းပြနိုင်ပါတယ်”

ဖရိုနာက မတုန်မလှုပ်။

သဘာပတိက စိန့်ဗင်ဆင့်အား အမှုနှင့်ပတ်သက်၍ ထွက်ဆိုရန် ခေါ်ယူလိုက်သည်။

ဖရိုနာက ဖခင်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ မျက်ရည်များ မျက်လုံးတွင် ဝိုင်းလာ၏။ ဂျက်ကော့ဝဲစ်က သမီးဖြစ်သူ၏လက်ကို တယုတယ ကိုင်ထားရင်း...

“သမီး ဒီကသွားချင်တဲ့ဆန္ဒရှိသလား” ဟု ဖြည်းဖြည်းချင်းမေးလိုက်၏။ ဖရိုနာက ခေါင်းခါ၍ပြလိုက်သည်။ ဤအချိန်တွင် စိန့်ဗင်ဆင့်က စ၍ စကားပြောနေလေပြီ။

စိန့်ဗင်ဆင့်၏ ထွက်ဆိုချက်မှာ ဖရိုနာအား ပြောပြခဲ့သည့် လိုရင်းအချက်အလက်များနှင့် ကွဲပြားခြင်းမရှိ။ ယခုထွက်ဆိုရာတွင် ပို၍ ပြည့်ပြည့်စုံစုံရှိသည်။ မစ္စတာဖလက်ချားနှင့် မစ္စတာဂျွန်တို့၏ ထွက်ဆိုချက်များနှင့်လည်း ကွဲပြားခြင်းမရှိ။

‘ရေစည်ပိုင်းအဖြစ်အပျက်’နှင့် ပတ်သက်၍လည်း ဆွစ်အမျိုးသားနှစ်ဦး သက်သေခံခဲ့သည့်အတိုင်းပင်။ ဤအဖြစ်အပျက်တွင် မိမိဘက်က ယဉ်ကျေးမှုကို ရိုးရိုးသားသားပြလိုသည့် သဘောသာရှိကြောင်းကိုလည်း

တင်ပြလျှင် အကြောင်းမဲ့ ဒေါသအိုးပေါက်ကွဲတတ်သည့် ဂျွန်ဘော့၏ စိတ်နေစိတ်ထားကိုလည်း ဖော်ထုတ်သွားသည်။

ဘယ်လော သေဆုံးရမှုနှင့်ပတ်သက်၍ ဘယ်လောအား ပစ်သတ်သော သေနတ်မှာ မိမိပိုင်ဆိုင်သည့် လက်နက်ဖြစ်ကြောင်း စိန့်ဗင်ဆင့်က ဝန်ခံ၏။ သို့ရာတွင် ထိုသေနတ်မှာ မိမိက ဂျွန်ဘော့အား ရက်အတန်ကြာကပင် ပေးငှားထားကြောင်း၊ ဂျွန်ဘော့က မိမိအား ပြန်မပေးဘဲထားကြောင်း ထွက်ဆိုသည်။

ဘယ်လော၏စွပ်စွဲချက်နှင့်ပတ်သက်၍ကား စိန့်ဗင်ဆင့်က မည်သို့မျှ ပြန်လည်ထုချေနိုင်ခြင်း မရှိချေ။ ဘယ်လောက သေခါနီးတွင် အဘယ်ကြောင့် မုသားစကားဆိုသွားသည်ကို မိမိမသိနိုင်ပါကြောင်းဖြင့်သာ ထွက်ဆို၏။

မိမိသည် ဘယ်လောမနှစ်မြို့သည့် အပြုအမူ အပြောဆိုမျိုးကို တစ်ရွေးသားမျှ ပြောဆိုလုပ်ကိုင်ဖူးခြင်း မရှိပါကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ဘယ်လောက လက်စားချေသည့်အနေဖြင့် စွပ်စွဲပြောဆိုသွားခြင်းလည်း မဟုတ်နိုင်ပါကြောင်း၊ ဘယ်လော၏စွပ်စွဲပြောဆိုချက်ကို အဘယ်ကြောင့်ဟု မိမိ ရှင်းလင်းပြောပြနိုင်ခြင်းမရှိကြောင်း ထွက်ဆိုသွားသည်။

တစ်ကိုယ်တော်ရွှေတွင်းတူးသမား ဘစ်ရှော့၏ ထွက်ဆိုချက်များနှင့် စပ်လျဉ်း၍မူ မိမိတွင် ဆွေးနွေးလိုစိတ် အလျဉ်းမရှိကြောင်း၊ ဘစ်ရှော့၏ ထွက်ဆိုချက်များကို ဂရုလည်းမစိုက်ကြောင်း၊ ဘစ်ရှော့၏ပြောဆိုချက်အားလုံးသည် အမှန် တစ်ချက်နှစ်ချက်ပေါ်တွင် မုသားများ များစွာရောယှက်လျက် လိမ်လျာပြောထားချက်များသာဖြစ်ကြောင်း။

ဘစ်ရှော့သည် ၁၈၈၈ ခုနှစ်တွင် မိမိနှင့်အတူ အလာစကာပြည်နယ်အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့ကြသည်ဆိုခြင်းမှာ မှန်ကြောင်း၊ သို့ရာတွင် ဘစ်ရှော့ပြောသည့် နောက်ပိုင်းအဖြစ်အပျက်များမှာ မလိုမှန်ထားသဖြင့် အကောက်

ဉာဏ်နှင့် တမင်တကာလုပ်ကြံပြောဆိုချက်များသာ ဖြစ်ပါကြောင်း။

အမတ်ကြီးကိုဘာတင်၏ ထွက်ဆိုချက်တွင် ခုနှစ်သက္ကရာဇ်နှင့် ပတ်သက်၍ အနည်းငယ်လွဲမှားမှုရှိနေကြောင်းဖြင့် အစစ်ခံသွားလေသည်။

တရားလိုရှေ့နေ မစ္စတာဘရောင်းက စိန့်ဗင်ဆင့်အား ပြန်လှန်မေးခွန်းထုတ်ရာ၌ အံ့ဩစရာအချက်ကလေးတစ်ချက်ကို ဖော်ထုတ်တင်ပြနိုင်ခဲ့၏။

တရားခံ၏ ထွက်ဆိုချက်များအရ တရားခံသည် တဲအိမ်အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာသော လူစိမ်း လူဆိုးနှစ်ယောက်နှင့် အပြင်းအထန် လုံးထွေးသတ်ပုတ် ထိုးနှက်ကြသည်ဟု ဆိုထားသည်။

“အကယ်၍ ဤအတိုင်း ထိုးကြိတ် သတ်ပုတ်ရပါသည်ဟုဆိုလျှင် တရားခံသည် အဘယ်ကြောင့် တစ်စုံတစ်ရာ ဒဏ်ရာမရရှိဘဲ လွတ်မြောက်လာနိုင်ပါသနည်း”

“သေဆုံးသူ ဂျွန်ဘော့၏အလောင်းကို ဂျူရီလူကြီးများက ကြည့်ရှုစစ်ဆေးကြည့်သောအခါ စုတ်ပြနေသည့် ဒဏ်ရာများနှင့် ထိုးကြိတ်ထားသော ဒဏ်ရာများကို ကောင်းစွာမြင်တွေ့ကြရကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် လူဆိုးနှစ်ဦးနှင့် အပြင်းအထန် လုံးထွေးသတ်ပုတ်ရသော တရားခံတွင် ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်ဟူ၍ တစ်ခုမှ ထင်ထင်ရှားရှားမတွေ့ရသည်မှာ ထူးဆန်းနေကြောင်း၊ အဘယ်ကြောင့် ဤသို့ဒဏ်ရာအနာတရ မရှိကြောင်း ရှင်းလင်းပြပါ”

တရားလိုရှေ့နေ၏ စိန်ခေါ်ချက်ကို စိန့်ဗင်ဆင့်က မည်သို့မျှ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မထုချေနိုင်။

“ဘယ်လိုကြောင့် ကျွန်တော်မှာ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေ မရခဲ့တာကို ကျွန်တော်မသိပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တင်းကိုက်ခဲနာကျင်နေတာကိုတော့ ကျွန်တော်သိပါတယ်။ နောက်တစ်ခု ကျွန်တော်

သိတာက ဂျွန်ဘော့ကိုရော သူ့မိန်းမ ဘယ်လာကိုပါ ကျွန်တော် မသတ်ပါ ဆိုတဲ့အချက်ပဲ”

ဖရိုနာက တရားခံအတွက် လျှောက်လဲချက်ပေးရန် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။

အသံက တည်ငြိမ်သည်နှင့်အမျှ ထွက်လာသည်စကားလုံးများက လေးနက်သောအဓိပ္ပာယ်ကို ဆောင်နေ၏။

လူ့အသက်သည် မည်မျှတန်ဖိုးရှိကြောင်း၊ လူ့ဘဝဟူသည် ရခဲလှကြောင်း နိဒါန်းဆင်လျက် ပရိသတ်၏ ကရုဏာစိတ် ယိုဖိတ်လာအောင် ဆွဲဆောင်လျှောက်ထားနေသည်။

ထို့နောက် မျက်မြင်သက်သေ လုံးဝမရှိကြောင်း ဖော်ထုတ်ပြရင်း သက်သေများ၏ ထွက်ဆိုချက်များသည် ကျိုးကြောင်းဆက်နွယ်လျက် ပေါ်ထွက်လာသည့် အစစ်ခံချက်များသာဖြစ်ကြောင်း၊ ဤသို့သော ထွက်ဆိုချက်များသည် တရားခံအား အပြစ်ပေးရန် အလွန်မှပင် အထောက်အထား နည်းနေကြောင်း၊ ဤထွက်ဆိုချက်များကို အခိုင်အမာဟု ယူဆလျှင် မည်မျှ အန္တရာယ်ကြီးလာနိုင်ကြောင်း တင်ပြလိုက်၏။

ပြီးမှ တရားခံသည် မသင်္ကာဟုဆိုရုံမျှနှင့် အပြစ်ဒဏ်ကျခံသင့်သည် မဟုတ်ကြောင်း၊ တရားခံသည် ယုံမှားသံသယအကျိုးကို ခံစားသင့်သဖြင့် အပြစ်မှ လုံးဝလွတ်သင့်ကြောင်း လျှောက်လဲလိုက်သည်။

ဒုတိယအဆင့်အနေဖြင့် လျှောက်လဲချက်ပေးရာတွင် ဖရိုနာက တရားလိုဘက်မှ သက်သေများ၏ စွပ်စွဲထွက်ဆိုချက်များကို တစ်ခုစီ တစ်ခုစီ ဖြိုဖျက်တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

“တရားခံဟာ ဘယ်လာနဲ့ နီးစပ်မှုရအောင် လုပ်ခဲ့တယ်ဆိုတာကို ဘယ်သက်သေကမှ မထွက်ဆိုခဲ့ပါဘူး။ ‘ရေစည်ပိုင်းအဖြစ်အပျက်’ကို နီးစပ်မှုရအောင် ကြိုးစားမှုလိုဆိုရင် ဆိုတဲ့လူဟာ ရယ်စရာကောင်းတဲ့လူ

သာ ဖြစ်နေမှာပါ။ လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်ရဲ့ ရိုးသားတဲ့ ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာမှုအရ ကူညီမှုကို တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်နဲ့မခြားတဲ့ လင်သားတစ်ယောက်က အပြစ်လိုမြင်တာကို ဘယ်လိုမှ မပြောလိုပေမဲ့ အသိဉာဏ်ရှိတဲ့လူတွေ၊ ခုရောက်ရှိနေတဲ့ ပရိသတ်တွေကို အပြစ်လို ဘယ်နှယ်မြင်နိုင်ကြပါမလဲ။

“ပြီးတော့ ဂျွန်ဘော့သေဆုံးရမှုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး လျှောက်ထားရရင် ဂျွန်ဘော့ဟာ ဘယ်လိုလူဆိုတာ လူတိုင်းအသိဖြစ်ပါတယ်။ မဟုတ်တဲ့ကိစ္စနဲ့လည်း ဒေါသအမျက် ချောင်းချောင်းထွက်တတ်တဲ့လူ။ လူ့အသိုင်းအဝိုင်းထဲ မဝင်နိုင်တဲ့လူ။ သူ့မှာ မိတ်ဆွေဆိုလို့ တစ်ယောက်မှမရှိဘူးဆိုတာ လူတိုင်းသိပါတယ်။ မိတ်ဆွေမရှိတဲ့လူမှာ ဘာရှိမလဲ။ ရန်သူရှိမယ်။ မျက်နှာဖုံးစွပ်ထားတဲ့လူနှစ်ယောက်ဟာ ဘော့ရဲ့ ရန်သူနှစ်ယောက် မဖြစ်နိုင်တော့ဘူးလား။ အလာစကာပြည်နယ်တစ်လျှောက်လုံးမှာ ဂျွန်ဘော့ကို ကိစ္စတုံးလိုက်ချင်တဲ့လူနှစ်ယောက် မရှိနိုင်ဘူးလားဆိုတာ တရားသူကြီးက ဆုံးဖြတ်ပေးဖို့ပါပဲ။

“အဲဒီလူဆိုနှစ်ယောက်ရဲ့ခြေရာကို ရှာမတွေ့ပါဘူးလို့ သက်သေအချို့က ထွက်ဆိုသွားကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီသက်သေတွေဟာ စိန့်ဇင်ဆင့်ရဲ့ ခြေရာ၊ မစ္စတာဖလက်ချားရဲ့ခြေရာ၊ မစ္စတာဂျွန်ရဲ့ခြေရာတွေကိုလည်း မတွေ့ရပါဘူးလို့တော့ မထွက်ဆိုခဲ့ကြပါဘူးရှင်။

“ဒီသက်သေတွေအတွက် ခြေရာတွေ အထူးလိုက်ရှာနေစရာ မလိုပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီအချိန်က ဒီတောင်ကုန်းမှာ မြေဟာ မာနေတယ်။ သမင်ရေဖိနပ်ရာတွေ ဘယ်လိုမှထင်မကျန်ရစ်နိုင်ဘူး။ နို့ပြီး ရေခဲတွေကလည်း ပျော်မကျသေးဘဲ မာနေတုန်းပဲ။ ဒီတော့ မြစ်ဘက်ကို ဆင်းသွားတဲ့ခြေရာကိုကော ဘယ်လိုမြင်နိုင်တွေ့နိုင်ပါတော့မလဲ။ ဒီအချိန်တုန်းက မြစ်ရေပြင်ကို ရေခဲပြင်ကြီးဖုံးထားပြီး စွပ်ဖားနဲ့တောင် သွားလို့ရနေ

တော့ ခြေရာဘယ်လိုလုပ် ထင်ကျန်ရစ်နိုင်ပါမလဲ”

သက်သေတစ်ဦးဖြစ်သူ ဖလက်ချားက ဖရိုနာ၏ လျှောက်လဲချက်ကို ထောက်ခံသည့်အနေဖြင့် ခေါင်းညိတ်၍ပြလိုက်သည်။

“နောက်တစ်ချက်က တရားခံရဲ့လက်မှာ သွေးတွေပေးနေတဲ့အချက်ပဲ။ ဒီအချက်ကိုပဲ ရှေ့တန်းတင်ပြီး လူသတ်မှုကျူးလွန်သူဟာ စိန့်ဗင်ဆင့်ပဲ ဖြစ်ရမယ်လို့ စွပ်စွဲနေကြပါတယ်။

“ဒီလိုစွပ်စွဲနေတဲ့လူတွေဟာ အဲဒီအချိန်တုန်းက ဘော့နဲ့ ဘယ်လာရဲ့ တံအိမ်ခန်းကို စိန့်ဗင်ဆင့်နဲ့ ပြန်ဝင်လာတဲ့ မစ္စတာဖလက်ချားရဲ့ ခြေထောက်မှာစီးထားတဲ့ သမင်ရေဖိနပ်ကို သေသေချာချာကြည့်မယ်ဆိုရင် လည်း သွေးတွေပေးနေတာ တွေ့ရမှာ အမှန်ပါပဲ။ ဒီအတိုင်းဆိုရင် မစ္စတာဖလက်ချားဟာလည်း လူသတ်မှုတရားခံတစ်ယောက် ဖြစ်နေမှာပဲ မဟုတ်လား။

“နောက်တစ်ချက်...တရားလိုရှေ့နေက တင်ပြလျှောက်လဲသွားတဲ့ အထဲမှာ တရားခံဟာ ရန်သူလူဆိုးနှစ်ယောက်နဲ့ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ထိုးကြိတ်သတ်ပုတ်ခဲ့ရတယ်လို့ဆိုပေမဲ့ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက် မည်မည်ရရ တစ်ခုမှ မရဘဲ လွတ်မြောက်လာတာဟာ ထူးဆန်းနေပါတယ်ဆိုတဲ့ အချက်ပါပဲ။

“တရားလိုရှေ့နေက ဒီအချက်ကို ဒီလိုဆွဲထုတ်တင်ပြလိုက်တဲ့အတွက် တရားခံရှေ့နေအနေနဲ့ ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောကြားလိုပါတယ်။

“ဥန်ဘော့ရဲ့ကိုယ်ခန္ဓာကို ကြည့်ရှုစစ်ဆေးတဲ့အခါ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေ အတော်များများတွေ့ရပါတယ်။ ဘော့ဟာ စိန့်ဗင်ဆင့်ထက် ပိုပြီး သန်၊ ပိုပြီးကြီး၊ ပိုပြီးအလေးချိန်များသူ ဖြစ်ပါတယ်။

“ဒီတော့ စိန့်ဗင်ဆင့်ကသာ ဥန်ဘော့ကို သတ်ခဲ့တာမှန်ရင် ဥန်ဘော့မှာတောင် ဒါလောက် ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေ ရနေခဲ့ရင် တရားခံဟာ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်မရှိဘဲ ဘယ်နှယ်လုပ် လွတ်မြောက်ထွက်ပြေးလာနိုင်မှာလဲ။

ဒီအချက်ဟာ အင်မတန် ထည့်သွင်းစဉ်းစားစရာကောင်းတဲ့ အချက်တစ်ချက် ဖြစ်ပါတယ်။

“နောက်မေးခွန်းတစ်ခုကတော့ တရားခံဟာ ဘာဖြစ်လို့ လူသတ်မှု မကျူးလွန်ဘဲနဲ့ တောင်ကုန်းဒေအာက်ကို ပြေးဆင်းသွားသလဲဆိုတဲ့အချက်ပဲ”

“တကယ်လို့သာ တရားခံဟာ လူသတ်မှုကျူးလွန်ခဲ့သူဖြစ်ရင် သူလွတ်မြောက်ဖို့လမ်းကို သူရှာပြီး ပြေးရှောင်ထွက်သွားတော့မှာပေါ့။ ခုတော့ ဒီလိုပြေးရှောင်ထွက်သွားတာမျိုးမဟုတ်ဘဲ လူတွေရှိတဲ့အိမ်တွေဘက်ကို ပြေးသွားတာဟာ လူဆိုးနှစ်ယောက်ပြေးတဲ့ဘက်ကို မှောင်မည်းမည်းထဲမှာ ပြေးလိုက်တာပဲဖြစ်ရလိမ့်မယ်။ အားလည်းကုန်၊ မှောင်နဲ့မည်းမည်းလည်းဖြစ်၊ အနည်းနဲ့အများ စိတ်ကလည်း တုန်လှုပ်နေတော့ လူဆိုးနှစ်ယောက် ပြေးမယ်ထင်တဲ့ဘက်ကို စွပ်ပြီး နောက်ကလိုက်လာတာ အများကြီးဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

ဖရိုနာက တရားခံရှေ့နေအဖြစ် တရားလိုဘက်မှ သက်သေများနှင့် တရားလိုရှေ့နေ တင်ပြထားသော အချက်များကို တစ်ခုစီ တစ်ခုစီ ချေဖျက်တိုက်ခိုက်ပြီးနောက် နိဂုံးချုပ်အနေဖြင့် လျှောက်ထားလိုက်သည်။

ဤသို့လျှောက်ထားရာတွင် တင်ပြပြီးခဲ့သမျှ အချက်များကို တစ်ခုစီ ဆွဲယူကာ စုပေါင်းလိုက်၏။ ထိုသို့စုပေါင်းရရှိသည့် အချက်များပေါ်တွင် အခြေခံကာ တစုတစည်းတည်းဖြစ်အောင်ပြုလျက် လျှောက်ထားခြင်းဖြစ်၏။

ဖရိုနာ၏လျှောက်ထားချက်အဆုံးတွင် ပရိသတ်က လက်ခုပ်တဖြောင်းဖြောင်းတီး၍ ဩဘာပေးလိုက်ကြသည်။ သို့သော် သွယ်ဝိုက်၍ ဩဘာပေးခြင်းသာ။

ဖရိုနာက ဒေါသလည်းထွက် ခံလည်းခံပြင်းနေ၏။ မိမိအား ဩဘာပေးခြင်းမှာ မိမိ၏အကြောင်းပြချက် မိမိ၏အလုပ်အတွက်မဟုတ်ဘဲ ဣတ္ထိယ

လိင်ကို သြဘာပေးခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း သိနေသောကြောင့်တည်း။
 ဖရိုနာက မိမိကုလားထိုင်တွင် ဝင်၍ထိုင်လိုက်သောအခါ တရားလို
 ရှေ့နေ မစ္စတာဘရောင်းက နေရာမှထလိုက်၏။
 ဘရောင်းသည် ရှေ့နေထုံးစံအတိုင်း နိဒါန်းချိလိုက်ပြီးနောက် တရားခံ
 ရှေ့နေ၏ တိုက်စစ်ကို မိမိ၏ထိုးစစ်ဖြင့် ပြန်၍ထိုးနှက်လာတော့၏။
 “တရားခံရှေ့နေက တရားခံဟာ သံသယအကျိုးကို ခံစားခွင့်ရှိထိုက်
 ပါတယ်လို့ လျှောက်လဲချက်ပေးသွားပါတယ်။ သံသယအကျိုးခံစားခွင့်ကို
 ကျွန်တော်လည်း လိုလားပါတယ်။”
 “ဒါပေမဲ့ သေခါနီးဆဲဆဲဖြစ်နေတဲ့ ဘယ်လားက မသေခင် မစ္စတာ
 ဖလက်ချားကို ပြောခဲ့တဲ့စကားဟာ သံသယဝင်သင့်တဲ့စကား ဟုတ်၊မဟုတ်
 ဆုံးဖြတ်ကြစေလိုပါတယ်။”
 “ကျွန်မကိုသတ်တာ စိန့်ဗင်ဆင့်ပါလို့ ပြောသွားတဲ့ ဘယ်လားရဲ့
 စကားဟာ တိုက်ရိုက်စကား တိုက်ရိုက်သက်သေပဲ။ မစ္စတာဖလက်ချား
 ရော မစ္စတာဂျွန်ရော တရားခံစိန့်ဗင်ဆင့်ရော ရှိနေကြတုန်းမှာ ပြောသွား
 တဲ့စကား။ ကျိုးကြောင်းဆက်နွယ်ပြီး ထွင်ယူတဲ့စကား မဟုတ်ပါဘူး။”
 “ဘယ်လားက အသက်ကို ပြင်းပြင်းရှုနေရတာတယ်။ နာနာကျင်ကျင်
 ရှုနေတာတယ်။ အသက်သွေးတွေကလည်း သူ့ခန္ဓာကိုယ်က တဖြည်းဖြည်း
 ထွက်နေပြီ။ မျက်လုံးသူငယ်ကလည်း လည်နေပြီ။ ဒီလိုအချိန်မှာ ဘယ်လား
 က သစ္စာတရားကိုဆိုခဲ့တယ်။”
 “ညအမှောင်ထုကလည်း ပိုပြီးသိပ်သည်းလာတယ်။ လည်ချောင်းထဲ
 မှာလည်း အသက်ငင်နေပြီ။ ဒီအချိန်မှာ ဘယ်လားဟာ သူ့ခေါင်းကလေးကို
 သူ မနိုင်တနိုင်နဲ့ မချိတ်ရီ မရင်း တရားခံဆီကိုလည်း တုန်လှုပ်နေတဲ့
 လက်ညှိုးနဲ့ညွှန်ပြရင်း ဘယ်လားက ‘သူ...သူ...သူ...စိန့်ဗင်ဆင့်...သူ
 သတ်တယ်’ လို့ ပြောခဲ့ပါတယ်”

တရားလိုရှေ့နေ မစ္စတာဘရောင်း၏ လက်ညှိုးက မိမိအားထိုးထား
 လျက်ရှိနေစဉ်မှာပင် စိန့်ဗင်ဆင့်က ထိုင်ရာမှ အားယူ၍ထလိုက်၏။
 သူ့မျက်နှာက အိုစာနေ၏။ သွေးဆုတ်ကာ ပြူ၍နေသည်။ သူသည်
 စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောနိုင်ဘဲ ဘေးပတ်ပတ်လည်ကို ကြည့်နေလေသည်။
 “သူရဲဘောကြောင်တဲ့အကောင်၊ သူရဲဘောကြောင်တဲ့အကောင်”
 ဤအသံများက စိန့်ဗင်ဆင့်၏ ရှေ့နားမှလည်းကောင်း၊ နောက်
 ဘက်မှလည်းကောင်း ပေါ်လာ၏။ တီးတိုးပင်ဖြစ်သော်လည်း စိန့်ဗင်ဆင့်
 ကြားလောက်အောင် ပြောနေကြခြင်းဖြစ်သည်။
 စိန့်ဗင်ဆင့်က သူ့နှုတ်ခမ်းကို တံတွေးအထပ်ထပ်အခါခါဆွတ်ရင်း
 စကားပြောရန် အားယူနေ၏။ နောက်ဆုံးတွင် စကားလုံးများက ပြု၍
 ထွက်လာကြသည်။
 “ကျွန်တော်ထွက်ဆိုခဲ့တဲ့အတိုင်းပါပဲ။ ကျွန်တော် မသတ်ပါဘူး။
 ဘုရားပေးပေး ကျမ်းပေးပေး ကျွန်တော် မသတ်ရပါဘူး။”
 စိန့်ဗင်ဆင့်သည် မစ္စတာဂျွန်အား စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ရင်း နောက်
 ပြောမည့်စကားကို ရှာနေဟန်တူသည်။
 “ကျွန်တော်...ကျွန်တော် မသတ်ပါဘူး...မသတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်
 ...ကျွန်တော် မသတ်ဘူး”
 ဖရိုနာက စိန့်ဗင်ဆင့်၏လက်ကိုကိုင်ကာ အသာအယာထိုင်ခိုင်းနေစဉ်
 အော်သံတစ်ချက် ပေါ်ထွက်လာလေသည်။
 “လျှို့ဝှက်မဲပေးတဲ့စနစ်နဲ့ ဆုံးဖြတ်ပါ”
 ရှေ့နေ မစ္စတာဘရောင်းက ချက်ချင်းပင် နေရာမှထလိုက်ကာ...
 “လျှို့ဝှက်နည်းနဲ့ မဆုံးဖြတ်ဘူး၊ ဗြောင်မဲပေးတဲ့စနစ်နဲ့ ဆုံးဖြတ်ပါ။
 ကျွန်တော်တို့ဟာ ယောက်ျားတွေမဟုတ်လား။ ယောက်ျားဆိုတာ မှန်တာကို
 လုပ်ရဲရမယ်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ ကြောက်နေစရာမလိုဘူး။”

ဘရောင်း၏အဆိုကို အော်ဟစ်၍ ထောက်ခံချက်ပေးလိုက်ကြလေသည်။

ဖြောင်မဲပေးသည့်စနစ်ကို ချက်ချင်းပင် အသုံးပြုလိုက်၏။

လူတစ်ဦးစီ၏အမည်ကို ဖော်ထုတ်၍ ခေါ်လိုက်သောအခါ ထိုလူက 'အပြစ်ရှိသည်' ဟု မိမိထင်မြင်ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ဖြောင့်ပင် ပြောပြလိုက်သည်။

လူတစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်။ အပြစ်ရှိသည်ဟူသော ဆုံးဖြတ်ချက်ကလည်း ဆင့်ကာဆင့်ကာ ပေါ်ထွက်နေလေပြီ။

အမတ်ကြီးကိုဘာတင်သည် ဖရိုနာရှိရာသို့ တိုးတက်လာကာ တီးတိုးစကားဆိုနေသည်။ ဖရိုနာက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး ပြုံးနေ၏။ ကိုဘာတင်က တံခါးပေါက်ကြီးရှိရာ နောက်ဖေးသို့ ပြန်သွားသည်။

ဖရိုနာနှင့် ဂျက်ကော့ဝဲစ်တို့ အမည်များကို ခေါ်ထုတ်လိုက်သောအခါ 'အပြစ်မရှိ' ဟု ဆိုလိုက်ကြသကဲ့သို့ အမတ်ကြီးကိုဘာတင်အလှည့်တွင်လည်း 'အပြစ်မရှိ' ဟူသော အသံ ပေါ်ထွက်လာလေသည်။

မစ္စတာပလက်ချား၏အမည်ကို ခေါ်ထုတ်လိုက်၏။ ဖလက်ချားသည် ခဏမျှ တွေ့စေနေ၏။ ဖရိုနာနှင့် စိန့်ဗင်ဆင့်ကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေသည်။ ပြီးမှ ပီပီသသကြီး ဆုံးဖြတ်ချက်ပေးလိုက်၏။

“အပြစ်ရှိတယ်”

သဘာပတိက စကားပြောရန် ထလိုက်သောအခါ သဘာပတိထိုင်နေသော စားပွဲနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်သို့ ဂျက်ကော့ဝဲစ်က အမှတ်မထင်ထသွားကာ မီးလင်းဖိုကို ကျောခိုင်းလျက် နေရာယူထားလိုက်၏။ အမတ်ကြီး ကိုဘာတင်ကလည်း စည်ပိုင်းတစ်ခုကို ယူလိုက်ပြီး စည်ပိုင်းပေါ်တွင် မတ်တတ်ရပ်နေလိုက်သည်။

သဘာပတိသည် ချောင်းတစ်ချက်ရှင်းလိုက်ပြီးနောက် စကားပြော

သံများ တိတ်သွားအောင် သစ်သားတူကို စားပွဲတွင်ခေါက်လိုက်၏။

“လူကြီးမင်းများခင်ဗျား...တရားခံသည်...”

သဘာပတိက စကားကို စသည်ဆိုရုံမျှ စုရသေးသည်။ မမျှော်လင့်သော အမိန့်ပေးသံက ရုတ်တရက် ပေါ်ထွက်လာ၏။

“လက်မြောက်လိုက်”

ဂျက်ကော့ဝဲစ်၏ အမိန့်ပေးသံက ခက်ထန်နေ၏။ အမိန့်ကို မနာခံဘဲ မနေရဲအောင် ခက်ထန်နေသည်။ စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် အမတ်ကြီးကိုဘာတင်ထံမှ အမိန့်ပေးသံ ဆက်၍ပေါ်ထွက်လာသည်။

“လူကြီးမင်းများခင်ဗျား...လက်မြောက်လိုက်ပါ”

ဂျက်ကော့ဝဲစ်နှင့် အမတ်ကြီးကိုဘာတင်တို့နှစ်ယောက်က ရုံးခန်းရှေ့ပိုင်းနှင့် နောက်ပိုင်းကိုညှပ်လျက် ခြောက်လုံးပူးများဖြင့်ချိန်ကာ အမိန့်ပေးနေ၏။ လက်အားလုံး လေထဲတွင် မြောက်လျက်။ တရားသူကြီးအဖြစ် ဆောင်ရွက်ရသော သဘာပတိကြီးကလည်း သစ်သားတူကို လက်ထဲတွင် ကိုင်လျက်တန်းလန်းနှင့် လက်ကိုမြှောက်ထားသည်။

အနှောင့်အယှက် တစ်စုံတစ်ရာမရှိ။

အခန်းထဲရှိလူများသည် 'လက်မြောက်' ဟု အမိန့်စ၍ပေးလိုက်ချိန်က အတိုင်းပင် ထသူကထလျက်။ ထိုင်သူကထိုင်လျက်။ သို့သော် မျက်လုံးများကမူ ဟိုဟိုသည်သည် ရောက်နေကြ၏။ နောက်ဆုံး၌ အားလုံးသော မျက်စိများသည် ဂျက်ကော့ဝဲစ်ကိုသာ စိုက်ကြည့်နေလေသည်။

စိန့်ဗင်ဆင့်သည် မှင်တက်မိနေသူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ထိုင်မြဲထိုင်နေ၏။

ဖရိုနာက ခြောက်လုံးပူးတစ်လက်ကို စိန့်ဗင်ဆင့်လက်ထဲသို့ ထိုးထည့်ပေးလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် စိန့်ဗင်ဆင့်၏ ကျိုးနေသလိုဖြစ်နေသော လက်ချောင်းများက သေနတ်ဒင်ကိုပင် ဆုပ်ကိုင်၍မရနိုင်အောင် ဖြစ်နေ

လေသည်။

“လာ...”

ဖရိုနာက ချော့၍ခေါ်လိုက်၏။

“မြန်မြန်လာစမ်းပါ။ ဗင့်က လှေနဲ့စောင့်နေတယ်။ လာ...”

ဖရိုနာက စိန့်ဗင်ဆင့်ကို လှုပ်လိုက်သည်။ သည်တော့မှ စိန့်ဗင်ဆင့်က ခြောက်လုံးပူးကို ဆုပ်ကိုင်ဖော်ရလာ၏။ ဖရိုနာသည် အိပ်မောကျနေသူ တစ်ယောက်အား ဆွဲ၍ကိုင်၍ထူသကဲ့သို့ စိန့်ဗင်ဆင့်ကို ဆွဲထူနေသည်။ စိန့်ဗင်ဆင့်သည် ခြေထောက်နှစ်ချောင်းပေါ်တွင် မတ်တတ်ရပ်မိလေပြီ။

သို့ရာတွင် သူ့မျက်နှာက ပြာနှမ်းနှမ်းဖြစ်နေ၏။ သူ့မျက်လုံးအစုံက အိပ်ရင်းလမ်းလျှောက်နေသူတစ်ယောက်၏ မျက်လုံးမျိုး။ ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် လေဖြတ်ကာ အကြောသေနေသကဲ့သို့။

ဖရိုနာသည် စိန့်ဗင်ဆင့်အား ကိုင်ထားလျက်နှင့်ပင် နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်လိုက်လေ၏။ စိန့်ဗင်ဆင့် လှမ်း၍ထွက်လာနိုင်စေရန် တည်း။

စိန့်ဗင်ဆင့်သည် ဒူးတစ်ဆတ်တစ်တုန်နေရင်း ခြေတစ်လှမ်း လှမ်းလိုက်၏။ အသံဗလံဟူ၍ လူများ၏ အသက်ရှူသံကိုသာ ကြားနေရ၏။

လူတစ်ယောက်က ဆိုးချင်သည့်ချောင်းကို ချုပ်၍ဆိုလိုက်ပြီး လည်ချောင်းကိုရှင်းလိုက်၏။

ဤမျှသောအသံသည်ပင် တုန်လှုပ်ချောက်ချားစရာ အသံဗလံ ဖြစ်နေဟန်တူနေလေသည်။ လူအများကပင် ချောင်းဟန်သူအား ကြိမ်းမောင်းသည့် မျက်နှာမျိုးဖြင့် ဝိုင်းအုံကြည့်နေကြ၏။ ထို့ကြောင့် ထိုလူသည် နေမထိထိုင်မသာ ဖြစ်လာရဟန်တူ၏။ အားပြု၍ထောက်ထားသည့် ခြေထောက်တစ်ချောင်းနေရာတွင် အခြားတစ်ချောင်းကို အစားထိုးလိုက်၏။

သည်တော့မှပင် လူအုပ်ကြီးက သက်ပြင်းရှည်ကြီးတစ်ချက်ကို ချလိုက်နိုင်ကာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားပြန်သည်။

စိန့်ဗင်ဆင့်က ဒုတိယခြေလှမ်းကို လှမ်းလိုက်ပြန်၏။ ခြောက်လုံးပူးကို ဆုပ်ကိုင်ထားသော လက်ချောင်းများက ပြေလျော့လာသည်။ သို့ဖြင့် လက်မှသေနတ်က ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ဒေါက်ခနဲမြည်၍ ကျသွားတော့၏။ သေနတ်ကျသွားသည့်အသံမှာ အလွန်ကျယ်လောင်လှသည်ဟု ထင်နေကြရလေသည်။

စိန့်ဗင်ဆင့်သည် လွတ်ကျသွားသည့် ခြောက်လုံးပူးကို ပြန်ကောက်ယူရန် ကြိုးစားခြင်းမရှိ။ ဖရိုနာသည် လျင်မြန်စွာရပ်တန့်လိုက်ကာ သေနတ်ကို ကုန်း၍ကောက်လိုက်၏။

သို့သော် မစွတာဖလက်ချားက သေနတ်ကို ခြေထောက်ဖြင့် တက်၍ နင်းထားနှင့်လေပြီ။

ဖရိုနာသည် မုဆိုးထိုင်ထိုင်နေရာမှ မော့၍ကြည့်လိုက်သည်။ မစွတာဖလက်ချား၏ လက်နှစ်ချောင်းက ခေါင်းပေါ်တွင် မြှောက်လျက်ရှိနေကာ မျက်စိအစုံက ဂျက်ကော့ဝဲထံသို့ ရောက်နေ၏။

ဖရိုနာက ဖလက်ချား၏ခြေတစ်ဖက်ကို လက်ဖြင့်တွန်းလိုက်သည်။ တွန်း၍မရ။ ခြေထောက်ကြွက်သားများက မာကြောလှ၏။

စိန့်ဗင်ဆင့်က ငဲ့၍ကြည့်လိုက်သည်။ ကလေးငယ်တစ်ယောက်၏ အကြည့်မျိုး။ မြင်နေရသည်ကိုပင် နားမလည်နိုင်သောအကြည့်။

ဤနှောင့်နှေးကြန့်ကြာနေမှုသည် ဂျက်ကော့ဝဲ၏ အာရုံကို ဆွဲယူနိုင်ခဲ့လေသည်။

‘ဘာဖြစ်နေပါလိမ့်’ဟူသောအတွေးဖြင့် ဖြစ်ရေးကုန်စင်ကို သိချင်စောကြောင့် ဂျက်ကော့ဝဲသည် ဖရိုနာရှိနေသည့် နေရာကို ခေါင်းထောင်ကာ အာရုံစိုက်၍ ကြည့်လိုက်၏။ ဤတွင် သဘာပတိအဖို့ ချက်ကောင်း

ကို အလိုလိုနေရင်း ဝင်တိုးမိတော့သည်။

သဘာပတိသည် လက်ထဲတွင်အသင့်ရှိနေသော သစ်သားတုဖြင့် ဂျက်ကော့ဝှဲခဲအား ပစ်ပေါက်လိုက်၏။ သဘာပတိနှင့် ဂျက်ကော့ဝှဲခဲသည် အလှမ်းချင်းလည်းနီး၊ သစ်သားတုကလည်း အလေးချိန်စီးသည့်အတွက် ပစ်ပေါက်လိုက်သော လက်နက်သည် ဂျက်ကော့ဝှဲခဲ၏ နားအောက်ဘက်ကို လာရောက်ထိမှန်လေသည်။

ဂျက်ကော့ဝှဲခဲသည် လဲကျသွား၏။ လက်ထဲမှခြောက်လုံးပူးလည်း လွတ်ကျသွားသည်။ မစ္စတာဂျွန်က မသဲကွဲသောအသံဖြင့် ရေရွတ်ရင်း လက်ဖြင့် ပေါင်ကိုတစ်ချက်ရိုက်လိုက်၏။

ဤအချိန်တွင်ပင် အမတ်ကြီးကိုဘာတင်ကိုလည်း ချုပ်၍ထားနိုင် ကြလေပြီ။

လက်နှစ်ဖက်ကို အပေါ်သို့မြှောက်ကာ မျက်လုံးအစုံကို ပကတိ ရိုးသားသည့်အသွင်ဖြင့် တည်ငြိမ်အောင်ထားနေသော တစ်ကိုယ်တော် ရွှေတွင်းတူးသမား ဘစ်ရှော့က ဂျက်ကော့ဝှဲခဲ နေရာမှ ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်လာခိုက်တွင် အမတ်ကြီးကိုဘာတင် တက်၍ရပ်နေသည့် စည်ပိုင်းကို ခြေဖြင့်ကန်လိုက်သည်။

အောက်ခြေလွတ်သွားသော အမတ်ကြီးသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ တလိမ့် ခေါက်ကျွေး ရောက်လာတော့၏။ သူ့လက်ထဲမှ သေနတ်ကျည်ဆန်က မည်သူ့ကိုမျှမထိဘဲ ခေါင်မိုးကိုဖောက်ထွက်သွားသည်။

မစ္စတာဖလက်ချားကလည်း ဖရိုနာကို ဖမ်းချုပ်ထားလိုက်နိုင်၏။

အိပ်ရာမှ လန်နီးလာသကဲ့သို့ဖြစ်လာသော စိန့်ဗင်ဆင့်သည် တံခါး ပေါက်ကြီးရှိရာသို့ ပြေးခုန်၍ထွက်လိုက်သည်။ သို့သော် ခြေမြန်လက်မြန် ရှိသူတစ်ယောက်က ခြေထောက်ခံ၍ပေးလိုက်ခြင်းကြောင့် စိန့်ဗင်ဆင့် လဲကျသွားလေသည်။

သဘာပတိသည် စားပွဲကို လက်သီးဖြင့်ထုကာ ငြိမ်သက်အောင် အချက်ပေးလိုက်သည်။ ပြီးမှ တစ်ပိုင်းတစ်စနှင့် ဖြတ်ထားလိုက်ရသော အမိန့်ကို ဆက်၍ချလိုက်၏။

“လူကြီးမင်းများခင်ဗျား...”

“တရားခံအား စွဲချက်တင်ထားသည့်အတိုင်း အပြစ်ရှိသည်ဟု ကျွန်ုပ် က တရားသူကြီးအဖြစ် အမိန့်ချမှတ်လိုက်ပါကြောင်း။”

[၂၆]

ဖရိုနာသည် မစ္စတာဖလက်ချား၏လက်မှ ရုန်းထွက်လိုက်ပြီးနောက် ဖခင်အနားသို့ ချက်ချင်းရောက်သွားသည်။

ဂျက်ကော့ဝှဲခဲသည် မတ်တတ်ရပ်၍နေပြီဖြစ်၏။

အမတ်ကြီးကိုဘာတင်အား တရားသူကြီးရှိရာ ရှေ့ဘက်သို့ ခေါ်ယူ လာခဲ့ကြသည်။ မျက်နှာတွင် ကုတ်ရာခြစ်ရာတစ်ခု ပေါ်နေကာ လက် ကောက်ဝတ်နေရာတွင် အကြောတင်နေသည်။ ပါးစပ်ကမူ ရေရွတ်ဆဲရေး နေ၏။

ပရိုသတ်များ စကားများမနေစေရန်နှင့် အချိန်ကုန်သက်သာစေရန် ရှေ့နေဘရောင်က တရားသူကြီးအနားတွင် နေရာယူလိုက်ကာ...

“သဘာပတိကြီးခင်ဗျား...”

“ကျွန်တော်တို့ဟာ တရားခံအကျဉ်းသားကို မတော်မတရားတဲနည်းနဲ့ ကယ်ဆယ်ကြိုးစားခဲ့ပြီး တရားဥပဒေကို နှောင့်ယှက်တဲ့ ဂျက်ကော့ဝှဲခဲ ဖရိုနာဝှဲခဲနဲ့ အမတ်ကြီးကိုဘာတင်တို့ သုံးယောက်ရဲ့ အပြုအမူကို ရွံ့ချ ပါတယ်”

“ဒါပေမဲ့ ခုလိုအခြေအနေမျိုးမှာ သူတို့သုံးယောက်ရဲ့ အပြုအမူနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သူတို့ရဲ့အပြုအမူကို ရွံ့ချလိုပေမဲ့ သူတို့အပေါ်မှာတော့

ကျွန်တော်တို့ဟာ ကိုယ်ချင်းစာတရားထားကြပါတယ်”

“သဘာပတိကြီးနဲ့ ပရိသတ်များ သိရှိတော်မူကြတဲ့အတိုင်း။ ကျွန်တော်တို့ဟာ ဒီလိုအခြေအနေမျိုးနဲ့ ရင်ဆိုင်တိုးမိကြမယ်ဆိုရင်လည်း ကျွန်တော်တို့ဟာ သူတို့လုပ်သလို လုပ်မိကြမှာ အမှန်ပါပဲ။ ဒီတော့ ကျွန်တော်ရှည်ရှည်ဝေးဝေးကြီး အစီရင်ခံနေစရာ လိုမယ်ထင်ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့လုပ်စရာရှိတဲ့ကိစ္စကို ကျွန်တော်တို့ မြန်မြန်ထက်ထက်လုပ်လို့ ပြီးစီးသွားနိုင်အောင် ကျွန်တော်က အဆိုတစ်ရပ် တင်သွင်းလိုပါတယ်။ ဒီအဆိုကိုကတော့ ခု ဖမ်းဆီးထားတဲ့ အချုပ်သားသုံးယောက် ဂျက်ကော့ဝဲစ်၊ ဖရိုနာဝဲစ်နဲ့ အမတ်ကြီးကိုဘာတင်တို့ကို သူတို့ဆီက လက်နက်တွေသိမ်းပြီး လွှတ်လိုက်ဖို့ အဆိုပါပဲခင်ဗျား...”

ရှေ့နေဘရောင်း၏အဆိုကို အားလုံးကပင် လက်ခံကြသည်။

လူနှစ်ယောက်က ဂျက်ကော့ဝဲစ်နှင့် ကိုဘာတင်တို့ကိုယ်တွင် လက်နက်ရှိမရှိ ရှာဖွေကြ၏။ ဖရိုနာကိုမူ လက်နက်မရှိတော့ပါဟူသော ဖရိုနာ၏ ဝန်ခံချက်ဖြင့် ရှာဖွေခြင်းမပြုတော့။

အစည်းအဝေးက လက်ရှိတရားသူကြီးနှင့် ဂျူရီလူကြီးများကိုပင် အပြစ်ဒဏ်စီရင်ရေး ကော်မတီအဖြစ် လွှဲအပ်ဆုံးဖြတ် အတည်ပြုလိုက်ကြ၏။

သို့ဖြင့် ရုံးခန်းထဲမှ ပရိသတ်သည် အပြင်သို့ တဖွဲဖွဲထွက်ခွာနေကြတော့သည်။

တရားသူကြီးက ဂျက်ကော့ဝဲစ်အား “ဒီလိုလုပ်လိုက်ရတာကို ဝမ်းနည်းပါတယ်”ဟု စကားဆို၏။ တောင်းပန်သံတစ်ဝက်၊ မကျေမနပ်သံတစ်ဝက် ပါနေလေသည်။

ဂျက်ကော့ဝဲစ်က ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ခင်ဗျားကလည်း ခင်ဗျားရတဲ့အချက်ကို သုံးလိုက်ရတာပေါ့ဗျား။

ခင်ဗျားကို အပြစ်မတင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားကို...”

ဤအခိုက်တွင်ပင် တုန်လှုပ်စရာကောင်းသော အသံဗလံများ အခန်းထဲမှ လျှံ၍ထွက်လာ၏။

“ဒီမယ် ဟေ့ကောင် လွတ်စမ်း”

“သူ့လက်ချောင်းတွေကို တက်နင်းပါတော့လား”

“ဆွဲပြီးဖြဲ...ဟလိုက်...”

“အို...အို...အူး...”

“သူ့ပါးစပ်ကို ဆက်ဖြဲလိုက်”

စိန့်ဗင်ဆင့်အနီးတွင် ရုန်းကန်လှုပ်ရှားနေသည့် လူတစ်စုကို ဖရိုနာက တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ထိုနေရာသို့ အပြေးကလေးရောက်သွားသောအခါ စိန့်ဗင်ဆင့်သည် သူ့ကိုယ်ကိုသူ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပစ်လှဲချလိုက်ရင်း အရူးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ပါးစပ်နှင့်ရော လက်သည်းများနှင့်ပါ ကိုက်ဖွဲကုတ်ခြစ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

‘တင်း’အမည်ရှိ သန်သန်မာမာ တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင် စကော့အမျိုးသားတစ်ယောက်မှာ စိန့်ဗင်ဆင့်နှင့် ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားနေ၏။ စိန့်ဗင်ဆင့်က တင်း၏ လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို သွားမြှုပ်အောင် ကိုက်ထားတော့သည်။

“အင်း...တအားပစ်...ထိုး”

“ဘယ်လိုလုပ်ထိုးမလဲ သူ့ပါးစပ်ကို ဖြဲစမ်း...ဖြဲ”

“ခဏကလေး ခဏ” ဖရိုနာက တောင်းပန်လိုက်သောကြောင့်

ရှေ့မှလူက နေရာဖယ်ပေးလိုက်၏။

ဖရိုနာသည် စိန့်ဗင်ဆင့်အနားတွင် ဒူးထောက်၍ ထိုင်လိုက်ကာ...

“လွှတ်လိုက်ပါ၊ သူ့ကိုလွှတ်လိုက်ပါ”ဟု တောင်းပန်လိုက်၏။

စိန့်ဗင်ဆင့်က ဖရိုနာအား မျက်စိလှန်ကြည့်လိုက်၏။ သူ့အကြည့်မှာ

လူတစ်ယောက်နှင့် မတူတော့။ စိန့်ဗင်ဆင့်သည် စိတ်ဖောက်ပြန်နေသူကဲ့သို့ အသက်ရှူနေ၏။ လည်ချောင်းထဲတွင်လည်း မွန်သံကဲ့သို့သော အသံများ မြည်နေလေသည်။

“ခုပြောနေတာ ဖရိုနာပါ”

ဤသို့ဆိုရင်း ဖရိုနာက စိန့်ဗင်ဆင့်၏ နဖူးကို လက်ဖြင့်ပွတ်သပ်ပေးနေသည်။

“ဖရိုနာလေ ဖရိုနာပါ။ ကြားတယ်မဟုတ်လား၊ လွတ်လိုက်ပါ”

စိန့်ဗင်ဆင့်၏ တစ်ကိုယ်လုံးသည် တောင့်တင်းနေရာမှ တဖြည်းဖြည်း ပျော့လာ၏။ မျက်နှာပေါ်တွင်လည်း ကြည်လင်ချမ်းမြေ့သည့်အသွင်များ ယှက်ဖြာလာလေသည်။

စိန့်ဗင်ဆင့်၏ အောက်မေးရိုးက အာ၍လာသောအခါ တင်း၏လက်မောင်းကို ပါးစပ်တွင်းမှ ထုတ်၍ရတော့၏။

“ဒီမှာ နားထောင်စမ်းပါ စိန့်ဗင်ဆင့်ရယ်၊ သေရတော့မှာဖြစ်ပေမယ့်...”

“အို... မသေနိုင်ဘူး၊ မသေနိုင်ဘူး။ ဖရိုနာက ဖရိုနာကိုအားကိုးပါဆို၊ မသေစေရပါဘူးဆို...”

စိန့်ဗင်ဆင့်က ညည်းညည်းတွားတွားပြောနေ၏။

ဖရိုနာက ရရှိခဲ့သောအခွင့်အရေးကို ပြန်၍တွေးမိသည်။ သို့သော် မည်သို့မျှမပြောတော့။

“အို... ဖရိုနာ... ဖရိုနာ” စိန့်ဗင်ဆင့်သည် ငိုလိုက်ရင်း သူ့မျက်နှာကို ဖရိုနာ၏ ရင်ခွင်ထဲတွင် မြှုပ်ထားလိုက်သည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ယောက်ျားတစ်ယောက်လိုတော့ ရင်ဆိုင်ရတော့မှာပေါ့။ ဒါပဲရှိတော့တယ်မဟုတ်လား စိန့်ဗင်ဆင့်”

“ကဲ... လာဟေ့” တင်းက စိန့်ဗင်ဆင့်အား အမိန့်ပေးလိုက်ရင်း

ဖရိုနာဘက်သို့လှည့်ကာ “အနှောင့်အယှက်ပေးရတာကိုတော့ ဝမ်းနည်းပါတယ်ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ အကျဉ်းသားကို ခေါ်သွားရမယ့်တာဝန် ကျွန်တော်တို့မှာ ရှိနေတယ်။ ဟေ့... အကျဉ်းသားကို ဆွဲယူပါတော့လား။ မင်းတို့ကောင်တွေ။ ဘလက်ကီး ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကိုင်ပြီး ဆွဲကွာ။ ဟေ့... ဂျွန်ဆင်မင်းပါဝင်ဆွဲစမ်း”

ဤအမိန့်ပေးသံများကို ကြားလိုက်ရလျှင်ပင် စိန့်ဗင်ဆင့်၏ ကိုယ်ခန္ဓာက တောင့်၍ တင်း၍ လာပြန်သည်။ သတိနှင့်ယှဉ်သော အသိသည်လည်း သူ့မျက်စိတွင် မရှိတော့။ သူ့လက်ချောင်းများကလည်း ဖရိုနာလက်ချောင်းများကို အကြောဆွဲနေသကဲ့သို့ မလွတ်ဘဲ ကိုင်ထားသည်။

ဖရိုနာက တင်းတို့လူစုအား တောင်းပန်သည့်မျက်နှာဖြင့် ကြည့်လိုက်၏။ တင်းတို့လူစုက လက်နှေး၍သွားကြသည်။

“ကျွန်မကို ခဏကလေးလောက် ခွင့်ပေးကြပါရှင်၊ ခဏလေးပါ”

“ဒီကောင်ကို ဒီလိုခွင့်ပေးဖို့တောင် မကောင်းဘူး၊ ကြည့်ပါလား... အကောင်ကိုက...”

တင်းက သရော်သည့်လေသံဖြင့် ပြောလိုက်သော်လည်း အနားမှမူ ရှိ၍ပေးကြ၏။

“သိပ်ကို ရှက်စရာကောင်းတာ” ဘလက်ကီးက ထောက်ခံချက်ပေးလိုက်သည်။

ဖရိုနာသည် စိန့်ဗင်ဆင့်၏ နားနားသို့ကပ်ကာ နှစ်ကိုယ်ကြား စကားပြောရင်း စိန့်ဗင်ဆင့်၏ဆံပင်များကို လက်ဖြင့် တယုတယ သပ်ပေးနေ၏။

ဖရိုနာက မည်သည့်စကားကိုဆိုလိုက်ကြောင်း တင်းတို့လူသိုက်က မကြားရ။ သို့သော် စိန့်ဗင်ဆင့်ကိုကား မတ်တတ်ရပ်အောင် ပြုလုပ်နိုင်ရုံမက ဖရိုနာခေါ်ရာနောက်သို့ လိုက်လာအောင်ကား လုပ်နိုင်ကြောင်း တွေ့ကြရလေသည်။

စိန့်ဗင်ဆင့်သည် လူသေတစ်ယောက်ကဲ့သို့ လျှောက်လာ၏။ ကွင်း
ပြင်ထဲသို့ ရောက်လာသောအခါ ယူကွန်မြစ်၏ ရွှံ့ရောင်ရေအလျဉ်ကို
တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးသူတစ်ယောက်လို ငေး၍ကြည့်နေသည်။

လူအုပ်ကြီးသည် မြစ်ကမ်းနားရှိ ထင်းရှူးပင်ကြီးတစ်ပင်အနီးတွင်
ဝိုင်းနေလေသည်။

ရေစပ်တွင် ရတီစိန်နှင့်အတူ စောင့်ကြိုနေသော ဗင်ကောလစ်သည်
ကမ်းပါးပေါ်သို့ တက်လာပြီးနောက် ဖရိုနာအနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ ပြီးသွားပလား”

ဖရိုနာက စကားပြောရန် ကြိုးစားသော်လည်း မရ။ တံတွေးကို
မျိုချကာ ခေါင်းခါ၍ပြလိုက်သည်။

“ဒီဘက်က...လာ”

ဖရိုနာက စိန့်ဗင်ဆင့်၏ လက်မောင်းကိုကိုင်ကာ လမ်းပြနေသည်။
ကြိုးစအောက်ဘက်တွင် သစ်သားသေတ္တာတစ်ခု ရှိနေလေသည်။

ဖရိုနာနှင့်အတူ ကပ်၍လိုက်ပါလာသော ဗင်ကောလစ်သည် လူအုပ်
ကြီးကို တစ်ချက်မျှ အကဲခတ်၍ ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် အပေါ်အင်္ကျီ အတွင်း
အိတ်ရှိရာသို့ လက်နှိုက်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော် တစ်ခုခုလုပ်လို့ရမလား”

ဗင်က အောက်နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းကိုက်ထားရာမှ မေးလိုက်၏။

“ဖရိုနာက လုပ်လို့ဆိုတာကို ကျွန်တော် ဖြစ်အောင်လုပ်နိုင်တယ်”

“မလိုတော့ပါဘူး ဗင်ရယ်၊ သိပ်နောက်ကျသွားပြီ။ ဘာမှလုပ်လို့

ဖြစ်တော့မှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

“နည်းနည်းတော့ စမ်းကြည့်လိုက်ချင်တယ်”

“ကျွန်မတို့အကြံမအောင်တာ ကျွန်မတို့အပြစ်ကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး။
နို့ပြီး...” ဖရိုနာ၏မျက်လုံးအစုံတွင် မျက်ရည်ဝိုင်းလာ၏။ “ဒီအကြောင်း

ကို မမေးပါနဲ့တော့ ဗင်ရယ်...”

“ဒါဖြင့်လည်း ဖရိုနာကို ကျွန်တော်ခေါ်သွားမယ်၊ ဖရိုနာ ဒီမှာနေလို့
မသင့်လျော်ဘူးထင်တယ်”

“နေမှဖြစ်လိမ့်မယ်”

ဖရိုနာက ဤသို့ ရိုးရိုးပင်အဖြေပေးကာ စိန့်ဗင်ဆင့်ဘက်သို့ လှည့်
လိုက်၏။

စိန့်ဗင်ဆင့်သည် အိပ်မက်မက်နေသူကဲ့သို့ ဖြစ်နေလေသည်။

ဘလက်ကီးသည် သစ်ကိုင်းမှ လျှောက်နေသည့် ကြိုးစတွင် ကွင်း
တစ်ခုဖြစ်အောင် ချည်နေ၏။ စိန့်ဗင်ဆင့်၏ လည်ပင်းတွင်စွပ်၍သတ်မည့်
ကြိုးကွင်းပင်တည်း။

ဖရိုနာသည် စိန့်ဗင်ဆင့်၏လက်မောင်းပေါ်တွင် သူ့လက်ကို တင်
လိုက်ကာ “နမ်းပါ”ဟု ဆိုလိုက်၏။

စိန့်ဗင်ဆင့်က လာထိသောလက်ကို ငေး၍ကြည့်နေသည်။ အားလုံး
သော မျက်စိများက သူ့ကို မဏ္ဍိုင်ထား၍ ကြည့်နေကြကြောင်းကိုလည်း
သိနေ၏။

အဝါရောင်ရှိသည့် ကြိုးကွင်းကိုလည်း စိန့်ဗင်ဆင့်က ဒေါက်ဖြုတ်
မည့် ပါးကွက်သားလက်ထဲတွင် မြင်နေရသည်။

စိန့်ဗင်ဆင့်သည် လက်နှစ်ဖက်ကို အပေါ်သို့မြှောက်လိုက်၏။ ကြိုး
ကွင်းကို ဖယ်ရှားလိုက်သည့်သဘောဟု ထင်စရာရှိသည်။ ဤသို့ လက်ကို
မြှောက်လိုက်ပြီးမှ အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ငိုလိုက်၏။

“မသတ်နဲ့...မသတ်နဲ့...ကျွန်တော် မှန်တဲ့အတိုင်း မြှောင်ချက်ပေးပါ
ရစေ။ ဒီလိုမြှောင်ချက်ပေးလိုက်ရင် ကျွန်တော်ပြောတာကို ယုံကြည်လာကြ
မှာ အမှန်ပဲ”

ရှေ့နေဘရောင်းနှင့် သဘာပတိကြီးက ပါးကွက်သားအဖြစ် ဆောင်

ရွက်မည့် ဘလက်ကီးကို နောက်သို့တွန်းပစ်လိုက်ကြ၏။ လူများက ဝိုင်းအုံကာ ရှေ့တိုးလာ၏။

တွန်းသံ၊ ဖယ်သံ၊ တိုးသံ၊ ဝှေ့သံများက ဆူညံလာလေသည်။

သဘာပတိက 'တိတ်စေ'ဟု ကြေညာလိုက်ပြီးသည့်နောက် စိန့်ဗင်ဆင့်အား "ကဲ...ပြောစမ်း၊ တစ်နေ့လုံးတော့ ပြောမနေနဲ့"ဟု အမိန့်ပေးလိုက်၏။

လူအများ ပို၍ကြားနိုင် မြင်နိုင်စေရန် စိန့်ဗင်ဆင့်အား သေတ္တာပေါ်သို့ ဆွဲ၍တင်ပေးလိုက်ကြလေသည်။

"ဒီလူသတ်မှုကို ကျွန်တော် မကျူးလွန်ရတာ အမှန်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျူးလွန်တာကိုတော့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် မြင်ရပါတယ်"

"လူဆိုးနှစ်ယောက် မဟုတ်ပါ။ တစ်ယောက်တည်းပါ။ ဒီလူက ဂျွန်ဘော့ကို သတ်တာပါ။ ဘယ်လာကတော့ ဒီလူဆိုးကို ကူတာ"

ရယ်လိုက်သံများက စိန့်ဗင်ဆင့်၏အသံကို ဖုံးလွှမ်းသွားလေသည်။

"သိပ်ပြီး မြန်မြန်မပြောနဲ့လေ" ရှေ့နေဘရောင်းက သတိပေးနေလေသည်။ "ဘယ်လာက သူ့ကို ဒီလူက သတ်အောင် ဘယ်လိုအကူအညီပေးတယ်ဆိုတာလည်း ရှင်းပြဦးနော်။ အစကနေပြီး ပြောစမ်းပါ"

"အဲဒီနေ့ည အဲဒီလူရောက်မလာခင် ဂျွန်ဘော့က သူ့ခိုးလှန့်တဲ့ ခလုတ်ကို ခါတိုင်းလို တပ်ထားတယ်"

"သူ့ခိုးလှန့်တဲ့ခလုတ် ဟုတ်လား"

"ဒါက ကျွန်တော်ကပေးထားတဲ့ နာမည်ပါ။ သံဖြူနဲ့လုပ်ထားတဲ့ မှန်ကြော်တဲ့ကြော်ပြားကို တံခါးချက်မှာ ချိတ်ထားတာကို ပြောတာပါ။ ဒီလိုချိတ်ထားတော့ ဒီကြော်ပြား ကြမ်းပြင်ပေါ် မကျဘဲနဲ့ တံခါးဖွင့်လို့ မရဘူးပေါ့ခင်ဗျာ။"

"ဂျွန်ဘော့ဟာ ဒီသူ့ခိုးလှန့်တဲ့ခလုတ်ကို ညတိုင်း တပ်ဆင်ထားလေ"

ရှိပါတယ်။ တစ်ခုခုကို စိုးရိမ်နေတဲ့ လက္ခဏာပါပဲ။ သူစိုးရိမ်တဲ့အတိုင်းလည်း အဲဒီညကျတော့ ဖြစ်လာတာပါပဲ။

"လူသတ်မှုဖြစ်ပွားတဲ့ညက ကျွန်တော်အိပ်ရာက နိုးလာတယ်။ တစ်ယောက်ယောက်အခန်းထဲ ရောက်နေတယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ထဲကအသံမျိုးနဲ့ နိုးလာတာပါ။"

"ဖန်မီးအိမ်က ခါတိုင်းလို မှိန်မှိန်ကလေး လင်းနေတယ်။ အဲဒီမီးရောင်နဲ့ ကျွန်တော် ဘယ်လာကို မြင်ရတယ်။ ဘယ်လာဟာ တံခါးနားမှာ၊ ဂျွန်ဘော့ကတော့ ဟောက်ပြီး အိပ်နေတယ်။ သူ့ဟောက်သံကို ကျွန်တော် ထင်ထင်ရှားရှား ကြားနေရတယ်။"

"ဘယ်လာဟာ တံခါးချက်မှာချိတ်ထားတဲ့ သူ့ခိုးလှန့်ခလုတ်ကို ဖြုတ်နေတယ်။ အသံ မကြားရအောင် အထူးသတိထားပြီး ဖြုတ်နေတယ်။"

"သူ့ခိုးလှန့်ခလုတ်ကို အသံမမြည်အောင် ဖြုတ်ပြီးတဲ့နောက် တံခါးကို ဘယ်လာက ဖွင့်ပေးလိုက်တယ်။ အင်ဒီးယန်းတိုင်းရင်းသား တစ်ယောက်က ချွတ်နင်းပြီးဝင်လာတယ်။ သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ မျက်နှာဖုံး တပ်မထားပါဘူး။ ဒါကြောင့် သူ့ကို ကျွန်တော်တွေ့ရင် မှတ်မိမှာ သေချာတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အမာရွတ်ကြီးတစ်ခုက သူ့နဖူးပေါ်ကနေ မျက်စိတစ်ဖက်အပေါ်ကို ဖြတ်ပြီးရှိနေလို့ပါပဲ"

ဤနေရာတွင် ရှေ့နေဘရောင်းက ကြားဝင်လျက်...

"ဒီတော့ ခင်ဗျားက အိပ်ရာပေါ်က ခုန်ချလိုက်ပြီး အော်လိုက်တယ်လို့ ထင်တယ်"ဟု ဆိုလိုက်၏။

"မဟုတ်ပါဘူး၊ မအော်ပါဘူး" စိန့်ဗင်ဆင့်က ကြားဝင်၍ စွက်သည်ကို မလိုလားဟန်ဖြင့် ခေါင်းကိုခါလိုက်၏။ သူ့အမူအရာမှာ အော်ဟစ်သည်ထက် တောက်ပြောင်ရဲရင့်သောအလုပ်မျိုးကို လုပ်ခဲ့ကြောင်း ပြသလိုသည့်ဟန် ပေါ်နေလေသည်။

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျား ဘာလုပ်သလဲ”

“ကျွန်တော် အိပ်ရာထဲမှာပဲလို့နေပြီး စောင့်ကြည့်နေတယ်”

“ဘယ်လိုများ စိတ်ထဲကထင်နေလို့လဲ” မစ္စတာဘရောင်းက ထောက်ပေးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုထင်သလဲဆိုတော့ ဘယ်လာဟာ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်ဝင်လာတဲ့ အင်ဒီးယန်းနဲ့ တစ်ကျိတ်တည်းတစ်ဉာဏ်တည်း ဖြစ်ရမယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်ပေါင်းပြီး ဂျွန်ဘော့ကို သတ်ဖို့ကြံစည်တာ ဖြစ်ရမယ်လို့ ဖျတ်ခနဲ စဉ်းစားလိုက်မိတယ်”

“ဒီလိုစဉ်းစားမိပေမဲ့ ခင်ဗျား ဘာမှမလုပ်ဘူးလား”

“ဘာမှမလုပ်ဘူး”

စိန့်ဗင်ဆင့်၏အသံက တိမ်၍ဝင်သွားသည်။

သူက သူရပ်နေသောသေတ္တာကို မှီ၍ထိုင်နေသည့် ဖရိုနာကို ငုံကြည့်လိုက်၏။ ဖရိုနာသည် စိန့်ဗင်ဆင့်၏စကားကြောင့် မည်သို့မျှ စိတ်ထိ ခိုက်ခြင်းမရှိသည့်အလား ထင်းရှူးသေတ္တာကိုသာ အနေအထားကျအောင် လုပ်ပေးနေ၏။

“ဘယ်လာဟာ ကျွန်တော်အိပ်နေတဲ့နေရာကို လာပြီးကြည့်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က မျက်စိကိုပိတ်ထားပြီး အသက်ကိုလည်း မှန်မှန်ရှုနေပါတယ်။”

“ဘယ်လာဟာ ဖန်မီးအိမ်ကိုမြှောက်ပြီး ကျွန်တော့်ကို သေသေချာချာ ကြည့်ပါတယ်။ ကျွန်တော်က သဘာဝကျကျ အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်ပြီး သူ့ကိုလှည့်စားလိုက်ပါတယ်။”

“ဒီနောက်တော့ ရုတ်တရက်နိုးလာတဲ့အသံ၊ အော်သံဟစ်သံတွေကို ဆက်တိုက်ကြားရတော့တာပါပဲ။ ကျွန်တော်ကြည့်လိုက်တော့ အင်ဒီးယန်းဟာ ဂျွန်ဘော့ကို စားနဲ့ခုတ်နေတာ တွေ့ရတယ်။ ဘော့က ဓားကို

လက်နဲ့ကာရင်း ရန်သူကို လုံးထွေးသတ်ပုတ်ဖို့ ကြိုးစားနေတယ်။

“သူတို့နှစ်ယောက် လုံးထွေးသတ်ပုတ်နေတုန်းမှာ ဘယ်လာဟာ နောက်ကချောင်းလာပြီး သူ့လင် ဂျွန်ဘော့ရဲ့လည်ပင်းကို လာညှစ်တယ်။ သူ့လင်ရဲ့ကျောကုန်းအောက်ဘက်ကို ဒူးနဲ့တော့ထားပြီး သူ့လင်ကို နောက်ဘက်ကိုလှဲချတယ်။ အင်ဒီးယန်းကလည်း ဝိုင်းကူလိုက်တော့ ဂျွန်ဘော့ဟာ ကြမ်းပြင်ပေါ်ကို ပက်လက်ကြီးလန်ပြီး လဲကျသွားတော့တယ်”

“ဒီလိုလဲကျသွားတော့ ခင်ဗျား ဘာလုပ်သလဲ”

“ကျွန်တော် စောင့်ပြီးကြည့်နေတယ်”

“ခင်ဗျားမှာ ခြောက်လုံးပူးရှိတယ်မဟုတ်လား”

“ရှိတယ်”

“ဂျွန်ဘော့ကို ခင်ဗျားက ငှားထားတယ်ဆိုတဲ့ သေနတ်ပဲ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်စောင့်ပြီးကြည့်နေတယ်”

“ဂျွန်ဘော့က ကယ်ပါလို့ မခေါ်ဘူးလား”

“ခေါ်တယ်”

“ဘယ်လိုခေါ်တာလဲ၊ သူခေါ်တဲ့စကားကို မှတ်မိရဲ့လား”

“သူကခေါ်တယ်၊ စိန့်ဗင်ဆင့်၊ အို...စိန့်ဗင်ဆင့်၊ အူး...ဘုရားဈေးအူး...၊ စိန့်ဗင်ဆင့်၊ ကျုပ်ကိုကူပါလို့”

စိန့်ဗင်ဆင့်သည် ထိုအသံ၊ ထိုအဖြစ်အပျက်ကို ယခုပင်တွေ့နေရသကဲ့သို့ ကျောချမ်း၍သွားသည်။ ထပ်၍လည်း ပြောလိုက်၏။

“ကြောက်စရာပါပဲဗျာ”

“ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ” ရှေ့နေဘရောင်းက မပီမသထောက်ခံလိုက်ရင်း

“ခင်ဗျားကကော ဘာလုပ်သလဲ”ဟု မေးလိုက်၏။

“ကျွန်တော်က စောင့်ကြည့်နေတယ်”

ပရိသတ်ထံမှ ညည်းတွားရေရွတ်သံ ပေါ်ထွက်လာသည်။

“ဂျွန်ဘော့ဟာ သူတို့နှစ်ယောက် လက်ထဲကလွတ်အောင် ရုန်းထွက်လိုက်ပြီး မတ်တတ်ရပ်လိုက်တယ်။ သူဟာ ဘယ်လာကို လက်ပြန်ရိုက်ချလိုက်တယ်။ ဘယ်လာဟာ အခန်းထောင့်တစ်နေရာကို လွင့်ထွက်သွားတယ်။ ပြီးတော့မှ ဘော့ဟာ အင်ဒီးယန်းကို မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်တယ်။

သူတို့နှစ်ယောက်က တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ထိုးကြကြိတ်ကြလုပ်နေကြတယ်။ အင်ဒီးယန်းရဲ့လက်ထဲက ဓားမြှောင်လွတ်ကျသွားတယ်။ ဘော့ဟာ သူ့ရန်သူကို ထိုးတဲ့ကြိတ်တဲ့အသံဟာ ကြောက်စရာကြီး။ ဘော့ဟာ အင်ဒီးယန်းကို သေအောင်ပဲထိုးကြိတ်နေတော့မယ်လို့ ထင်ရတယ်။

“ဒီလို ထိုးကြကြိတ်ကြ လုံးကြထွေးကြ လုပ်နေတုန်းမှာ ဓားပွဲတွေ၊ ကုလားထိုင်တွေ ပျက်စီးကုန်တာပါပဲ။ သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ တိရစ္ဆာန်ရိုင်းနှစ်ကောင်လို လုံးထွေးသတ်ပုတ်ကြတယ်။ ထိုးကြနှက်ကြတယ်။ ဘော့ရဲ့လက်သီးချက်တွေဟာ ရန်သူကိုသေစေလောက်အောင် ပြင်းထန်တယ်။

“ဒီအချိန်မှာပဲ ဘယ်လာဟာ ပြန်ထလာပြီး ဓားကိုကောက်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ သူ့ယောက်ျားကို ရတဲ့နေရာ ဓားနဲ့ထိုးတော့တာပဲ။ ကိုယ်အနဲ့အပြားကို ဓားနဲ့ ထပ်ထပ်ပြီးထိုးတယ်။ ဘော့ဟာ ရန်သူနဲ့ လုံးထွေးသတ်ပုတ်နေရတော့ လက်က မအားဘူး။ ဒါနဲ့ ဘယ်လာကို ခြေထောက်တစ်ဖက်နဲ့ လှမ်းကန်ပစ်လိုက်တယ်။ ဘယ်လာဟာ တစ်ချက်အော်လိုက်ပြီး လဲကျသွားတယ်။ ဘော့က ကန်လိုက်လို့ ခြေကျိုးသွားတယ် ထင်ပါရဲ့။

ဘယ်လာဟာ ပြန်ထဖို့ အကြိမ်ကြိမ်ကြိုးစားနေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပြန်ထလို့ မရတော့ဘူး။ ခဏအတွင်းမှာပဲ ဘော့နဲ့ သူ့ရန်သူဟာ မီးလင်းဖို့ပေါ်ဘက်ကို လဲကျသွားကြတယ်။ ရန်သူက အောက်က၊ ဘော့က အပေါ်ထက်က။

“ဒီအချိန်မှာ ဘော့က ခင်ဗျားကို အကူအညီခေါ်သေးသလား”

“ခေါ်ပါတယ်။ သူ့ကိုလာကူပါလို့ ခေါ်ပါတယ်”

“ဒီတော့ ခင်ဗျားက”

“ကျွန်တော်က စောင့်ကြည့်နေပါတယ်။ ဘော့ဟာ ရန်သူကို မလှုပ်နိုင်အောင် လုပ်ထားပြီး ကျွန်တော့်ကို ငေးကြည့်နေတယ်။ တစ်ကိုယ်လုံးမှာလည်း သွေးတွေရွဲလို့။ သူ သိပ်ပြီးအားနည်းနေတာ ကျွန်တော် တွေ့ရတယ်။ သူက ‘ခင်ဗျားသေနတ်ပေးစမ်း’လို့ ပြောတယ်။ ‘မြန်မြန်ပေးစမ်း’လို့ ပြောတယ်။ ဒီလိုပြောရာက သေနတ်ကို စမ်းမှန်းပြီး လိုက်ဆွဲနေတယ်။

“ဘော့ဟာ သတိကောင်းဝင်လာတာနဲ့တူတယ်။ သူဟာ ကျွန်တော်ကို ဖြတ်ပြီး နံရံမှာချိတ်ထားတဲ့ ပစ္စတိုကို ဖြုတ်ယူလိုက်တယ်။ ဒီအချိန်မှာပဲ ရန်သူအင်ဒီးယန်းက ဘော့ရိုရာကို ပြေးလာတယ်။ လက်ထဲမှာတော့ ဓားနဲ့။

“ဒီတစ်ချိန်မှာတော့ ဘော့ဟာ သူ့ကိုယ်သူ ဓားချက်လွတ်အောင် ကာကွယ်ခံမနေတော့ဘူး။ ဘော့ဟာ ဘယ်လာ လဲကျနေတဲ့နေရာကို သွားနေတယ်။ အင်ဒီးယန်းကလည်း ဘော့နောက်ကိုလိုက်လာပြီး ဓားနဲ့ ထိုးနေတယ်။ ဘော့ဟာ ရန်သူကို ခပ်ဝေးဝေးရောက်အောင် ကန်ထည့်ဇီဝိုက်ပြီး ဘယ်လာအနားမှာ ဒူးထောက်ထိုင်လိုက်တယ်။

“ဒီလိုထိုင်လိုက်ပြီးမှ ဘယ်လာရဲ့မျက်နှာကို မီးရောင်ဘက်ကို လှည့်လိုက်တယ်။ ဘော့ရဲ့မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာလည်း သွေးတွေနဲ့ပုံးနေတော့ မြင်ရဟန်မတူဘူး။ သူဟာ သူ့မျက်လုံးကသွေးတွေကို စင်အောင်သုတ်လိုက်တယ်။ ပြီးမှ သေသေချာချာကြည့်တယ်။ ဘယ်လာ ဟုတ်၊မဟုတ် သေချာအောင်ကြည့်တယ်။

“ကြည့်လို့ ဘယ်လာဖြစ်ကြောင်း သိရတော့မှ သေနတ်ပြောင်းဝကို ဘယ်လာရဲ့ရင်ဝမှာထောက်ပြီး ပစ်ထည့်လိုက်တော့တာပါပဲ။

“ဒီလိုပစ်လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ အင်ဒီးယန်းက ကမ္ဘာ့ထိုးဖြစ်လာပြီး ဘော့ကို ဓားမြှောင်နဲ့ဝင်ထိုးတော့တာပါပဲ။ ဘော့လက်ထဲက ပစ္စတိုက လွတ်ကျသွားတယ်။ ဖန်မီးအိမ်တင်ထားတဲ့စင်ကလည်း သူတို့နှစ်ယောက် လုံးထွေးသတ်ပုတ်ရင်း ပြုတ်ကျပျက်စီးသွားတယ်။ မှောင်နဲ့မည်းမည်းဖြစ်နေ တော့တယ်။

“မှောင်ကြီးမည်းကြီးထဲမှာပဲ သူတို့နှစ်ယောက် ထိုးကြိတ်သတ်ပုတ် နေကြတယ်။ သေနတ်သံတွေလည်း ပေါ်ထွက်လာတယ်။ ဘယ်သူပစ်မှန်း တော့ ကျွန်တော်မသိဘူး။ ကျွန်တော်ဟာ အိပ်စင်ထက်က တွားပြီး ဆင်း လာတယ်။ သူတို့လုံးထွေးသတ်ပုတ်နေရာက ကျွန်တော့်ကိုပါ မှောင်ကြီး မည်းကြီးထဲမှာဖြစ်တော့ ထိုးကြိတ်မိတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ ဘယ်လှာအပေါ် ကို လဲကျသွားတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်လက်မှာ သွေးတွေပေးသွားတာ။

ကျွန်တော်ဟာ တံခါးပေါက်က ပြေးထွက်လာတော့ သေနတ်သံတွေ နောက်ထပ်ကြားရသေးတယ်။ ဒီလိုပြေးလာရင်းနဲ့ မစ္စတာဖလက်ချား၊ မစ္စတာဂျွန်တို့နဲ့ တွေ့ရတာပါပဲ။ ကျန်တာတော့ ခင်ဗျားတို့အားလုံး သိပြီးသားပါ။ ဒါဟာ အမှန်အတိုင်းပါပဲ။ ကျွန်တော် ကျိန်ဆိုပြီး ပြောပါ တယ်”

စိန်ဗင်ဆင့်သည် စကားအဆုံးတွင် ထင်းရှူးသေတ္တာကိုမှီ၍ ထိုင်နေ သော ဖရိုနာကို ငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။

ဖရိုနာက သေတ္တာကို နေသားတကျဖြစ်အောင် လုပ်နေ၏။ မျက်နှာ က တည်ငြိမ်သည်။

စိန်ဗင်ဆင့်က ပရိသတ်ကြီးရှိရာသို့ လှမ်း၍ကြည့်လိုက်သည်။ မျက်စိ ဖြင့် မြင်နေရသည့်တိုင် မယုံနိုင်စရာ။ လူအများစုက တဟားဟားရယ်နေ ကြလေသည်။

“ဒီအကြောင်းကို ဘာဖြစ်လို့ အစကတည်းက မပြောတာလဲ”

ရှေ့နေဘရောင်းက မေးခွန်းထုတ်လိုက်၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့...ဆိုတော့...အင်း”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတာ ပြောစမ်း”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီအကြောင်းကို မပြောဘဲနေရင် အပြစ်က လွတ်နိုင်မယ်ထင်လို့ပါ”

တဟားဟားရယ်သံများက ပို၍ကျယ်လောင်လာသည်။

ရှေ့နေဘရောင်းသည် စိန်ဗင်ဆင့်ကို ကျောခိုင်းလိုက်ကာ ပရိသတ် များရှိရာသို့ မျက်နှာမူလိုက်၏။

“လူကြီးမင်းများခင်ဗျား...”

“ခုထွက်ဆိုသွားတဲ့ တောင်စဉ်ရေမရ စကားတွေကို လူကြီးမင်းများ ကြားပြီးပါပြီ။ ပထမထွက်ဆိုသွားတာထက် ခုနကထွက်ဆိုသွားတာက ပိုပြီး နတ်သမီးပုံပြင်ဆန်ပါတယ်။ ကဲ...ထိုးခန်းကြိတ်ခန်းတွေက ပိုပြီး တော့ များတာပေါ့ခင်ဗျား။

“အမှုစတင်စစ်ဆေးတဲ့ အချိန်ကစပြီး သူ့မှာ အမှန်တရားဆိုတာ မရှိတဲ့အကြောင်း တင်ပြဖို့ ကျွန်တော်တို့ ကတိပြုခဲ့ကြပါတယ်။ ခုတော့ ကျွန်တော်တို့ကတိပြုထားတဲ့အချက်ဟာ အောင်မြင်ပါပြီ။ ဒီလိုအောင်မြင် ကြောင်းကိုလည်း လူကြီးမင်းများရဲ့ အဆုံးအဖြတ်ကသာ သာဓကပြလျက် ရှိပါတယ်။

“ကျွန်တော်တို့ဘက်က အောင်မြင်သလို တရားခံအကျဉ်းသားဘက် ကလည်း အောင်မြင်ပါတယ်။ ဘာအောင်မြင်သလဲဆိုတော့ အမှန်တရား ဆိုတာ သူ့မှာ လုံးဝမရှိကြောင်း သူ့ကိုယ်တိုင် သက်သေပြတဲ့နေရာမှာ အောင်မြင်တာပါပဲ။

“ကဲ...လူကြီးမင်းများက ဒီလူအပေါ်မှာ ဘယ်လိုထင်မြင်ကြပါ သလဲ။ ဒီလူဟာ ကလိမ်စေ့ငြိမ်းဆင်တဲ့လူ။ သပွတ်အူကို အလံထုတဲ့လူ။

မှသာစကားမဆိုရရင် များချင်နာချင်တဲ့လူ။ ဒီတော့ ခုနောက်ဆုံး ထွက်ဆိုချက်ကိုကော ကျွန်တော်တို့ ယုံရမှာလား။ အင်မတန်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ လိမ်လုံးလိုမိလုံး ညာလုံးတွေသာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီတော့ လူကြီးမင်းများ ရဲ့ဆန္ဒကို ကျွန်တော် နောက်ထပ်သိလိုပါတယ်။ ပထမချမှတ်ထားတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ထပ်မံအတည်ပြုမှာလား၊ မပြုဘူးလား ဆိုတာပါပဲ။

“တကယ်လို့ ခုနကပြောခဲ့တဲ့ နောက်ဆုံးထွက်ဆိုချက်ကို အမှန်လို့ပဲ ယူဆဦးတော့ ဒီတရားခံအကျဉ်းသားဟာ ကိုယ့်ကို နေစရာ တည်းစရာပေးတဲ့ အိမ်ရှင်အပေါ်မှာ သစ္စာမဲ့လွန်းရာကျရုံတင်မက ယောက်ျားမပီသရာလည်း ကျနေပါတယ်။

“ကိုယ့်မျက်စိအောက်မှာ သွေးသံတရဲရဲနဲ့ လူသတ်ပွဲကြီးဆင်နွှဲနေတာကို တရားခံအကျဉ်းသားဟာ အိပ်ရာပေါ်က စောင်ခြံထဲက ကြည့်နေရက်တာကို ဘယ်လိုသဘောထားကြပါ့မလဲ”

“ကိုယ့်ကို နေရာထိုင်ခင်းပေးထားတဲ့ လူတစ်ယောက်က ကူလှည့်ပါ။ ကယ်လှည့်ပါလို့ တစာစာအကူအညီတောင်းနေတာကိုတောင် လူနှစ်ယောက်ရဲ့ ဝိုင်းဝန်းသတ်ဖြတ်ခြင်းကို ခံနေရလို့ အားနည်းပြီး သွေးသံတရဲရဲနဲ့ ဖြစ်နေတဲ့ ကိုယ့်ကျေးဇူးရှင်ကိုတောင် စောင်ခြံထဲက မထွက်ဘဲ ကြည့်နေရက်တဲ့လူကို...”

“လူကြီးမင်းများခင်ဗျား...”

“ဒီလူကို ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုအပြစ်ပေးသင့်သလဲ၊ လည်ပင်းမှာ ကြိုးကွင်းစွပ်ပြီး သတ်ဖို့မှတစ်ပါး တခြားအပြစ်ပေးနည်း မရှိတော့ဘူးလို့ ထင်ပါတယ်။ လူကြီးမင်းများက ဘယ်လိုဆန္ဒရှိကြပါသလဲ”

“သတ်ပစ်လိုက်”

“လည်ပင်းမှာ ကြိုးကွင်းစွပ်ပြီးသတ်ပါ”

“ဆွဲပြီး ဖြဲဆန့်ပစ်လိုက်ပါလား”

ပရိသတ်၏ဆန္ဒပေးသံက တဖြည်းဖြည်းတိတ်သွားသည်။ ပရိသတ်၏ အာရုံက ယူကွန်မြစ်ကြီးဆီသို့ ရုတ်တရက်ရောက်သွားသည်။ ပါးကွက်သားအဖြစ် ဆောင်ရွက်မည့် ဘလက်ကီးပင် သူ့အလုပ်ကို သူ ဆက်မလုပ်ဖြစ်သေးဘဲ အများနည်းတူ မြစ်ဘက်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်နေလေသည်။

ဧရာမဖောင်ကြီးတစ်ဖောင်သည် သမင်သားများကိုတင်လျက် မြစ်ဆိပ်တွင် ထိုးကပ်လာ၏။

“ဒီမှာ ဒဏ်ရာရနေတဲ့ လူတစ်ယောက် ပါလာတယ်ဗျို့။ သူ့ကို စတီးဝပ်မြစ်အထက် မိုင်သုံးဆယ်လောက်မှာ ဒဏ်ရာနဲ့လဲနေတာ တွေ့တာနဲ့ တင်ခေါ်လာခဲ့တယ်။ ကျုပ်တို့ကတော့ ဒေါ်ဆင်မြို့အရောက် စုန်မလို့။ ဒီလူကို ဒီမှာထားခဲ့မယ်။ ဝက်ဝံအကိုက်ခံထားရသလား မသိဘူး။ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ဒဏ်ရာတွေနဲ့။ သူ့စကားလည်း ကျုပ်တို့ နားမလည်ဘူး”

စောင်တစ်ထွေးဖြင့် လုံးထွေးပတ်ရစ်ထားသူတစ်ယောက်ကို ပရိသတ်တဲမှ လူနှစ်ယောက်က ဖောင်ပေါ်မှပွေ့ချီကာ ကမ်းပေါ်သို့ တင်လာခဲ့ကြ၏။

ကြေးနီရောင်တောက်နေသော လက်တစ်ဖက်က စောင်အပြင်သို့ ထွက်နေသလို မျက်နှာကလည်း စောင်အပြင်သို့ ထွက်လာသည်။ လူနာကို သယ်ယူလာသူများသည် မည်သည့်နေရာသို့ ပို့ရမည်ကို မသိကြသေးသည့်အတွက် ကမ်းပါးမြင့်ပေါ်တွင် လူနာကို ချထားလိုက်ကြ၏။

ဖရိုနာ၏ လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို စိန့်ဗင်ဆင့်က ကြောက်လန့်တကြား ကိုင်လိုက်ကာ...

“ကြည့်...ကြည့်စမ်း၊ မျက်နှာက အမာရွတ်ကို”

ဒဏ်ရာရနေသော တိုင်းရင်းသားသည် မျက်စိကိုဖွင့်လိုက်၏။ စိန့်ဗင်ဆင့်ကို မြင်လိုက်ရသောအခါ မှတ်မိသိရှိသည့် အရိပ်လက္ခဏာပေါ်လာလေသည်။

“ဒီလူပဲ၊ ဒီလူပဲ။ အားလုံးကို သက်သေအဖြစ်တိုင်တည်ပါတယ်။ ဒီလူဟာ ဂျွန်ဘော့ကိုသတ်တဲ့လူပဲ”

စိန့်ဗင်ဆင့်က တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် ပြောလိုက်သည်။ ယခုအကြိမ် တွင်တော့ စိန့်ဗင်ဆင့်၏စကားကို ပြက်ရယ်ပြုမည့်သူ မရှိတော့။

ရှေ့နေဘရောင်းနှင့် သဘာပတိကြီးက ဒဏ်ရာနှင့် အင်ဒီးယန်းကို မေးကြမြန်းကြ၏။ သို့သော် မည်သူမျှ မည်သူ့စကားကို နားမလည်။ ထို့ကြောင့် မစ္စတာဖလက်ချားက ကြားဝင်ကာ မြစ်ဖြူမြစ် အညာ ဒေသမှ အင်ဒီးယန်းစကားဖြင့် ပြောလိုက်တော့မှ လူနာက နားလည်လာ လေသည်။

မစ္စတာဖလက်ချားနှင့် လူနာပြောနေကြသည့် စကားများကို အခြား သူများက နားမလည်။ သို့တိုင်အောင် သူတို့၏အမှုအရာနှင့် စိန့်ဗင်ဆင့် အား မကြာမကြာ လက်ညှိုးညွှန်ပြချက်များကိုကြည့်၍ လူသတ်မှုအကြောင်း ပြောနေခြင်းသာ ဖြစ်ရမည်ဟု သိနေကြ၏။

“ဒီလူ့နာမည်က ‘ဂေါင်း’လို့ခေါ်တယ်။ သူက အမှန်ကိုဖွင့်ပြော တယ်။ သူက မြစ်ဖြူမြစ်အညာဒေသက လာတာ”

မစ္စတာဖလက်ချားက ပရိသတ်အား ရှင်းလင်းပြနေစဉ်မှာပင် လူနာ သည် ခေါင်းနောက်သို့လန်ကာ သတိလစ်သွားလေသည်။ မစ္စတာဖလက် ချားက ‘ဂေါင်း’ထွက်ဆိုသွားသမျှ ဇာတ်ကြောင်းပြန်လိုက်၏။

“လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်လောက်က ဂျွန်ဘော့ဟာ ‘ဂေါင်း’နေထိုင်တဲ့ မြစ်ဖြူမြစ်အညာဒေသကို ရောက်လာခဲ့တယ်”

“ဂျွန်ဘော့ကို ဒီဒေသမှာနေထိုင်တဲ့လူတွေက သဘောကျတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဂျွန်ဘော့က အမဲပစ်တော်တာကိုး။ ဘော့က အမဲပစ် ထွက်တယ်။ ရလာတဲ့အမဲတွေကလည်း မနည်းဘူး။ ဒါတွေကို စခန်းကို ထမ်းလာတယ်။ စခန်းအနီးအနားမှာနေတဲ့လူတွေကို ဝေပေးတယ်။

“ဂေါင်းမှာ မိန်းမတစ်ယောက်ရှိတယ်။ နာမည်က ‘ပစ္စကူ’လို့ ခေါ် တယ်။ တစ်ရက်တော့ ဘော့က ဂေါင်းဆီလာပြီး နင့်မိန်းမကို ငါ့ကိုပေးပါ။ ငါက နင့်ကို နင်လိုချင်တာတွေ အများကြီးပေးမယ်လို့ ပြောတယ်။

“ဒီတော့ ဂေါင်းက မပေးနိုင်ဘူး။ ငါ့မိန်းမက သိပ်တော်တယ်။ ဘယ်သူမှ ငါ့မိန်းမလို ဖိနပ်ချုပ်မတော်ဘူး။ ပစ္စကူဟာ သမင်ရေ အစိမ်း တွေကို စိမ်တဲ့နေရာမှာလည်း ပထမတန်းပဲ။ သမင်ရေကို ဖိနပ်ချုပ်တဲ့ နေရာမှာလည်း ပထမတန်းပဲ။ ဒါကြောင့် ငါ့မိန်းမကို ဘာနဲ့မှမလဲနိုင်ဘူး လို့ ဂေါင်းက ပြောလိုက်တယ်”

“ဒါနဲ့ မိန်းမအကြောင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး သူတို့နှစ်ယောက် ထိုးကြ သတ်ကြတယ်။ ဒီထိုးပွဲသတ်ပွဲမှာ ဘော့က အနိုင်ရတော့ ဂေါင်းရဲ့မိန်းမ ပစ္စကူကို ယူပြီးပြေးတာပေါ့”

“ပစ္စကူကတော့ မလိုချင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဘော့က ပစ္စည်းအရှာအဖွေ ကောင်းတဲ့လူဆိုတော့ ချောတစ်ခါ ချောက်တစ်လှည့်နဲ့ ခေါ်သွားတာပေါ့”

“ဘော့က ပစ္စကူကို ဘယ်လာလို့ နာမည်ပြောင်းလိုက်တယ်။ သမင်ရေ နဲ့လဲလို့ရတဲ့ ပစ္စည်းတွေထဲက ကောင်းပေ့ဆိုတာကို ဘယ်လောက်ပေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လာကတော့ သူ့ငယ်လင် ဂေါင်းကိုပဲ အမြဲသတိရနေသတဲ့”

“ခု သတိလစ်နေတဲ့ တရားခံဂေါင်းရဲ့ နဖူးပေါ်က အမာရွတ်ကြီးဟာ ဂျွန်ဘော့ရဲ့လက်ချက်ပေါ့။ ဂေါင်းဟာ သေလုမျောပါးဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ ဂေါင်း ဟာ အသက်မသေဘဲ ပြန်ရှင်လာခဲ့ပေမယ့် ဦးနှောက်က သိပ်မကောင်း တော့ဘူး။ သူ့အဖေ သူ့အမေကိုတောင် မမှတ်မိတော့တဲ့အထိ ဖြစ်သွား တယ်”

“ဒီလိုနဲ့ နေလာလိုက်တာ တစ်နေ့ကျတော့ ဂေါင်းဟာ အဖြစ်အပျက် တွေကို ရုတ်တရက် ပြန်ပြီးသတိရလာတယ်။ ပြန်သိလာတယ်။ သူ့အဖေ၊ သူ့အမေ၊ သူ့မိန်းမ...ဒါတွေအားလုံး ပြန်သတိရလာတယ်”

“ဂေါင်းက သူ့မိန်းမ ပစ္စကူကိုမေးတော့ သူ့အဖေက ဂျွန်ဘော့ အောက်မြစ်စဉ်အတိုင်း အတင်းယူပြေးသွားတယ်ဆိုတာ ပြောပြတာပေါ့။ ဒါနဲ့ ဂေါင်းဟာ သူ့မိန်းမကိုရှာဖို့ မြစ်အောက်ဘက်ကိုစုန်ပြီး ဆင်းလာခဲ့တယ်”

“ဒီဘက်နယ်ကိုရောက်တော့ ဂေါင်းဟာ မျက်နှာဖြူတွေကို အများကြီးတွေ့လာတယ်။ ဒါနဲ့ နေ့ဘက်ကို ခရီးမထွက်ဘဲ ညဘက်ကျမှ ခရီးထွက်တယ်။ နေ့ဘက်မှာ ပုန်းနေတော့ လူတွေက သူ့ကိုမမြင်ရဘဲ သူကသာ လူတွေကို မြင်နေရတယ်။ သူဟာ ကြောင်လိုပဲ ညမှာလည်း မြင်နိုင်စွမ်းရှိတယ်တဲ့”

“ဒါနဲ့ပဲ ခရီးထောက်ရင်း စုံစမ်းရင်း လာလိုက်တာ ဂျွန်ဘော့ရဲ့ တဲအိမ်ရှိတဲ့နေရာကို ရောက်လာတော့တာပေါ့။ သူက နေ့ဘက်မှာ ပုန်းနေတဲ့လူဆိုတော့ အားလုံးကို မြင်နေတာပေါ့။ သူ့မိန်းမ ပစ္စကူ ခွေးတွေကို ထမင်းလာကျွေးတာမြင်တယ်။ ဒါနဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်တွေ့သွားပြီး အကြံအစည်လုပ်ကြတာပေါ့”

“လူသတ်မှုဖြစ်ပွားတဲ့ညက ဂေါင်းလာတော့ ပစ္စကူက တံခါးဖွင့်ပေးတယ်။ နောက်တော့ ဘာတွေဖြစ်တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားတို့သိကြတဲ့အတိုင်းပဲ။ စိန့်ဗင်ဆင့်ကတော့ ဘာမှမလုပ်ပါဘူး။ ဂျွန်ဘော့က ဘယ်လာကို သတ်တယ်။ ဂေါင်းက ဂျွန်ဘော့ကိုသတ်တယ်။ ဂျွန်ဘော့ရဲ့လက်ချက်နဲ့ ခု ဂေါင်း သေရတော့မယ်”

စိန့်ဗင်ဆင့်က ဖရိုနာ၏လက်ကို ဝမ်းသာအားရသည့် အနေဖြင့် ဖျစ်ညှစ်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ဖရိုနာက လက်ကိုဆွဲယူလိုက်ကာ နောက်သို့ တစ်လှမ်းဆုတ်လိုက်၏။

“ဒီနောက်တော့ ဂေါင်းဟာ ရေခဲပြင်ကြီးကို ကျော်ဖြတ်ပြီး စတီးဝပ်မြစ်ဝှမ်းကို ရောက်အောင်သွားခဲ့တယ်။ ပျော်ကျနေတဲ့ ရေခဲပြင်နေရာမှာ

လေးဘက်ထောက်ပြီး တွားသွားခဲ့သတဲ့။ သူ့အဖို့ သူ့ချစ်တဲ့ ပစ္စကူ သေဆုံးသွားပြီဖြစ်တဲ့အတွက် မထူးတော့ဘူးဆိုပြီး သွားလိုက်တာ တော်တော်ကို ခရီးပေါက်ခဲ့သတဲ့။ ဒါနဲ့ အမဲပစ်သမား လူဖြူနှစ်ယောက်နဲ့ တွေ့ပြီး ဖောင်နဲ့တင်ခေါ်လာလို့ ဒီကိုရောက်လာတာတဲ့”

“အင်း...ဂေါင်းကတော့ လူကောင်းတစ်ယောက်ပါ။ မိန်းမအတွက် လက်စားချေတာကိုတော့ ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး အပြစ်ဆိုနိုင်မလဲ။ သူလည်း ဒဏ်ရာနဲ့ သတိလစ်နေပါပြီ”

မစ္စတာဖလက်ချားက စကားကို လက်စသတ်လိုက်သည်။ ဖရိုနာက ဖခင်ဖြစ်သူထံရောက်လာကာ...

“သွားကြစို့ အဖေ၊ သမီးတော့ သိပ်မောနေပြီ”ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

[၂၇]

နောက်တစ်နေ့ နံနက်။
ဂျက်ကော့ဝဲစ်သည် နံနက်စောစောကပင် ထ၍ ထင်းပေါက်နေ၏။ တစ်နည်းအားဖြင့်ဆိုလျှင် သမီးအတွက် ထင်းပေါက်ပေးခြင်းဖြစ်လေသည်။

ဂျက်ကော့ဝဲစ်သည် ထင်းပေါက်ပြီးနောက် ဆေးပြင်းလိပ်တစ်လိပ်ကို မီးညှိုကာ အမတ်ကြီးကိုဘာတင်အားရှာရန် ကျွန်းအလယ်ပိုင်းသို့ ထွက်သွားသည်။

ဖရိုနာက နံနက်စာစားပြီးသား ပန်းကန်များကို ဆေးကြောသည်။ ပြီးလျှင် အဝတ်များကိုလှန်းသည်။ ခွေးများကို အစာကျွေးသည်။

အဝတ်အစားထည့်သောအိတ်ထဲမှ ကဗျာဆရာကြီး ဝါးဒ်ဝါးသ်၏ ကဗျာစာအုပ်ကို ဖရိုနာက ထုတ်ယူလိုက်၏။

စာအုပ်မှာ ကိုင်ပါများ၍ ဟောင်းနွမ်းနေပေပြီ။

ဖရိုနာသည် တံအိမ်အတွင်းမှထွက်လာကာ မြစ်ကမ်းနားတွင် အသင့် ရှိနေသည့် ခုံတန်းလျားပေါ်၌ ထိုင်လိုက်၏။

စာအုပ်ကို ဖွင့်ရုံသာဖွင့်မိသည်။ ဖတ်ကားမဖတ်ဖြစ်။

ဖရိုနာ၏ မျက်လုံးအစုံက ယူကွန်မြစ်ကြီး၏ မြစ်ရေယဉ် အလယ် ကြောဆီသို့ မျောပါသွားနေ၏။

ကမ်းပါးစောက်ကြီးအောက်ရှိ ရေဝဲကတော့ဆီသို့လည်းကောင်း၊ အပေါ်ဘက်ရှိ ကွေ့ကောက်နေသော ကမ်းပါးရှိရာသို့လည်းကောင်း၊ မြစ် အလယ်ကောင်တွင် သောင်ထွန်းနေရာသို့လည်းကောင်း ဖရိုနာ၏ မျက်လုံး အစုံက ခရီးလှည့်လည်နေသည်။

ချောပို့သမား ဒုက္ခသည်အား ကယ်ဆယ်ခဲ့ရုံပဲ၊ ရေအဟုန်နှင့် လိုက် တုံ ပြေးတုံ အစွမ်းပြိုင်ရုံများက ဖရိုနာ၏အတွေးအာရုံထဲသို့ ထိုးဝင်လာ ကြ၏။

ရန်စွယ်တငေါငေါနှင့် ဒေါကြီးလှသော ကျောက်စောင်းကြီးကို အံတု ကာ အနိုင်လုရခြင်းကလည်း ပြော၍ကုန်နိုင်စရာမရှိ။ ထိုမှတစ်ဖန် ကျွန်းကွဲကြီးကျွန်း။

ကျွန်းကွဲကြီးကျွန်းမှ ရိဘောကျွန်းသို့...

ရုတ်တရက်ပေါ်လာသော စိတ်ကူးအလျဉ်ထဲတွင် ဗင့်ကောလစ်ကို မြင်လာသည်။ ထို့နောက် မက်ဖာဆင်၏ အရုပ်က ထင်လာ၏။

ကပ်ဖဲပြော ကပ်ဖဲလုပ်တတ်သလောက် သူရဲဘောကြောင်လှသော မက်ဖာဆင်။

မက်ဖာဆင်သည် အချပ်အလွှာပေါင်းများစွာရှိသည့် သစ်ခွပန်းကြီး ထဲ၌ ပိတုန်းတစ်ကောင် ပျောက်ဆုံးရသကဲ့သို့ ခွေ၍ လိပ်၍ တွန့်၍ လိမ်၍လာသော ရေခဲခဲရုံကြီးအတွင်းတွင် ပျောက်ဆုံးသွားရလေပြီ။

တိုရွန်တိုမြို့တွင် မက်ဖာဆင်၏ဇနီးနှင့် ကလေးများ ရှိနေသည်။ ထိုမိသားစုကို ထောက်ပံ့ရမည့်ကိစ္စ ရှိနေသေးသည်။

ဖရိုနာ၏အတွေးက ရေအလျဉ်နှင့်အတူ မျောပါနေ၏။

ခြောက်သယောင်းနေသော မိုးမခကိုင်းတစ်ခုကို တက်နင်းမိသဖြင့် ချိုးချိုးချွတ်ချွတ်ပေါ်လာသည့်အသံက ဖရိုနာအား လှည့်၍ကြည့်လိုက်စေ သည်။

စိန့်ဗင်ဆင့်နှင့် မျက်လုံးချင်းဆုံမိကြလေသည်။

“မောင်...အမှုကလွတ်လာတဲ့အတွက် နှုတ်ဆက်ကြိုဆို ဝမ်းသာတဲ့ စကားတောင် မဆိုသေးပါကလား ဖရိုနာ”

စိန့်ဗင်ဆင့်က ဖြည်းဖြည်းသာယာ လေပြည်လာသကဲ့သို့ နိဒါန်းဖျိုး လိုက်ရင်း...

“မနေ့ညကတော့ ဖရိုနာလည်း သိပ်ကိုမောနေမှာပဲနော်။ မောင် သိပါတယ်။ မောင်လည်း စိတ်ရောကိုယ်ရော မောတာပါပဲ။ နို့ပြီး ဖရိုနာ က တစ်နေ့တည်းမှာ ချောပို့သမား ဒုက္ခသည်ကိုပါ ရေဝဲကတော့ကြီးတွေ ကို ပြိုင်ပြီး အနိုင်လုခဲ့ရတဲ့အတွက် သိပ်ကိုမောနေမှာ”

စိန့်ဗင်ဆင့်က စကားကို ဖြည်းဖြည်းညင်းညင်းဆိုရင်း ဖရိုနာထို့ တိတ်တခိုး အကဲခတ်နေသည်။

“ဖရိုနာက သူရဲကောင်းမကလေး၊ တကယ့်ကိုသူရဲကောင်းမကလေး။ ချောပို့သမား ဒုက္ခသည်ကိုလည်း ကယ်ခဲ့တယ်။ အမှုစစ်ရာမှာ အချိန်ဆွဲ ပေးထားတာနဲ့လည်း မောင့်ကို ကယ်ခဲ့တယ်။ ပထမနေ့ အမှုစစ်တုန်းက မစ္စတာဖလက်ချားပြီးတဲ့နောက် နောက်သက်ဆွေတစ်ယောက်သာ သက်ဆွေခဲ ဖို့ ရောက်လာမယ်ဆိုရင် မောင်တော့ အဲဒီနေ့ပဲ ကြိုးကွင်းစွပ်ပြီး အသတ် ခံရမှာပဲ။ အဲဒီနေ့က အမှုစစ်တာကို ရွှေ့ဆိုင်းဖို့ ဖရိုနာရဲ့အကြံအစည် အပြောအဆိုကြောင့် ရွှေ့ဆိုင်းဖြစ်သွားတာ။ ဒါကြောင့်လည်း တကယ့်

လက်သည် ဂေါင်း ရောက်လာနိုင်ခဲ့တာပဲနော်”

“ကျွန်မက အကူအညီပေးနိုင်ခဲ့တယ်လို့ဆိုတာ ကြားရလို့ ဝမ်းသာပါတယ်”

ဖရိုနာက မည်သို့စကားတုံ့ပြန်ရမည်ကို စဉ်းစားရင်း လေးလေးပြောနေသည်။

“ဒီတော့ မောင့်ကိုလည်း အမှုကလွတ်လာလို့ ဖရိုနာက ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ကြိုဆိုတဲ့စကားဆိုသင့်တယ်မဟုတ်လားဟင်”

“ရှင် အမှုကလွတ်လာတာကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ကြိုဆိုဖို့ လိုမယ်မထင်ပါဘူး။ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ ရှင်ကိုယ်တိုင် မကျူးလွန်ခဲ့လို့ လွတ်ရတဲ့အပူပဲ။ ဒါပေမဲ့ မှန်တဲ့အတိုင်းဖြစ်လာတာကိုတော့ ဝမ်းသာရမှာပါ”

ဖရိုနာက စိန့်ဗင်ဆင့်အား စူးစူးစိုက်စိုက် တစ်ချက်မျှကြည့်လိုက်၏။

“ဪ...ဪ...ဪ...”

စိန့်ဗင်ဆင့်က အသံနေ အသံထားဖြင့် အာမေဇိုင်တစ်စကားဆိုရင်း...

“ဒါကြောင့် မောင့်ကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ မကြိုဆိုတာကိုး”ဟု ငြောက်ဖရိုနာထိုင်နေသည့် ထိုင်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်ရန် ရှေ့ကိုတိုးလာသည်။

ဖရိုနာက နေရာရွှေ့မပေးဘဲ ထိုင်မြဲထိုင်နေ၏။ စိန့်ဗင်ဆင့်သည် မတ်တတ်ရပ်၍နေရာက...

“မိန်းမတွေနဲ့ ဖောက်ဖောက်ပြန်ပြန် နေခဲ့တယ်ဆိုတဲ့အချက်ကို မောင် ရှင်းပြနိုင်ပါတယ် အချစ်ရယ်...”

ထိန်းချုပ်ထားသော ဖရိုနာ၏စိတ်က ပေါက်ကွဲ၍ထွက်လာလေသည်။

“မိန်းမ...မိန်းမ၊ ရယ်စရာကောင်းလိုက်တာ စိန့်ဗင်ဆင့်ရယ်”

“အမှုစစ်နေတဲ့ တစ်ချိန်လုံး နောက်ဆုံးကြီးစင်ရှိတဲ့နေရာ ရောက်တဲ့အထိ ဖရိုနာက မောင့်အနားမှ တစ်ဖဝါးမှမကွာနေပြီး မောင့်ဘက်က

ရပ်ခဲ့တာကိုထောက်ရှင် မောင်က...”

“အို...ရှင်နားမလည်ပါဘူး။ ဒီမှာကြည့်စမ်း စိန့်ဗင်ဆင့်၊ ရှင်ကို မြင်ရတာကိုက နှလုံးနာတယ်။ ရှင်အနမ်းတွေဟာ ကျွန်မကို နာကျင်စေတယ်။ ဒါတွေတွေ့မိရင်တောင် ရွံရှာလာတယ်။ ကျွန်မနှုတ်ခမ်းတွေကို တောင် ကျွန်မ မသန့်တော့ဘူးလို့ ထင်နေတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုထင်နေရသလဲ။ မိန်းမတွေကြောင့်လား၊ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မ ရှင်းပြမယ်...”

မြစ်ကမ်းဘက်ဆီမှ လူသံသွားများ ပေါ်ထွက်လာသည်။ ရေပန်းဖွေးဖွေးတို့လည်း ကမ်းစပ်ကိုလာ၍ ရိုက်ခတ်နေ၏။

ဖရိုနာက စောင်းငဲ့၍ကြည့်လိုက်သောအခါ ရဲရေယာဉ်တစ်စီးကို ဒဲလ်ဘစ်ရှော့က လမ်းပြလျက် ရေစီးကိုဆန်တက်လာသည်ကို မြင်လိုက်ရ၏။ ကမ်းပါးပေါ်သို့ ရောက်နေသော ဗင့်ကောလင့်က ရေယာဉ်မှ ပစ်ချပေးလိုက်သော ကြိုးကို လှမ်းဆွဲနေသည်။

“ရှင်အနမ်းတွေဟာ ကျွန်မကို အပေါ်စား ဘာကြောင့်ဖြစ်စေတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ ပြောပြမယ်။

“ရှင်ဟာ ကိုယ့်ကို နေစရာပေးတဲ့လူ၊ စားစရာပေးတဲ့လူ အပေါ်မှာ သစ္စာဖောက်လို့ပဲ။ တခြားမိန်းမတွေနဲ့ ရှုပ်ပွေနေခဲ့လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ရှင်ဟာ ရှင်အပေါ်မှာ ကောင်းခဲ့တဲ့လူအပေါ်မှာ သစ္စာမဲ့ခဲ့လို့ပဲ။ အသက်ကို လူပြီး နှစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ခုခံတိုက်ခိုက်နေတဲ့ အိမ်ရှင်ကို ရှင်ဟာ လက်ကလေးတစ်ဖက်တောင် မြှောက်ပြီး ကူဖော်မရဘူး။

“ရှင်ဟာ ရှင်အိမ်ရှင်ကိုကူရင်း သေသွားမယ်ဆိုရင် ရှင်ကို တစ်သက်လုံး ကျွန်မ တမ်းတ သတိရနေမယ်။ တကယ့်ကို ရှင်က ဝင်လာတဲ့ရန်သူကို သတ်လိုက်ရင်လည်း ရှင်မှာ သွေးရှိသေးတယ်လို့ ကျွန်မ မှတ်ယူနိုင်သေးတယ်။

“ဒါဖြင့် ဒါဟာ ဖရိုနာရဲ့ အချစ်အဘိဓမ္မာပေါ့။ ဖရိုနာက ဒါမျိုးကို

အချစ်လိုဆိုလိုတာပေါ့။ အသာရမှ ချစ်မယ်ဆိုတဲ့ အချစ်မျိုးပါကလား ဖရိုနာ။ အင်း...မောင်တို့ယောက်ျားတွေဟာ ဘယ်လိုအချစ်သင်ခန်းစာမျိုးနဲ့ ကြုံရပါလိမ့်”

“ရှင်ကို ကျွန်မက သင်ခန်းစာတွေကြေနေတဲ့ အချစ်ကျောင်းသား တစ်ယောက်။ ဘဝသင်ခန်းစာတွေကို ကြေနေတဲ့လူတစ်ယောက်လို့ ထင်မှတ်ခဲ့တယ်။ ရှင်ဟာ တခြားမိန်းမတွေနဲ့ သင်ခန်းစာတွေ အများကြီး ကျက်ခဲ့ဖူးတယ်မဟုတ်လား”

ဖရိုနာ၏အမေးကို စိန့်ဗင်ဆင့်က မဖြေဘဲ...

“ဖရိုနာက ဘယ်လိုလုပ်မယ် စိတ်ကူးသလဲ။ မောင့်ကိုတော့ လွယ်လွယ်နဲ့ တစ်ပတ်ရိုက်လို့ ရမဲ့အကောင်လို့ မမှတ်လိုက်နဲ့နော်။ မောင့်ကို အပြစ်က ချမ်းသာရာရအောင် လုပ်ပေးတယ်ဆိုတဲ့စကားနဲ့ ခွာထုတ်လို့ တော့ မရဘူးနော်။ ဒါ ဖရိုနာကို သတိပေးလိုက်တာပဲ။ ဒီလိုခွာထုတ်ပစ်ရင်လည်း မောင်က ခေါင်းငုံ့ခံနေမှာမဟုတ်ဘူး။

“ဖရိုနာဟာ သာမန်လူတွေမလုပ်ခဲ့တဲ့ အလုပ်မျိုးကို လုပ်ခဲ့တယ်။ ဒါကို သက်ဆိုင်ရာက သိသွားရင် အမည်းကွက်ကြီး ထင်းသွားလိမ့်မယ်။ မောင့်မှာလည်း နားရှိတာပဲ။ မောင်က အိပ်ပျော်နေတာမှမဟုတ်ဘဲ။

“ဖရိုနာက အပြစ်ကင်းစင်ပါတယ်လို့ ဘယ်လိုပဲဆိုဆို ဖရိုနာလုပ်ခဲ့တဲ့အလုပ်ဟာ ကလေးကစားတာမျိုး မဟုတ်ဘူး။ ရှင်းပြဖို့ လွယ်လိမ့်မယ် မဟုတ်ဘူး”

စိန့်ဗင်ဆင့်ကို ဖရိုနာက ပြုံး၍ကြည့်လိုက်၏။ ထိုအပြုံးတွင် သနားစရာ သတ္တဝါကလေးပါတကား။ ရွံ့မုန်းစရာ သတ္တဝါပါတကားဟူသော အဓိပ္ပာယ်က ပေါ်လွင်နေပေသည်။

ဤအဓိပ္ပာယ်ကို စိန့်ဗင်ဆင့်က နားလည်လိုက်၏။ ဤအဓိပ္ပာယ်၏ စေ့စော်တိုက်တွန်းမှုအတိုင်းပင် စိန့်ဗင်ဆင့်၏ နှုတ်ဖျားမှစကားများ အနိ

ကျလာလေသည်။

“မောင်တော့ ဘဝရုံးပြီ။ ပြောင်စရာလှောင်စရာ သတ္တဝါတစ်ကောင် ဖြစ်နေပြီ။ သနားစရာသတ္တဝါလည်း ဖြစ်နေပြီ။ ဒါပေမဲ့ ဖရိုနာ၊ မောင်အကျနာသလို ဖရိုနာကိုလည်း အကျနာအောင် မောင်က ဆွဲယူသွားနိုင်တယ်ဆိုတာ သတိထားလိုက်စမ်းပါ။

“မောင့်ရဲ့အနမ်းတွေက ဖရိုနာကို အပေါစားဖြစ်အောင်လုပ်တယ် မဟုတ်လား။ ဒါဖြင့် ဒိုင်ယာကအသွား ‘ပျော်စခန်း’မှာကော ဘယ်လိုများ တွေ့ခဲ့သလဲ”

စိန့်ဗင်ဆင့်၏အမေးကို ဖြေလိုက်သည့်အလား ဗင့်ကောလစ်က မော်တော်ယာဉ်မှ ကြိုးကိုဆွဲကာ ကမ်းပါးပေါ်သို့ ရောက်လာ၏။

ဖရိုနာက ဗင့်အား လှမ်း၍နှုတ်ဆက်လိုက်ရင်း...

“ကျွန်မတို့ကယ်ခဲ့တဲ့ ချောပို့သမားက အဖေအတွက် သိပ်အရေးကြီးတဲ့ စာတွေ ယူလာခဲ့တယ်။ ဘယ်လောက်များ အရေးကြီးသလဲဆိုရင် ဒီ အလာစကာပြည်နယ်ကနေပြီး နိုင်ငံခြားကိုသွားရမယ်လို့တောင် ပြောတယ်။ အဖေဟာ ဒီနေ့ နေ့လယ်မှာပဲ ဘာကြီးကိုဘာတင်နဲ့အတူ စိန်ရတီလောင်းလှေကိုစီးပြီး သွားကြမယ်။ ဖရိုနာလည်း ဒီနေ့ပဲ ဒေါ်ဆင်မြို့ကို အရောက်သွားချင်တယ်။ လိုက်ပို့မှာလားဟင်...”ဟု ပြောလိုက်၏။

ဤသို့ပြောရင်းနှင့် တစ်ဆက်တည်းပင် စိန့်ဗင်ဆင့်အား လက်ညှိုးထိုး၍ ပြလိုက်ကာ ရှက်သွေးဖြန်းသောမျက်နှာဖြင့် နိဂုံးချုပ်လိုက်သည်။

“သူ...သူက...ဖရိုနာကို ဗင့်ကောလစ်နဲ့ အတူသွားပါလို့ တိုက်တွန်းနေတယ်ရှင်...”

ယုံကြည်ချက်စခန်း
လင်းသာ၊ သံတွဲမြို့။